

Giới thiệu Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng

Hoàng Tô Yên là đại tiểu thư tập đoàn Hoàng thị, nàng cao quý ưu nhã, lại lạnh lùng như băng, từng bước tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc bị các trưởng lão lợi dụng nhưng nàng không quan tâm mà nàng chỉ quan tâm đến em trai của mình.

Nhưng vô tình nàng bị xuyên không về thời cổ đại mà ở đây hoàng thượng là đàn bà, vào xác một bé gái mới mấy tuổi nhưng lại được sắc phong làm nữ thái tử mà hoàng thượng lại muốn truyền ngôi lại cho nàng về nghỉ hưu sớm.

Nàng bị kéo vào những tranh giành để vương nhưng nàng không sợ dùng tài trí và mưu mẹo của mình để đối phó tất cả mọi các bạn theo dõi truyện Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng để cảm nhận điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên việt mới bắt đầu

Edit: Sally

Ở trong mắt người khác nàng luôn là một vị đại mỹ nữ cao không thể leo tới, mà trên thực tế thì? Hoàng Tô Yên tự giễu tự cười, cái đề gia tộc cho người khác vô cùng hâm mộ, lại là nơi nàng nóng lòng muốn thoát đi, thế nhưng trốn sao? Hoàng Tô Yên lạnh lùng nhìn bàn hội nghị, những trưởng lão gia tộc một bộ dáng ưu nhã cao quý, bọn họ chính là những người muốn nàng làm việc túi bụi mang lại tư lợi cho họ. Thực sự không thể trốn đi sao? Hoàng Tô Yên thống khổ xoa xoa đã mi tâm đau đớn của mình.

“Không nên như vậy a!” Hoàng Tô Yên đột nhiên một tiếng băng lãnh găm nhẹ, làm cho tất cả các trưởng lão đã thành tinh ở đây đều thất thần, đồng thời cảm thấy không khí tựa hồ cũng ngưng trọng, nhìn nàng, trong mắt có một tia ý sợ hãi.

Cuối cùng vẫn là đại trưởng lão sớm lấy lại tinh thần phá vỡ tầng băng, “Đại tiểu thư, trong chuyện này mọi người đều luôn cho mình đúng, như vậy chúng ta vẫn là thỉnh đại tiểu thư cấp mọi người một đáp án công bằng!” Cô ý cường điệu từ “Công bằng”, trong mắt đại trưởng lão hiện lên tinh mang trong nháy mắt, nhưng lập tức lại khôi phục bộ dạng hòa ái dễ gần.

Hoàng Tô Yên chẳng để ý ở trong lòng thầm mắng một tiếng “Cáo già”. Nhìn các vị các trưởng lão chung quanh, đều an tĩnh nhìn nàng, không dấu vết nhú nhú mày, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, sớm đem kết quả đã điều tra, nói rõ sự tình cùng với biện pháp giải quyết nói bọn cáo già nghe.

Các vị trưởng lão nghe xong, mặc dù cảm thấy có chút có chút xung đột cùng lợi ích của mình, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp có thể làm những người khác cũng hài lòng, chỉ biết sôi nổi phụ họa.

“Nếu các vị trưởng lão đều không phản đối, như vậy... Ta” _ thân ảnh cao ngất vẫn yên tĩnh đứng phía sau Hoàng Tô Yên, đến gần bàn hội nghị, đưa tay phân phát tư liệu sớm đã chuẩn bị tốt cho các vị đang ngồi, nửa đường không nói câu nào, phát xong liền về phía sau Hoàng Tô Yên, vẫn là vẻ mặt trong sạch, lạnh lùng.

Các trưởng lão nhìn nhau liếc mắt một cái, ý sợ hãi trong mắt càng sâu đậm. Bọn họ sợ dĩ không dám phản kháng Hoàng Tô Yên, cũng là bởi vì trong gia tộc có một tộc trưởng âm bộ vĩnh viễn trung thành với nàng, nàng cùng bộ trưởng âm bộ này làm việc suu tập tinh bảo, cùng với... Ám sát..., trong gia tộc cơ hồ không có tư liệu người nào bọn họ không biết. Ngẩng đầu nhìn, vô luận lúc nào đều là vẻ mặt lạnh lùng, hẳn là người lãnh đạo âm bộ thế hệ này, Hoàng Tô Yên thì lại là tộc trưởng thế hệ này. Mặc dù bọn họ từng vì tư tâm mà phản đối Hoàng Tô Yên, một tiểu nha đầu đảm nhiệm vị trí tộc trưởng, mà đề cử hậu bối nhà mình, nhưng đều bác bỏ, chắc hẳn mọi thông tin của họ bọn hắn (âm bộ) luôn nắm trong lòng bàn tay! Vì thế những trưởng lão này mới phá lệ trầm mặc, kiêng dè.

Chờ các trưởng lão đều xem xong tư liệu rồi, cũng bày tỏ ý kiến, kế hoạch của mình, Hoàng Tô Yên mới đứng lên, nhàn nhạt nói tiếng tan họp, liền nhanh chóng đi ra ngoài trước.

Ra khỏi công ty, Hoàng Tô Yên đột nhiên cảm thấy bên ngoài dương quang phá lệ được chói mắt, nàng biết, là do tâm tình nàng có biến hóa.

Ha ha... Năm năm a! Từ sau sự kiện kia đã năm năm, trong năm năm này, chính mình luôn được người bảo vệ, thoáng cái tới một người bảo vệ. Vừa mới bắt đầu, đối với một cô gái mười bảy tuổi như nàng mà nói, nhìn mọi người xung quanh như lang như hổ, trong lòng luôn luôn bất an, lo lắng, thế nhưng như vậy thì sao? Không có người cho nàng thời gian thích ứng, bọn họ chỉ luôn bức bách nàng. Nhìn bây giờ, nàng luôn phải sinh tồn trong một đám người hồ ly, luôn lừa gạt, chỗ nào còn có thể tìm được một bộ dáng ngây thơ lúc trước.

Thần, lặng yên đi theo phía sau đại tiểu thư, lặng lẽ nhìn nàng dù cho đối mặt với một đám cáo già tu luyện thành tinh trên thương trường cũng không thay đổi sắc mặt chút nào, luôn luôn biểu tình lãnh đạm, hiện tại trên mặt tuyệt mỹ kia lại toát ra một tia mê man, trong mắt băng lãnh không khỏi tràn ra một tia yêu thương. Hắn cũng không có thực sự đem nàng coi như chủ tử, đại tiểu thư, mà là muối muối, đúng, là muối muối, nữ hài nhi từ nhỏ liền dính hẳn làm nũng, hiện tại trở nên lãnh đạm như vậy, kia trước đây thường xuyên có thể thấy được miệng cười tươi đẹp, nay chẳng biết lúc nào đã ẩn vào dưới mặt nạ lạnh lùng, đối với Hoàng Tô Yên như vậy, hẳn thực sự rất yêu thương. Mà hết thảy đều do những vị trưởng lão vì tư lợi mà biến nàng thành

như vậy, bọn họ cứ như vậy đem một thiếu nữ đa tài biến thành cái công cụ kiếm tiền.

Nghĩ tới đây, hai mắt Thần lập tức tràn ra tia lạnh, nhìn về phía trước, lâu lâu như một chiếc lồng giam. “Sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ nhường mọi thứ để các người chỉ biết lục đục với nhau, thu lại tiền tài, quyền lợi, để cho những lão già chết tiệt không đi kinh doanh kia tự làm, ném thù tư vị bị người nô dịch. Hừ!”

Hoàng Tố Yên vừa đi vào cửa nhà, liền nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Vương bá hướng nàng đi tới.

Hoàng Tố Yên cũng không khỏi lộ ra nụ cười nỉm khó có được nghênh đón, kéo cánh tay ông, nói “Vương bá hôm nay có chuyện gì vui sao?”

Vương bá nhìn đại tiểu thư trước mắt cười rộ lên càng thêm động tâm, thở dài, nếu không phải vì tuổi còn trẻ mà lại phải chống đỡ toàn bộ gia tộc, đại tiểu thư tươi cười so với hiện tại nhất định càng nhiều, càng xán lạn hơn? Nhưng hấn lập tức nghĩ đến nguyên nhân làm cho hấn hải lòng, tâm tình lại tốt lên, “Đại tiểu thư, thiếu gia đã trở về!”

“Thật vậy chăng? Diệp nhi đã trở về? Hấn ở đâu?” Hoàng Tố Yên lập tức mừng rỡ kéo Vương bá hỏi.

“Tỷ tỷ, người đã về rồi!” Một mỹ thiếu niên đột nhiên nhảy đến trước mặt của nàng, nhìn nàng cười thật to.

“Ân! Trở về là được rồi, ân! Trở về là được rồi.” Hoàng Tố Yên lúc này cao hứng phi thường, đệ đệ chính mình vẫn thương yêu, từ ba năm trước đây muốn ra nước ngoài du học, cũng rất ít khi gặp, hiện tại rốt cuộc đã trở về, nàng có thể không mừng rỡ dị thường sao? Lại nói, hấn hiện tại chính là thân nhân duy nhất của nàng...

Từ năm năm trước, ba mẹ xảy ra tai nạn xe cộ tới nay, chính là thân nhân duy nhất còn lại của nàng.

“Thế nào ở nước ngoài ngày người ba năm rốt cuộc đã trở về a!” Mừng rỡ qua đi, Hoàng Tố Yên lại lập tức nhớ lại, nàng ở đây luôn mỗi thời mỗi khắc lo cho hấn có sống tốt ở nước ngoài hay không, có phải hay không vẫn còn rất thương tâm chuyện ba mẹ...

Sự thật, trong lòng không khỏi có chút ủy khuất, mình đây quan tâm đệ đệ, hấn lại đi như vậy, làm cho nàng có thể không thương tâm sao!

“Tỷ tỷ, xin lỗi! Ta ở nước ngoài thế nhưng thời thời khắc khắc đều muốn gặp lại người a! Ta lâu như vậy không trở về, chỉ là muốn sớm một chút học được nhiều hơn chút tri thức, có đầy đủ năng lực sẽ tới giúp tỷ a!!! Ta biết, vẫn luôn biết, một mình tỷ phải đối mặt những cáo già đó có bao nhiêu mệt!” Hoàng Diệp nhìn nàng biểu tình thương tâm, vội vàng giải thích.

“Diệp nhi! Tỷ tỷ biết, biết tâm Diệp nhi, hảo, ta lập tức đi viết thư nhậm chức, ngày mai người liền đến công ty làm, tỷ đệ chúng ta sau này cùng nhau nỗ lực!” Hoàng Tố Yên nhìn đệ đệ hiểu chuyện như vậy vui mừng cười.

Mà Thần cùng Vương bá bên cạnh vẫn không nói gì cũng chỉ nhìn nhau liếc mắt một cái, im lặng cười.

Một năm sau

“Vương bá, ngài chờ một chút, tỷ tỷ của ta đâu?” Hoàng Diệp ngăn cản Vương bá lại hỏi. Hiển nhiên một năm qua rèn đúc, mỹ thiếu niên lúc trước đã không tồn tại nữa, đứng trước mắt ông chính là tổng tài tân nhiệm tập đoàn Hoàng thị.

Đúng vậy, một tháng trước Hoàng Tố Yên vừa đem vị trí tặng cho đệ đệ, bởi vì Hoàng Tố Yên thân nữ tử, thì thân là nam tử, Hoàng Diệp càng có thể làm tốt hơn, có thể áp đảo đám hồ ly kia.

“Nga, thiếu gia a, đại tiểu thư nàng... Ngài không nhớ sao? Hôm nay là ngày 3-5!” Vương bá nói xong, liền im lặng rời đi.

Hoàng Diệp nghe Vương bá nói xong, nguyên bản mặt mang nụ cười lập tức mờ đi, không khỏi cười khổ, hấn sao có thể quên đâu!

Hấn một thời gian trước một mực đi công tác, mà hấn lần này có ý ở trong khoảng thời gian này trở về, cũng chính bởi vì hôm nay a! Hôm nay là... ngày giỗ Ba mẹ a!

Thống khổ liếc mắt nhìn hậu viên nhà mình, hấn biết tỷ tỷ sẽ ở đó, mà hấn cũng biết tỷ tỷ lúc này khẳng định không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy nàng, nghĩ tới đây, Hoàng Diệp chán nản xoay người ly khai.

Mà lúc này Hoàng Tố Yên cũng đứng như đệ đệ của nàng nghĩ là ở phía sau vườn, ở đây là một mảnh rừng hoa đào, đã đến mùa hoa đào nở rộ. Từng cánh từng cánh hoa đào theo gió mà rơi xuống. Mà Hoàng Tố Yên đứng trong đó, hiển nhiên cũng không có chú ý tới mỹ cảnh như vậy, vẻ mặt sầu bi đứng ở kia, tựa hồ ở nhớ lại cái gì.

Hoa đào tung bay tựa hồ cũng cảm thấy trên người Hoàng Tố Yên nồng đậm sầu bi, vây quanh nàng, lại thủy chung không rơi xuống đất.

Lúc này, Hoàng Tố Yên đã hoàn toàn không để ý tới việc ngoài, chỉ lẳng lặng đứng một người, trong đầu không ngừng mà nhớ ba mẹ.

Hoàng Tố Yên vẫn rơi vào chuyện cũ không để ý đến thời gian, trên bầu trời đột nhiên có một ánh sáng lam quang xẹt qua, bắn thẳng vào đầu Hoàng Tố Yên. Hoàng Tố Yên toàn thân giật mình, cảm giác toàn thân đột nhiên như xé rách đau đớn dị thường. Nếu như lúc này có người ngoài ở đây nhất định phi thường kinh ngạc, bởi vì trước mắt Hoàng Tố Yên toàn thân đều bị bao phủ ở giữa lam quang xán lạn.

Hoàng Tố Yên cảm thấy mình chưa từng thống khổ như vậy, trên người cảm giác xé rách càng ngày càng rõ ràng, mình cũng dần dần không thể đứng thẳng, y phục đã bị máu cùng mồ hôi nhuộm thẫm. Hoàng Tố Yên cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, “Chẳng lẽ ta sẽ chết như vậy sao?” Đây là ý thức cuối cùng của nàng.

Một trận lam quang chói mắt qua đi, trong rừng hoa đào đã không thấy hình bóng Hoàng Tố Yên, chỉ còn lại mùi máu tươi nhàn nhạt còn đang phiêu tán trong không khí. Lực lượng xoay tròn hoa đào cũng tựa hồ thoáng cái đã không còn, chậm rãi bay xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trẻ sơ sinh

“Hoàng hậu nương nương, nỗ lực thêm chút nữa, mau, mau, hoàng hậu nương nương, ngài cố thêm sức lực, a, a, thấy đâu, thấy đâu, hoàng hậu nương nương, nỗ lực a, lập tức sẽ ra...”.

“A a”

“Ra rồi, ra rồi, là một tiểu hoàng nữ, a, chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, là một tiểu hoàng nữ!” Một cao âm nam đột nhiên kêu lên, tay chân lạnh lẽo đem đứa bé trong lòng toàn thân lau sạch sẽ, động tác nhẹ nhàng dùng vải bông tốt sớm đã chuẩn bị đem đứa nhỏ thân thể bao lên. Nhìn động tác kia lưu loát, liền biết vị trung niên nam tử diện mạo âm nhu này nhất định là đã có kinh nghiệm phong phú.

“Vân nhi, đem đứa nhỏ... Ôm cho ta xem...” Lúc này thanh âm nồng đậm một mùi từ trên giường truyền đến mang theo nhẹ nhàng.

“Vâng, nương nương.” Vị nam tử kia được người trên giường gọi là Vân nhi, cẩn thận ôm đứa bé trong lòng, đi tới bên giường, đem đứa trẻ đưa cho người trên giường.

Chỉ thấy người trên giường hơi vươn bàn tay ngó sen, vạn phần cẩn thận theo trong tay Vân nhi tiếp nhận cái tiểu thân thể kia, hai mày liễu bởi vì một mùi mà nhẹ nhàng nhăn lại, trong đôi mắt to như nước không chút nào mệt mỏi, chỉ chứa đựng đầy nước mắt mừng rỡ, vẻ trên mặt tái nhợt bởi vì vui sướng mà để lộ ra một chút ửng đỏ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đối diện đứa trẻ nở một tia tươi cười đẹp nhất, mặc tóc đen mượt bị thấm ướt mồ hôi bám trên mặt, nhưng lại không hư hao chút nào tuyệt thế mỹ mạo của hắn, trái lại càng tăng thêm mấy phần gợi cảm.

Hoàng Tố Yên vừa mới mở mắt ra, nhìn thấy đó hình ảnh dụ hoặc người như thế. Nàng cũng bị dụ hoặc theo!

Trước mắt nàng là một căn phòng thượng tầng quý tộc, mà chính nàng cũng là một mỹ nhân hiếm có, mặc dù cái mặt nàng cả ngày hàn băng, cũng không chút nào ngăn cản được “Tre già măng mọc” người theo đuổi, mà người dám theo đuổi nàng, người nào cũng là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Nhưng cùng người trước mắt so sánh, sợ rằng cũng chỉ biết cảm thán, ghen tị, liền ngay cả mình, Hoàng Tố Yên không nhận được ở trong lòng âm thầm cảm thán, có điểm bị ai, ngay cả làm nữ nhân mình cũng thua trước mắt vị nam tử mỹ lệ này.

Đúng vậy, là nam tử, vì nàng nhìn thấy cục hầu kết của vị mỹ nhân trước mắt này, liền kinh ngạc phát hiện vị này vẻ đẹp không giống người phạm, lại là nam nhân.

Mà nàng ở một giây sau phát hiện một chuyện làm cho nàng ngốc, thất thần thực sự, đó chính là nàng hiện tại đang bị vị mỹ nam ôm này, hơn nữa... Giờ giờ tiểu cánh tay của mình, đột nhiên có điểm dờ khóc dờ cười, chính mình thế nhưng thành một đứa con nít, hơn nữa hiển nhiên là một đứa trẻ con vừa mới sinh ra.

Chẳng lẽ đây là cái mà gần đây rất lưu hành trên mạng cái kia là cái gì nhỉ... Cái gọi là xuyên việt thì phải?

Nhìn Đứa trẻ vừa sinh hạ đến khóc cũng không khóc, hơn nữa, còn có thể mở mắt ra nhìn mình, trong mắt Thượng Quan Thanh ngoại trừ mừng rỡ, còn có kinh ngạc vô pháp che giấu, nhìn nữ nhi giờ giờ tiểu cánh tay lên, lập tức rơi vào trầm tư, Thượng Quan Thanh trong lòng chỉ có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung!

Điều này sao có thể, nàng mới vừa sinh ra a !!!

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị một người từ bên ngoài dùng sức đẩy ra, một người uy nghiêm, thanh âm trầm thấp vang lên, “Thanh nhi, người thế nào?” Một tiếng này đột nhiên vang lên, cũng đem hai cha con nàng rơi vào trầm tư giật mình tỉnh giấc, chỉ là một là vạn phần mừng rỡ, nhìn lại, mà một thì lại là vạn phần kinh ngạc.

Này... Này diện mạo anh tuấn, vóc người thon dài mỹ nữ này là.. Hoàng thượng???? Kinh ngạc nghe đám người xung quanh đều quý xuống, hô to vạn tuế, nàng đột nhiên thấy lạnh run, có chút cứng ngắc đem đầu nhỏ chuyển hướng, vừa rồi còn đang đặc biệt kinh diễm vì tuyệt thế mỹ nam, chẳng lẽ đây là cái gọi là ... Nữ tôn? !

Đó chính là nói nam nhân có vẻ thập phần mệt mỏi đó là người sinh ra mình ? ? ? ! ! ! Trời ạ ... Hoàng Tổ Yên ta một đời anh minh a! Bây giờ xuyên việt, cư nhiên bị nam nhân sinh ra! (Sally: Haha ta chết cười với cái phát hiện của nữ chính)

Nữ tử được xưng là hoàng thượng kia cũng mặc kệ Hoàng Tổ Yên trong lòng thống khổ giữa thế nào, theo trong tay Thượng Quan Thanh tiếp nhận thân thể nhỏ nhỏ của nàng, kinh ngạc nói: “A! Vừa sinh ra là có thể mở mắt ra, nàng chắc là đúng như vị tiên bối kia nói là anh tài ngút trời đi!”

Nghe nói như thế, Hoàng Tổ Yên chẳng thềm liếc mắt nhìn về mặt hưng phấn nữ hoàng, thiết! Thần côn nói cũng tin!

Nữ hoàng —— Hoàng Như Ngữ càng mở to hai mắt nhìn, nàng vừa nhìn thấy gì? Trong mắt nữ nhi hiện lên tia khinh bỉ (hehe tỷ khinh vì mẹ mình mê tín), tuy chỉ thoáng hiện qua nhưng nàng vẫn thấy được.

Ha ha vốn vẫn có chút hoài nghi, hiện tại cuối cùng là tin, nữ nhi này sau này khẳng định không giống bình thường, ha ha nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ thế nào mới có thể “Giáo dục” hảo nàng!

Nhìn nữ hoàng, cũng là mẫu thân của mình bây giờ, kinh ngạc qua đi, lại cười hiện lên về mặt hồ ly, Hoàng Tổ Yên không khỏi khó chịu mở mắt nhìn.

“Được rồi được rồi, ngữ, ngươi không nên cùng nữ nhi mắt to trừng mắt nhỏ a! Mau cấp nữ nhi của chúng ta một cái danh (tên) đi!” Rốt cuộc nhìn không màn hai mẹ con đầu mắt nhìn nhau khó thấy trên đời, Thượng Quan Thanh hơi chút trách cứ, liếc mắt nhìn nữ hoàng một cái.

“Hảo, hảo, hảo, là ta không đúng, Thanh nhi, tên nữ nhi ta đã sớm nghĩ kỹ, kêu là Hoàng Tổ Yên đi? Được không?”

“Hảo, Ngữ thích là được rồi!” về mặt Thượng Quan Thanh hạnh phúc tựa trong lòng Hoàng Như Ngữ.

Hoàng Tổ Yên? Cùng với tên mình kiếp trước như nhau a !

Chẳng lẽ mình còn phải như kiếp trước mặc cho người định đoạt sao? Không... Ông trời làm cho ta thống khổ như vậy một lần rồi sẽ không có lần hai nữa, cả đời này ta sẽ vì chính mình mà sống, không còn là công cụ vì ai để giúp họ đạt được mục đích. Loại đau khổ này, chính mình không muốn lại trải qua thêm một lần nữa. Cái loại cuộc sống như cái xác không hồn, mình không muốn tiếp qua. Hạ quyết tâm xong, Hoàng Tổ Yên liền cảm giác một trận buồn ngủ kéo tới, tiểu thân thể hơi giật giật, thỏa mãn ở trong lòng Hoàng Như Ngữ rơi vào ngủ say, ý thức mơ hồ nghĩ đến thân thể trẻ nhỏ thật đúng là không chịu nổi thời gian dài a!

Một tháng, ta tới thế giới này đã tròn một tháng, ta cũng bị vây ở đây một tháng. Mặc dù mỗi ngày có thể nhìn thấy phụ hậu tuyệt sắc là một chuyện rất tốt, nhưng đối với nàng kiếp trước sống liên tục bận rộn, hiện tại không làm gì, đây quả thực là chuyện không thể chịu đựng được a!

Ta thấy được bà vú lại muốn phải đem đầu vú nhét vào trong miệng mình, luôn luôn lạnh lùng mà chống đỡ ta cũng không khỏi bạo phát, “Oa a... Oa a...” Nghe thấy thanh âm chính mình phát ra, trái tim nhỏ của ta không khỏi rung mình một cái, thập phần khinh bỉ chính mình, người lớn như thế, còn giống như trẻ con khóc náo lên, nhưng chỉ có làm như vậy, “Hiệu quả” mới tốt a!

Hơn nữa tiểu thân thể này cũng chỉ có thể phản kháng như thế.

“A! Tiểu điện hạ, ngài làm sao vậy, không đói sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nãi cha (Sally: bà vú thì phải, hix thứ lỗi cho ta không biết vú này là nam hay nữ nữa) hiển nhiên bị ta đột nhiên khác thường khóc lớn cấp sợ đến hoang mang, không ngừng vỗ nhẹ lưng của ta, ở trong phòng gấp đến độ thẳng chuyen.

“Trực nhi, tiểu hoàng nữ làm sao vậy? Mau, mau ôm vào đến cho ta nhìn!” Trong nội thất truyền ra một thanh âm lo lắng.

“Vâng, vâng, chủ tử không nên gấp, nô tỳ ôm tiểu điện hạ tiến vào”. Bị phụ hậu gọi tác Trực nhi nãi cha một bên đáp lời, một bên cẩn thận ôm ta đi vào nội thất. Ta lập tức dừng khóc náo, ta thể nào lại quên phụ hậu đang ở bên trong nghỉ ngơi chứ? Một tháng này, ta theo trong miệng nãi cha cùng với phụ hậu cũng cơ bản hiểu biết một ít chuyện thế giới này, nghe bọn hắn nói, thế giới này nam tử sinh sản hậu trong một tháng đều tương đối suy yếu, trừ phi là nhà nghèo khổ, bởi vì gia cảnh không có biện pháp, nếu không, nam tử sau sinh sản một tháng này đều sẽ nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

Trong khoảng thời gian này ta không khóc không làm khó, cũng là không muốn làm cho phụ hậu mệt nhọc, không ngờ, lúc này cũng bởi vì trong lòng phiền muộn mà làm cho phụ hậu lo lắng, ta thực sự muốn đánh mình một cái. Cả đời này ta đối với sủng ái mẫu hoàng, phụ hậu của ta thập phần coi trọng, kiếp trước ta đã trải qua tư vị mất đi cha mẹ, cả đời này ta vô luận như thế nào đều phải bảo vệ bọn họ.

Ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ta khẽ mỉm cười, đem tay nhỏ bé trắng nõn đưa về phía phụ hậu, “Ô nga (phụ hậu), oa (ôm)! ” Bất đắc dĩ nghe thấy “Hỏa tình ngữ”, dây thanh của mình còn chưa có phát triển hoàn toàn a!

Hắn là người thông minh sắc sảo đi! Phụ hậu mỹ lệ tựa hồ nghe đã hiểu lời của ta, trong mắt ánh nước chột lóe, cười khanh khách tiếp nhận ta, ôn nhu nói: “Thế nào? Bảo bảo của ta muốn phụ hậu?”

“Nhất định là như vậy. Nuông nuong ngài xem, vừa thấy được ngài, tiểu điện hạ sẽ không khóc, còn cười đến vui vẻ như vậy!”

Trời ạ ta không phải khóc bởi vì nguyên nhân này có được không? Bất quá, biểu hiện của ta rất dễ làm cho người ta nghĩ như vậy, quên đi, tùy tiện đi! Chỉ cần không cho phụ hậu lo lắng thì tốt rồi.

Có lẽ là biểu tình của ta có chút kỳ quái, phụ hậu nhìn ta, đột nhiên “Ha ha!” Cười lên, ” Bảo bảo của ta thật là tiểu thiên tài a!“Ách đây là giải thích thế nào? Ta rõ ràng biểu hiện nghi hoặc ra ngoài càng làm cho phụ hậu cười đến thoải mái.

“Là chuyện gì làm cho Thanh nhi cười đến vui vẻ như vậy a?” Phụ hậu cười vui vẻ, cùng lúc mẫu hoàng thân ái của ta mỉm cười đi đến.

“Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng!”

“Ân, các người đều đi xuống đi!”

Đội nãi cha bọn họ đều lui xuống, mẫu hoàng đột nhiên đưa một vật quý đưa cho phụ hậu. Phụ hậu nghi ngờ tiếp nhận, vừa nhìn, lập tức sùng sốt, ngơ ngác nhìn mẫu hoàng, “Ngữ, đây là?”

“Chính là như vậy a! Ta hôm nay ở lên triều đã hướng mọi người tuyên bố, ta muốn phong nữ nhi của chúng ta —— Hoàng Tô Yên làm thái tử.” Mẫu hoàng vẻ mặt đắc ý nói.

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng. Thanh nhi! Chỉ có nữ nhi của chúng ta mới có quyền được cái vị trí kia.” Nhìn mẫu hoàng trên mặt kiên trì, phụ hậu nhẹ nhàng gạt gạt đầu, tựa ở trong lòng mẫu hoàng, ôn nhu nói tiếng “Hào!”

Thế nhưng, ta nghe thấy tin tức này lại không có nửa điểm mừng rỡ, lại bắt đầu sao? Hoàng cung người lừa ta gạt...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ tranh chấp

Kể từ ngày đó bị mẫu hoàng báo cho biết sẽ phong nàng làm thái tử (tiểu hoàng nữ), trong cung liền dậy lên dậy sóng, mọi người đều nhìn chằm chằm tiểu hoàng nữ. Phụ hậu mang nàng lúc nào tránh được thì sẽ tránh, nếu thực sự tránh không được thì cùng người tới trò chuyện mấy câu, rồi nói thân thể khó chịu mà rời đi. Cũng may mẫu hoàng đại nhân có dự kiến trước, cố ý tuyên chỉ, không có chuyện trọng yếu không nên quấy nhiễu hoàng hậu cùng với tiểu hoàng nữ nghỉ ngơi, lúc này người thăm mới giảm đi không ít. Mà nàng cũng bởi vậy mới nhìn thấy được đông đảo phi tần của mẫu hoàng.

Dưới phụ hậu là bốn vị hiền quân, theo thứ tự là Dương hiền quân, Đồng hiền quân, An hiền quân, Nhan hiền quân, sau bọn họ còn có tám vị phi tử, mười một vị thị quân (Sally: Mẫu hoàng của nữ chính thật...a). Nghe nói bởi vì mẫu hoàng chỉ yêu phụ hậu mới dị thường giảm thiểu quy mô hậu cung, không nói gì...

Không thể phủ nhận, phi tử của mẫu hoàng quả nhiên là mỗi người mỗi vẻ. Mà nàng chỉ đối với vị Đồng hiền quân là để ý nhất, không phải là bởi vì hắn có cặp mắt phượng dụ dỗ người, rất xinh đẹp, mà là vì tên của hắn —— Đồng Vinh. (Sally: theo ta biết hình như Đồng Vinh là nhân vật trong bộ phim ‘Thất Tiên nữ’ người yêu của thất công chúa, là một chàng trai hiền lành, thật thà)

Khóe miệng nàng hơi câu lên, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn của hắn, cười đến phong tình vạn chủng Đồng hiền quân, trong lòng nói không nên lời, không được tự nhiên. Ý nghĩ không tự chủ được mà đem hắn và ‘Đồng Vinh’ trong ti vi miêu tả ra so sánh, đồ mờ mờ a! Tên giống nhau, nhưng chênh lệch sao lớn như vậy a?

“Ha ha... Được rồi, được rồi, Đồng ca ca, ngài cũng đừng cười, ngài nhìn xem, sắc mặt Văn phi thể nhưng càng ngày càng khó coi a!” Ngồi ở bên trái phụ hậu là Dương hiền quân, một bên cười duyên, một bên dùng mắt nhìn đệ tam là Văn phi ngồi ở bên phải phụ hậu. Trong lòng nàng ngẫm thử dài, đều là một đám không chịu an phận a!

Nàng nhẹ nhàng ở trong lòng phụ hậu xê dịch, đem đầu chuyển hướng nhìn đông đảo phi tử trong đại sảnh. Ở bên trái phụ hậu lần lượt là Dương hiền quân, An hiền quân, Lý phi, Trương phi, Tô phi, Vu phi, mà ngồi ở bên phải phụ hậu thì theo thứ tự là Đồng hiền quân, Nhan hiền quân, Lục phi, Văn phi, Tần phi, Diệp phi.

Mà người ngồi cười đến run rẩy hết cả người chính là Văn phi, không, nói cho đúng, hắn là nữ nhi ngọc của hắn. Kỳ thực không lâu trước đây, nàng nghe phụ hậu nói về cái nữ nhi ngọc kia của Văn phi, dường như là nói nàng năm nay cũng đã bốn tuổi, nhưng cả ngày cũng chỉ ngồi ngơ ngác, cái gì cũng sẽ không nói, vô luận người khác nói cũng không có phản ứng gì cả, duy chỉ đối với một điều nàng ta để ý, đó chính là thức ăn! Trời của ta a! Ngay cả cung nhân cũng lên cười nhạo, nói nàng ta trời sinh là thùng cơm. Nàng nhớ thời gian phụ hậu nói đến đây, trên mặt biểu tình rất là bất đắc dĩ, thế nhưng mặc dù rất đồng tình hai cha con bọn họ, nhưng hắn cũng không thể mạnh mẽ ngăn cản hết miệng lưỡi của mọi người được! Như vậy chỉ làm cho sự tình càng phức tạp thêm mà thôi.

Lần này, không biết là ai lại nhắc tới cái nữ nhi ngọc kia của Văn phi, nói là nàng ta ngày hôm qua từ trong cung điện mình chạy ra, lấy hết điểm tâm của phụ hậu không chịu buông tay, còn khóc nháo om sòm.

“Văn phi, không phải bản cung nói người a! Mặc dù mọi người đều biết nữ nhi của người là đồ ngọc, nhưng cứ như vậy cho nàng chạy đến, lại vấy nước

bọt dơ hết điểm tâm mọi người tặng cho thái tử điện hạ, này là người không đúng a!” Đồng phi xinh đẹp nhất tay hoa lên, ngữ khí trách cứ nhìn Văn phi.

Văn phi sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng quỳ rạp xuống đất, “Chanh nhi nàng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngày hôm qua mạo phạm hoàng hậu nương nương cùng thái tử điện hạ, thỉnh hoàng hậu nương nương cùng thái tử điện hạ khai ân, tha thứ nàng lần này đi?” Nói xong, nước mắt thay nhau không ngừng chảy ra.

Nàng cùng phụ hậu đồng thời hơi nhíu nhíu mày, phụ hậu vội vã đi xuống phượng tọa, một tay ôm nàng, một tay đem Văn phi nâng dậy, “Văn đệ, người không nên lo lắng, bản cung cũng không có đem chuyện ngày hôm qua để ở trong lòng a! Bản cung cũng sẽ không trách tội Chanh nhi. Được rồi, chuyện này vốn không có gì đáng ngại, sau này mọi người cũng không nên nhắc lại!” Một câu cuối cùng hiển nhiên là đối với mấy vị phi tử nói.

“Đúng vậy! Văn đệ cũng không cần khóc, hoàng hậu ca ca là người rộng lượng, việc nhỏ này chắc là sẽ không để ở trong lòng. Mặc dù là cấp thái tử điện hạ hưởng dụng, nhưng không phải có ngự thiện phòng thôi! Tùy thời gọi bọn hân làm đưa tới cũng được phải không?” Lúc này, An hiền quân này giờ vẫn ngồi ở đằng kia không nói lời nào cùng đi tới, giúp đỡ phụ hậu cùng nhau nâng Văn phi dậy.

Nàng híp mắt, thấy trong mắt An hiền quân chợt lóe lên ánh sao, ở trong lòng cười lạnh, đã biết là việc nhỏ, vừa rồi lúc mọi người đều đang giễu cợt Văn phi thể nào không gặp người đứng ra? Phụ hậu nói như vậy, người liền tới đây an ủi! Hừ! Người trong lòng lưu chuyển tâm tư chỉ sợ cũng không phải đơn giản xem cuộc vui như vậy đi!

“Được rồi, hoàng hậu ca ca đã nói như vậy, chúng ta cũng không có gì để nói!” Đồng hiền quân không nhìn Văn phi đang cúi đầu, quay mặt lại cười với phụ hậu, khom người, “Lần này mọi người chúng ta cùng đi cũng không phải nói chuyện này a! Mà là tới chúc mừng cho hoàng hậu ca ca (Sally: haha tự nhiên thấy cách xưng hoàng hậu mà còn ca ca ta nhìn ko nổi)! Tiền trận nhĩ, có khẩu dụ hoàng thượng, chúng ta không dám tới quấy rầy hoàng hậu ca ca tỉnh dưỡng. Nhưng nghe nói thân thể ca ca đã tốt, mới vội vàng đến thỉnh an a!”

“Các đệ đệ có tâm ý, bản cung tâm lĩnh. Bản cung còn muốn cảm ơn các đệ đệ có thể tới cùng bản cung nói chuyện phiếm a!”

“Nào có, nào có! Đây đều là chuyện chúng đệ đệ phải làm a!” Dương hiền quân che miệng, khẽ cười nói. Nhưng đáy mắt hân thâm trầm, bị nàng xem được tí mĩ.

Mà vị An hiền quân kia vẫn là vẻ mặt ôn hòa, lúc này cũng về tới chỗ ngồi của hân. Nàng liếc mắt một cái từ đầu tới đuôi đều giống như khối băng bàn, ngồi ở đó không nhúc nhích_Nhan hiền quân.

Hôm nay, ở trong này ngồi chính là nhân vật hậu cung tranh sủng đoạt quyền trọng yếu thôi! Nghe nói nàng có ba vị hoàng tử, ba vị hoàng huynh. Đại hoàng tử_ Hoàng Linh Dạ, là Dương hiền quân sơ sinh, năm nay mười tuổi, nhị hoàng tử_ Hoàng Cẩm, là An hiền quân sơ sinh, năm nay bảy tuổi, Tam Hoàng tử_ Hoàng Lan Chanh, là Văn phi sơ sinh, năm nay sáu tuổi, đại hoàng huynh_ Hoàng Bưng Thần, là Đồng hiền quân sơ sinh, năm nay tám tuổi; nhị hoàng huynh, Hoàng Khải Ly, là phụ hậu sơ sinh, cũng chính là thân ca ca ruột của nàng, năm nay năm tuổi; tam hoàng huynh_ Hoàng Dạ Phong, là Tần phi sơ sinh, năm nay ba tuổi. Đương nhiên rồi! Đây chỉ là nàng hiểu biết đại khái tình huống về các huynh đệ tỷ muội mà thôi, còn những tin tức ở nơi của các thị thiếp, dù chỉ một tin nhỏ, nàng cũng không để ý, dù sao từ trước đến nay nàng luôn thờ phụng những gì chính mắt thấy.

Nhị hoàng huynh, thân ca ca kia không cần nói, mới năm tuổi, phần đô đô, đã có thể dự kiến sau khi lớn lên là một người khuyển thành chí tưng. Cái khác nàng không quan tâm. Vì thế với vị Tam Hoàng tử trời sinh ngu đần nàng rất chờ mong, nhưng nàng không có ý khinh thường nàng ta! Ngốc thì làm sao? So với người sinh ra thông minh, nhưng cả ngày đi kiếm chuyện vẫn tốt hơn! Bất quá, hiển nhiên có người không tán thành cái nhìn của nàng.

“Các người nhìn một cái! Tiểu thái tử sinh được nhiều thủy linh a! Nhìn cặp mắt to hắc bạch phân minh, liền biết khi lớn lên nhất định là một người cực thông minh a!”

“Đúng vậy! Văn phi, người cũng sang đây xem nhìn a! Người đứa bé kia nếu có phân nửa thông minh lanh lợi như tiểu thái tử này, người cũng không cần lo nữa!”

Đồng hiền quân chẳng lẽ không biết an phận là gì sao? Chẳng lẽ không có nghe câu gọi là “Thương đánh chim đầu đàn” sao? Hay là... Người vẫn luôn ngồi một bên xem kịch, vẻ mặt cười ôn nhu_ Dương hiền quân, hân vừa có ý nói nàng thông minh! Chính là muốn cho Đồng hiền quân chăm chọc Văn phi đi! Đồng hiền quân hân là vẫn không quen nhìn bộ dáng Văn phi ôn nhu yếu đuối a? Nghe một tiểu thị(người hầu) nói qua, năm đó lúc Văn phi chưa tiến cung (khi đó phụ hậu mỹ lệ của nàng cũng còn chưa có tiến cung), vị Đồng hiền quân này là vị phi tử được sủng ái nhất, nhưng Văn phi vừa tiến cung, bộ dáng nhu nhược, yếu đuối rất nhanh liền chiếm được chú ý của mẫu hoàng, ân, chuyện kế tiếp đó là ai cũng có thể dự đoán được! Đồng hiền quân thất sủng, Văn phi được sủng ái. Ân, chính là sau đó hân liền bắt đầu hận? Kia... Phụ hậu của nàng? Tiến cung mới hơn năm năm, liền độc chiếm tất cả yêu thương của mẫu hoàng? Nghĩ tới đây, trái tim của nàng ám chìm xuống, chắc hẳn bọn họ ở trong lòng với phụ hậu nàng cũng cực kỳ không phục đi? Ở trong lòng cười lạnh một tiếng, không phục thì thế nào, chỉ cần có nàng ở đây, nàng sẽ không để cho bọn họ thương tổn phụ hậu!

Lạnh lùng nhìn bọn họ người một câu, ta một câu, hoặc tăng bốc, hoặc âm thầm châm chọc, nàng buồn chán ngáp một cái, híp mắt, nhìn phụ hậu. Phụ hậu nhìn thấy nàng như vậy, nhân tình lập tức sáng lên, ôn hòa nói: “Các vị đệ đệ, Yên nhi dường như là mệt mỏi, bản cung không thể tiếp tục bởi các đệ hân huynh, chúng ta hôm khác đi!”

“Ngạ... Người xem chúng ta thật là, kéo hoàng hậu ca ca nói chuyện, đều đã quên ca ca mới vừa khôi phục, tiểu thái tử cũng mới sinh ra không lâu, làm ca ca hao tâm tổn sức! Bản cung thật không phải!” Dương hiền quân nói xong, đáng về muốn vờ ả này khom người về phía phụ hậu.

Phụ hậu vội một khoát tay, “Dương đệ không cần như vậy a! Các người có thể tới bồi bản cung giải buồn, bản cung cao hứng còn không kịp đâu! Sao có thể trách tội?”

“Ha ha... Đệ đệ biết ca ca rộng lượng, sẽ không tính toán đệ đệ!”

Sốc! Nhìn bọn họ cứ đệ đệ đến, đệ đệ đi, kéo dài một khắc đồng hồ mới cáo từ đi, làm nàng phiền muộn muốn chết, nếu như nàng có thể nói chuyện, thật muốn trực tiếp hét lên bảo bọn họ cảm miệng!

Có lẽ là phụ hậu nhìn thấu nàng không kiên nhẫn, bắt đắc dĩ cười cười, vươn tay, khều mũi nàng, cười nói: “Người sau này sẽ quen a!”

Trời ạ! Nàng không quen cũng không được a.

“Ha ha!” Có lẽ biểu tình của nàng quá mức khôi hài, phụ hậu rất là hài lòng cười ra tiếng. Không nói gì a!

“Được rồi được rồi, phụ hậu không cười người. Chúng ta đi nghỉ ngơi, được không?”

Ta có điểm ý thức mơ hồ gật gật đầu, ừ, thực sự rất khó đoán a! Nàng hôm nay chỉ mới đầy tháng vừa qua một ngày a! Làm trẻ con, mặc dù có tư tưởng người trưởng thành 22 tuổi, nhưng dù sao thân thể còn nhỏ, vẫn không thể ngồi dậy hay lăn qua lăn lại a! Ừ, ngủ đi, ngủ một giấc ngon, bổ sung năng lượng, sau đó lo đem những phát hiện hôm nay suy nghĩ rõ ràng, sau này cần chú ý những người đó nhiều hơn a!

Nàng cũng không muốn đợi đến lúc bị họ làm tổn thương mới đi chú ý họ, khi có hối hận truy cứu cũng không kịp. Xem ra, nàng cần nghĩ biện pháp tăng cường thực lực của mình, lấy cái dạng hiện tại này, xem ra, những điều nàng cần làm còn có rất nhiều, thực lực mới là trọng yếu nhất. Ở trong lòng âm thầm kế hoạch, rốt cuộc chống cự không nổi cơn buồn ngủ, rơi vào giấc ngủ say, bởi vậy cũng không thấy được ánh mắt phụ hậu nhìn nàng lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phát hiện linh thạch (1)

“Tiểu chủ tử, tiểu chủ tử, ngài xem hôm nay nô tỳ dẫn đến cho ngài cái gì?”

“Ngạ!” Nàng bắt đắc dĩ để quyền sách trên tay xuống, nhìn về phía Ngọc nhi chạy đến mặt đỏ ửng lên. Nàng năm nay đã bốn tuổi, vốn được phong làm thái nữ, nàng cũng chưa dám nói nàng có cuộc sống yên tĩnh, nhưng nàng cùng phụ hậu coi như có thể miễn cưỡng ứng phó được, đương nhiên trước đây nàng còn nhỏ! Trên cơ bản đều là phụ hậu ứng phó hết! Bất quá, ba năm bốn tháng trước, bởi vì nàng thực sự không chịu nổi phụ hậu nữa, thật sự dài dòng đến khó chịu, nàng còn đối với hần nhỏ nhỏ nói “Cảm miệng”, đích xác, hần đã lập tức ngậm miệng, nhưng ngay sau đó phát ra một tiếng kinh thiên địa quỷ thần khiếp, thế là, rất nhanh, toàn hoàng cung trên dưới đều biết, thái nữ nàng chỉ mới 8 tháng tuổi, là có thể mở miệng nói chuyện, còn có thể giáo huấn người. Thế là thế là, phụ hậu cùng nàng ‘xã giao’ càng nhiều.

Thế là, dưới ánh mắt chờ mong của mẫu hoàng, phải bắt đắc dĩ gọi tiếng nương, lại cảm thấy việc ‘xã giao’ như vậy mệt mỏi quá! Mẫu hoàng rất sung sướng đáp ứng hạ đạo thánh chỉ, yêu cầu không có chuyện trọng yếu không thể đến Phụng Nghi Cung quấy rầy hoàng hậu cùng thái nữ (Lời của tác giả: ách! Đường như lúc trước ta đã quên nói chỗ ở của hoàng hậu gọi là Phụng Nghi Cung nga!), mà điều kiện đổi lại là muốn mỗi ngày nàng phải gọi nàng ta một tiếng nương a, ta đồ mờ hời a!

Vì thế ta hiện tại mới có thể yên tĩnh ở trong tầm cung đọc sách, cũng chính là xem qua kinh thư, nàng đối với thế giới này rốt cuộc có một thứ đại khái hiểu biết: thế giới này có hai khối đại lục, phương Đông đại lục cùng phương Tây đại lục, trung gian hai khối đại lục cách một đại dương mênh mông, gọi là Hải Vân, bởi vì nó suốt năm bao trùm một tầng mây mù, hơn nữa vô luận gió mạnh cỡ nào cũng không thể xua tan, vì thế mọi người rời bến cũng chỉ có thể đến gần biển, mọi người có sự kỳ vọng, chỉ có số rất ít người có thực lực thập phần hùng hậu mạo hiểm mới đi tới phương Tây đại lục được, mà người quay trở lại cũng không còn lại mấy người, nhưng mang về đều là tài phú thật lớn, họ mang về những thứ cho tới bây giờ, ở phương Đông trên đại lục đều là độc phẩm—— vật báu vô giá a!

Mà phương Đông đại lục thì có các nước lớn nhỏ khác nhau khoảng hơn mười mấy quốc gia, đại quốc gia chỉ có bốn, theo thứ tự là: Hoàng Nguyệt quốc, Ngạo Thiên quốc, Lăng Hi quốc, Băng Ảnh quốc. Trong tứ quốc Hoàng Nguyệt quốc kinh tế cực mạnh, mà nàng chính là thái nữ điện hạ Hoàng Nguyệt quốc (danh chữ quốc gia thứ nhất chính là quốc họ, cũng là họ của hoàng tộc độc hữu), Ngạo Thiên quốc quân sự cực mạnh, mà hai nước khác thì lại là lực lượng ngang nhau, nếu như ngành muốn nói nổi danh, đó chính là mỹ nam!

Trên đại lục rất nhiều quốc gia hoàng thất cũng có tiền sử thông gia với hai quốc gia này, vì thế cũng có thể nói hai nước này thế lực là mạnh nhất. Mà nàng rốt cuộc cũng biết thế giới này cư nhiên lại là nam nhân sinh con, đến nay đã có năm trăm năm lịch sử! Thượng thư đường như nói ở đây trong cơ thể nam tử có túi dục nhi sinh đẻ, mà nữ tử trong cơ thể lại không có tử cung, vì thế sinh con đường cái liền tự nhiên thành chuyện của nam tử. (Sally: ta sốc với cái đoạn này)

Nàng nhớ lúc đó, lúc nàng nói muốn xem sách có liên quan phương diện nam tử sinh con, mẫu hoàng đã phái tới hai tiểu thị Ngọc nhi cùng Trúc nhi chuyên môn hầu hạ nàng xem nàng a! Muốn bao nhiêu kì quái thì có bấy nhiêu kì quái, nàng cũng không để ý, mặc dù nàng cũng cảm thấy thân là thái nữ hai tuổi của một quốc gia xem loại sách này rất kỳ quái, nhưng nàng cũng không muốn giải thích quá nhiều, dù sao giải thích cũng nói không rõ ràng! Bất quá, làm cho nàng rất hài lòng chính là, sau cũng không có truyền ra lời đồn đại thái nữ là một tiểu sắc nữ, xem ra, mặc dù họ đều chỉ mới sáu tuổi, nhưng bọn họ đều là người biết đúng mực, không tệ a, chỉ có nhân tài như vậy mới có thể đứng ở bên cạnh nàng.

Ngọc nhi nhìn chủ tử trước mắt lại lâm vào suy nghĩ của mình, đem hán đề một bên, bắt mẫn câu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, “Chủ tử mỗi lần đều như vậy, nô tỳ thật sự có thứ tốt muốn cấp chủ tử thôi! Cũng không làm phiền người!”

Nghe thấy Ngọc nhi ủy khuất nói, nàng bắt đầu đi lắc đầu, người này đều đã quen, cũng dám oán giận chủ tử, bắt quá, nàng biết bọn họ mặc dù trước mặt nàng thỉnh thoảng không câu nệ lễ nghĩa, nhưng trước mặt người ở bên ngoài vẫn là có chừng mực, cũng sẽ không tận lực yêu cầu bọn họ cái gì, liền để cho bọn họ như vậy đi!

Cũng đều là hài tử a! Hoàng cung vốn là nơi làm cho người ta cảm thấy bị kiềm chế, thả lỏng tâm đầu lúc vẫn có ích với thân tâm khỏe mạnh.

“Được rồi, là ta không đúng, phụ một mảnh tâm ý của tiểu Ngọc nhi!” Nàng mỉm cười nhìn hắn.

“Cũng không có a!” Ngọc nhi nhìn thấy nàng cười với hắn, còn nhận lỗi, trên mặt lập tức nổi lên đỏ ửng, khuôn mặt hắn thanh tú nhỏ nhắn, nhất thời thấp phần mỹ lệ động lòng nhân.

Hắn mới tám tuổi a! Đã có tuyệt sắc chi tư như vậy, sợ rằng lớn lên cũng là một tiểu yêu tinh mê hoặc nhân tâm đi!

“Điện hạ, điện hạ, ngài có hay không đang nghe nô tỳ nói thôi!” Bàn tay nhỏ ở trước mắt nàng không ngừng quơ loạng, nàng khẽ gạt đầu, “Ta nghe thấy, người nói lần này ngự thiện phòng tuyển một trù sư mới, làm điểm tâm ăn ngon, vì thế mang riêng về cho ta một ít, đúng không?”

“Ân, ân, ân, thực sự ăn rất ngon, điện hạ, người mau tới đây nếm thử!” Nói xong, kéo nàng hướng bên cạnh bàn đi đến. Nàng chỉ có thể bắt đầu đi theo, aiz! Thực sự là không để ý kiến chủ tử như nàng đây vào mắt a! Quên đi, kỳ thực nàng cũng rất thích phương thức ở chung này!

Bị Ngọc nhi ngạnh kéo đi tới bên cạnh bàn, chỉ thấy trên bàn để một cái đĩa điểm tâm, tròn tròn tuyết trắng còn linh tinh chỗ có một ít hồng anh đào, rất là đáng yêu, thảo nào tiểu Ngọc nhi tâm lại hưng phấn như thế, bộ dáng này quả thật hấp dẫn người.

“Chủ tử, ngài ăn đi, nhìn cái gì a?” Ngọc nhi cẩn thận dùng tay bốc một khối điểm tâm tiến đến bên miệng nàng. Nàng nhìn hắn, cười cười, vừa mở miệng, thời gian chuẩn bị nuốt vào, đột nhiên một ý niệm cường liệt ở trong đầu của nàng lóe lên: không nên ăn, không nên ăn! Tựa hồ xuất phát từ một loại bản năng, nàng bỗng nhiên phát tay hất đi điểm tâm trong tay Ngọc nhi.

Ngọc nhi mở to mắt, kinh ngạc nhìn nàng, chân tay có chút luống cuống, “Chủ tử, ngài?”

“Không có việc gì, không có việc gì! Điểm tâm ấy người trước để ở chỗ này đi!” Nàng cũng không rõ ràng lắm vì sao lại đột nhiên cảm thấy điểm tâm này rất nguy hiểm, nhưng nàng tin là phản ứng bản năng của thân thể, nàng kiếp trước cũng bởi như thế mới tránh khỏi một lần lại một lần ám sát, bắt quá, dường như cả đời này năng lực thân thể phát hiện nguy hiểm lại càng tăng cao chút ít.

Thấy nàng đang cúi đầu suy tư về cái gì, Ngọc nhi sắc mặt thoáng tái nhợt thối lui một bên, nước mắt đảo quanh khóe mắt, lại ấn nhẫn không cho nó chảy ra. Nàng nhìn hắn có bộ dáng kia, thờ dài, đang muốn giải thích, đột nhiên tiểu hầu Trúc nhi nuôi từ bên ngoài chạy trốn tiến vào, nhìn thấy điểm tâm trên mặt đất, hưng phấn chạy tới, há mồm ăn. Nhanh đến lúc nàng muốn ngăn cản, nó đã nuốt mất, mà thôi, nhìn nó phản ứng đi!

Hì vọng không phải như nàng nghĩ. Thế nhưng hiển nhiên thân thể của nàng không có lừa dối nàng, rất nhanh, liền nhìn thấy con chó nhỏ kia toàn thân bắt đầu co quắp, sau đó miệng sùi bọt mép, té trên mặt đất, đi đòi nhà ma.

Sắc mặt của nàng lập tức trầm xuống, mím chặt môi, nhìn chằm chằm tiểu hầu trên mặt đất không nói lời nào.

“Ủm” một tiếng, Ngọc nhi trên mặt không có chút huyết sắc nào quỳ ở trước mặt nàng, “Chủ tử, nô tỳ không có bỏ độc, ngài tin nô tỳ a!” Nói xong, lại khóc không thành tiếng.

Nàng gạt gạt đầu, “Ta tin người, ta rõ ràng Ngọc nhi sẽ không hại ta.” Vừa nói vừa nâng Ngọc nhi dậy.

“Ngọc nhi, người nói cho ta biết, là ai đưa cho người điểm tâm này, ân?”

“Hỏi chủ tử, là tiểu thị bên cạnh vị ngự trù mới tới cho ta.” Ngọc nhi một bên dùng khăn tay lau nước mắt, một bên len lén nhìn sắc mặt của nàng, nhìn thấy nàng quả thực không có ý tứ trách cứ hắn, mới hoàn toàn yên lòng, “Chủ tử, có muốn hay không nói chuyện này cho nữ hoàng?”

“Ân, người đi ngự thư phòng xem đi!”

“Vâng, nô tỳ liền đi!” Nói xong liền rời đi.

Là ai muốn giết nàng bằng thuốc độc? Dường như người hiềm nghi vẫn rất nhiều, nàng không khỏi cười khổ một tiếng, kiếp trước tại đại gia tộc đều thường xuyên gặp được loại chuyện ám sát này, huống chi kiếp này tranh quyền đoạt lợi trong hoàng cung đây? Chỉ bắt quá, vừa rồi thân thể phản ứng vẫn làm cho nàng cảm thấy kỳ quái! Quên đi, trước xử lý xong chuyện này rồi hãy nói!

“Người tới! Đi đem ngự trù mới tới của ngự thiện phòng cùng tiểu thị bên cạnh hắn mang đến cho bản cung!”

“Yên nhi, Yên nhi, người thế nào?” Kèm theo từng tiếng hô hoán lo lắng, phụ hậu mỹ lệ bỏ qua lễ nghi bình thường hắn coi trọng nhất, nhanh chóng hướng nàng chạy tới. Tới trước mặt của nàng, một phen đem nàng ôm lấy, “Bảo bối người có hay có thương tổn? Thân thể có hay không có chỗ nào không thoải mái, hửm? Ta nghe Ngọc nhi nói có người muốn hạ độc hại người, người có chuyện gì hay không a? Thiên nha! Lo lắng chết phụ hậu a!”

“Phụ hậu, ta không sao, ngài không nên lo lắng!” Nàng bắt đầu nhìn phụ hậu trước mặt ôm nàng châu lệ thay nhau rơi, trừng mắt liếc Ngọc nhi đang ngoan ngoãn đứng phía sau mẫu hoàng.

“Người thế nào đem phụ hậu cũng gọi tới!”

Ngọc nhi vô tội chớp chớp hai mắt to “Ta cũng không muốn a! Thế nhưng, ai kêu hoàng hậu cùng nữ hoàng đệ hạ cùng một chỗ đâu!”

“Yên nhi, người nói đây là có chuyện gì?” Không hổ là người làm hoàng đế, mặc dù cũng rất lo lắng, mắt không ngừng quan sát đến phản ứng của nàng, nhưng vẫn là biết trước mặt việc tìm ra hung thủ mới là trọng yếu nhất.

“Là như vậy...” Nàng đem sự tình từ đầu đến cuối đơn giản nói một lần, mẫu hoàng nghe xong khẽ nhíu mày, chỉ thấy nàng xoay người sang chỗ khác hướng những thị vệ đó quát: “Người đâu?”

Hoàng cung thị vệ thủ lĩnh, liền yên vội vàng hành lễ, “Hồi bệ hạ nói, đã đưa người tới, đang ở cửa đại điện.”

“Hảo, trăm liền đi xem, ai có lá gan lớn như vậy dám độc hại thái tử?”

“Mẫu hoàng, nữ nhi có chút mệt mỏi, sẽ không đi, việc này liền giao cho mẫu hoàng xử lý!” Nàng mặc dù cũng rất muốn biết hung thủ là ai, thế nhưng nàng càng muốn biết thân thể nàng khác thường rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại nói, thân đã là thái tử, nàng đối với sự tình này cũng không có gì hứng thú.

“Được rồi! Vậy người nghỉ ngơi thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phát hiện linh thạch (2)

Thật vất vả mới làm phụ hậu bớt lo lắng, nàng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Đối với những người khác nàng có thể lãnh đạm mà chống đỡ, nhưng đối với phụ hậu, nàng lại không thể tránh được. Chỉ cần phụ hậu lộ ra một chút biểu tình thương tâm, nàng liền hoảng loạn. Hoàn hảo chính mình không có gì sợ, nếu không tâm cung của nàng —— Lâm Phụng cung dù không muốn cũng bị nước mắt phụ hậu bao phủ.

Lắc lắc đầu, nàng nhìn Ngọc nhi cùng Trúc nhi cúi đầu đứng ở một bên, “Các người đi nghỉ ngơi đi! Chuyện ngày hôm nay cũng không có ảnh hưởng gì, bữa tối cũng không cần các người hầu hạ”.

“Ngọc nhi có tội, Ngọc nhi dễ tin người khác, làm cho chủ tử thiếu chút nữa trúng độc, thỉnh chủ tử trách phạt.” Ngọc nhi nghe xong lời của nàng, không chỉ không đi, trái lại “Ừm” một tiếng quỳ xuống.

Nàng liếc mắt một cái theo nhìn Trúc nhi về mặt lạnh lùng đứng ở cửa, thờ dài, “Trúc nhi, người lại nói Ngọc nhi cái gì đi?”

“Vốn chính là hấn sai!” Trúc nhi nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói, “Chủ tử ngài không nên quá sùng hấn, hấn hiện tại càng ngày càng không có lòng cảnh giác.” (Sally: hai hầu nam mà ban đầu cái tên ta lại tưởng là nữ hầu mới chết chứ)

“Được rồi, nói như vậy, ta cũng không đúng?” Nàng nhíu mày.

“Không phải, là Ngọc nhi nên được nhận giáo huấn.”

“Ân, Ngọc nhi, người trở về đem sự tình hôm nay hảo hảo xem lại mình ba ngày, coi như giáo huấn đi!”

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh, nô tỳ tạ chủ tử phạt nhẹ.” Ngọc nhi ngẩng đầu cảm kích nhìn nàng liếc mắt một cái, hai mắt đầm lệ gật gật đầu, ngoan ngoãn lui xuống.

“Phạt quá nhẹ!” Trúc nhi lạnh giọng nói.

“Trúc nhi, người cũng không cần lại trách cứ hấn, tin tưởng sau chuyện này đối Ngọc nhi mà nói đã là một giáo huấn, hấn sau này sẽ làm tốt hơn. Người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, nô tỳ hiểu.” Sắc mặt Trúc nhi hòa hoãn một ít, hơi khom người, lui ra ngoài.

“Truyền thiện.”

“Vâng” Dùng qua đồ ăn, nàng đi tới bàn đọc sách, từ phía trên rút ra một quyển kinh thư có liên quan đến các mạch thân thể. Nàng xem quyển sách này cũng không phải một hai ngày, nhưng hiện nay cũng chỉ có thể nhìn hiểu phần nửa.

Không có biện pháp a!

Vấn tự thể giới này cùng kiếp trước khác nhau rất lớn, nàng phải học lại một lần nữa. Học hai năm, cũng biết hơn phân nửa văn tự, nhưng quyển sách này có rất thật ký tự rắc rối khó hiểu, nàng vẫn là cảm thấy mình học chưa đủ.

Nàng lật lật thư. Ủ... Là đan điền?

Trước thời điểm Ngọc nhi đem điểm tâm về, nàng cảm giác được nơi đan điền có một luồng thanh khí xông thẳng vào kinh mạch truyền đến cổ tay của nàng, lúc đó mới có thể dùng tay hất đồ điểm tâm.

Đột nhiên nghĩ đến từ khi nàng xuyên việt đến nay, dường như cảm giác được có thứ gì đó tiến vào thân thể của nàng, tiếp theo đó là cái loại cảm giác thống khổ như muốn xé rách thân thể. Nhìn thân thể thấp bé hiện tại, nghĩ đến trong cơ thể nàng sinh ra thứ kia có tác dụng gì, mới có thể xé nát thân thể kiếp trước, mà linh hồn lại chạy đến nơi này đi?

Nghĩ tới đây, nàng buông kinh thư, đi tới giường ngồi xếp bằng xuống. Ở kiếp trước, nàng từng đã bái một sư phó luyện khí, theo hắn học một chút, cũng coi như có chút thành tựu, mặc dù không quá tin trên cái thế giới này thật sự có tu chân, nhưng sư phó có thể chỉ dạy, nàng cũng đã tự mình chứng minh.

Vốn nàng còn cho rằng kiểm tra cũng không có kết quả gì, không nghĩ tới ngoài việc có thể tra ra nguyên nhân bệnh! Mà bây giờ còn phát hiện ra thêm công dụng khác.

Hít thở sâu mấy cái, nàng đem tinh thần chậm rãi trầm tĩnh lại, dựa theo phương pháp kiếp trước sư phó dạy, đề khí theo đan điền, cẩn thận cho luồng thanh khí kia chuyển động theo kinh mạch không ngừng lưu động toàn thân, đứng, lưu động, sau khi dẫn khí nàng mới phát hiện, luồng khí này đã không phải loại kiếp trước nàng biết rõ, mà cái này không giống như không khí thể, mà lại như yền như thực. (hình thành một vật tồn tại thật, có hình dạng nhất định)

Đội đem tất cả tạp niệm trong đầu đều bài trừ ra bên ngoài, nàng dùng tinh thần lực hướng đan điền nhìn lại. Vừa nhìn, nhất thời làm nàng sợ hết hồn, hoảng!

Trong thân thể nàng lúc nào có một khối đá lớn như thế? Khối đá kia khoảng chừng có mười hai cù ầu kết hợp, sáng bóng, thường phát ra một đạo lam quang xán lạn, mà ánh sáng lam quang phát ra kia, nàng cho rằng nó bất đồng với thanh khí mà nàng biết.

Hồi tưởng lại kiếp trước, một ngày nàng đang buồn chán nhìn thấy mấy quyển kinh thư có phương diện liên quan tu chân, nghĩ nghĩ, đích xác có điểm đặc hữu linh lực như người tu chân. Ủ! Xem ra tám chín phần mười là như vậy.

Đột nhiên trong đầu hiện lên mấy chữ “Đề thăng thực lực”, đúng vậy! Mặc dù không biết này có thể hay không xem như là tu chân, nhưng nàng cũng biết nếu như có thể đem tảng đá kia ẩn cất đại linh lực thu cho mình dùng, thực lực của chính mình nhất định sẽ rất cao đi?

Nghĩ rõ ràng hết thấy liền thực hành nhất quán là tác phong của nàng. Nàng điều chỉnh hô hấp, vẫn dựa theo phương pháp kiếp trước sư phó chỉ dạy chậm rãi dẫn dắt những linh lực đó ở trong kinh mạch lưu động.

Thế nhưng, vừa mới vận hành không lâu, liền gặp chướng ngại —— có hai mạch bị phong bế. Hai mạch nhâm đốc! Nàng rất nhanh nghĩ tới đây chính là kinh mạch không thông trong truyền thuyết hay nói, mà chỉ có ngoại lực mới có thể mở hai mạch nhâm đốc.

Thế là, nàng dặt linh lực mạnh mẽ xông tới, mà khối linh thạch kia phảng phất là biết nàng cần linh lực, xoay tròn càng lúc càng nhanh, lam quang liên tiếp không ngừng bị bắn ra, cuộn cuộn tiến vào kinh mạch. Lập tức, kinh mạch cấp tốc bành trướng, cảm giác đau đớn kéo tới khiến nàng muốn hét lên, nhưng vì không để cho người khác biết, nàng tận lực đè nén cho tiếng rên rỉ tận lực nhỏ đi.

Rất nhanh, toàn thân của nàng đã bị mồ hôi ướt sũng, kinh mạch toàn thân nhờ linh lực cường đại tác động, tẩy rửa, đã thông, ngay sau đó có luồng linh lực tu bổ tốt lại.

Cứ như vậy cứ đã thông, lại tu bổ, nàng không biết qua bao lâu, rốt cuộc hai mạch nhâm đốc đã được nàng thông mở, nàng nhất thời thoát hư vô lực ngã xuống giường, mặc dù toàn thân bầy nhầy, rất không thoải mái, nhưng nàng đã không có khí lực gọi người đi múc nước, tắm rửa, chỉ có thể chấp nhận để như vậy nghỉ ngơi.

Sáng ngày thứ hai, ta cảm giác tinh thần rất sáng khoái, ân! Ở đây, không hề là bị linh lực tư nhuận tu bổ, cải tạo thân thể a!

Nàng có thể cảm giác được thân thể nhẹ như bay, làn da cũng càng thêm trắng nõn trong suốt.

Nàng vui mừng phát hiện, mắt nhìn đông tây so với trước đây càng thêm rõ ràng, mà tinh tâm lại, có thể nghe rất nhiều thanh âm ở rất xa, hơn nữa còn có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

Mới tu luyện một lần mà có thể đạt được hiệu quả tốt như vậy, như vậy nếu tu luyện thành công, không phải như người ta vẫn hay nói, có thể lên trời xuống đất sao?

Đến lúc đó, nàng cũng không cần lo lắng không có biện pháp bảo hộ người mình quan tâm rồi!

Xem ra nàng phải tìm cao nhân tu luyện học một chút võ công, nếu không không có đại lượng linh lực, cũng là chuyện không tốt. Nghĩ tới những thứ này, nàng liền quyết định nên tìm mẫu hoàng nói chuyện một chút.

Đang nghĩ thế nào cùng mẫu hoàng nói, nàng muốn xuất cung tu luyện, ngoài cửa vang lên thanh âm cẩn thận cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Thái nữ điện hạ, ngài nổi dậy rồi sao? Hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn ngài đến ngự thư phòng!”

“Ừ, các người tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu một chút đi!”

“Vâng” Nói xong liền có hai tiểu thị đi vào. Nàng nhanh chóng đến ngự thư phòng, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện có thể tăng cường thực lực, nàng liền vội vàng không thể chờ đợi được.

“Nhi thần cấp mẫu hoàng thỉnh an!” Nàng đẩy cửa thư phòng bước vào, liền cúi đầu, quỳ một chân trên đất, được rồi đây là lễ thỉnh an. Mặc dù nàng rất phản cảm lễ tiết phải quỳ xuống này, nhưng đang ở hoàng cung, liền chỉ có thể “Nhập gia tùy tục”.

“Yên nhi bình thân”, nữ hoàng Hoàng Như Ngữ mỉm cười nhìn nữ nhi mình yêu thích nhất, mặc dù nàng năm nay mới bốn tuổi, nhưng giờ tay nhắc chân, đã có một cỗ khí thế đế vương, tiền đồ bất khả hạn lượng a!

“Tạ mẫu hoàng.” Nàng nói xong, ưu nhã đứng lên, tùy ý đi tới bên phải, tìm cái ghế ngồi xuống.

“Yên nhi nên biết trăm hôm nay tìm người đến là chuyện gì đi?”

“Vâng, chắc là chuyện ngày hôm qua, mẫu hoàng đã tra ra được?” Nàng nhú mày, không để ý lắm nói.

“Nga, Yên nhi dường như đối với người muốn hạ độc người không để ý lắm!” Mẫu hoàng hơi có chút kinh ngạc nhìn nàng.

“Không có, nhi thần cũng muốn biết là ai! Chỉ là, dù sao mẫu hoàng muốn nói cho ta nghe, ta cần gì phải để ý nhiều làm gì?”

“Hừ! Người thật đúng là bình tĩnh! Lần này người có thể làm người cũng không nghĩ đến!”

“Nga? Là ai?”

“Văn phi.”

“Không có khả năng”

Mẫu hoàng nghe thấy nàng rất nhanh đã khẳng định trả lời, rất kinh ngạc nhìn nàng, “Vì sao người khẳng định như vậy?”

Nàng nhú mày, đúng vậy! Nàng vì sao khẳng định không phải hắn?

Thế nhưng... Nàng nhớ tới ngày đó bốn năm trước, bị mọi người trước mặt châm chọc như vậy, nàng có thể thấy trong mắt Văn phi kia không có một tia cừu hận cùng không cam lòng, chỉ có ủy khuất cùng kinh khủng... Đúng, người như vậy sẽ không thể làm chuyện như vậy!

Nàng ngừng đầu, nhàn nhạt nhìn mẫu hoàng nói một câu “Cảm giác”

“Cảm giác? Cứ như vậy?” Mẫu hoàng trừng mắt nhìn nàng, có điểm bất khả tư nghị hỏi.

“Ừ, mẫu hoàng, ta tin cảm giác của ta, hơn nữa cũng bởi vì cảm giác linh mãnh, mới có thể giúp ta tránh nguy hiểm trùng độc. Xem ra chuyện lần này, là có người muốn hãm hại Văn phi, thuận tiện giết ta.”

“Ừ, ta còn phải hảo hảo tra ra”, mẫu hoàng đột nhiên quay đầu, ánh mắt có điểm quái dị nhìn nàng, “Bất quá, lại nói, người như thế nào có cảm giác bén nhạy như vậy a? Hạ độc cũng có thể bị người tránh được! Ta trước đây thế nào không có được cảm giác như vậy? Không phải nói, nữ nhi di truyền rất nhiều từ chi nương sao?”

Nàng nhìn mẫu hoàng liếc mắt một cái, “Vấn đề nhân phẩm!”

“Thối nha đầu, người muốn chết a!” Mẫu hoàng nghe xong lời của nàng, nhất thời tức giận chỉ vào nàng mắng. (Sally: hai mẹ con này cũng quá nhi nhảm đi)

“Mẫu hoàng bệ hạ thân ái, xin chú ý ngài hình tượng.” Nàng bĩu môi, không thèm để ý chút nào đến mẫu hoàng đang đưa tay捏 chóp mũi của mình.

“Người! Thực sự là bị người làm tức chết rồi! Người nói người bây giờ là cái dạng này, chỗ nào giống một tiểu hài tử bốn tuổi hử?” Mẫu hoàng bắt đầu dỗi tay về.

“Ồ hoàng cung, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, làm một tiểu hài tử đơn thuần.”

“Ngươi, aiz! Ta biết! Trăm trước đây làm sao mà không phải giống như vậy đâu?” Mẫu hoàng đột nhiên có chút mệt mỏi lắc đầu, “Mà thôi! Mà thôi! Đây là ta bức khiến ngươi thành như vậy, ta hiện tại cũng không có gì để nói, cho tới bây giờ, ngươi đều làm so với trong tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều. Ta còn có cái gì không hài lòng đây?”

Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của mẫu hoàng, dù nàng vốn lạnh tâm cũng dâng lên một tia yêu thương, “Mẫu hoàng, ngài không nên khổ sở, đây đều là chính ta nguyện ý, ta phải bảo vệ ngài cùng phụ hậu, còn có tất cả người ta để ý, vì thế cũng không phải lỗi của ngươi, cũng càng không phải ngươi ép.”

“Ừ, ngươi có thể biết ngươi nên làm cái gì là được rồi.” Mẫu hoàng cảm thấy vui mừng nhìn nàng.

“A, đúng rồi, mẫu hoàng ngài có biết người nào có võ công cao cường không?” Nàng cuối cùng cũng nhớ ra mục đích chủ yếu tới gặp mẫu hoàng.

“Có a! Làm sao vậy? Ngươi muốn học võ?”

“Àn, bản thân có thực lực, mới có thể làm được sự tình ta nghĩ muốn làm được.” Nàng kiên định nhìn mẫu hoàng.

Mẫu hoàng nhìn nàng chằm chằm, trầm tư chốc lát, hạ quyết tâm nói với nàng: “Ta biết, ta sẽ giúp ngươi liên hệ một vị tiền bối, nghĩ đến cũng chỉ có thể đạt được yêu cầu của ngươi, nếu như nàng nguyện ý, ta liền nói cho ngươi biết.”

“Ta mẫu hoàng, như vậy nhi thần cáo từ.”

“Àn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hội thơ (1)

Sau sự kiện nàng bị hạ độc cũng đã qua một tuần lễ, mẫu hoàng bên kia tựa hồ chỉ tra được tên 1 người, chỉ biết là tiểu thị đưa điểm tâm cho Ngọc nhi trước đây từng là thị hầu cho Văn phi, nhưng tân ngự trù này lại là Đồng hiền quân giới thiệu vào, mà trợ thủ của tân ngự trù kia lại là cung thị hầu trước đây của Dương phi.

Sự tình càng tra tựa hồ dính dáng càng nhiều người, mẫu hoàng cũng nhất thời không có chủ ý.

Hừ! Xem ra, trong hoàng cung không chỉ một người muốn đẩy nàng vào chỗ chết!

Mà nàng sau một tuần vận chuyển linh lực, thân thể so với trước đây trở nên tốt hơn gấp bội. Cũng không quá để ý chuyện hậu cung diễn xiếc.

“Chủ tử, ngài không nên cả ngày nghĩ người ở trong tầm cung có được hay không? Ngài xem khí trời bên ngoài thật tốt a! Cứ ở trong phòng, rất buồn chán a!” Ngọc nhi bĩu môi, bất mãn nói. Nàng mỉm cười nhìn hần, nhìn đến khi đem hần nhìn cho mặt đỏ bừng, “Thế nào? Ngây ngốc rất chán?”

“Ta đây không phải cũng là sức khỏe của chủ tử ngài sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc nhi hồng lên, chuyển hướng tầm mắt sang chỗ khác, mặt còn thỉnh thoảng liếc nàng một cái.

“Chủ tử nên ra đi một chút đi.” Trúc nhi mặc dù trong miệng nói quan tâm, nhưng trên mặt vẫn không có gì biểu tình. Nàng lắc đầu, hần sẽ không sợ mặt co quắp sao?

“Hào, chỉ cần Trúc nhi cười với ta một chút, ta liền ra đi ra ngoài một chút.” Nàng bày ra vẻ mặt vô lại nói. Thấy khóe miệng Trúc nhi co giật một cái, làm cho nàng cảm thấy so với khóc còn khó coi hơn tươi cười.

“Ha ha ha ha...” Nàng cùng Ngọc nhi thấy hần như vậy, rất không khách khí bạo cười ra tiếng.

“Hoàng muội người lại khi dễ Trúc nhi?” Lúc này từ cửa truyền tới một thanh âm vạn phần ôn nhu. Sau đó xuất hiện hai thân ảnh thon dài. Đi phía trước, người nọ khoảng chừng mười một, mười hai, mái tóc đen dài phiêu dật dùng một cây trâm bạch ngọc đơn giản cố định, trên mặt son phấn nhẹ nhàng, lại càng lộ cặp mắt hoa đào yêu mị vô cùng kia, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm mê người, một thân trường bào thanh liễu sắc khiến hần ưu nhã vô cùng. (Sally: tới đoạn này ta thật không dám tưởng tượng ra, nam nhân trang điểm...ohm...thiện tại a)

“Đại hoàng huynh, không biết là ngọn gió nào thổi ngươi tới đây a!”

Ai! Nàng mỗi một lần nhìn thấy vị đại hoàng huynh này cũng phải cảm khái gen di truyền, thứ này thật đúng là thần kỳ a! Tướng đại hoàng huynh như vậy, tiểu mỹ nhân ôn nhuận như ngọc, lại là nhi tử vị Đồng hiền quân kia, lúc nào cũng đều yêu mỹ động lòng nhân!

“Thế nào? Không có gì thì không thể đến tìm hoàng muội sao?” Đại hoàng huynh — Hoàng Cẩm Thần nghe vậy nhũu mày.

“Nào có, nào có, hoàng muội ta đây chính là tùy thời hoan nghênh hoàng huynh đại giá quang lâm a!” Nàng không chút hoang mang chấp tay, coi như hành lễ.

“Nga! Hoàng muội chỉ hoan nghênh đại hoàng huynh sao?” Nhị hoàng huynh, cũng chính là thân ca ca của nàng, Hoàng Khải Ly bất mãn liếc mắt nhìn nàng.

Nàng cười cười, nhìn vị thân ca ca này, bốn năm trước thấy hần liền biết hần sau này khẳng định khuynh thành chi tư không thua phụ hậu. Chỉ là không ngờ năm nay mới chín tuổi hần đã tuyệt sắc như vậy. Hần cũng có mái tóc dài giống đại hoàng huynh, cũng dùng một cây trâm mặc lục sắc cố định, bất đồng là hần còn quấn thêm một cái trâm mang sắc vàng nhạt (Sally: chắc là cái mào nhỏ phía trên), lông mi vừa dài vừa dày, nhưng vẫn không che giấu được đôi mắt to sáng như sao tinh kia, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lúc này bởi vì bất mãn mà hơi mẫn mề, cộng thêm một thân trường sam xanh biếc càng lộ vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Trong lòng nàng thầm thở dài, họa thủy a!

“Ta sao có thể không chào đón người a? Hảo ca ca của ta!”

“Ha ha” oàng Khải Ly nghe thấy nàng gọi hần hảo ca ca, che miệng cười vui vẻ, bất mãn cũng lập tức tan thành mây khói.

“Đúng rồi, hôm nay thế nào hai người các người đồng thời chạy đến chỗ ta a?”

“Hoàng muội, người còn không biết sao? Chúng ta, hoàng gia hằng năm ngày ba tháng ba đều tổ chức hội thơ Đông Phong, phàm là đứa nhỏ của quan viên tam phẩm trở lên đã đi học cũng phải tham gia.” Nhị hoàng huynh nhìn thấy nàng thật sự không biết, rất kinh ngạc nói.

“Nga! Kia đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Các người đến đây tìm ta làm gì?”

“Bởi vì người là thái nữ a!” Đại hoàng huynh mỉm cười nhìn nàng.

“Thái nữ thì làm sao? Dường như học viện hoàng gia chỉ có những người tròn sáu tuổimới được đến trường đi? Ta ngay cả tuổi đến trường còn chưa tới, càng không cần phải nói tham gia cái gì hội thơ Đông Phong!” Nàng cũng không muốn nói cho bọn hần biết là chính nàng không có hứng thú, còn không bằng ở trong tâm cung tu luyện còn thực dụng hơn!

“Thế nào chuyện không liên quan người? Người thế nhưng mẫu hoàng chuyên môn mời Hàn Lâm viện đại học sĩ Lương đại nhân dạy dỗ a! Cũng là trải qua học tập! Huống chi người là thái tử, loại này cực thích hợp giao lưu quân thần cảm tình tị hội, người tại sao có thể không tham gia đâu?” Nhìn đại hoàng huynh đầy thâm ý nháy nháy mắt với mình, nàng nhất thời cảm thấy không biết nói gì!

Đại hoàng huynh nói cũng có thể hiểu thành: người nhất định phải đi, đây chính là thời gian quan trọng người lập bang kết phái.

“Được rồi! Ta đi!”

“Ngọc nhi, đi lấy khoác đến cho ta.”

“Vâng”

Nàng tùy ý phủ thêm một kiện áo choàng, tháng ba trời vẫn có chút lạnh!

Khí trời như vậy còn tổ chức hội thơ cái gì, những người phú phú quý quý thật đúng là không có việc gì làm nên tìm việc a!

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Vâng”

Này... Đây là hội thơ Đông Phong? Nàng vừa mới đến hiện trường hội thơ, liền bị gió đông trước mặt thổi tới đông lạnh mà rùng mình. Đích xác rất phù hợp tên hội thơ a!

Dãy ghế tựa được bày biện xung quanh, các quan viên đều ngồi vây quanh bên hồ. Nàng nắm áo choàng thật chặt, sớm biết cứ như vậy, đánh chết nàng cũng không tới. Mặc dù đã được lĩnh lực cải tạo quan, một chút gió lạnh như vậy với nàng mà nói không coi vào đâu! Nhưng nàng cũng không muốn như bức tượng ngày ngọc ngồi đây, thoải mái ở lại tâm cung không tốt hơn a, lại chạy đến hồ này cho trúng gió.

Mặc dù trong lòng đã đem hội thơ cái gì mắng một trận, nhưng trên mặt nàng cũng không có biểu hiện ra bất mãn bất luận cái gì, nói như thế nào nàng cũng là thái nữ, nếu như điểm ấy việc nhỏ liền oán giận mấy ngày liền, sợ rằng không qua bao lâu ‘Thái nữ rất không phóng khoáng, không xứng kế thừa hoàng vị’ sẽ liền đồn đại truyền khắp nơi đi!

“Thần nữ (tử) cấp thái nữ thỉnh an, cấp hai vị hoàng tử thỉnh an, thái nữ điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Hãy bình thân! Hôm nay là hội thơ Đông Phong mỗi năm một lần, các vị đều đến tham dự, cùng thi triển tài hoa, không thể đa lễ a!” Không phải là muốn thân thiết một ít, kéo gần quan hệ sao? Này còn không dễ dàng đi.

Nhìn xem, chỉ mới nói như vậy một chút, liền đem bọn người này làm cảm động .

“Được rồi, thái tử đều đã nói như vậy, chúng thần cũng không cần câu thúc, đều tùy ý đi!”

Ân, vị cười rạng rỡ này chính là đại hoàng tử của nàng — Hoàng Linh Mẫn a. Quả nhiên là một mỹ nhân, nàng ta tựa hồ kế thừa vẻ đẹp từ phụ phi Dương hiền quân của mình, mặc dù thân thể hơi gầy, nhưng như vậy càng lộ vẻ nhược liễu phù phong, ừ, chính là như vậy, dường như vị đại hoàng tử này bản thân không quá phù hợp với định nghĩa nữ nhân thế giới này a!

Quên đi, nàng suy nghĩ nhiều như vậy để làm chi! Linh Mẫn biết nàng quan sát nàng ta, nàng ta cũng đánh giá nàng.

Lại nói tiếp, dường như đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc nha!

“Ừ! Tứ hoàng muội, thật đúng là có phong phạm hoàng gia a! Vừa rồi mấy lời kia thật khéo!”

Nhìn người trên ghế đối diện bộ dáng biếng nhác. Hừm! Nàng ta thực sự chỉ có mười một tuổi sao? Trông thân thể phát dục kia, nhìn là biết đã không phải là xử nữ rồi! Nàng buồn chán nghĩ đến.

“Nhị hoàng tử nói cái gì nha, bản cung nói chỉ là đại diện cho một thành viên hoàng thất phải mà thôi a!”

“Nga! Kia hoàng tử ta thật đúng là xấu hổ.”

Cho ta là người ngu sao?

Châm chọc cũng quá rõ ràng đi!

Nàng nhàu nhàu mày, lạnh mặt, đi qua một bên ngồi xuống, cũng không đáp lời. Có lẽ nhìn thấu bầu không khí giữa hai vị hoàng nữ này có chút khẩn trương, những đại thần có người thân cùng tới cũng không dám thở mạnh.

“Được rồi, này là chuyện gì xảy ra a? Thế nào liền náo loạn như vậy?” Đại hoàng tử khẽ cười cười, ôn hòa nói, “Hôm nay đại học sĩ Tống đại nhân ra đề cho hội thơ thứ nhất đi?”

Hừ! Muốn cho đại thần lưu lại hình tượng ôn hòa dễ thân sao? Nàng cũng không bỏ qua, trong mắt chọt lóe tinh quang... Đại hoàng tử!

Nàng lạnh lùng nhìn chung quanh một chút các vị ‘Tinh anh’ tương lai, đặc biệt hai vị đang ngồi cùng vị hoàng tử kia, tam hoàng huynh vẫn yên tĩnh bên người hai hoàng tử không nói lời nào.

Aiz! Này mới bao nhiêu tuổi a! Đã có một bộ dạng không thua bất cứ ai, nếu như vậy lớn lên sau này thì như thế nào?

Thân là người hoàng gia, có thể hưởng vinh hoa phú quý bất tận, nhưng không có thời thơ ấu vui vẻ, thậm chí, điều này cũng không biết có nên nói là vinh hạnh hay là bất hạnh a!

“Ân, được nữ hoàng bề hạ đề mắt tại hạ, đề mục hội thơ lần này đều do vị thần ra.” Tống đại nhân dường như là một vị quan tốt, bất quá, nghiêm túc chính trực có thừa, nhưng vẫn chưa đủ a! Vừa rồi chúng ta ở nơi đó ‘Nói chuyện phiếm’ nửa ngày, nàng thì vẫn cau mày, cũng không tới hòa giải một chút. Bất quá cũng là có thể dùng tài a!

Đột nhiên ý thức được chính mình thật đúng như đại hoàng huynh nói, bắt đầu muốn lập bang kết phái, không khỏi ở trong lòng thờ dài, không có biện pháp a! Ai kêu nàng là thái nữ làm chi? Ai bảo nàng đã phát lời thề, nhất định phải bảo vệ tốt người thân đây?

“Ân! Tống đại nhân mời ra đề đi!”

“Vâng, thái tử điện hạ!” Tống đại nhân nghiêm túc hướng về phía nàng hành lễ, nhìn xung quanh, nói: “Năm nay vẫn như trước, do ta ra đề mục, các đại thần dựa vào đề tác thơ, viết trên giấy Tuyên Thành ở trước mặt các vị, rồi người tới thu đưa cho ta, ta lại đọc lên, mọi người cùng nhau đánh giá!”

“Được rồi, hôm nay đề thứ nhất là ‘Xuân’.” “Này rất đơn giản, Tống đại nhân này hiển nhiên là muốn chiếu cố những người còn nhỏ tuổi, nhập học không lâu.

Mặc dù nàng cũng như vậy, nhưng nàng cho tới bây giờ không cho là mình cần chiếu cố như vậy, văn hóa Trung Quốc năm nghìn năm sau, các nàng là cổ nhân làm sao có thể so sánh được.

“Ta đã nghĩ ra!”

“Ta cũng nghĩ ra!”...

Nhìn các đại thần sôi nổi đề bút đem thơ tự mình nghĩ viết xuống, nàng cũng không chút hoang mang đề bút, ừ! Viết cái gì cho tốt đây?

Thơ liên quan ‘xuân’ dường như có nhiều lắm, đúng rồi, liền kia đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hội thi thơ (2)

“Tốt, hiện tại mọi người đều đã viết xong chưa?” Tổng đại nhân nhìn xung quanh.

“Như vậy, thỉnh giao lại cho các cung tỳ!” Nàng đem thơ vừa mới viết xong đưa cho người chờ bên cạnh. Nhận thấy được hai hoàng tử —— Hoàng Cầm ánh mắt khiêu khích cùng đại hoàng tử —— Hoàng Linh Mẫn ánh mắt mang điểm xem kịch vui, trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng, các người liền khẳng định như vậy, so với các người nàng nhỏ hơn thì không viết ra được cái gì tốt sao?

Nghe Tổng đại nhân một lần lại một lần đọc thơ của mọi người lên, nàng buồn chán lặng lẽ ngáp, bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy đại hoàng huynh nhìn nàng cười đến hải lòng, con người đứng đầy trên chóc.

Ách! Xem ra, bộ dáng vừa rồi rất không nhã nhặn a! Liền ngay cả đại hoàng huynh luôn luôn ôn nhu đều hiện lên thần tình trên chóc.

“Không tệ, không tệ, bài thơ ‘xuân ý du’ đại hoàng nữ viết xác thực xuân dăng trào a!”

“Ohm, nhị hoàng nữ với bài ‘gọi xuân’ cũng rất tốt. UY! Đây là...” Vốn đang không ngừng bình luận thơ của Hoàng Cầm, Tổng đại nhân đột nhiên ngừng lại, nhìn mảnh giấy trên tay đến phát ngốc.

Trời a! Các nàng viết vậy cũng gọi thơ, mặc dù mình cũng không biết viết thơ thế nào, nhưng cũng đã đọc thơ Đường hơn ba trăm bài, không sáng tác thơ được cũng có thể ngâm a! Liền nghe đến những thơ đó mà nói, thế giới này tác thơ thật đúng là không phải thấp bình thường a!

Cũng khó trách Tổng đại nhân nhìn thấy bài thơ của Đỗ Phủ đồ đại thi nhân kia sẽ ngẩn người như vậy. Đúng a, nàng hiện tại đang nhìn chính là bài thơ của nàng mượn của Đỗ Phủ tuyệt cú.

“Tổng đại nhân, Tổng đại nhân, người làm sao vậy?” Hoàng Cầm có chút bất mãn Tổng đại nhân liên tục phát ngốc, lên giọng đem hồn nàng gọi trở về.

“Nga! Vì thần thất thố! Bất quá, thật sự thái tử điện hạ viết bài thơ này thật hay quá, làm cho ta không khỏi có điểm thẹn thùng a!”

“Sao có thể? Nàng mới bốn tuổi! Còn chưa có chính thức đi học đâu!” Hoàng Cầm có điểm không tin kinh hô.

“Đúng vậy, nhị hoàng nữ, xin nghe...” Tổng đại nhân hắng giọng một cái, thì thầm:

“Tri nhật giang sơn lệ,

Xuân phong hoa cỏ hương.

Nê dung phi chim én,

Sa ẩm ngủ uyên ương.”

“Này...” Hoàng Cầm nghe xong, cũng ngẩn ngơ. Không chỉ có nàng, cơ hồ toàn thể người ở chỗ này đều đang ngẩn người.

Đồ mờ hôi a! Có cần khoa rương như vậy sao?

Nàng không nói gì chỉ nhìn nhóm người này biến thành ngốc tử.

“Không hô là thái tử của ta a! Còn nhỏ tuổi đã có thể làm ra tuyệt diệu thơ như vậy, thật sự tốt quá! Ha ha ha!” Lúc này một tiếng cười, dừng cảm đem mọi người đang phát ngốc tỉnh lại, nghĩ ngờ quay đầu nhìn lại, mờ hôi a!

Lão hồ ly này đến đây lúc nào?

Người tới chính là mẫu hoàng đại nhân thân ái của nàng, phía sau còn có các đại thần, chắc hẳn sự tình vừa rồi các nàng đều nhìn ở trong mắt đi!

“Thần nữ (tử) cấp nữ hoàng bệ hạ thỉnh an!”

“Nhị thần cấp mẫu hoàng thỉnh an!”

“Ừ, hảo, bình thân!” Mẫu hoàng mắt cười đến mị hoặc, thanh thoi đi tới trước mặt của nàng, lén lút nói một câu, làm nàng trong lòng mắng nàng ta cáo

già!

Trời a, còn nói không phải cáo già!

Liền trong lòng nàng muốn cái gì đều biết!

Nàng cũng lặng lẽ liếc mắt mầu hoàng mình 1 cái.

Mầu hoàng không để ý lắm, nhún nhún vai, mồm hôi a! Đây là cùng nàng học đi!

Nàng đang suy nghĩ có phải hay không hẳn nên chú ý lời nói và việc làm bình thường một chút.

“Hôm nay trăm đột nhiên có hưng trí tới thăm các tác thơ một chút, không nên gây trở ngại đến các người đi!”

“Mầu hoàng khách khí, nhi thần đang muốn thỉnh mầu hoàng chỉ giáo nhiều hơn đây!” Hoàng Linh Mẫn ôn nhu cười nói.

Dựa vào! Vốn chính là gây trở ngại có được không? Như thế nào một đám người ở chỗ này, có thể làm cho người sáng khoái sao?

Bất quá, nàng nhìn các vị “Tiểu bối” hưng phấn, đây là các nàng (hắn) muốn đạt được chú ý của trưởng bối, đặc biệt cơ hội nữ hoàng ưu ái thật tốt đi!

“Ân, một vòng viết thơ vừa nãy, được phân ra theo cấp bậc đi, Tổng đại nhân, trong lòng người có phải hay không đều biết?” Mầu hoàng cười đến vô cùng xán lạn nhìn về phía Tổng đại nhân.

“Hồi nữ hoàng bệ hạ, vi thần cho rằng các thiêm kim, công tử thơ tác đều vô cùng đặc sắc. Đặc biệt mấy vị hoàng nữ, hoàng tử, mà từ vòng thi đầu, một vòng này phải kể tới thơ tác thái tử điện hạ viết càng sinh động.” Tổng đại nhân đi lên phía trước, khom lưng đáp lễ.

“Nga! Phải không? Rất tốt, đem thơ thái tử đưa cho ta nhìn một chút.” Tiếp nhận thơ cao tiểu thị đưa tới, mầu hoàng hài lòng nhìn lướt qua, nàng vừa ở một bên thể nhưng cũng nghe được, đích xác viết rất tốt, chỉ sợ cũng liền cả người làm vua như nàng cũng không cách nào viết ra thơ như vậy đi!

“Lương đại nhân, trăm thật đúng là muốn cảm ơn người a! Đem thái tử trăm giáo tốt như vậy.” Lương đại nhân vừa nghe gọi tới tên của nàng vội đứng ra, hành lễ nói:

“Vi thần xấu hổ, là thái tử điện hạ thông minh tuyệt đỉnh, thần giáo nàng cái gì, đều là những phương diện bình thường, mà ở phương diện tác thơ, thần thật cảm thấy mặc cảm a! Chớ nói chi là giáo thái tử điện hạ rồi!”

“Nga!” Mầu hoàng kinh ngạc nhìn nàng liếc mắt một cái, “Lương đại nhân, khiêm nhường. Như vậy, Tổng đại nhân bắt đầu đợt thứ hai đi!”

“Vâng” Tổng đại nhân nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng ở một mảnh rừng đào, “Được rồi, đợt thứ hai này đề là hoa đào đi!”

Nhìn thấy mọi người lập tức cúi đầu suy nghĩ kỹ lưỡng, nàng chỉ nhàn nhàn nâng chung trà lên, phẩm trà. Bài thơ hoa đào cũng viết không ít so với xuân a!

Hoàng Tổ Yên nàng kiếp trước cũng rất đam mê thi thơ, hiện tại cũng không vội hạ bút thành văn! Không để ý tới ánh mắt quan tâm bốn phía, nàng nói rồi cả đời này nàng chỉ làm việc mình thích, nàng sẽ không để ý ánh mắt của người khác.

Hoàng Tổ Yên trầm ngâm một chút, đề bút viết xuống.

“Ân, đã đến giờ, chắc hẳn các vị đã viết xong!” Tổng đại nhân nói xong, liền ký ý những tiểu thị đem thơ mọi người viết đưa qua.

Sau đó lại một phen bình phẩm từ đầu đến chân, nàng hí hí mắt, không nói gì hưng trí tăng vọt nhìn mầu hoàng cùng các vị đại nhân. Mắt bắt động thanh sắc quét mắt biểu tình các vị ở đây.

Ha ha thật đúng là làm cho nàng thấy được 1 chuyện thú vị, Hoàng Ngũ Yên thấy Hoàng Cầm thường dùng mắt liếc trộm một vị tiểu công tử ngồi ở bên trái vị nàng vị trí thứ ba, tiểu công tử kia khoảng chừng bảy tuổi, lớn lên môi hồng răng trắng, đặc biệt có đôi mắt linh mẫn sáng ngời . . .

Ách! Hắn đang nhìn chăm chăm nàng?

Hoàng Tổ Yên thoáng lúng túng quay đầu, mặc dù nhìn thấu tình cảm trong mắt của hắn, nhưng . . . Chúng ta nay mới mấy tuổi a? Lúc này mà đã biết yêu rồi . . . Ô! Nàng rét lạnh một phen. (Sally: Chị cứ chọc hoa đào, mới có 3-4 tuổi ak)

Đột nhiên cảm giác được bốn đạo ánh mắt khác thường, có hai đạo là không cam lòng, nhất định là Hoàng Cầm, ánh mắt kia hỗn loạn hận ý dường như muốn đem nàng xuyên thủng thành cái洞.

Mà mặt khác hai đạo kia! . . . Nàng nhìn vị trung niên nữ tử ngồi ở bên trái mầu hoàng vị trí thứ nhất, thân thể thon dài, một thân sắc tím triều phục làm cho nàng mặc vào, có vẻ tiêu sái. Nàng chính là tể tướng đi? Nàng ta làm sao mà dùng ánh mắt phức tạp như vậy nhìn nàng a? Nhìn nàng xong lại đem mặt chuyển hướng bên kia, ôn hòa ánh mắt. . . Nga! Nguyên lai cái tiểu công tử kia chính là con trai của nàng ta!

Nàng ta đại khái chắc cũng nhìn thấu cảm tình đặc thù của nhi tử mình với nàng! Cho nên mới nhìn nàng như vậy đi.

Aiz! Hoàng Tổ Yên, nói không phải là buồn chán tham gia một chút sao, lại khiến nàng cảm thấy hội thơ càng buồn chán như vậy! Thế nào liền làm ra nhiều chuyện như vậy đâu?

“Ừ, phía dưới là thái tử điện hạ sờ tác:

Thương Sơn mây mưa trực minh thần,

Chỉ có hương danh vạn tuế xuân.

Đồng phong ba tháng hoàng pha thủy,

Chỉ thấy hoa đào không gặp người.”

“Hào, hảo một câu ‘Chỉ thấy hoa đào không gặp người’ a!” Mẫu hoàng dẫn đầu đứng lên khích lệ, mọi người sau khi phục hồi tinh thần lại cũng sôi nổi nói “Thơ hay, thơ hay a”.

Nàng đỏ mặt cười a! Hoàn hảo thế giới này cũng có Thương Sơn, hơn nữa cũng có cái truyền thuyết về Thương Sơn thần, nếu không nàng thật không biết giải thích thế nào đâu!

“Thái tử điện hạ đúng là đệ nhất tài nữ a! Còn nhỏ tuổi đã có thể viết ra câu thơ tuyệt diệu như thế!” Tể tướng đại nhân nhìn Hoàng Tổ Yên mỉm cười, chỉ là ánh mắt kia quá phức tạp, làm cho nàng có chút không thoải mái. Cũng không phải ta câu dẫn con của người nha, làm gì nhìn ta như vậy?

“Tể tướng đại nhân quá khen! Bản cung cũng chỉ là tùy hứng, hôm nay ở trước mặt mẫu hoàng, các vị đại nhân cùng các thế hệ bề tôi xấu!” Nàng hơi khom lưng, khiêm tốn nói.

“Được rồi, lần này hội thơ khởi đầu rất khá, rất thành công, làm cho trẫm thấy được nhiều tài nữ, tài tử như vậy, các vị đại nhân quả thật dạy con có cách a!” Mẫu hoàng vui mừng phát biểu cảm nghĩ.

“Chúng thần tạ nữ hoàng khích lệ!”

“Tốt, hôm nay tới đây thôi! Mọi người đều có thể trở về.” Mẫu hoàng phát phát tay, gọi tiểu thị tới dẫn các vị đại nhân cùng với nữ tử xuất cung.

“Chúng thần xin cáo lui.” Nhìn những người đó rút cuộc đi, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thật mệt a!

“Vậy thần cũng cáo lui.” Hoàng Tổ Yên cùng các vị hoàng tử, hoàng huynh cũng hướng mẫu hoàng hành lễ, chuẩn bị trở về tẩm cung từng người.

“Ân, Yên nhi, người lưu lại một chút, người khác đi về trước đi!” Cảm giác được có hai đạo ánh mắt ghen ghét hướng nàng phóng tới, Hoàng Tổ Yên vô tình nhún nhún vai. Loại tình huống này nàng đã sớm liệu trước, không phải nàng ác liệt, nàng chỉ cảm thấy trong hoàng cung này không có tý muội ghen ghét nhau đó mới kỳ quái, bất kể là lúc nào ở hoàng cung, đều tránh không được chuyện như vậy, thứ quyền lợi này a! Chính là mê người như thế a!

Có lẽ nhìn ra cảm khái của Hoàng Tổ Yên, mẫu hoàng nhíu nhíu mày, “Linh Mẫn đã nhìn người không vừa mắt rồi! Mấy năm trước ở hội thơ đều là nàng ta thu được vinh dự, người hôm nay ra, đã có thể làm cho nàng mất mặt như vậy a!”

“Hừ! Đây chẳng phải là mẫu hoàng người muốn sao?” Hoàng Tổ Yên đảo cặp mắt trắng dã, bất đắc dĩ nói.

“Ha ha! Nguyên lai Yên nhi biết tâm tư mẫu hoàng a?” Mẫu hoàng nhìn nàng liếc mắt một cái.

Nhìn mẫu hoàng như vậy, Hoàng Ngũ Yên càng cảm thấy bất đắc dĩ, “Mẫu hoàng, hình tượng!”

Aiz mẫu hoàng chỉ nhún nhún vai, không chút để ý nói: “Không quan hệ, đây không chỉ có người với ta thôi sao?” Lập tức nhớ ra cái gì đó, “Linh Mẫn, đứa nhỏ này bình thường làm việc rất không đúng mực, quyền lợi này ngàn vạn không thể giao cho nàng ta. Mà người đã đạt được Lương Linh thưởng thức, nga! Lương linh cũng chính là vị đại nhân dạy người kia, hôm nay hội thơ vừa lúc cũng làm cho tể tướng đối với người vài phần kính trọng, không tệ a! Những người này đối với đẳng cấp của người sau này có giúp đỡ rất lớn nga! Hơn nữa... Ta hôm nay dường như nhìn thấy có vài vị công tử đại thần đối với người rất để ý!” Mẫu hoàng đột nhiên chuyển ngữ khí, ái muội nhìn nàng.

Hoàng Tổ Yên không nói gì, “Nhi thần biết nên làm như thế nào, cáo lui.” Nói xong cũng không quản mẫu hoàng có đồng ý hay không, xoay người liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bái kiến sư phó

Từ sau khi hội thơ kết thúc, phủ Hoàng Tổ Yên thế nhưng đột nhiên trở nên rất náo nhiệt, cơ hồ mỗi ngày đều có hoàng tử, hoàng huynh đến liên kết cảm tình, thuận tiện tham thảo một chút thơ. Hoàng Tổ Yên không biết trong lòng họ rốt cuộc là nghĩ như thế nào, nghĩ đến cũng biết không phải chuyện tốt gì! Hoàng Tổ Yên ngoại trừ xã giao bình thường, nếu có thể tránh liên tránh. Nói đùa, nàng thế nhưng còn có rất nhiều chuyện muốn làm a! Ai lúc rảnh rồi không có việc gì cùng họ nói chuyện phiếm a!

Trải qua mấy ngày nay, Hoàng Tổ Yên có thể vận dụng linh khí cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có thể phát ra công kích linh khí.

Nhưng đối với chân chính vận dụng, nàng còn kém rất nhiều, mỗi một lần nàng nhìn thấy mẫu hoàng, ánh mắt kia đều có vẻ quá nhiệt liệt. Làm hại mẫu hoàng không dám đến chỗ nàng liên lạc cảm tình nữa.

“Nô tỳ Ngữ Nhi cấp thái nữ điện hạ thỉnh an, thái nữ điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Hoàng Tổ Yên để quyền sách xuống, ngẩng đầu nhìn thấy một mỹ nhân cung trang hướng mình hành lễ.

“Bình thân! Là mẫu hoàng gọi người tới? Có chuyện gì không?”

“Hồi thái nữ, nữ hoàng tuyên ngài đến ngự thư phòng.” Ngữ Nhi cúi đầu kính cẩn nghe theo đáp.

“Nga! Bản cung đã biết. Người đi trước đi! Bản cung một hồi liền đi.”

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui.” Nói xong, cúi đầu lui ra ngoài.

Chuyện gì chứ? Lúc này mẫu hoàng vừa mới hạ triều đi! Không biết, đi xem chẳng phải sẽ biết sao?

“Trúc nhi, thay y phục”.

“Vâng”

Ngự thư phòng

“Nhi thần tham kiến mẫu hoàng”

“Yên nhi không cần đa lễ, đứng lên đi!”

“Tạ mẫu hoàng.” Nàng ngẩng đầu, thấy trong ngự thư phòng ngoại trừ nàng cùng mẫu hoàng còn có một người, không khỏi sửng sốt một chút, lập tức khôi phục biểu tình lãnh đạm.

Người kia nhìn như vậy, hài lòng gật gật đầu, đi lên phía trước, “Thảo dân Vân Uyển Thanh bái kiến thái nữ điện hạ.”

“Ừ, không cần đa lễ!” Hoàng Tổ Yên quan sát nàng ta, khoảng chừng hai mảy, ba mươi tuổi, dáng người xinh đẹp, tóc dài chỉ dùng một mảnh lụa màu ngân bạch cột, trên mặt rất không biểu tình gì, mắt lấp lánh hữu thần, mặc bạch y. Trời ạ! Nàng nói cô đại này ‘Cao nhân’ thế nào cứ như nhau đều thích mặc bạch y như vậy a?

“Yên nhi, vị tiên bối này chính là người trước khi ngươi sinh ra liền tiên đoán qua người sau này sẽ là người bắt phạm, mà nàng cũng là người nổi danh trên giang hồ rất nhiều năm!” Mẫu hoàng hướng nàng nhảy nhảy mắt, tiểu nha đầu, vị này hẳn là phù hợp yêu cầu của người đi!

“Tiền bối?” Hoàng Tổ Yên nhìn người trước mặt này cũng không có chú ý đến mẫu hoàng của nàng, kỳ quái a! Mẫu hoàng tại sao gọi nàng ấy là tiền bối?

“Đúng vậy! Tiểu nha đầu, người cũng phải gọi ta một tiếng tiền bối nha! Đừng xem ta tuổi trẻ tiêu sái như vậy, ta trên thực tế đã năm mươi tuổi! So với mẫu hoàng của người lớn hơn không ít đi” Vân Uyển Thanh nhìn thấy nàng biểu tình kỳ quái, cũng mới phát hiện nghi vấn của nàng, rất đặc ý giải thích.

Này có cái gì tốt mà đặc ý? Không phải là một lão thần còn không già thôi sao? Trong lòng Hoàng Tổ Yên thầm khinh bỉ nàng ta một chút, nhưng trên mặt vẫn biểu tình nhân nhật hướng nàng hành lễ, “Đồ nhi bái kiến sư phó.” Nàng biết mẫu hoàng nếu đem nàng gọi tới đây, đó chính là đã cùng nàng ấy nói chuyện, vì thế nàng cũng sẽ không nói lời vô ích, trực tiếp bái kiến.

“Hào, hào, hào, có thể thu được thái nữ làm đồ nhi như vậy, ta cũng rất cao hứng a! Ha ha...”

“Tiền bối, chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Tiền bối tính luyện tập nơi nào?” Mẫu hoàng nàng vui mừng hỏi.

“Nga! Ta tính mang nàng đến chỗ ở của ta, chỗ ấy linh khí đầy đủ đối với tu luyện võ công có rất nhiều chỗ tốt.” Tân nhiệm sư phó của nàng rất nhanh liền quyết định.

“A! Phải rời khỏi hoàng thành? Thế nhưng...” mẫu hoàng có chút lo lắng nhíu nhíu mày, “Yên nhi, người quyết định như thế nào?”

Hoàng Tố Yên vừa nghe nói nơi có linh khí đầy đủ, liền quyết định muốn đi đến đó tu luyện, mặc dù sư phó nàng không thể dạy nàng tu chân thế nào, nhưng nàng có thể chính mình thăm dò a! Hiện đại có cơ hội tốt như vậy nàng cũng muốn nhìn một chút, ở địa phương linh khí đầy đủ đối với tu luyện là có lợi thật lớn. Mà Hoàng Tố Yên cũng biết mẫu hoàng đang lo lắng cái gì, nàng thân là thái nữ, nếu như không ở hoàng thành rất dễ khiến cho người có tâm tư không tốt tận dụng cơ hội, hơn nữa địa phương cách hoàng thành xa cũng không thể thường xuyên cùng đại thần trong triều ‘Liên lạc cảm tình’. Thử hỏi một chút, một bên là người người tuyệt không hiểu biết, thái tử mấy năm không thấy mặt được một lần, một bên là thường xuyên đến an ủi một chút, thường thường còn tới nhà của người đến cùng người nói chuyện phiếm, người ủng hộ ai? Thế nhưng... Nàng ngẩng đầu, kiên định nhìn mẫu hoàng nói, “Mẫu hoàng để cho ta cùng sư phó đi đi! Ta sẽ thường xuyên trở về, những ngày lễ tụ hội lớn một chút, ta cũng sẽ tận lực về tham dự, như vậy sẽ không gây trở ngại đến phát triển sau này.”

Đối với Hoàng Tố Yên nói phát triển cái gì, hai người ở đây chắc hẳn đều rất rõ ràng.

“Mẫu hoàng tin người, người đã cho rằng có thể, vậy cứ quyết định như vậy đi!”

“Ta mẫu hoàng!” Hoàng Tố Yên cảm kích nhìn mẫu hoàng liếc mắt một cái, nàng biết mẫu hoàng trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng người quyết định tin lời của nàng, đối với lần này cảm giác được trong lòng rất là ấm áp.

“Được rồi! Các người đã quyết định như thế, ta cũng không có gì để nói, dù sao tu luyện võ công cũng không phải mỗi ngày luyện không ngừng là có thể luyện tốt được, thỉnh thoảng bỏ lỡ mấy ngày cũng là không có gì” Sư phó mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại không mấy cao hứng.

Hoàng Tố Yên đi tới trước mặt nàng, rất nghiêm túc hành lễ, “Sư phó, ta biết ngài cho rằng luyện võ nên toàn tâm toàn ý, nhưng ta cũng vậy không có biện pháp, mới như thế tự ý quyết định, ta nhất định sẽ nỗ lực, sẽ không để cho ngài thất vọng”

Nhìn mặt Hoàng Tố Yên nghiêm túc như vậy, sư phó cũng thu hồi biểu tình mất hứng, hài lòng gật gật đầu, “Vậy được rồi! Người trước đi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta sẽ đi!”

“Vâng”

_____ Ta là đường ranh giới a _____

Trước cửa cung

Nhìn phụ hậu trước mắt khóc đến nước mắt rơi tí tách, Hoàng Ngữ Yên bất đắc dĩ, “Phụ hậu, ta chỉ đi Thương Sơn tu luyện, qua một khoảng thời gian liền sẽ trở lại gặp ngài, ngài đừng khóc có được không? Hửm?”

Phụ hậu nháy mắt mấy cái, ủy khuất nhìn nàng, “Yên nhi người tại sao có thể nói dễ dàng như vậy a! Người đi chuyến này phụ hậu thể nhưng sẽ rất lâu không thấy được người a! Còn nói chỉ là quá một khoảng thời gian, ta biết, người đi chuyến này, khẳng định ít nhất phải một năm mới có thể trở về. Ô ô...” Còn chưa nói hết, lại che mặt khóc lên.

Ông trời của ta a! Ai tới cứu cứu nàng a! Hoàng Tố Yên đem ánh mắt cầu cứu, nhìn về phía Ngọc nhi cùng Trúc nhi, ách! Nhìn thấy bọn họ cũng có bộ dáng hai mắt đầm lệ, nàng càng không biết nói gì. Vợ đưa mắt nhìn sang mẫu hoàng cùng nhị hoàng huynh đang đứng ở một bên xem kịch vui, ai biết nàng (hắn) thể nhưng đều quay đầu đi chỗ khác, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt nàng. Ngay cả sư phó cũng làm bộ làm tịch đứng một bên ngắm hoa.

Một đám không lương tâm a! ! Cuối cùng vẫn là mẫu hoàng chống không lại ánh mắt muốn giết người của Hoàng Tố Yên, đành phải đi tới, đem ôm phụ hậu đang khóc lòi ra, “Được rồi, được rồi, hoàng nhi chỉ đi ra ngoài một chuyến, các người liền làm như sinh ly tử biệt a!” Ôn nhu lau nước mắt phụ hậu, “Hoàng nhi không phải đã nói, qua một thời gian liền sẽ trở lại gặp người sao? Đừng khóc, được không? Hoàng nhi đã trưởng thành, nên học một chút bản lĩnh, nếu không nàng sau này thế nào có thể bảo hộ chính mình đây?”

“Ừ...” Phụ hậu thuận theo tựa trong lòng mẫu hoàng, thấp giọng đáp một tiếng.

Mẫu hoàng đắc ý liếc xéo nàng một cái. (Sally: hai mẹ con này cũng thật là...)

Hoàng Tố Yên không đi trách mẫu hoàng nàng thỉnh thoảng biểu hiện tính trẻ con ra ngoài, đi tới trước mặt hai vị tiểu thị, kéo tay hai người, “Các người cũng không cần khổ sở, lần này ta đi là học võ, cũng không phải đi chơi, vì thế không thể mang bọn người đi, nhưng ta cách một khoảng thời gian liền sẽ trở lại gặp các người, không nên lo lắng! Hửm?”

“Vâng” Cả hai nhu thuận gật gật đầu.

“Ừ, đây mới là hảo Ngọc nhi, Trúc nhi của ta” Hài lòng nhìn hai bọn hắn, hai người khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng đến độ bóp nhẹ sẽ thấy máu. Hoàng Tố Yên xoay người đối với sư phó bắt lương một mực nhìn nàng cười nhạo nói: “Sư phó, chúng ta đi thôi!”

“Ha ha! Tốt” Vừa cười, vừa đi tới, đem nàng ôm lấy, xoay người tiêu sái ngồi trên lưng ngựa.

“Mẫu hoàng, phụ hậu, nhi thần đi, thỉnh hai vị bảo trọng!”

“Ừ, hoàng nhi cũng phải chiếu cố tốt chính mình a! Tiền bối, Yên nhi liền giao cho người” Trong mắt mẫu hoàng nồng đậm không muốn, Hoàng nhi mới bốn tuổi a! Còn nhỏ như vậy đã phải rời khỏi nhà đi học võ, kêu nàng thế nào bỏ được? Nhưng... Lại có biện pháp nào đâu? Thân là thái nữ, Yên nhi nhất định phải có năng lực bảo hộ chính mình.

“Bệ hạ yên tâm đi! Thái nữ giao cho ta, ta sẽ không để cho người khác có cơ hội thương tổn đến nàng”

“Ừm”

“Như vậy tại hạ cáo từ!” Sư phó hướng mẫu hoàng chấp tay, kéo dây cung, “Giá!”

Chúng ta liền như thế xuất phát.

“Sư phó, chúng ta đây là đi Thương Sơn?” Hoàng Tố Yên nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn về phía sư phó, tiểu thân thể này thật đúng là không phải bất tiện bình thường a!

“Không, trước chúng ta đi một chỗ đón một người.”

“Đón người? Đón người nào a?”

“Sư huynh của ngươi!” Sư phó đột nhiên tặc tặc lưỡi cúi đầu nhìn nàng nháy nháy mắt. (Sally: từ đây con đường thu thập hậu cung của tỷ đã bắt đầu)

Hoàng Tố Yên đột nhiên có cảm giác bị người khác tính kế, nàng nghi ngờ nhìn sư phó, hi vọng nàng ta có thể giải thích cho nàng một chút, nét mặt của sư phó vì sao đột nhiên làm cho nàng cảm giác... Ác hàn!

“Ha ha! Đến lúc đó ngươi chẳng phải sẽ biết sao?” Sư phó hiển nhiên không muốn tiết lộ một chút tin tức nào, tự nhận là tiêu sái vô cùng lắc lắc mái tóc.

“A, đúng rồi, không ngờ ngươi còn nhỏ tuổi, còn là một hạt giống đa tình như vậy! Trông hai tiểu thị kia của ngươi, bị ngươi nói một chút, mặt liền đỏ bừng lên, ánh mắt đưa tình nhìn ngươi, chắc chắn... Ta cũng không có nghĩ ngươi sớm như vậy đã trưởng thành a! Mới bốn tuổi mà thôi a!” (Sally: haha chết cười mất)

Hoàng Tố Yên không nói gì! Nhưng đối với việc này nàng cũng không muốn nhiều lời cái gì, ở trong thân thể nàng vốn cũng không phải là linh hồn tiểu hài tử bốn tuổi, muốn nàng tận lực đi giả trang bộ dáng tiểu hài tử xấu xa thiên chân vô tà, nàng thực sự làm không được. Về phần Ngọc nhi cùng Trúc nhi, từ lúc ba tuổi, mẫu hoàng đem bọn họ phái cho nàng, nàng liền biết bọn họ sau này sẽ là người mình, đã sớm đã nhận định bọn họ, nàng cũng sẽ không ở trước mặt họ che giấu cái gì. Nói Hoàng Tố Yên nàng đa tình cũng tốt, cái gì đều không sao cả, nàng chỉ vì mình mà sống.

Nhìn Hoàng Tố Yên biểu tình không sao cả, sư phó tựa hồ cũng cảm thấy không có ý nghĩa, dù sao nữ tôn quốc chính là như vậy, huống chi trong hoàng cung đưa nhỏ vốn sớm trưởng thành, nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ lại thấy mình quá mức vô nghĩa.

Một đường đi không ai nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cùng đồng hành

Đi một ngày đường, hai người rốt cuộc cũng tới một thành trấn khi trời tối.

“Hôm nay chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi một đêm đi! Ngày mai lại xuất phát đi cam thành!”

“Cam thành?”

“Nga! Ta chưa từng nói sao? Cam thành chính là địa phương của Nam Cung thế gia”

Không nói gì! Hoàng Tố Yên chỉ biết tròn mắt nhìn trời, ngươi nói qua cái gì!

Theo sư phó vào một khách điểm. Vừa mới bước vào cửa, thì có tiểu nhị tiến lên, “Hai vị khách quan, các ngươi là muốn ở trọ? Hay là dùng cơm?”

“Ở trọ. Cho chúng ta một gian phòng hảo hạng”

“Hai gian.” Hoàng Tố Yên lạnh lùng nói.

“Tại sao phải hai gian, ngươi nhỏ như vậy, chúng ta ở cùng một chỗ, ta có thể tùy thời chiếu cố ngươi a!” Sư phó kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta sẽ tự chiếu cố mình, không cần lo lắng.” Nhìn về mặt sư phó vẫn là biểu tình không đồng ý, nàng giải thích, “Ta không có thói quen cùng người khác ngủ chung giường.”

“Vậy ngươi sau này thành gia làm sao bây giờ a?” Sư phó về mặt ái muội liếc nhìn nàng.

“Sư phó, người nghĩ xa.” Hoàng Tổ Yên bất đắc dĩ nhìn sư phó già mà như trẻ con này.

“Được rồi! Tiểu nhị, hai gian phòng. Đây là bạc.”

Nhìn sư phó tiện tay đưa khối bạc cấp tiểu nhị, nghĩ đến vẫn nên tiết kiệm đi! “Tiểu nhị, mang cho chúng ta một ít món ăn sở trường trong điểm các người, còn lại liền cho người.”

“Được rồi! Hai vị khách quan chờ một chút!” Nói xong liền vui vẻ hướng phòng bếp chạy đi.

Sư phó mang theo nạng đi tới vị trí đối diện ngồi vào chỗ của mình.

“Sư phó, có thể nói cho ta biết của Nam Cung thế gia không?” Nghe mẫu hoàng nói, vị tiên bối này ánh mắt rất cao, hơn nữa võ công thập phần cao cường, ở trên giang hồ xếp hàng thứ nhất, mặc dù nạng đã lui ẩn tám năm, nhưng hiện ở trên giang hồ vẫn xem nạng là đệ nhất cao thủ, trong mười năm này cũng không có người có thể siêu việt hơn nạng, mà nạng cũng vẫn không có xuất hiện trước mặt người khác, chứ đừng nói chỉ là là thu đồ đệ, mẫu hoàng vốn đang cho nạng là đồ đệ duy nhất, còn bởi vậy cao hứng thật lâu! Nhưng bây giờ đột nhiên nghe nói nạng còn có một vị sư huynh, không khỏi làm nạng nổi lên tâm tư ‘bát quái’.

“Ha ha! Vị sư huynh này của người bộ dạng phi thường mỹ lệ, mặc dù chỉ mới sáu tuổi, người cũng chưa tới năm tuổi! Ủ, ừ, hai đứa các người vẫn là man phôi, ha ha!” Sư phó không để ý tới nạng, càng ngày càng biểu tình khó coi, tự biên tự diễn.

“Sư phó, ta hỏi người về Nam Cung thế gia, cũng không phải hỏi sư huynh có hình dạng như thế nào!” Hoàng Tổ Yên hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng nhìn chăm chăm lão hồ ly này. Nạng thế là lão hồ ly thứ hai nạng phát hiện sau mẫu hoàng.

Có lẽ là ánh mắt nạng quá mức băng lãnh, sư phó đánh run run, “Hắc hắc” cười, “Không nên lạnh lùng như thế! Đồ nhi ngoan, vì sư chi là cùng người đưa một chút thôi!” Nhìn sắc mặt Hoàng Tổ Yên một cái, sư phó nhẹ nhàng lắc lắc chén trà, “Nam Cung thế gia thật không đơn giản! Thời đại kinh thương, hơn nữa gia tộc các nạng trong lịch sử cũng xuất hiện vài vị quan lớn, thậm chí quan tới tể tướng cũng có. Mà hoạt động sinh ý cũng trải rộng toàn quốc, cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ ràng, nếu như người muốn biết, có thể đi hỏi kia sư huynh người a!”

Nhìn sư phó lại bắt đầu không đứng đắn, Hoàng Tổ Yên không chút do dự quyết định không nhìn nạng ta. Kinh thương thế gia? Hơn nữa sợ rằng các nạng ở trên triều đình cũng có một chút thế lực đi?

“Các nạng ở thế hệ này có tại triều làm quan hay không?”

“Àn... Đường như không có! Nghe nói là muốn chuyên tâm kinh thương, không muốn vướn vào triều đình!”

“Ngà!” Hoàng Tổ Yên có chút kinh ngạc nhíu mày.

Nạng đọc trong thư thượng hiểu được thế giới này mặc dù cùng Trung Quốc cổ đại rất giống, nhưng có chút địa phương vẫn có chút khác nhau, cũng tỷ như nói về phương diện đối đãi thương nhân, Trung Quốc cổ đại là ‘Tất cả đều loại xấu, chỉ có đọc sách là cao’, đặc biệt thương nhân địa vị tương đối thấp, thậm chí so ra kém sinh so với nông dân tầng dưới chót nhất xã hội. Mà trong mắt người của thế giới này, kinh thương lại được coi như ngang hàng với người làm quan, kinh thương thành công giả cùng làm quan giả như nhau, đều được các đại gia tôn kính cùng hâm mộ. Vì thế nghe thấy sư phó nói các nạng buông tha việc làm quan cũng không phải rất kinh ngạc, chỉ là... Tại sao đột nhiên buông tha đây? Trước đây không phải cũng là có vào triều làm quan sao? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì? Cho dù thương nhân cùng làm quan giả địa vị tương đồng, nhưng hai người lại có điểm bất đồng lớn nhất, đó chính là —— quyền lợi, làm quan giả có quyền lợi, dù sao sự nghiệp của thương nhân đều vẫn chỉ là bình dân, quyền lợi hay là muốn thao túng, nắm giữ trong tay mình mới tốt a!

Nhìn thấu nghĩ ngợi của nạng, sư phó không sao cả nhún vai, “Về phần tại sao các nạng ở thế hệ này không có người đi làm quan, ta cũng không biết, ta đã nói rồi, người nếu như muốn biết, đến lúc đó có thể đi hỏi sư huynh của người, bất quá, hẳn nói hay không chính là chuyện của người cùng hẳn.”

Cái gì gọi là ‘Chuyện của người cùng hẳn’? Trong lòng sư phó rớt cuộc đánh cái chủ ý gì? Nhìn sư phó như vậy, nạng lần đầu tiên cảm giác vô lực.

Thật vất vả mới chạy trốn khỏi sư phó lải nhải, nạng chạy vội tới phòng mình, ‘Bình’ một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Tắm rửa sạch sẽ, Hoàng Tổ Yên liền ngồi xếp bằng trên giường. Tu luyện, đây đã là thói quen mỗi ngày nạng phải làm. Hít sâu một hơi, đem tinh thần chìm xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Hoàng Tổ Yên nhìn chung quanh kinh mạch toàn thân một chút, ừ, cũng không tệ lắm, nạng tu luyện cũng gần một năm, toàn thân kinh mạch đã lớn ra không chỉ gấp mười lần, khối linh thạch kia cũng tan mát ra càng ngày càng nhiều linh khí. Hiện tại trên người nạng lưu động đã là uyên linh lực tinh thuần, nạng không biết những đạo tu chân viết trong kinh thượng thư là cái gì, thế nhưng nạng biết nạng có thể luyện thành kim đan, mặc dù không biết cần dùng bao lâu thời gian, phần ngoại lệ kinh thượng thư không phải cũng đã nói, chỉ cần linh lực đạt được thực chất, là có thể kết thành kim đan được sao? Nạng tuyệt không sót ruột, nạng còn có rất nhiều thứ muốn học, nạng tin, sau này trong quá trình học, nạng có thể tìm được phương pháp tu luyện.

Cẩn thận dẫn đạo linh lực trong thân thể tuần hoàn, nạng ngừng lại, ừ, tinh thần rất tốt, buổi tối còn rất dài! Thay vì đi ngủ, nạng cứ ngồi như vậy! Có lẽ là bị linh lực tắm bổ quá nhiều! Nạng phát hiện bây giờ đối với nhu cầu giấc ngủ càng ngày càng ít, mà nạng ngủ chỉ xuất phát như thói quen mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, nạng liền bị cái bắt lương sư phó lôi ra khỏi ổ chăn, “Đồ nhi ngoan, đã dậy rồi! Chúng ta phải gấp rút lên đường nga!”

Nhìn về mặt bất lương sư phó cười đến đáng đánh đòn dạn. Hoàng Tổ Yên rất không có hình tượng liếc mắt.

“Ha ha! Ngươi xem một chút, đồ nhi ngoan ngươi bây giờ nào có bộ dáng thái nữ một quốc gia a”

“Đó là bị ngươi ép.” Hoàng Tổ Yên rất không khách khí đẩy tay sư phó ra.

“Tại sao có thể nói sư phó của ngươi như vậy! Làm cho sư phó thương tâm a!”

Hoàng Tổ Yên không để ý tới nàng ấy ở nơi đó hồi tiếc bị ai, đi tới trước gương, tùy ý một chút, cài một cây trâm ngọc đơn giản. Xoay người sang chỗ khác, rửa mặt, mở cửa, đi nhanh ra ngoài.

“Ách! Đồ nhi ngoan, ngươi chờ ta một chút a!”

Hoàng Tổ Yên hiện tại thể nhưng phát hiện vị sư phó này của mình bị ngoại giới xưng là “Bất bại thần thoại” chân diện mục bất lương sư phó.

Hoàng Tổ Yên cau mày, nhìn phía trước, ngựa cũng đã muốn điên, còn nàng rất không nhịn được, vị sư phó phía sau này tự nhận là sư phó đẹp đẽ, phi phạm còn đang không ngừng khai triển đại nghiệp lai nhai của nàng. Hoàng Tổ Yên trong lòng không ngừng nói với mình “

Rốt cuộc, bất lương sư phó tựa hồ cũng nói đến miệng khô, ngừng lại một khắc, nhìn nàng biểu tình khó chịu cực độ, rất là hài lòng vỗ vỗ vai nàng, “Ngươi xem, ngươi bây giờ trên mặt biểu tình có bao nhiêu phong phú a! Không nên cả ngày bày ra bộ mặt lạnh như vậy, không tốt a!”

Hoàng Tổ Yên bắt đắc dĩ nhìn nàng ta một cái, “Cũng bởi vì như vậy, vì thế ngươi mới lai nhai nhiều như vậy, chính là muốn nhìn ta sắc mặt thay đổi?”

“Ha ha... Đúng vậy! Ta cũng không hy vọng ngươi bày mặt lạnh như thế dọa đến đại đồ đệ bảo bối kia của ta a!”

“Ngươi tốt nhất bỏ đi ý niệm đem chúng ta ghép thành đôi!” Hoàng Tổ Yên liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói.

“Ha ha! Còn chưa có ở chung làm sao biết sự tình sẽ phát triển thành bộ dáng gì nữa đâu?” Không nhìn mặt lạnh của nàng, bất lương sư phó không để ý lắm, cười nói.

Nhìn sư phó vô lại như vậy, nàng thật không biết nên nói cái gì cho đúng. Chỉ có thể trầm mặc. Thế là, mấy ngày kế tiếp, nàng không nhìn, tuyệt đối không cùng sư phó nói chuyện, nhưng nàng ta vẫn tiếp tục lai nhai không thôi.

Buổi tối, Hoàng Tổ Yên vẫn như cũ một lần một lần dẫn đạo linh lực vận hành trong cơ thể. Nàng đã có thể rõ ràng cảm giác được mình đạt tới bình cảnh. Mấy ngày gần đây vận hành linh lực, đã không cảm giác được linh lực lớn mạnh, mà khối linh thạch kia cũng không tăng tốc độ tỏa ra linh lực. Nàng biết nàng nhất định phải tìm được phương pháp đột phá tình hình hiện tại, nếu không rất khó tiếp tục. Thế nhưng, đi đâu mà tìm phương pháp đây? Hoàng Tổ Yên đột nhiên rất muốn một chút tu luyện võ công, nàng nghĩ theo như lời sư phó nội lực hẳn có thể cho ta dẫn dắt. Mà trực giác của nàng cũng nói cho nàng biết, hẳn là theo phương diện võ công hạ thủ.

Nghĩ tới đây, Hoàng Tổ Yên bình tĩnh lại, nhìn sắc trời bên ngoài, đã lộ ra một chút ánh sáng, trời cũng sáng rồi. Sư phó bảo hôm nay đến cam thành, sau khi gặp được sư huynh, có thể lập tức khởi hành hồi Thương Sơn, lại nói, nơi này cách Thương Sơn cũng không xa, chắc hẳn ngày kia là tới được. Aiz! Hoàng Tổ Yên nàng hiện tại rất hoài niệm ô tô, máy bay kiếp trước a!

Quả nhiên, không lâu liền nghe thấy thanh âm sư phó ở ngoài cửa kêu rồi giường.

“Đồ nhi ngoan, ngươi dậy rồi sao?”

“Àn.” Hoàng Tổ Yên nhanh chóng xuống giường, mở cửa cho sư phó.

“Ừ, dậy là được rồi, rửa mặt nhanh lên một chút, xuống lầu dùng bữa sáng đi!”

“Tốt.” Nàng đóng cửa lại, lại ngồi xuống, điều tức một hồi, mới tẩy trừ, chải đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Nhanh chóng dùng qua bữa sáng, hai người lại một đường chạy đến chạng vạng còn một khắc nữa cửa thành đóng lại, cuối cùng cũng tiến vào cam thành.

“Hô! Hoàn hảo vượt qua, bằng không hôm nay chúng ta sẽ ngủ ngoài trời a!”

Hoàng Tổ Yên liếc xéo bất lương sư phó một cái, “Không biết là ai nói không gấp, không gấp, rất là nhân nhả dất ngựa tàn bộ?”

“Ha ha! Đây không phải là vượt qua rồi sao! Được rồi, nay trời chiều rồi, chúng ta trước tiên ở khách điểm một đêm, ngày mai lại đi Nam Cung gia!” Bất lương sư phó rất nhanh nói sang chuyện khác.

Nàng vô lực gật gật đầu, thực sự không có biện pháp với vị sư phó này a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nam Cung Hạo Nhiên

t nhanh tới ngày hôm sau, sư phó nhàn nhã kéo nàng đến cửa Nam Cung gia. Không hổ là đại gia tộc, nhìn đường môn cao to là có thể nhìn ra Nam Cung gia rất có tiền tài quyền thế.

Sư phó kéo nàng đi lên phía trước, “Đi bẩm báo các gia chủ nguior một chút, nói ta là Vân Uyển Thanh tới bái phỏng.”

Thị vệ kia quan sát hai người một chút, có lẽ nhìn thấu hai người trước mặt đều là người bất phàm, cung kính hành lễ, liền xoay người đi vào bẩm báo.

Hoàng Tổ Yên liếc nhìn y phục mặc trên người của mình cùng bất lương sư phó, mặc dù không quá khoa trương, nhưng dù sao là một thân phú quý không sai, xem ra Nam Cung gia này thật đúng là không đơn giản a! Một người thị vệ cũng có thể huấn luyện được ánh mắt sắc bén như thế.

Không qua bao lâu, liền theo tới một nữ nhân quần áo ngăn nắp, dẫn đầu vị kia rất nhanh đi tới trước mặt sư phó, cung kính hành lễ, “Nam Cung Sắc bái kiến Vân tiên bối, Vân tiên bối mời vào uống chén trà, nghỉ ngơi một chút. Rất xin lỗi, gia mẫu ra ngoài bái phỏng bạn bè chưa trở về, phiền ngài chờ ở đây.” Nói xong lại vái chào.

“Ân, không có việc gì, vốn ta tới cũng không có đại sự gì, chỉ là tới đón Nhiên nhi đi, tiểu Sắc nguior cũng biết?” Nhìn sư phó trước mặt người bên ngoài bộ dáng chừng chạc đẳng hoàng, Hoàng Tổ Yên không khỏi bĩu môi, dựa vào! Còn bày đặt giả trang!

“Nga, vẫn bối biết, mấy ngày trước có nghe gia mẫu nói, Nhiên nhi cũng chuẩn bị xong. Bất quá, tiên bối vừa tới Cam thành, có hay không muốn nghỉ ngơi mấy ngày rồi mang Nhiên nhi đi?”

Hoàng Tổ Yên chú ý tới người kêu Nam Cung Sắc kia, trong mắt chợt lóe lên tia không muốn, trong lòng không khỏi nhớ tới mẫu hoàng cùng phụ hậu, aizz!

“Ân, vậy nghỉ ngơi mấy ngày đi! Vừa lúc ta còn có chuyện muốn cùng Nam Cung gia chủ nói chuyện.” Sư phó suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn nàng một cái, tựa như nhớ ra cái gì đó, đáp.

“Vậy ta kêu người đi an bài nơi ở cho tiên bối ngài, ủa? Tiên bối, bên cạnh nguior, vị này chính là...?” Kỳ thực Nam Cung Sắc đã sớm chú ý tới sự tồn tại của Hoàng Ngữ Yên, chỉ bất quá, trước muốn ‘Chiếu cố’ hảo Vân Uyển Thanh rồi mới hỏi.

“Nga, nàng là tân thu đồ đệ của ta, Vương Tổ Yên.” (Sally: sư phó giấu họ của chị ấy nha mn)

“À, hai vị bên này thỉnh.”

Theo Nam Cung Sắc quẹo trái quẹo phải tới phòng khách, lập tức liền có tiểu thị bưng trà bánh tinh xảo tiến lên. Hoàng Tổ Yên buồn chán uống trà, ăn điểm tâm, nghe sư phó cùng Nam Cung Sắc ở đằng kia nói chuyện.

“Sư phó!” Đột nhiên một tiểu nam hài phấn điều ngọc mài chạy tiến vào.

“Nga, là tiểu Nhiên nhi tới a!” Sư phó cười đến mắt đều nị thành một đường thẳng, ôm lấy Nam Cung Hạo Nhiên hướng nàng ta chạy tới, xoay đầu hướng Hoàng Tổ Yên giải thích, “Hắn chính là Nam Cung Hạo Nhiên, sư huynh của nguior, năm nay sáu tuổi nga!” (Sally: nam sủng đầu tiên đã xuất hiện ak, mới có nhiều tuổi mà đã có sức quyến rũ người ta ak)

Hoàng Tổ Yên âm thầm liếc mắt, xem ra muốn sư phó hết hy vọng là không thể nào. Nàng chuyển hướng Nam Cung Hạo Nhiên, chào hỏi: “Nhĩ hảo, ta là tân thu đồ đệ của sư phó, Vương Tổ Yên.”

“A, nhĩ hảo.” Nam Cung Hạo Nhiên mới vừa mới nhìn thấy Hoàng Tổ Yên, kinh ngạc về phía nhìn Hoàng Tổ Yên chào một tiếng. Đôi mắt to không ngừng quan sát nàng.

Hoàng Tổ Yên không để ý lắm, mặc hần quan sát, bưng chén trà trên bàn lên liền uống, nàng thế nhưng cả ngày hôm qua tới hiện tại không có uống một ngụm nước a!

“Sư phó, Yên nhi bộ dạng thật đáng yêu a! Ta có thể cho nàng làm thê chủ của ta sao?” Nam Cung Hạo Nhiên đột nhiên quay đầu hài lòng nhìn bất lương sư phó dò hỏi. (Sally: Haha, chết cười mất)

“Phốc” Hoàng Tổ Yên cả kinh, đem nước trà mới vừa uống vào miệng phun ra. Ngẩng đầu khiếp sợ nhìn tiểu nam hài trước mắt này, không thể nào! Đùa giỡn cái gì? Hắn mới sáu tuổi a! Cứ như vậy trưởng thành sớm? Căn bản cũng không biết thê chủ đích là gì, là bất lương sư phó gạt hắn nói như vậy?

Hoàng Tổ Yên dùng ánh mắt hoài nghi cực độ nhìn sư phó ngồi bên cạnh.

“Ha ha... Yên nhi, mị lực của nguior quả nhiên rất lớn, mới lần đầu tiên gặp mặt liền đem tiểu Nhiên nhi mê hoặc, ha ha! Đừng dùng cái ánh mắt này hoài

nghe nhìn ta, ta cũng không cùng tiểu Nhiên nhi nói qua chuyện của người a!” Sư phó cười đến vô lại nói.

Hoàng Tổ Yên nhìn Nam Cung Hạo Nhiên, còn đang dùng ánh mắt to tinh quang chờ mong nhìn nàng, không nói gì! “Sư huynh...”

“Gọi ta Nhiên nhi đi!” Nam Cung Hạo Nhiên bắt mắt câu cái miệng nhỏ nhắn mềm mại.

“Được rồi! Nhiên nhi, chúng ta cũng còn nhỏ, người bây giờ vẫn không thể hiểu chính xác ‘Thê chủ’ là cái gì, chờ người trưởng thành suy nghĩ thêm chuyện này được không?”

“Ta biết a! Người cho ta làm thê chủ, không phải là nói chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ chơi sao?” Nam Cung Hạo Nhiên nghiêng đầu nghi ngờ hỏi nàng.

“Ách... Là có thể vĩnh viễn cùng một chỗ ngoạn không sai, nhưng vẫn là không quá giống nhau. Dù sao, chờ sau này người trưởng thành, chúng ta lại suy nghĩ đến chuyện này có được không?” Hoàng Tổ Yên biết trên đầu của mình đã xuất hiện vài vạch hắc tuyến!

“Người không thích ta sao? Không muốn cùng ta ở một chỗ sao?” Nam Cung Hạo Nhiên rung rung, ủy khuất nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên, bày ra bộ dáng đáng thương, dường như nàng vừa đối với hắn làm chuyện tội ác tày trời gì đó.

“Ách... Ta không phải ý tứ này! Ta đáp ứng người, chỉ cần người sau khi trưởng thành, còn muốn gả cho ta, ta liền thú người có được không?” Hoàng Tổ Yên xoa xoa huyệt thái dương, đang nhỏ mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ đáp ứng hắn, dù sao chỉ là lời nói đùa hời hợt mà thôi, đáp ứng thì đáp ứng a! Chờ hắn trưởng thành, cũng sẽ không nghĩ như vậy. Thế nhưng chuyện làm cho nàng không ngờ, Nhiên nhi lại lao thẳng đến trong lòng của nàng, thẳng đến sau khi lớn lên làm cho nàng thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, đương nhiên những thứ này nói sau.

“Àn, hảo.” Nam Cung Hạo Nhiên nghe thấy lời hứa của Hoàng Tổ Yên lập tức vui vẻ ra mặt.

“Ha ha... Yên nhi, người thật đúng là hạt giống đa tình a!”

Nhìn vẻ mặt sư phó cười đến đáng đánh đòn dạng, Hoàng Tổ Yên cuối cùng cũng hiểu, vì sao lúc trước nàng hỏi sư phó chuyện có liên quan Nam Cung Hạo Nhiên, nàng ta lại nói cái gì gặp mặt sẽ biết, nguyên lai hắn đã sớm dự kiến loại tình huống hôm nay a!

Mà Nam Cung Sắc bên cạnh, trong lòng cũng không có vẻ hài lòng như bất lương sư phó vậy, mà kinh ngạc vạn phần, cộng thêm bất đắc dĩ đến cực điểm, đây là chuyện gì xảy ra a! Nói như thế nào nói, Nhiên nhi của ta liền đem mình cấp gả cho người khác? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt hài lòng kia của Vân tiên bối, trong lòng Nam Cung Sắc dù luyến tiếc như thế nào, cũng không dám nói ra khỏi miệng a! Huống chi còn là bản thân con mình nói ra, nhìn bộ dáng người ta vẫn là miễn cưỡng đáp ứng! Aiz! Đây là chuyện gì xảy ra a! Chờ mẫu thân trở về, nàng cùng lão nhân gia hảo hảo nói chuyện một chút.

Buổi tối dùng qua bữa tối, một mình Hoàng Tổ Yên trở lại trong phòng được an bài. Hôm nay còn luyện sao? Nàng cau mày, quên đi, hôm nay liền nghỉ ngơi một đêm, vốn ngồi như vậy cũng không biện pháp nào cải biến!

Hoàng Tổ Yên đang định tắt đèn lên giường, đột nhiên nghe tiếng bước chân lên lút truyền tới, nhanh chóng nhảy đến trước cửa, bỗng nhiên mở cửa, một tiểu thân ảnh do không kịp đề phòng nhào tới trên mặt đất, nàng mạnh mẽ đè chương chụp xuống, bất đắc dĩ nhìn Nam Cung Hạo Nhiên trên mặt đất đang nhếch miệng.

“Ai! Người tại sao có thể đột nhiên mở cửa a!” Nam Cung Hạo Nhiên tựa hồ tuyệt không không ý thức được này là mình sai, rất bất mãn nhìn nàng bĩu môi.

Hoàng Tổ Yên không nói lời nào, đứng ở một bên lãnh đạm nhìn hắn.

“Được rồi! Là lỗi của ta, không nên muốn nhìn lên người đang làm cái gì, nhưng người cũng không thể như vậy khi dễ người ta a!” Nam Cung Hạo Nhiên rút cuộc ý thức được hành vi của mình rất không tốt, nhỏ giọng oán trách một chút.

“Nga! Phải không? Vậy ta hướng người xin lỗi. Người có thể nói cho ta biết người đã trễ thế này, còn tới đây là muốn làm gì sao?” Hoàng Tổ Yên không hề có thành ý nói lời xin lỗi.

“Nga... A! Ta là tới nói cho người biết, sư phó chạy rồi!” Nam Cung Hạo Nhiên đột nhiên nhớ lại mục đích chủ yếu mình tới, kích động hét to một tiếng.

“Cái gì?” Hoàng Tổ Yên bỗng nhiên nắm lấy bờ vai của hắn, kinh ngạc nhìn hắn.

“Người buông tay ra! Đau quá!” Nam Cung Hạo Nhiên khó chịu giẫy giụa.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mắt nàng lóe lên tia nguy hiểm, lộ ra từng đạo hàn quang. Nam Cung Hạo Nhiên nhìn thấy mà đổ mồ hôi lạnh.

“Ách! Hôm nay chạng vạng sau khi người trở về phòng, tổ mẫu ta đã trở về, phía sau còn mang theo một nam tử rất đẹp mắt, nhưng nam tử kia vừa nhìn thấy sư phó liền chạy, sư phó cũng là lập tức đuổi theo, hiện tại còn chưa có trở lại.” Nam Cung Hạo Nhiên không giãi dụa nữa, ngoạn ngoạn trả lời.

Hoàng Tổ Yên vừa nghe, lúc này mới buông hắn ra, nga! Thì ra là sư phó đuổi theo ‘Hoa đào nợ’ của nàng ta a! Nàng còn tưởng rằng xảy ra chuyện đại sự gì?

“Bất quá, sư phó trước khi đi có nói, muốn chúng ta tự đi tới Thương Sơn.” Nam Cung Hạo Nhiên vừa nói, một bên cẩn thận nhìn nàng.

“Cái gì?” Hoàng Tổ Yên thật là triệt để hết chỗ nói rồi, chẳng lẽ nàng bình thường biểu hiện quá mức sao? Cái bắt lương sư phó kia tựa hồ đã hoàn toàn quên nàng vẫn chỉ là tiểu hài tử năm tuổi!

Nhìn sắc mặt của Hoàng Tổ Yên đã đen đến không thể đen hơn, Nam Cung Hạo Nhiên ủy khuất lôi kéo ống tay áo của nàng, “Yên nhi, ngươi không nên trách sư phó có được không? Ngươi yên tâm, tổ mẫu ta sẽ phái người hộ tống chúng ta đi Thương Sơn, sư phó cũng là bởi vì biết có ta tổ mẫu, mới không lo lắng cho chúng ta.”

“Được rồi, ta không có trách sư phó, ngươi đi về nghỉ ngơi đi! Chúng ta vẫn là sáng mai liền khởi hành đi Thương Sơn đi!” Hoàng Tổ Yên không có trách nàng ta mới là lạ! Bắt lương sư phó bắt chờ a, nàng muốn nhìn xem sau này nàng thế nào chinh phục ta. Lúc này, một nơi nào đó đang khuyến nhũ mỹ nhân, bắt lương sư phó đột nhiên hung hăng rùng mình, ách! Trời thế nào lại đột nhiên liền lạnh a? Không quan trọng, trước khuyến mỹ nhân trở về rồi nói sau.

“Được rồi! Nhiên nhi đi a! Đúng rồi, sau này Yên nhi có thể hay không cũng bảo ta Nhiên nhi a?” Một đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, chờ mong nhìn nàng.

“Ách! Tốt.”

“Ha ha...”

Nhìn Nam Cung Hạo Nhiên hài lòng trở về, Hoàng Tổ Yên một lần nữa đóng cửa lại, nằm xuống giường. Chắc hẳn sau này cuộc sống sẽ chơi rất khá đi! A! Sư phó a! Ngươi thật không thể giải thích ta a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đến Thương Sơn

Ngày hôm sau, Hoàng Tổ Yên liền thu thập hành lý, lúc chuẩn bị ra cửa, liền nghe thấy thanh âm Nam Cung Hạo Nhiên.

“Yên nhi, ta đã thu thập xong, a! Ngươi cũng xong rồi?” Nam Cung Hạo Nhiên vừa vào cửa liền nhìn thấy Hoàng Tổ Yên đeo bao quần áo, mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, “Nga, đúng rồi, tổ mẫu ta gọi ngươi đi một chuyến, người nói có một số việc muốn hỏi ngươi.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng cúi đầu.

Mồ hôi a! Không phải là về chuyện ngày hôm qua chứ?

Hoàng Tổ Yên tức khắc trên trán nổi lên mấy vạch hắc tuyến, theo sau Nam Cung Hạo Nhiên đi tới thư phòng Nam Cung gia chủ.

Thư phòng.

“Nãi nãi, tôn nhi đem Yên nhi đến cho ngài.” Nam Cung Hạo Nhiên lên tiếng đẩy cửa ra.

“Ân, Nhiên nhi, ngươi đi xuống trước chờ một lát, nãi nãi có một số việc muốn cùng Tổ Yên nói.” Một lão nhân diện mạo có chút uy nghiêm ngồi ở bàn đọc sách, trên mặt mặc dù có chút nếp nhăn, nhưng đôi mắt cũng không ngừng lộ ra tinh quang.

“Vâng” Nam Cung Hạo Nhiên ngoan ngoãn gật gật đầu, xoay người đi ra cửa, lúc đi qua bên cạnh nàng, còn tận lực hướng nàng nháy nháy mắt, dùng khẩu hình miệng nói, không phải sợ!

Hoàng Tổ Yên không khỏi muốn bật cười, nàng sao có thể sợ? Nhưng đối với quan tâm của hắn, trong lòng vẫn cảm giác ấm áp.

Thẳng đến khi Nam Cung Hạo Nhiên đóng cửa thư phòng lại, Hoàng Tổ Yên cùng Nam Cung gia chủ vẫn không có nói một câu.

Đột nhiên Nam Cung gia chủ đứng dậy đi tới trước mặt của Hoàng Tổ Yên, quỳ một chân xuống đất, hướng nàng hành lễ nói: “Thảo dân Nam Cung bái kiến thái nữ điện hạ, thái nữ điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Hãy bình thân! Nam Cung gia chủ không cần đa lễ, ở trong này ta chỉ là sư muội của Nhiên nhi.” Hoàng Tổ Yên hai tay đỡ lấy nàng ta một phen, nàng liền biết, bằng thế lực Nam Cung thế gia, dù cho sư phó cùng nàng đều không nói ra thân phận của nàng, họ tự nhiên cũng là có thể tra được. Vì thế lúc nàng ta quỳ xuống, Hoàng Tổ Yên cũng không quá kinh ngạc.”Lần này hành trình tới Thương Sơn phải làm phiền Nam Cung gia chủ rồi!”

“Thái nữ điện hạ không nên khách khí, những thứ này đều là Nam Cung gia phải làm, huống chi Nhiên nhi nhà chúng ta cũng đi theo” Nam Cung cung kính trả lời, lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, do dự nhìn nàng, “Thái nữ điện hạ, về phần chuyện ngày hôm qua ở đại sảnh...”

“Nga, bản cung nói chuyện giữ lời, ngày hôm qua ngay trước mặt mọi người nói như vậy, tự nhiên sau này vô luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ không nuốt lời! Thế nào? Nam Cung gia chủ không tin bản cung?” Hoàng Tổ Yên rõ ràng trong lòng nàng ta đang suy nghĩ gì, nàng đã nói, nàng liền nhất định có thể làm được, bây giờ nói ra, cũng chỉ là làm cho nàng ấy an tâm một ít mà thôi.

“Thảo dân không dám! Thảo dân đương nhiên là tin thái nữ điện hạ.” Nam Cung nghe thấy lời của Hoàng Tổ Yên, rõ ràng thở dài một hơi. Rất cao hứng nói: “Đã như vậy, như vậy điện hạ tính lập tức khởi hành đi Thương Sơn sao?”

“Ừ”

“Tốt lắm, chúng ta lập tức đi chuẩn bị, điện hạ chờ một lát.” Nam Cung nói xong, cáo lui một tiếng, liền đi xuống phân phó chuẩn bị xe ngựa.

Hoàng Tổ Yên cũng theo đi ra. Vừa mới bước ra cửa phòng, liền nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Nhiên nhi.

“Thế nào? Nãi nãi đã nói với người cái gì?”

Nhìn hai mắt to sáng lấp lánh của hân, Hoàng Tổ Yên khẽ cười, đột nhiên có tâm tình rất tốt, muốn đùa hân một chút, “Nãi nãi của người đem người giao cho ta a! Nói người sau này sẽ là người của ta.”

“Nãi nãi thực sự nói như vậy?” Nhiên nhi kinh hỉ mở to cái miệng nhỏ nhắn.

“Đương nhiên... Không phải rồi! Tiểu ngu ngốc!” Nàng ha ha cười lên.

“Người... Người khi dễ người! Hừ!” Nhiên nhi nắc cở hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, xoay người chạy đi.

“Ha ha...” Tâm tình Hoàng Tổ Yên rất khoái trá cầm lấy tay nãi của mình, theo hướng phòng khách đi tới.

Cửa lớn Nam Cung gia.

Hoàng Tổ Yên nhìn cảnh tượng tổng biệt vạn năm bất biến, lại một lần nữa xoa xoa trán, “Nam Cung gia chủ, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta hôm nay sợ rằng không tới được thành trấn kế tiếp.”

Nam Cung vốn có vẻ mặt không nỡ, muốn đứng ở nơi đó nhìn phu lang cùng Nhiên nhi nhà nàng nói lời chia tay, nghe xong lời của Hoàng Tổ Yên, lại nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của nàng, vội quá ngăn hai người cùng một chỗ khóc nháo, “Được rồi, được rồi, này cũng không phải cái sinh lý tử biệt gì, thế nào đều khóc thành cái dạng này a! Được rồi, đừng khóc, lại khóc Nhiên nhi bọn họ hôm nay sẽ ngủ ngoài đường a.”

“A! Đúng rồi, người xem ta đây là... Nhiên nhi, các người hay là đi mau đi! Có thời gian nhất định phải trở về nhiều một chút nhìn gia gia cùng cha người a!” Phu lang Nam Cung gia nói, lại là vẻ mặt bi thương.

Hoàng Tổ Yên hết chỗ nói rồi! Hiện tại nàng càng hận sự phớt lờ của một mình nàng ném ở trong này.

Rốt cuộc sau một canh giờ ‘nói lời chia tay’, cuối cùng hai người cũng lên đường đi Thương Sơn.

Dọc theo đường đi, Hoàng Tổ Yên có thể nói là không nói lời nào, mà Nhiên nhi thì ngược lại, mới vừa lên đường, tựa như yên tĩnh không còn tồn tại, đi không bao xa, bản tính liền lộ ra, liễu mạng tìm nàng nói này nói cái kia. Lúc nàng không để ý tới hân, chỉ biết một mình ngồi bên cạnh quệt mồ hôi sinh hồn dỗi, hân còn thường thường dùng cặp mắt to chứa đầy ủy khuất nhìn chăm chăm nàng, thẳng đến khi nàng để ý tới hân, hân liền lập tức ‘lưu riu’ như trước, thường thường làm cho nàng cảm thấy thật phiền, nhưng lại không đành lòng nhìn thấy hân có bộ dáng thương tâm. Mà mỗi khi như vậy Hoàng Tổ Yên thì càng hận sự phớt lờ, đem tổ tông mười tám đời của nàng ta đều ân cần thăm hỏi một lần.

“Yên nhi, Yên nhi, người mau đến xem a! Người xem bên kia có thật nhiều con vịt có đôi có cặp thật đẹp a!” Này không phải chứ, tiểu Nhiên nhi lại hét to, một điểm bộ dáng hoàng thực nam cũng không có. (Sally: haha... dù biết đây là nữ tôn nhưng khi thấy những từ như thực nam, ta vẫn khó nén được ak)

“Ừ, ừ, biết.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng thân thể vẫn không hề mấy may động.

“Người chỉ nói cho có lệ với ta!” Nhiên nhi quệt miệng, bắt mắt hết sức nhìn nàng.

Aiz! Nàng từ từ nhích người đến cửa sổ xe, nhìn ra ngoài. Nga! Rất đẹp nha! Bên ngoài cửa xe là một hồ nước rất lớn, trên mặt hồ có nhiều cặp đôi uyên ương, cây dương liễu bên hồ theo gió đung đưa, hảo một bộ uyên ương hí thủy đồ.

“Thế nào, đẹp đúng không?” Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên bởi vì phong cảnh trước mắt mà thất thần, Nhiên nhi rất đắc ý nâng đầu nhỏ lên.

“Ân, xác thực rất đẹp a! Thế nhưng Nhiên nhi biết những cặp đôi đẹp đó ... Ách! Con vịt là cái gì không?” Con vịt? Đúng là chỉ có hân mới nghĩ ra được.

“Hừm? Cái kia...” Không có ý tứ, lắc lắc đầu, “Không biết a! Yên nhi biết không?” Ánh mắt hưng phấn nhìn nàng.

“Đây là đương nhiên! Những con vịt đẹp đó được gọi là ‘Uyên ương’, truyền thuyết chúng nó là một đôi thập phần yêu nhau, phu thê sau khi chết hóa

thành thiên nga! Vì thế người xem, chúng nó tất cả đều là có đôi có cặp.”

“Oa! Yên nhi, người biết thật nhiều nga!”

Nhìn Nhiên nhi dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng thể nhưng làm cho trong lòng nàng một mảnh thoải mái, loại tính tình trẻ con này Hoàng Tố Yên nàng trước đây chưa từng có. Nàng thể nhưng bởi vì một ánh mắt của Nhiên nhi mà tâm tình tốt hẳn lên.

Xem ra, cùng Nhiên nhi sống chung một chỗ lâu, Hoàng Tố Yên chắc sẽ trở nên có điểm không giống mình, bất quá...Kia thì thế nào? Dù sao nàng không ghét loại thay đổi này, cứ như vậy đi! Nhìn Nhiên nhi ngây thơ cười, ở trong nàng âm thầm phát thệ, nàng nhất định sẽ bảo vệ nụ cười này, nhất định!

“Như vậy...Yên nhi, chúng ta sau này cũng sẽ biến thành như vậy phải không?” Nhiên nhi nghiêng đầu nhỏ khò đại nhìn Hoàng Tố Yên.

“Ách... Không biết a! Cái này về sau rồi nói a!” Hoàng Tố Yên cảm giác có điểm phức tạp nhìn Nhiên nhi. Hẳn thật ra một chút cũng không có ý thức đến câu mình vừa mới nói có hàm nghĩa gì, vẫn vui vẻ nhìn chung quanh.

A! nàng đây là tâm trạng gì a! Chuyện sau này liền sau này hãy nói đi! Dù sao chúng ta còn nhỏ a!

Dưới chân Thương Sơn.

Hồ! Cuối cùng đã tới, Hoàng Tố Yên quay đầu đi nhìn thị vệ Nam Cung gia không ngừng khuôn đồ từ trên xe ngựa ra.

“Các người đem đồ để xuống đi! Chờ một chút tự sẽ có người tới đón chúng ta, các người có thể trở về phục mệnh.” Hoàng Tố Yên nhìn các nàng gật đầu, lễ phép này căn bản là phải có, dù sao nhân gia tần tần khổ khổ đem nàng đưa đến Thương Sơn không phải sao?

“Vâng” Bốn nữ thị vệ cung kính hướng nàng hành lễ, “Gia chủ muốn các nô tài đợi đến khi có người của Thương Sơn tới đón tiểu thư cùng thiếu gia, liền khởi hành trở lại.”

“Ừ.” Hoàng Tố Yên xoay người sang chỗ khác, đối mặt với Thương Sơn, từ trong ngực lấy ra một cây lửa khói, châm ngòi, lập tức ném về phía không trung. Lửa khói trên không trung “Phanh” một tiếng nổ tung, một đạo quang màu tím nhanh chóng bay lên bầu trời, chôn vùi ở trong sương trắng xung quanh Thương Sơn.

Nhiên nhi nhìn về phía Hoàng Tố Yên, tò mò nhìn, “Yên nhi, vật này là sư phó đưa cho người?”

“Ừ. Là tổ mẫu người thay nàng giao cho ta, nàng nói chúng ta sau khi tới Thương Sơn chỉ cần châm cái này, tự nhiên sẽ có người tới tiếp dẫn chúng ta.”

“Chúng ta không thể chính mình đi lên sao? Vì sao còn muốn tiếp dẫn?”

“Không thể. Sư phó nói, tại Thương Sơn bảy kỳ môn Bát Quái trận, không có người tiếp dẫn vào trận sẽ rất dễ lạc đường, đến lúc đó sợ rằng chết như thế nào cũng không biết a!” Thời gian mới nghe sư phó nói lên điều này, Hoàng Tố Yên cũng vậy rất giật mình, này không phải cùng người tu chân trận pháp có chút giống nhau sao?

Có thể nàng từ đó đạt được đột phá về tu chân cũng không chừng a!

“A! Lợi hại như vậy a!”

Nhìn biểu tình Nhiên nhi có chút sợ hãi, Hoàng Tố Yên không khỏi vỗ vỗ tay nhỏ bé của hân, “Yên tâm đi! Sư phó chắc là sẽ không hại chúng ta.”

“Ừ” Nhiên nhi lên nhìn Hoàng Tố Yên một chút, mặt đỏ hồng đáp.

Mà khi hai người đang nói chuyện, theo một mảnh sương trắng kia lát phát đột nhiên đi ra một thân ảnh thon dài, Hoàng Tố Yên hí mắt nhìn sang, người này đại khái chừng hai mươi tuổi, dáng người thanh tú động lòng người, hia tay tùy ý chấp sau người, một thân ngân bạch trường sam, có thể nói hân cả người như trích tiên hạ phàm chấn động nhân tâm.

“Ha ha! Chắc hẳn hai người các người là đồ đệ lần này Uyển Thanh xuống núi thu đi!”

Hoàng Tố Yên thấy hân mặt mày ôn nhu khi nhắc tới sư phó liền biết hân nhất định là người yêu chỉ nhất của sư phó, thế là kéo Nhiên nhi còn đang ngần người đi lên phía trước hướng vãn bối hành lễ, “Đồ đệ Yên nhi cùng Nhiên nhi bái kiến sư công.”

“Ha ha! Hào, hào!”

Có lẽ là một câu sư công lấy lòng hân, vị tiên nhân này bộ dáng sư công rất là hài lòng, gật đầu.

“Được rồi, các người đi theo ta! Nga, Đồ đệ trước đặt đây đi! Đợi lát nữa tự sẽ có người tới lấy.” Nói xong liền một tay ôm một, mang theo Hoàng Tố Yên cùng Nhiên nhi liền bay đi, đúng, là bay, nàng nghĩ đây cũng là khinh công luyện đến cực hạn đi! Bởi vì nàng ở trên người của hân cũng không có cảm giác được linh lực.

Mà bốn thị vệ bị ‘vứt bỏ’ cũng chỉ có thể ngây ngốc liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị trở về phục mệnh.

Chương 12: Kiếp trước

Chúng ta cứ như vậy bị tiên tử sư công một đường mạng bay lên Thương Sơn.

Đến trên đỉnh Thương Sơn, Hoàng Tổ Yên kinh ngạc phát hiện, ở đây... Dĩ nhiên là một mảnh xuân sắc, Hoàng Tổ Yên vô pháp đè nén kích động trong lòng xuống, ngoác nhìn tình cảnh trước mắt. Trời ạ! Hoàng Tổ Yên có thể cảm thụ được ở đây, khắp nơi tràn đầy nồng hậu thiên địa linh khí, ở trong này tu luyện tuyệt đối là làm ít công to a!

“Thế nào, kinh ngạc đi! Ha ha! Nơi này chính là một mảnh linh mạch trung tâm nga! Ở trong này luyện võ tuyệt đối làm những người trên giang hồ tha thiết ước mơ!” Tiên tử sư công rất sung sướng vỗ vỗ đầu Hoàng Tổ Yên, “Người kiếm lớn!”

Vì sao chỉ nói năng? Chẳng lẽ...

“Ha ha! Ta thế nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra, ngươi là có luyện võ, mặc dù không biết ngươi thế nào đã thông hai mạch nhâm đốc, nhưng ta quả thật có thể cảm nhận được trên người ngươi có nồng đậm linh khí. Hừm? Cùng nội công có điểm bất đồng, tiểu Yên nhi, có thể nói cho ta biết là cái gì không? Sư phó của ngươi gửi thư cũng không nói rõ ràng!” Tiên tử sư công nháy nháy mắt, ôn nhu nhìn Hoàng Tổ Yên.

Lời vô ích! Để cho nàng ta nói cũng nói không rõ ràng a! Bởi vì Hoàng Tổ Yên cho tới bây giờ cũng không có nói với nàng ta!

“Kỳ thực ta cũng không biết vì sao a! Khi ta có ý thức tới nay, chính là như vậy, ta còn muốn sư phó nói cho ta biết một chút a!” Hoàng Tổ Yên quả thật cũng nói không rõ ràng a! Đây lại lịch khối linh thạch, chính nàng cũng không hiểu, chỉ biết là kiếp trước bị nó hại chết, nghĩ tới đây, Hoàng Tổ Yên lại nghĩ tới, trước khi chết trên người bị cái này làm mất mạng cảm giác như bị xé rách, bây giờ nghĩ lại đại khái chính là linh thạch tỏa ra linh lực nồng đậm, thân thể kiếp trước không thể thừa thụ, cho nên mới bị linh lực bạo khai! Mà sau khi nhập vào thân thể này, linh thạch dường như thu lại linh lực tán phát của bản thân. Aiz! Thực sự rất khó hiểu a!

Có lẽ Hoàng Tổ Yên biểu tình xác thực không giống làm bộ, tiên tử sư công buông tha hỏi nàng. “Sư phó của ngươi nói, quá một đoạn ngày rồi trở về, hai người các ngươi hiện tại trước cùng ta học một chút đi!”

“Cùng sư công học? Học cái gì?” Nhiên nhi cuối cùng từ cảnh đẹp trước mắt kịp phản ứng, nghe thấy sư công nói, tò mò hỏi.

“Ha ha! Thế nào? Xem thường sư công của các ngươi là ta sao? Ta thế nhưng là thần y nổi danh trên giang hồ a! Người bình thường muốn cùng ta học còn chưa có cái cơ hội kia đâu!” Tiên tử sư công đắc ý giương lên đầu.

Nàng đỏ mặt hỏi a! Nhìn hấn hiện tại cái dạng này, chỗ nào còn có vừa bộ dáng phó tiên tử kia a!

“Hảo, chúng ta cùng sư công học.” Hoàng Tổ Yên cuối cùng trả lời.

“Àn, như vậy mới ngoan!” Tiên tử sư công hài lòng sờ sờ đầu hai người.

Àn! Nàng nhin!

Một tháng sau

“Đến, Nhiên nhi, ngươi qua đây sư công ở đây, sư công có đồ tốt muốn cho ngươi ném thử nga!”

Nhìn thấy trong tay sư công có điểm tâm nhỏ tinh xảo, Nhiên nhi rất hài lòng chạy tới.

Hoàng Tổ Yên vừa ra cửa phòng liền nhìn thấy một màn, nhìn trên mặt sư công ôn nhu tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra không thân quang chờ mong không hiểu. Hoàng Tổ Yên quyết đoán phi chạy tới, một phen kéo tiểu Nhiên nhi hướng sư công chạy đi, đưa hấn nấp phía sau, về mặt đề phòng nhìn chăm chăm người trước mắt.

“Yên nhi ngoan, ngươi tại sao có thể dùng loại ánh mắt này nhìn sư công đây? Thực sự làm lệnh sư công ta thương tâm a!” Tiên tử... Không, phải nói là ác ma sư công — Lăng Vũ hơi nhíu hạ mày, ‘khổ sở’ nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Sư công, ta nghe nói ngươi vừa mới nghiên cứu ra một loại tân dược, đang tìm người thí nghiệm, sư công nếu muốn lấy Nhiên nhi làm thuốc thí nghiệm, ta khuyên ngươi chết tâm đi!” nói đến phần sau, khẩu khí của Hoàng Tổ Yên cũng liền băng lạnh. Một tháng này đến, hấn thường thường tìm nàng làm thí nghiệm, nàng còn có thể chịu được, dù sao thân thể của nàng có linh thạch bảo hộ, hiện tại đã là bách độc bất xâm. Mà phạm là dược liền có ba phần độc, Nhiên nhi thân thể mảnh mai làm sao có thể chịu nổi!

Sư công nghe Hoàng Tố Yên không chút khách khí nói, chẳng những không sinh khí, trái lại còn hướng nàng ái muội chớp mắt vài cái.

Hoàng Tố Yên nghi hoặc quay đầu đi, đập vào mi mắt chính là Nhiên nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy đồ ùng, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nàng hiểu được, thảo nào... Nàng thế nào liền quên sư công bình thường thế nhưng hiểu rõ nhất Nhiên nhi, sao có thể muốn lấy hấn làm chuột thí nghiệm chứ? Lập tức, con tức giận xông thẳng lên đầu, “Các ngươi đùa giỡn ta! Hảo, ta thực sự là...” Lời còn chưa nói hết, Hoàng Tố Yên liền tức giận phát tay áo ly khai.

“A! Yên, ngươi đừng nóng giận a! Ta sai rồi, ngươi không nên không để ý tới ta a!” Nhiên nhi thấy Hoàng Tố Yên sinh khí, khuôn mặt vốn đầy rặng mây đỏ nhất thời tái nhợt không chút huyết sắc, thật nhanh đuổi theo Hoàng Tố Yên vào phòng.

Vào phòng, Hoàng Tố Yên vẫn không muốn để ý tới hấn, mặc hấn khóc cầu nàng, nàng cũng không có nửa điểm ý tứ hết giận. Thật là, ở trong lòng nàng thấy ảo não, đây là lần đầu tiên Hoàng Tố Yên nàng bị người đùa giỡn như thế, bởi vì vô luận là kiếp trước, hay là kiếp này, đều thủy chung vẫn duy trì tâm tính lạnh lùng, ngay cả Ngọc nhi cùng Trúc nhi, Hoàng Tố Yên cũng chỉ là niệm tình bọn hấn tận tâm hầu hạ mình, đối với bọn họ hơi thêm quan tâm mà thôi. Nhưng hôm nay... Nhiên nhi làm cho nàng biết, trái tim của ta đã có biến hóa, bởi vì hấn mà biến hóa, mặc kệ tốt hay xấu, nàng đều không thích cảm giác này, cảm giác làm cho nàng vô pháp nắm trong tay. Hoàng Tố Yên cau mày, nhìn cũng không nhìn Nhiên nhi một mực khóc cầu nàng tha thứ.

“Yên, xin lỗi, thực sự thật xin lỗi, ngươi không nên không để ý tới ta có được không? Ta thực sự chỉ muốn nhìn ngươi một chút có phải hay không cũng thích ta mà thôi a! Vì thế sư công nói với ta cần dùng phương thức như thế tới thử nghiệm ngươi, nên ta đồng ý. Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! Ngươi tha thứ ta lần này có được không? Ta cam đoan... Cam đoan chỉ có lần này! Ô ô ô...”

Vẫn là không để ý tới, Hoàng Tố Yên tận lực đi bỏ qua cảm giác đau lòng trong lòng, nàng không nên có loại cảm tình vô pháp nắm trong tay này, sẽ... Sẽ bị thương!

“Ô ô...”

Nghe thấy phía sau đột nhiên đình chỉ tiếng khóc, Hoàng Tố Yên nhìn không được quay đầu đi, nhất thời trái tim như ngừng đập, vội vã chạy tới, ôm lấy Nhiên nhi ngất đi ngã xuống đất, “Nhiên nhi, Nhiên nhi, ngươi làm sao vậy? A?” Nhìn hấn bởi vì khóc mà nghẹn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong lòng một trận không muốn.

“Ngươi rốt cuộc đang sợ cái gì?” Đột nhiên thanh âm sư công lạnh lạnh thâm nhập vào tai nàng.

Hoàng Tố Yên sững sờ, sợ hãi sao? Ở kiếp trước cũng đã mau bị nàng quên, lại một lần nữa xuất hiện làm cho nàng chấn động! Đúng vậy! Nàng sợ cái gì? Trước mắt không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh cha mẹ kiếp trước lúc sắp chết:

“Ha ha! Trầm Nguyệt Tuyết, ngươi nghĩ rằng ta không chiếm được ngươi, ngươi có thể hưởng thụ được thoải mái như thế sao? Hôm nay ta muốn cùng các ngươi đồng quy vu tận, còn nữ nhi các ngươi nữa, ha ha! Chỉ tiếc con trai của các ngươi không ở đây, nếu không một nhà bốn người các ngươi còn có thể ở dưới đất đoàn tụ a! Ha ha ha!” Một nữ tử ăn mặc đẹp đẽ điên cuồng quơ súng trong tay, gương mặt hóa trang tinh xảo tràn đầy hận ý, đem gương mặt nguyên bản mỹ lệ vụn vụn biến hình.

“Vì sao? Vì sao ngươi phải làm như vậy?” Phụ thân bắt đắc dĩ ôm lấy nàng cùng mẫu thân, mắt nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

“Vì sao? Bởi vì ta yêu ngươi a! Ha ha! Ta yêu ngươi yêu đến sắp điên rồi, ngươi lại nhìn cũng không nhìn ta liếc mắt một cái, lại đối với nữ nhân chết tiệt này ôn nhu như nước, ta hận ngươi, càng hận nàng!” Nữ tử mặt vụn vụn lợi hại hơn.

“Nhưng đứa nhỏ là vô tội a!” Mẫu thân vẫn là chưa từ bỏ ý định muốn hỏi kéo một chút lý trí của người con gái trước mặt này.

“Vô tội? A! Dã loại của ngươi tại sao có thể nói là vô tội đây?” Nữ tử mặt phần hận chuyển hướng nữ hài được bảo hộ ở chính giữa, nữ hài sợ hãi co rúm lại.

Sau đó, nữ tử nổ súng, cha mẹ vì bảo hộ chen vào giữa nữ hài tử, mà nữ tử kia cũng bị phụ thân cuối cùng một kích giết chết. Nữ hài ngờ ngác nhìn thi thể cha mẹ, đến khi cảnh sát tìm đến, đem nàng mang rời đi. Từ đó ngày ba tháng năm là ngày nữ hài thống khổ nhất, mà một màn trước khi cha mẹ chết cùng nữ tử điên cuồng kia cũng khắc thật sâu ở trong nội tâm nữ hài.

“Yên nhi, Yên nhi, ngươi làm sao vậy?”

Sư công thanh âm có chút lo lắng kéo nàng trong ký ức thống khổ kia ra. “Àn, làm sao vậy?”

“Yên nhi, ngươi... Ngươi khóc!” Nhìn biểu tình kinh ngạc của sư công, Hoàng Tố Yên cúi đầu cười khổ một tiếng, nhìn người trong lòng cho dù hôn mê vẫn cau chặt mày, Nhiên nhi đáng thương, nàng không biết nên thế nào cùng sư công nói chuyện của kiếp trước, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

“Aiz! Ngươi không muốn nói coi như xong, bắt quá, ngươi cũng đừng giận Nhiên nhi, hấn cũng là bị ta giết giết, chọc giận ngươi sinh khí, trong lòng của hấn khẳng định rất thống khổ, ngươi không nên xem thường đứa nhỏ này, mặc dù mới sáu tuổi, nhưng ta biết hấn đối với ngươi cảm tình là thật. Aiz! Chính ngươi suy nghĩ thật kỹ đi! Nhiên nhi ta trước hết ôm đi.” Nói xong khom lưng ôm lấy Nhiên nhi, đi ra ngoài.

Hoàng Tố Yên nhìn chăm chăm bóng lưng sư công đi xa, đột nhiên cảm thấy trong lòng vắng vẻ, tựa hồ Nhiên nhi vừa đi, cũng mang đi thân thể ấm áp của nàng, nhất thời làm cho nàng rùng mình. Tình yêu sao? Nàng cũng cần sao?

Ngơ ngác ngồi dưới đất đến bình minh, Hoàng Tổ Yên biết nàng vẫn còn có chút dao động, dù sao hiện tại nàng đã không phải là nàng kiếp trước, hoàn cảnh đời này cũng không còn là kiếp trước. Mặc dù xung quanh nàng vẫn người lừa ta gạt, nhưng bên người lại có đông đảo người giúp đỡ nàng. Hơn nữa... Trong đầu xuất hiện nụ cười của Nhiên nhi, cười ôn nhu, cười, ngượng ngùng a! Kỳ thực Nhiên nhi trong thời gian nàng không phát giác cũng ở trong lòng nàng, ta vì sao còn muốn cố chấp trí nhớ ở kiếp trước như vậy, cuối cùng hại người hại mình!

Nghĩ thông suốt điểm này, Hoàng Tổ Yên nhất thời cảm thấy trong lòng một mảnh rộng mở trong sáng. Xem ra, ngày mai nên cùng Nhiên nhi nói chuyện một chút, hi vọng hẳn có thể tha thứ sự vô tình của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thương Sơn học nghệ

Sau khi nghĩ thông suốt, Hoàng Tổ Yên lập tức chạy đến phòng sư công, tìm được Nhiên nhi còn đang thương tâm, cùng hẳn nói rõ suy nghĩ trong lòng nàng, cũng hi vọng nói sẽ được hẳn tha thứ.

Nhiên nhi nghe xong lời của Hoàng Tổ Yên xong, khóc nhào vào trong lòng nàng, lát sau lại xấu hổ cười. Hoàng Tổ Yên nhìn hẳn vừa khóc vừa cười, yêu thương nắm tay hẳn thật chặt, “Nhiên nhi, trước kia là ta không đúng, ta phải nhận chân tình của ngươi, hại ngươi thương tâm, sau này sẽ không như vậy nữa!”

“Ừ!” Nhiên nhi cười mang theo lúm đồng tiền hạnh phúc ở trong lòng Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên nhìn hẳn, trong lòng cũng vui mừng, cuối cùng cũng ngày có thể cởi bỏ khúc mắc này, nếu không, nhất định với Hoàng Tổ Yên nàng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho tu luyện sau này, thậm chí... Sinh ra tâm ma!

Mười năm sau

Vẫn là sương trắng lượn lờ trên đỉnh núi Thương Sơn, một thân ánh màu trắng yếu điệu múa nhuyển kiếm lỏng lánh ở rừng cây nhỏ, bay qua bay lại liên tục, công lực mạnh mẽ như thần long quá hải nhấc lên từng đợt sóng mạnh mẽ ở rừng cây. Chỉ nghe “Xuy” một tiếng, đột nhiên theo nhuyển kiếm, trên mũi kiếm bắn ra một lam quang tuyệt kỹ không thể nhận ra, trong nháy mắt chạm như không chạm vào một tảng đá lớn nặng khoảng chừng nghìn cân.

“A? Sư phó, tảng đá kia thế nào một chút việc cũng không có a? Chẳng lẽ Yên võ công lui bước?” Nhiên nhi cùng bất lương sư phó cùng nhau trốn ở phía sau một gốc cây già trăm năm cây nhìn lên Hoàng Tổ Yên luyện võ, nghi ngờ quay đầu nhìn về mặt hưng phấn của sư phó. A! Kỳ quái? Yên, hiện tại cả một khối “Tiểu” đá cũng đánh không vỡ, sư phó thế nào còn về mặt cao hứng a?

“Ha ha! Nhiên nhi ngốc, công phu của ngươi còn chưa tới a! Ngươi thử nhìn lại tảng đá một chút xem!” Vân Uyển Thanh buồn cười liếc nhìn Nhiên nhi còn đang nghi hoặc.

“Nga! Tốt!” Nói xong liền nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy tới phía trước tảng đá, dùng tay nhỏ bé chạm nhẹ vào. “Hô!” Tức thì khối thạch hoàn chỉnh toàn toàn hóa thành tro phiêu tán trên không trung. Nhiên nhi ngơ ngác nhìn chăm chăm một đống trước mắt, lại nhìn tay của mình một chút, đột nhiên hét to một tiếng “Oa! Thật là lợi hại a!” liền hướng Hoàng Tổ Yên chạy tới.

Hoàng Tổ Yên buồn cười vươn tay tiếp nhận tiểu thân thể của hẳn, nga, không, hiện tại đã không phải là tiểu thân thể, mà là một thân thể nam hài thon dài mười sáu tuổi.

Nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của hẳn, khoe miệng câu lên nụ cười sùng nịch, “Nhìn xem ngươi kích động như vậy, vui vẻ như vậy sao?”

“Đây là đương nhiên, Yên nhi hảo chính là ta tốt a!” Nhiên nhi kiêu ngạo mà nâng nâng cái đầu nhỏ của hẳn, làm nũng cọ cọ vào người nàng.

“Được rồi, được rồi, đừng nữa cọ, chúng ta về phòng trước đi!” Hoàng Tổ Yên hơi có chút đẩy nhẹ thân thể Nhiên nhi đang bám dính cơ thể mình ra.

Trời a! Hẳn rốt cuộc có biết hay không cái gì gọi là nam nữ khác biệt?

Trước đây còn nhỏ thì không có gì, thế nhưng bây giờ theo tuổi tác tăng trưởng, trình độ thân thể hẳn cảm đã ở không bị nàng khống chế cũng tăng trưởng, Nhiên nhi hẳn còn thường thường đến bên cạnh nàng cọ một chút, thực sự là khiêu chiến lực nhẫn nại của nàng a! Mà Hoàng Tổ Yên vốn là muốn tu chân kỹ thực cũng không muốn giới dục, mặc dù nàng cũng không biết chính nàng tu luyện công pháp tên gọi là gì, nhưng trải qua nhiều lần thí nghiệm, tựa hồ không có chỗ gì không ổn, Hoàng Tổ Yên cũng yên lòng dựa theo phương pháp tự mình nghĩ đi luyện, kỹ thực nàng nghĩ phương pháp cũng là kết hợp các loại võ học tinh hoa sư phó dạy cho nàng, không nên có những đường rẽ gì.

Hoàng Tổ Yên cảm nhận được người cuồng quit mình đã rời đi, chìm đắm trong suy nghĩ của mình, tự nhiên cũng liền không nhìn tới sư phó phía sau cùng Nhiên nhi khoai trá nhìn nhau liếc mắt một cái. Bất quá cho dù thấy được, chắc hẳn nàng cũng vậy, với Nhiên nhi nàng thật không có biện pháp đi! Về phần sư phó... thôi thôi!

Hừ, hừ! Nàng ta nếu như ngai mẩy năm này của Hoàng Tổ Yên bị được dẫn vật nàng còn chưa đủ nói, nàng ta cứ việc chọc nàng đi, Hoàng Tổ Yên đối với nàng ta cũng sẽ không khách khí a! (Tác giả: Vân Uyển Thanh sống chết kéo nhẹ nhàng ống quần, khóc chảy cả nước mắt nước mũi: vì sao? Tại sao muốn làm cho Yên nhĩ như vậy với ta a! Nhẹ Nhàng đồng tình nhìn nàng: ai kêu ngươi năm đó Yên ném xuống đây? Aiz! Vân Uyển Thanh tất cả bị thống nhìn chăm chăm Nhẹ Nhàng: là ngươi an bài ta đi truy mỹ nam! Nhẹ Nhàng đột nhiên cảm giác phía sau lưng một đạo ánh mắt sát nhân, vội chuồn!)

Hoàng Tổ Yên đi vào phòng, thấy đại sư công, chính là vị năm đó sư phó đuổi theo, mới từ trên đùi một con huyền ung lấy xuống một tờ giấy.

Hoàng Tổ Yên đi qua ôm lấy huyền ung, tay tùy tiện ở trên bàn cầm một khối thịt cho nó, huyền ung rất hài lòng dùng đầu cọ cọ nàng, một ngụm ngậm thịt, ngửa đầu nuốt xuống.

Hoàng Tổ Yên nhẹ nhàng vỗ về lông chim bóng loáng của huyền ung, nhìn nó, trong lòng một mảnh yên lặng. Hoàng Tổ Yên có thể đoán được trên tờ giấy kia viết cái gì, đơn giản chính là mẫu hoàng ý chỉ giục nàng trở về.

Nhìn huyền ung trong lòng thoải mái, nó là bốn năm trước nàng huấn luyện ra nhóm huyền ung đầu tiên nổi bật nhất, Hoàng Tổ Yên đem nó cho mẫu hoàng, nói cho nàng ấy có chuyện gì có thể qua huyền ung tới tìm mình, chúng nó cũng xác thực không làm nàng thất vọng, trong kinh thành có bất cứ chuyện gì phát sinh, nàng cũng có thể thông qua chúng nó rất nhanh biết được tình huống.

Mười năm này, mặc dù Hoàng Tổ Yên vẫn đứng ở Thương Sơn học nghệ, chỉ là thỉnh thoảng hoạt động ngày đại lễ, nàng mới có thể xuống núi trở lại kinh thành lộ mặt, nhưng Hoàng Tổ Yên cũng không làm cho mình trở thành một người chỉ biết luyện công, mà không quan tâm đến thời thế, dù sao nàng cũng còn là một thái nữ, tới nơi này học nghệ cũng chỉ là muốn tăng thực lực của mình mà thôi. Mười năm nói dài cũng không dài lắm, có thể nói ngắn cũng không ngắn.

Còn nhớ rõ tám năm trước, có một lần sư phó trình trọng kêu Hoàng Tổ Yên đến gian phòng của nàng ấy, giao cho nàng một sắc lệnh bài màu đen, làm nàng rất nghi hoặc. Nhưng khi Hoàng Tổ Yên thấy được trên lệnh bài có viết “Tắc Hồn”, Hoàng Tổ Yên lập tức hiểu. Trước đây nghe mẫu hoàng nhắc tới, trên giang hồ có một tổ chức thần bí, họ có sát thủ hạng nhất cùng mạng lưới tình báo hạng nhất, không ai có thể chạy trốn truy sát của họ, cũng không thể tránh thoát khỏi sự tìm kiếm của họ, lúc đó mẫu hoàng còn nói nàng nếu có cơ hội muốn tra một chút chuyện của tổ chức này. Mà tổ chức khiến mẫu hoàng có chút kiêng dè này cũng chính là “Tắc Hồn”.

“Đây là cho ta sao?” Hoàng Tổ Yên không hỏi sư phó vì sao có lệnh bài môn chủ Tắc Hồn. Hoàng Tổ Yên vốn biết sư phó không phải là người thường, ngay cả hai vị sư công kia cũng là tuyệt kỹ: đại sư công thiên về độc, nhị sư công thiên về y.

“Ngươi không hỏi ta vì sao có cái này sao?” Trong mắt sư phó tình lỏng lạnh.

“Hừ! đương nhiên là. . .Ngươi chính là môn chủ của ‘Tắc Hồn’! Đây có cái gì phải hỏi?” Hoàng Tổ Yên nhìn về mặt chờ mong sư phó.

“Ha ha ha! Ta thật là nhận được một tuyệt thế đồ đệ a!” Sư phó vui mừng ngửa mặt lên trời cười to.

Hoàng Tổ Yên lạnh lùng đứng ở một bên nhìn nàng ta ‘Phát điên’, thẳng đến khi nàng ấy rốt cuộc cười xong, mới nói tiếp: “Ngươi muốn ta tiếp nhận chức vị môn chủ?” Ngữ khí cũng không phải là nghi vấn, mà là khẳng định.

“Ừ, ta cái tin này đối với ngươi có thể có giúp đỡ rất lớn, nó đối với ta mà nói đã không có ý nghĩa gì.” Sư phó an tĩnh lại, lẳng lặng nhìn chăm chăm Hoàng Tổ Yên, “Hơn nữa ngươi muốn cùng hoàng tử đấu tranh, ngươi nhất định phải có nó giúp đỡ.”

Trong mắt Hoàng Tổ Yên hàn quang chọi lóe, đúng vậy, này mặc dù nàng không ở kinh thành nhưng vẫn bị ở ngoài các hoàng tử tìm hết biện pháp gây phiền phức cho nàng, nên làm cho các nàng ấy biết Hoàng Tổ Yên nàng không phải dễ trêu như vậy.

“Được rồi! Ta nhận!”

Nhớ lại tình hình Tắc Hồn lúc vừa tiếp nhận chức vị môn chủ, Hoàng Tổ Yên không khỏi cười, bốn vị hộ pháp kia so với nàng lớn hơn không biết bao nhiêu. Hồng môn hộ pháp —— Tiểu Tử Nguyệt là một nữ tử biểu hiện thoát nhìn rất ôn nhu, ừ, năm nay cũng mới mười tám tuổi thôi! Nhưng trên thực tế thì sao a? Hồng môn thế nhưng chương quân sát thủ, ai sẽ tin tưởng hợp lý sát thủ rõ ràng là một người ôn nhu a! Nàng ta chân chính là tiểu lí tàng đao a! Âm môn —— Tắc Hồn môn chương quân bộ tình báo, rõ ràng hợp lý là năm nay cũng là mười tám tuổi, ngoại trừ nàng cùng sư phó, còn có chính nàng ấy, không ai biết họ nàng, ba người khác cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua, vì thế Hoàng Tổ Yên cũng lười nói, mặc dù giữa họ không có bí mật, nhưng Hoàng Tổ Yên cũng không phải là một người nhiệt tâm, các nàng không hỏi, nàng tự nhiên sẽ không nói! (ba người kia đủ rõ ràng: chúng ta còn tưởng rằng cái gì là thiên đại bí mật mới không dám hỏi!), mà hai hộ pháp khác —— Hạ Vân cùng Lãnh Nhan vốn là cận vệ thân cận của Hoàng Tổ Yên, nhưng bốn năm trước bị nàng dùng cái “Hạ Vân thật sự là quá sảo” mượn cơ đá xuống núi, đi mở rộng thương nghiệp. Hoàng Tổ Yên cảm thấy đem hai người bọn họ, một khối đại băng sơn cùng một tòa núi lửa hoạt động phóng cùng một chỗ thật có chút ý tứ a, thế nhưng về sau kết quả lại là, hai người nào tới thủy hỏa bất dung, chỉ là Hoàng Tổ Yên là người khởi xướng một chút cũng không có lòng áy náy mà thôi!

Không biết vì sao, theo trình tự tu luyện càng cao, trái tim của nàng liền càng ngày càng có xu thế nóng lên, mặc dù tính tình lạnh lùng vẫn không có thay đổi bao nhiêu, nhưng tựa hồ so với kiếp trước không biết thay đổi bao nhiêu. Mà Hoàng Tổ Yên cũng không muốn tận lực đi ngăn cản loại thay đổi này, thuận theo tự nhiên đi! Có thể có Hạ Vân các nàng làm bằng hữu như vậy, nàng cũng vậy rất cao hứng.

Hoàng Tổ Yên không biết người tu chân chân chính là dạng gì, kiếp trước nhìn thấy trong sách tham khảo miêu tả trong những tiểu thuyết, cũng chỉ có thể dùng một chút, cũng không thể kết luận. Dụng thần thức nhìn một chút vùng đan điền, diện mạo cùng mình có vài phần tương tự, nhưng tiêu oa nhi ngũ quan còn có chút mơ hồ, này chính là cái gọi là nguyên anh đi?

Bởi linh khí Thương Sơn thập phần nồng hậu, Hoàng Tổ Yên vào một năm trước liền tu ra nguyên anh, nhưng một năm kế tiếp lại không có tiến thêm

một bước nào, Hoàng Tố Yên biết nàng hiện tại đã đạt tới cổ bình, cũng không để ý, tùy tiện đi! Dù sao lấy tu vi của nàng bây giờ cũng không có người có thể thương tổn được nàng, loại chuyện tu hành này cưỡng cầu không được.

Giữa lúc Hoàng Tố Yên đang chìm đắm trong suy tư, sư phó cùng các sư công đã trao đổi tin tức trên tờ giấy, cũng làm ra quyết định.

“Yên nhi, Nhiên nhi, không nghĩ tới nhanh như vậy liền mười năm, cũng tới lúc các ngươi xuống núi.” Sư phó hơi có chút cảm khái nhìn Hoàng Tố Yên cùng Nhiên nhi.

“A? Gần đây dường như không có ngày lễ a gì? Chúng ta tại sao xuống núi a?” Nhiên nhi cũng không có nhìn thấy sự không muốn trong mắt Bạch sư phó.

” Nhiên nhi ngốc, lần này là chân chính xuống núi, sau này các ngươi cũng không cần trở lại Thương Sơn thượng.” Hai sư công gần gũi ôm lấy Nhiên nhi.

“A? Vì sao?” Nhiên nhi giật mình mở to hai mắt nhìn.

“Được rồi, Nhiên nhi, chúng ta không có khả năng vĩnh viễn ở trên núi. Sư phó, mẫu hoàng ta nói cái gì?” Hoàng Tố Yên an ủi vỗ vỗ vai Nhiên nhi, chuyển hướng sư phó hỏi.

“Tể thiên đại điển một tháng sau cử hành, mẫu hoàng ngươi hoàng muốn các ngươi ngày mai khởi hành.”

“Ừ”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trên đường hồi kinh

Hoàng Tố Yên nhìn cỗ xe ngựa vô cùng hoa lệ trước mắt này, trên trán nổi đầy hắc tuyến.

“Mẫu hoàng là chê chúng ta không đủ chói mắt sao? Còn muốn cho chúng ta dọc theo đường thuận tiện thanh lý sơn tặc?” Hoàng Tố Yên trong thanh âm mang theo tức giận nhìn chằm chằm Hạ Vân đứng ở một bên ngây ngô cười.

“Ách! Ta cũng không có biện pháp a? Tiểu thư, này nhưng tất cả đều là chủ ý của nữ hoàng bệ hạ a! Ân! Cái kia... Ngài không cảm thấy này rất đẹp mắt sao?”

Hoàng Tố Yên liếc Lãnh Nhan một cái, khóe miệng co quắp, quay đầu lại nhìn đoàn xe treo đầy trang sức màu sắc rực rỡ trước mắt, dùng bảo mã toàn thân trắng thuần, hân huyết kéo xe ngựa, “Này gọi là đẹp mắt, cái này gọi là rêu rao!” Hoàng Tố Yên cảm thấy đau đầu, lấy tay xoa xoa thái dương, phát phát tay, “Thay đổi đi!”

“Thế nhưng...” Hạ Vân còn muốn nói gì, nhưng trực tiếp bị ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Tố Yên cứng rắn mà đem những lời muốn nói nuốt trở lại, trong mắt thật nhanh hiện lên vẻ thất vọng, liền gọi thủ hạ đi đổi xe.

“Không cần lại thay xe ngựa tới, liền dắt bốn con ngựa qua đây đi!” Này phải thay đổi tới khi nào đi? Còn không bằng trực tiếp cưỡi ngựa!

“Nga! Được rồi!”

Nhìn Hạ Vân bộ dáng ủ rũ, Hoàng Tố Yên cùng Lãnh Nhan không khỏi nhìn nhau cười, nàng ta a chính là muốn chinh bọn học, xem mặt bọn họ biến sắc!

Chỉ chớp lát sau, thuộc hạ liền dắt tới bốn con ngựa, Hoàng Tố Yên đi qua kéo qua một con ngựa, xoa nó một chút, nhẹ nhàng nhảy lên ngựa.

“Thật là, tiểu thư đối với Đạp Tuyệt so với ta còn tốt hơn!” Hạ Vân bất mãn quệt mồm.

“Ngươi không sánh bằng nó!” Lãnh Nhan tựa hồ trời sinh chính là muốn cùng Hạ Vân làm đối , chỉ cần có cơ hội liền nhất định phải châm chọc nàng một chút.

“Ngươi... Hừ! Ta lười cùng với khối băng ngươi nói chuyện!” Hạ Vân tức giận quay đầu đi.

“Nhiên nhi, chúng ta đi thôi!” Hoàng Tố Yên chưa bao giờ đi để ý tới các nàng tiểu đánh tiểu náo, các nàng muốn náo liền làm cho các nàng náo đi! Sắc trời cũng không còn sớm, nên lên đường.

“Ừ” Nhiên nhi cũng biết các nàng chỉ là thích náo như vậy mà thôi, trên thực tế các nàng quan hệ cảm tình so với ai khác cũng muốn tốt hơn, vì thế cũng không đi quản. Theo Hoàng Tố Yên lên một con ngựa khác, liền đi.

“Ai! Tiểu thư các người chờ ta một chút a!” Hạ Vân ở phía sau kêu to, cũng lập tức lên một con ngựa, đuổi theo.

Thanh Nguyên trấn.

Qua một ngày gấp rút lên đường, bọn họ rốt cuộc cũng tiến vào thành trấn trước khi cửa thành đóng.

“Hôm nay tới đây thôi! Chúng ta tìm cái khách điểm nghỉ ngơi một đêm đi!”

“Ừ”

Hỏi người qua đường, họ cũng tìm tới một khách điểm tốt nhất trên trấn này.

Vừa tiến khách sạn, lập tức cảm giác tầm mắt xung quanh đều tập trung trên người bọn họ. Không nghĩ cũng biết, mặc dù lúc Nhiên nhi rời Thương Sơn liền mang theo khăn che mặt, nhưng phần linh động, khí chất tuyệt mỹ che giấu thể nào cũng không được, huống chi Hoàng Tổ Yên cùng Hạ Vân, Lãnh Nhan cũng không có mang khăn che mặt, chắc hẳn ở nông thôn trên trấn nhỏ này mọi người cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua nhân vật giống như thiên tiên vậy! Đây cũng không phải là Hoàng Tổ Yên tự đại, nhớ năm đó phụ hậu nàng thể nhưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mà mẫu hoàng... Người của hoàng thất, ghen tốt, có thể tên được sao? Mà hai vị bên cạnh nàng này cũng đều là mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được một a! Cũng khó trách mọi người nhìn bọn họ như vậy!

“Tiểu nhị, tiểu nhị, chúng ta muốn ở trọ! Cho chúng ta bốn gian phòng hảo hạng.” Hạ Vân nhìn tiểu nhị nhìn bọn họ đến nước bọt đều muốn chảy ra, tức giận nói.

Hoàng Tổ Yên khẽ cau mày, rất không thích những tầm mắt hoa si đó nhìn chằm chằm mình, đặc biệt là dùng ánh mắt hèn mọn nhìn chằm chằm Nhiên nhi của nàng. Hoàng Tổ Yên lạnh lùng quét một vòng toàn trường. Những nữ hoa si đó lập tức cảm giác được một ánh mắt quét tới, không khí chung quanh dường như bị đông cứng, rùng mình, nhanh chóng đem đầu chuyển về, lại không dám nhìn hướng bên này nữa.

Hoàng Tổ Yên hài lòng đi qua, dặt tay nhỏ bé non mềm của Nhiên nhi, theo tiểu nhị rốt cuộc kịp phản ứng lại lên lầu.

Trong phòng.

“Nói đi! Lần này lại là chuyện gì?” Hoàng Tổ Yên miễn cưỡng nằm trên đùi Nhiên nhi, liếc xéo về mặt ái muội của Hạ Vân, “Thu hồi cái vẻ mặt bi ối của người, Nhiên nhi vốn chính là người của ta, này cũng không có gì!”

“Khụ khụ... Biểu tình của ta có chỗ nào hèn mọn, người xem người làm tiểu Nhiên nhi mắc cỡ như vậy... Chắc chắn! Tuyệt sắc khuynh thành a!” Hạ Vân tuyệt không để ý bạch nhãn của Hoàng Tổ Yên, còn vui vẻ trêu đùa Nhiên nhi.

“Hạ Vân người...” Nhiên nhi lúc này mặt đã hồng lên có thể chạm vào mà tích ra máu, vẻ mặt ngượng ngùng hạnh phúc nhìn Hoàng Tổ Yên nằm trên đùi hắn, ôn nhu cười.

Hoàng Tổ Yên nhìn hắn, cười. Nhất thời đem gương mặt đỏ ửng mê người của hắn lan tràn tới cổ, xấu hổ liếc mắt Hoàng Tổ Yên một cái, liền quay đầu không nói.

“Chắc chắn! Tiểu thư người cái dạng này thật hiếm thấy nha! Chúng ta không tồn tại sao a?”

“Người! Nói chính sự!” Hoàng Tổ Yên không nhìn biểu tình trên mặt nàng ta đã ái muội tới cực điểm, lãnh đạm nhìn nàng ta.

“Thiệt! Đãi ngộ khác biệt a!” Nhỏ giọng lầu bầu một câu, lập tức lại biến hóa sắc mặt, nghiêm túc nói: “Tiểu thư, các nàng có hành động!”

“Ngà” Hoàng Tổ Yên hơi híp mắt, tinh quang trong mắt thoáng hiện. Rốt cuộc bắt đầu sao? Hừ! Nàng còn tưởng rằng các nàng sẽ nhẫn đến khi lễ thành niên của mình qua đi a! Thực sự là xem trọng các nàng a! Chỉ là ở kinh thành rải một chút lời đồn, nói nàng muốn liên hợp Nam Cung gia cùng với hai đại thế gia khác để đối phó các nàng, như vậy liền không nhận được, thật đúng là không phải thành châu báu a!

“Các nàng có hành động cũng có thể nắm giữ sao?”

“Ách! Trên cơ bản có thể... Nhưng còn có một chuyện xấu, các nàng mời một người tới tham gia hành động lần này, hiện nay vẫn không thể xác định là ai!” Hạ Vân cau mày, có chút lo lắng nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Phải không? Liền điều tra không được các người, xem ra lần này các nàng là thực sự a!” Hoàng Tổ Yên dùng ngón tay kháu kháu mép giường, “Các người đi nghỉ trước đi! Chuyện này chờ chúng ta trở về kinh thành lại kỹ càng tỉ mỉ điều tra!”

“Vâng”

Nhìn Hạ Vân cùng Lãnh Nhan đều rời khỏi, Hoàng Tổ Yên nhất thời chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Sẽ là ai chứ? Người nổi danh trên giang hồ, nàng mặc dù không thể nói mọi thứ mình đều biết, nhưng trên cơ bản tình huống vẫn biết, nhưng lần này như vậy Tác Hồn không điều tra được người, nói thật trước đây thật đúng là không phát sinh qua loại tình huống này a! Hoàng Tổ Yên đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, chẳng lẽ là...

“Yên, yên, người đang suy nghĩ gì?”

Hoàng Tố Yên chưa nghĩ thông suốt chỗ máu chốt trong đó liền bị Nhiên nhi gọi trở về, “Hử? Làm sao vậy?” Nghi ngờ nhìn Nhiên nhi.

“Ta...” Nhiên nhi không biết nói như thế nào, nhất thời gấp đến độ về mặt đỏ bừng.

Hoàng Tố Yên linh quang chợt lóe, lập tức liền hiểu Nhiên nhi muốn nói cái gì! Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã rất trễ a!

“Thế nào? Nhiên nhi không muốn cùng ta nán lại một hồi sao?” Hoàng Tố Yên có một chút tà ác muốn đùa hấn. Thuận tiện lộ ra biểu tình đáng thương. Nếu như nét mặt nàng bây giờ làm cho cái Hạ Vân kia chi e thiên hạ bất loạn thấy được, còn không hô to gọi nhỏ tuyên cáo khắp thiên hạ a! Vì thế Hoàng Tố Yên ở trước mặt nàng ta thế nhưng vẫn duy trì biểu tình lạnh lùng, làm cho nàng bất không được một nhược điểm. Nhưng hiện tại... Nàng ta không phải là không có ở đây a!

“Ta... Sao có thể? Ta ước gì vẫn đứng ở bên người Yên a!” Phía trước thanh âm hoàn hảo, phía sau bởi vì xấu hổ trở nên giống như muỗi kêu.

“Ha ha!” Hoàng Tố Yên cười lớn đem đầu vẫn gối lên đùi Nhiên nhi dời đi, “Được rồi, Nhiên nhi, ta biết ngươi thật tình, sắc trời cũng không còn sớm, ngươi sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Nhiên nhi này mới ý thức được Hoàng Tố Yên đang đùa hấn, xấu hổ và giận dữ từ trên giường nhảy dựng lên, ngọc thủ run run chỉ vào nàng, “Ngươi... Ngươi lại khi dễ ta! Hử!” Tức giận xoay người liền ra khỏi phòng, dùng sức “Phanh” một tiếng đóng cửa.

“Aiz” Hoàng Tố Yên buồn cười liếc mắt nhìn cửa phòng lung lay sắp đổ, lập tức đem mặt chìm xuống đến. Xem ra, một chuyện này trở lại kinh thành sẽ có rất nhiều chuyện đang chờ nàng, mang Nhiên nhi đi theo, nàng thực sự sợ có cái gì nguy hiểm sẽ làm hại đến hấn, nghĩ biện pháp đưa đuôi hấn về Nam Cung gia mới được a! Thế nhưng vừa nghĩ tới Nhiên nhi tính tình quật cường nàng lại có chút đau đầu, sợ rằng muốn đưa hấn trở lại không phải dễ dàng như vậy a! Aiz!

Sáng sớm ngày hôm sau Hoàng Tố Yên thức dậy, đơn giản rửa mặt qua, liền đi xuống lầu.

Một lúc lâu sau liền thấy bọn người Hạ Vân, “Thế nào? Nhiên nhi còn chưa có xuống sao?”

“A? Tiểu thư ngươi không phải hấn là so với chúng ta rõ ràng hơn sao?” Hạ Vân làm bộ kinh ngạc nhìn Hoàng Tố Yên.

Liếc mắt một cái vô thi vô khắc không nhớ tới Hạ Vân tìm “Phiền phức” cho nàng, Hoàng Tố Yên quyết định không nhìn sự tồn tại của nàng ta nữa.

“Oa!”

Đột nhiên nghe thấy chung quanh nhất trí cảm thán, cùng với hỗn loạn đông tây tựa hồ không khác nhau. Hoàng Tố Yên theo tầm mắt của mọi người quay đầu đi, nhìn lên lầu.

Nhiên nhi hôm nay đổi lại một thân trường bào xanh sắc, mái tóc đen dài được cố định bờ cây trâm lục sắc đơn giản, trán trắng nõn trơn bóng, hai mày liễu hơi xòe ra, đôi mắt to sáng ngời đối diện Hoàng Tố Yên cười đến cong lên, ôn nhu tựa hồ muốn tràn ra, mặc dù vẫn mang theo khăn che mặt, nhưng tẩy đi bụi đường một ngày hôm qua, hôm nay Nhiên nhi phần như vậy càng hiện ra thiên tư quốc sắc của hấn.

Trong khoảng thời gian ngắn mà ngay cả nàng cũng nhìn choáng váng!

Đi qua, một phen đem Nhiên nhi hộ ở sau người, cắt đứt những ánh mắt sắc đó, hơi hiện ra điểm bất mãn, nhẹ nhéo nhéo tay nhỏ bé mềm mại của Nhiên nhi, “Ngươi thế nào ăn mặc xinh đẹp như vậy xuống? Ta chờ một chút bữa sáng đến gian phòng ngươi cho ngươi dùng đi!”

Nhiên nhi cười trộm nhìn nàng, mặc dù trên mặt Hoàng Tố Yên vẫn là biểu tình nhàn nhạt, nhưng khẩu khí hơi lộ ra ghen tuông đã làm cho hấn mừng rỡ dị thường, gật đầu cười, ánh mắt Nhiên nhi vẫn đặt ở trên người nàng.

“Chắc chắc! Nhìn bộ dáng đưa tình này, u!” Hạ Vân dùng sức chà sát vào cánh tay, “Ta toàn thân đều đã tê rần!”

“Nga! Kia có muốn hay không bản tiểu thư tới trị cho ngươi a?” Hoàng Tố Yên lạnh lùng liếc xéo Hạ Vân liếc mắt một cái.

“Ách! Không cần!” Ngây ngô cười xê dịch vị trí, muốn tận lực cách xa Hoàng Tố Yên một chút. Nói đùa, tiểu thư trị liệu Hạ Vân nàng nhưng chịu không nổi a! Đây chính là băng hỏa lưỡng trọng thiên a!

“Hử!” Hoàng Tố Yên tức giận trừng liếc nàng một cái.

“Ha ha!” Nhiên nhi nhưng thật ra rất vui vẻ nhìn hai người náo.

“Được rồi, ăn cơm đi!”

Ăn xong cơm, Hoàng Tố Yên cùng Nhiên nhi chờ ở cửa khách điểm. Chỉ chốc lát sau tiểu nhị liền dắt xe ngựa tới, Hạ Vân cùng Lãnh Nhan cũng đem hành lý thu thập xong.

“Chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hồi cung

Nhìn bên ngoài son thanh thủy tú như trước, trong lòng Hoàng Tổ Yên dần dần có cảm xúc không kiên nhẫn mọc lên.

“Vân nhi, còn bao lâu đến kinh thành?”

“Hồi tiểu thư, đại khái còn nửa canh giờ là có thể vào kinh thành.” Vân nhi nhìn cảnh sắc nhất thành bất biến ngoài cửa sổ, cười nhạt, “Tiểu thư thật không kiên nhẫn a!”

Hạ Vân về mặt cười xấu xa, Hoàng Tổ Yên lại nghĩ tới, hai ngày trước khuyên Nhiên nhi hồi Nam Cung gia một thời gian. Aiz! Nguyên bản cũng đoán được muốn khuyên Nhiên nhi về nhà khẳng định rất phiền phức, nhưng Hoàng Tổ Yên lại không nghĩ tới Nhiên nhi cư nhiên cũng sẽ một khóc hai náo đến nàng, đương nhiên! Ba là thất cô vẫn là không có. Nhưng nàng vẫn rất mệt a, cái nha đầu Hạ Vân chết tiết kia chỉ biết một bên thêm mắm thêm muối, một điểm vội cũng giúp không được không nói, còn kiếm thêm phiền phức cho nàng. Mà Lãnh Nhan thì lại là về mặt ‘Không liên quan tới ta’ đứng ở một bên. Hoàng Tổ Yên cảm thấy đau đầu a! Mặc dù cuối cùng vẫn biết lấy đại cục làm trọng, đem Nhiên nhi cấp khuyên đi trở về, nhưng nàng thế nhưng mệt đến đầu đầy mồ hôi a! Cảm giác so với cùng hoàng tỷ của nàng đùa giỡn tâm cơ còn mệt gấp mười lần!

Nghĩ tới đây, Hoàng Tổ Yên lại hung hăng trừng Hạ Vân liếc mắt một cái. Hạ Vân rung mình một cái, rụt cổ lại, hướng Hoàng Tổ Yên lấy lòng cười cười.

Không để ý tới nàng lấy lòng, Hoàng Tổ Yên nàng sẽ làm cho nàng ta hối hận việc mình đã làm, nhưng không phải hiện tại, bây giờ còn có chuyện trọng yếu chờ nàng đi giải quyết! Hừ! Tác Hồn có tin tức mới nhất truyền đến nói, hai hoàng tỷ kia của nàng cuối cùng vẫn quyết định ở trước lễ thành niên của nàng động thủ, ha ha! Nàng biết các nàng làm như vậy là có nguyên nhân, không phải là sau lễ thành niên của nàng chính là tế thiên đại điển, khi đó chỉ cần Hoàng Tổ Yên ở tế thiên đại điển được mẫu hoàng chính thức phong làm thái nữ, như vậy sau này cơ hội các nàng kế thừa hoàng vị càng thêm xa vời sao?

Hừ! Lại nói tiếp đến quốc gia này, loại chế độ này thật đúng là cấp những người muốn soán vị đó một đại cơ hội tốt a! Luật pháp Hoàng Nguyệt quốc quy định: chỉ có qua lễ thành niên, tham gia tế điện hoàng gia, sau lịch đại tổ tông, thái nữ mới có thể chính thức thụ phong, trước coi như là nữ hoàng hạ chỉ chỉ định chọn người, cũng chỉ là dự định chọn người, cũng không thể thành định luận. Nguyên bản này là vì phòng ngừa nữ hoàng nhất thời sơ sót, mà chọn sai thái nữ, đợi thành niên lễ qua đi, phẩm hạnh thái nữ trên cơ bản cũng có định luận, như vậy cũng phòng ngừa người phẩm hạnh không tốt lên kế thừa hoàng vị.

Nhưng ở đây, lại thành cơ hội cho các hoàng tỷ, Hoàng Tổ Yên cũng không nhận ra các nàng so với mình thích hợp hơn để làm nữ hoàng! Đây cũng không phải là nàng tự đại, mà là lấy tính cách đại hoàng tỷ âm hiểm phức tạp, nhị hoàng tỷ tàn bạo bốc đồng xác thực không phải bộ dáng nữ hoàng, về phần Tam Hoàng tỷ thôi thì! Ách! Tạm thời có thể không đáng kể, nàng vẫn là giống như trước đây (Tác giả: thân môn hắc là còn nhớ rõ lão tam là một đồ ngọc đi?)

“Nhân viên đều sắp xếp xong xuôi sao?” Ánh mắt Hoàng Tổ Yên vẫn nhìn ngoài cửa sổ, nhìn như thờ ơ hỏi.

“Vâng, xung quanh nơi cử hành lễ thành niên đều an bài, đội hộ vệ tiểu thư cũng đều là người một nhà! Cam đoan thời gian cử hành nghi thức không có người có thể thương tổn được tiểu thư.” Hạ Vân rất là tự tin vỗ vỗ bộ ngực.

Hoàng Tổ Yên Ta nhàn nhạt liếc nàng liếc một cái, nàng cũng không nhận ra trên thế giới này còn có người có tài năng ở dưới tình huống nàng đã có phòng bị, có thể thương tổn được nàng, “Ta hỏi không phải này!”

Hạ Vân không cho là đúng bĩu môi, “Nữ hoàng cùng hoàng hậu cũng phải chúng ta đây, thỉnh tiểu thư yên tâm!” Thiết! Ngoại trừ an nguy tiểu thư, mệnh những người khác có liên quan đến các nàng sao? Cho nên lúc tiểu thư hỏi nàng liền nói việc hộ vệ tiểu thư, nhưng ai biết những điều là đó tiểu thư không quan tâm a!

Hoàng Tổ Yên nhìn Hạ Vân như vậy thực sự không biết nên nói cái gì! Nguyên bản nàng biết, đừng xem nàng ấy biểu hiện ra là một người rất nhiệt tâm, nhưng thực ra nàng là lãnh đến trong xương, chỉ đối người mình quan tâm để ý, người khác coi như không khí nàng ắt không bao giờ quan tâm, có thể nói trên thực tế Hạ Vân so với Lãnh Nhan còn lạnh hơn nhiều lắm. Đây cùng nàng qua lại có liên quan đi! Nói thật, đến bây giờ Hoàng Tổ Yên cũng không biết chuyện của Hạ Vân trước khi vào Tác Hồn, nàng không hỏi, nàng ấy cũng không nói. Nàng cũng không muốn đi vạch vết sọ người khác, có thể làm cho một người nguyên bản ngây thơ rộng rãi biến thành băng lãnh bây giờ, chắc hẳn cũng không phải cái chuyện tốt gì!

Nhất thời, bọn họ đều rơi vào trầm mặc...

Không biết qua bao lâu, thanh âm không chút tình cảm nào của Lãnh Nhan ở ngoài xe vang lên, “Tiểu thư, chúng ta tới!”

“Ừ.” Hoàng Tổ Yên đứng dậy, nhảy xuống xe, nhìn hoàng cung kim quang ở dưới trời chiều lóe xán trước mắt, nàng rút cuộc lại đã trở về, mà lần này thì sẽ vẫn lưu lại nơi này, tiến vào quyền lợi đấu tranh đế quốc.

“Đứng lại! Các người là ai? Hãy xưng tên ra!” Chính lúc khi họ muốn đi vào đại môn hoàng cung, hai tên nữ vệ binh dẫn theo thương, chắn ở trước mặt Hoàng Tổ Yên.

“Chắc chắn! Tiểu thư người là thái nữ thật đúng là tốt a! Liên cả vệ binh hoàng cung cũng không nhận ra người nga!” Hạ Vân lại e thiên hạ bắt loạn.

Đẩy tay ở trên người nàng ra, Hoàng Tổ Yên cảnh cáo nhìn nàng ấy một cái, quay đầu lấy ra con dấu thái nữ cấp vệ binh kia nhìn.

“Nô tài đáng chết! Không biết là thái nữ điện hạ hồi cung, thỉnh thái nữ trách phạt!” Hai vệ binh vừa nhìn lập tức đầu đồ mồ hôi lạnh quỳ xuống, kinh sợ về nhìn về phía Hoàng Tổ Yên bồi tội.

“Người không biết không có tội! Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ chi ân thái nữ không phạt, thái nữ điện hạ xin cho nô tài vì ngài dẫn đường đi!” Một tên vệ binh cẩn thận từng li từng tí về phía Hoàng Tổ Yên xin chỉ thị.

“Ừ” Hoàng Tổ Yên nhắc chân theo vệ binh đi vào cửa cung. Lại nói tiếp, nàng cũng có một năm không trở về, theo tuổi năm ấy ly khai khỏi đây, hằng năm nàng cũng chỉ ở ngày hội tân xuân mới trở về hoàng cung, tổ chức yến hội ‘Cùng thân cùng nhạc’ mới lộ mặt mà thôi. Đối với hoàng cung này nàng còn rất xa lạ. Không có vệ binh dẫn đường nàng có khả năng cần phí chút thời gian mới có thể tìm được ngự thư phòng.

Chuyện đầu tiên Thái nữ làm khi hồi cung đương nhiên là đi tham kiến nữ hoàng, vì thế vệ binh kia liền trực tiếp đem dẫn tới ngự thư phòng.

“Nhi thần cấp mẫu hoàng thỉnh an.” Đẩy ra ngự cửa thư phòng, Hoàng Tổ Yên cung kính hành lễ.

“Hào, trở về là tốt rồi. Đến, qua đây, để cho mẫu hoàng xem thật kỹ một chút.” Mẫu hoàng thấy nàng tiến vào, lập tức ngừng tay làm việc, rất hài lòng quan sát Hoàng Tổ Yên.

“Mẫu hoàng... Ta không phải tiểu hài tử” Hoàng Tổ Yên thoáng có chút lúng túng nói. Hoàn hảo nàng đã gọi Hạ Vân cùng Lãnh Nhan đi Lâm Phụng cung — tẩm cung của nàng, chờ, nếu không làm cho các nàng nhìn thấy mẫu hoàng bây giờ đang dùng loại khẩu khí đùa tiểu hài tử này nói với nàng, còn không biết sẽ bị các nàng cười thành bộ dáng gì nữa!

“Tốt! Trưởng thành liền ghét bỏ mẫu hoàng, phải không?” Mẫu hoàng làm bộ thương tâm vuốt ve ngực.

“Mẫu hoàng, nếu như không có việc gì, nhi thần liền cáo lui.” Hoàng Tổ Yên lười để ý tới mẫu hoàng thỉnh thoảng có tính trẻ con, nàng muốn náo để nàng một mình đi náo đi! Nàng cũng không có nhiều thời gian cùng ngoạn!

“Thật là, rõ ràng bộ dạng mình diễm động lòng nhân như vậy, thế nào liền muốn thành khối băng đây? Cùng mẫu hoàng nói đùa cũng không chịu.” Mẫu hoàng thở dài, thoáng bất mãn nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên.

“... Nhi thần xin cáo lui!”

“Được rồi, được rồi, chúng ta nói chính sự!” Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên là thật không nhịn được, mẫu hoàng mới tinh tảo nói chuyện lần này chiều nàng trở về.

“Người nên biết tiếp qua hai tuần lễ, chính là đại điển tế thiên!”

“Vâng, sư phó có nói qua với ta.” Hoàng Tổ Yên nhú nhú mày, nghĩ đến lúc đó có thể xuất hiện tình huống gì.

“Làm sao vậy?” Mẫu hoàng nhìn nàng nhú mày, nghi ngờ hỏi.

“Nga! Không có gì? Mẫu hoàng muốn nói cái gì?” Hoàng Tổ Yên tạm thời còn không muốn nói cho mẫu hoàng chuyện kế hoạch hai vị hoàng tử hại mình, dù sao, hai vị hoàng tử dầu gì cũng là đứa nhỏ của mẫu hoàng, mặc dù mẫu hoàng cũng đối với các nàng không quá để ý, nhưng nếu để cho mẫu hoàng biết tỷ muội họ trong lúc đó triển khai một phen tranh quyền đoạt thế, trong lòng nàng nhất định sẽ rất khó chịu!

Mặc dù trong mắt vẫn tồn tại nghi hoặc, nhưng mẫu hoàng chọn tin nàng, “Vậy người cũng nên biết lễ thành niên của người diễn ra trước tế thiên đại điển đi!”

“Vâng” Mặc dù không biết rõ mẫu hoàng vì sao nhất định phải đem lễ thành niên của nàng đặt ở cùng cùng một ngày thời gian lễ tế thiên, nhưng nàng cũng không cảm thấy có cái gì đáng giá lo lắng.

“Ta biết trong lòng người nhất định có nghi vấn, ta tận lực trì hoãn cử hành lễ thành niên của người, chính là cấp an bài ở tại tế thiên ngày đó.”

“Ohm.” Hoàng Tổ Yên thần nhiên.

“Aiz!” Mẫu hoàng tựa nghĩ đến cái gì, thần tình rất mệt mỏi, “Ta vẫn luôn biết ngươi cùng hai vị hoàng tử cũng không vui mừng khi ngươi làm thái nữ, an bài như vậy chỉ là muốn tuyệt ý niệm các nàng mà thôi.” Mẫu hoàng hơi có vẻ phiền muộn xoa xoa thái dương.

Hừ! Các nàng đâu chỉ là không vui mừng a! Căn bản là phẫn hận đi! Bất quá kia thì thế nào, nàng sẽ không làm cho các nàng thực hiện được.

“Mẫu hoàng, ngài nghỉ ngơi cho khỏe đi! Những tình huống này trong lòng ta đều rõ ràng.” Bây giờ còn không thể cùng mẫu hoàng nói nàng đã là môn chủ Tác Hồn môn, hoàn toàn không cần lo lắng cho an nguy của nàng! Bây giờ nói ra, sẽ có kết quả gì nàng vẫn không thể nắm chắc, mà sự tình không thể nắm giữ Hoàng Tổ Yên luôn luôn sẽ không làm, trừ phi...Bất đắc dĩ!

“Ân, ngươi rõ ràng là được rồi! Mặc dù ta cũng vậy, cũng trải qua việc tương hổ tranh quyền đoạt thế này cùng tỷ muội, nhưng ta còn sống không muốn thấy con của mình như vậy.” Mẫu hoàng đột nhiên rất nghiêm túc nhìn nàng nói.

“...” Nay Hoàng Tổ Yên cũng không thể cam đoan, vì thế nàng chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ.

“Aiz! Ta biết trong lòng ngươi cũng là không thích như vậy, nhưng hai hoàng tử củ ngươi... Quên đi, không nói cũng được! Nhưng ngươi phải đáp ứng mẫu hoàng, sau này nếu như hoàng tử ngươi phạm vào tội gì, ngươi có thể vì tình tỷ muội bỏ qua cho các nàng một mạng!” Mẫu hoàng nhìn nàng không đáp lời, biết nàng cũng vậy có bận tâm, liền thay đổi lí do thoái thác.

“Này ta có thể đáp ứng mẫu hoàng, nhưng chuyện ta trước nói rõ, điều kiện tiên quyết là khi các nàng không phạm vào điểm mấu chốt của ta!” Hoàng Tổ Yên nghĩ nghĩ, vốn muốn mượn cơ hội lần này trực tiếp diệt trừ hai hoàng tử luôn luôn tìm phiền phức cho nàng, chính sự không có bàn tới tình thân, nhưng nhìn ánh mắt mẫu hoàng mệt mỏi, Hoàng Tổ Yên thay đổi chủ ý, nhưng nguyên tắc của nàng sẽ không thay đổi.

“Được rồi! Ta biết đây là nhượng bộ lớn nhất của ngươi. Cứ như vậy đi, ngươi đi về nghỉ trước! Sáng mai lại đi xem phụ hậu ngươi đi!”

“Vâng” Hoàng Tổ Yên cũng biết lúc này phụ hậu phỏng chừng đã nghỉ ngơi. Đơn giản cái lễ được rồi, liền lui đi ra, xoay người hướng Lâm Phượng cung đi. Còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng đi định đoạt a!

Mà lúc này Hoàng Tổ Yên dường như đã quên một chuyện thập phần trọng yếu, một chuyện nàng căn bản không có nắm giữ được trong tay, thế cho nên sau nàng hối tiếc không kịp!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tam hoàng tử

Ngày hôm sau, Hoàng Tổ Yên vốn phải đi chỗ phụ hậu thỉnh an, phụ hậu đáng yêu vừa nghe nói Hoàng Tổ Yên đã trở về, liền không thể chờ đợi được chạy đến tâm cung của nàng, làm cho Hoàng Tổ Yên lấy làm kinh hãi một phen.

Hoàng Tổ Yên nhìn phụ hậu khóc lê hoa đại vũ, cảm thấy vô lực. Đi lên phía trước, trong đầu không ngừng tìm kiếm câu nói an ủi, trong miệng cũng không ngừng khuyên bảo. Hạ Vân cùng Lãnh Nhan thì đứng ở một bên buồn cười nhìn.

Hoàng Tổ Yên luôn mãi cam đoan sau này không bao giờ ly khai hẳn lâu như vậy nữa, phụ hậu mới đình chỉ khóc, rớt cuộc miệng cười như hoa. Hoàng Tổ Yên ở thờ phào nhẹ nhõm rất nhiều, lại không nhìn ở trong lòng ca ngợi, thời gian tựa hồ cũng không có lưu lại dấu vết gì trên người phụ hậu, mẫu hoàng bảo hộ hẳn thật tốt, nếu không nụ cười thuần thuần này cũng không thể một giữ được lâu ở nơi hoàng cung này. Mặc dù biết bảo hộ như vậy đối phụ hậu cũng không phải là tốt nhất, bởi vì mẫu hoàng cũng không thể bảo hộ hẳn thiên y vô phùng a! Nhưng...

Hoàng Tổ Yên nhìn bộ dáng phụ hậu không chút tâm cơ nào, aiz! Quên đi, sau này do nàng cùng mẫu hoàng cùng đi bảo hộ hẳn, hẳn là có thể.

“Hạ Vân/Lãnh Nhan tham kiến hoàng hậu, hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Hạ Vân cùng Lãnh Nhan lúc này mới tìm được cơ hội hướng phụ hậu hành lễ.

“Ừ, không cần đa lễ. Yên nhi còn cần các ngươi ở một bên giúp đỡ rất nhiều!” Phụ hậu kéo tay nàng, đi tới bên cạnh hai người, ôn hòa nói.

“Không dám! Nếu như không có tiểu thư, chúng ta cũng sẽ không có bộ dáng hiện!” Mà đều biến thành cái xác không hồn mỗi ngày chỉ biết giết người, đương nhiên những lời này hai nàng cũng không có nói ra, mà dùng ánh mắt cảm kích nhìn Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên sững sốt một chút, hôm nay hai nàng ta làm sao vậy? Trước đây cũng không như vậy a! Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng Hoàng Tổ Yên không phải là người tò mò, cũng không có hỏi.

Một tuần rất nhanh liền trôi qua, Hoàng Tổ Yên cả ngày bồi phụ hậu, liên lạc một chút với Tác Hồn. Kỳ thực Tác Hồn hiện tại đã bị nàng phân chia rất cẩn thận, mỗi người làm việc đều được an bài rất cụ thể, vì thế nàng là chủ nhân nhưng thật ra rất thanh nhàn. Mà Hạ Vân cùng Lãnh Nhan bốn ngày trước đã bị Hoàng Tổ Yên ‘đá’ ra khỏi hoàng cung, đi xem xét các cửa hàng, miễn cho các nàng nhân quá lại phiền nàng! (Hạ Vân: oan uổng a! Chúng ta chỗ nào nhân hạ! Mỗi ngày chỉnh lý tin tức Tác Hồn truyền tới rất mệt có được không?)

Mà hai vị hoàng tử xác thực không làm cho nàng thất vọng, mẫu hoàng ban cho Hoàng Tử Yên phủ đệ thái tử sau khi trưởng thành, các nàng một cái góc cũng không buông tha, an bài người, mọi thời khắc đều giám thị. Nghĩ tới đây, lại muốn nói một chút luật pháp Hoàng Nguyệt quốc, luật pháp hoàng thất quy định: phạm trước trước cử hành lễ thành niên một tuần, phải chuyển ra khỏi hoàng cung, vào ở phủ đệ nữ hoàng tứ phong. Luật pháp này, ngay cả Hoàng Tử Yên cũng không khỏi YY: nữ hoàng vừa mới bắt đầu đặt ra luật pháp này, có phải hay không chính là vị có người soán hoàng vị, nếu không thể nào luật pháp muốn tạo nhiều cơ hội cho người soán vị như vậy a?

Hôm nay là ngày Hoàng Tử Yên xuất cung, nói thật nàng có điểm chờ mong hai vị hoàng tử sẽ cho nàng cái ‘kinh hi’ gì đây?

“Ngọc nhi, Trúc nhi, thu thập xong sao?”

“Hồi chủ tử, đã chuẩn bị xong!” Trúc nhi vẫn là giống như trước đây đậm nhiên, nhìn Ngọc nhi đã kích động đến nói không ra lời. Ngẫm lại cũng đúng, vốn người đưa vào cung, trên cơ bản đều là ngọc cả đời ở đó, làm gì còn có cơ hội ra? Hơn nữa trong hoàng cung nhiều quy củ như vậy, kia so với bên ngoài tự do? Mặc dù thái tử phủ quy củ cũng rất nhiều, nhưng cùng hoàng cung so với, thật đúng là gấp sự phụ.

Hoàng Tử Yên nhìn Ngọc nhi hưng phấn, mặt mày hồng hào, hơi gõ đầu hấn một chút, “Cũng không nên bởi vì quá hưng phấn mà sao lầm a! Tàn quân gia cũng không phải là người dễ đối phó như vậy a!” Đối với Tàn Nhâm mẫu hoàng phải đi làm đương quân gia cho nàng, Hoàng Tử Yên cũng tương đối hài lòng. Theo nhiều phương diện quan sát cho ra kết luận! Nàng cũng không hy vọng ở thời điểm mẫu chốt, nàng còn phải lo lắng hậu viện cháy, cho nên đối với Tàn Nhâm đối chủ tử tuyệt đối trung thành cùng với đối ngoại nhân khôn khéo, nàng cũng rất thích.

“Trúc nhi, người cùng Ngọc nhi trước mang người đem những thứ cần thiết chuyển đi thái tử phủ đi!”

“Vâng.”

Bước chậm tới ngự hoa viên, Hoàng Tử Yên nhìn một mảnh hoa hải trước mắt.

Không nhớ rõ đã bao lâu không có tính hạ tâm thưởng thức phong cảnh. Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, nàng tựa hồ dường như cũng chưa có làm xong chuyện, kiếp trước là bị buộc, như vậy kiếp này thì sao? Trong đầu hiện lên bộ dáng mẫu hoàng, phụ hậu, Nhiên nhi, Hoàng Tử Yên cúi đầu cười khổ, muốn bảo hộ người mình quan tâm, đôi tay này liền vĩnh viễn cũng đừng muốn dừng lại, muốn nghỉ ngơi, trừ phi đem chính mình trở nên hoàn toàn lãnh tính, nhưng kia khả năng sao?

Nhắm mắt lại, Hoàng Tử Yên đem thần niệm trầm tiến vào thân thể, linh thạch vẫn đang không ngừng tản nhàn linh lực ra, đem tâm thần chuyển tới nguyên anh linh thạch. Khi xuống núi mấy ngày hôm trước, Hoàng Tử Yên rút cuộc tu ra nguyên anh. Nhìn cái kia, chính là bản thể thu nhỏ lại của nàng, tâm tình Hoàng Tử Yên dần dần bình tĩnh trở lại, thậm chí nói kiếp này muốn vì mình mà sống, nhưng đã không có người quan tâm, một người sống trên cõi đời này có ý nghĩa gì đâu?

Aiz! Bận rộn liên bận rộn đi!

Tàng đá trong lòng đột nhiên buông xuống, nhất thời thấy dễ dàng không ít!

Tiếp tục đi về trước không có mục đích. Đột nhiên một thanh âm nam nhân đột ngột phá vỡ hứng thú thưởng thức phong cảnh của nàng.

“Nàng như vậy coi như chủ tử gì a! Dù sao thứ này nàng cũng không cần, còn không bằng cho chúng ta cầm đi có chút hữu dụng!”

Tiếp theo là một trận cười vang.

Hoàng Tử Yên nhíu mày, thanh âm này thế nào nghe chua ngoa vậy! Bỏ qua một mảnh cây lê, Hoàng Tử Yên đi vào một biệt viện vắng người nhìn.

“Văn phi?” Hoàng Tử Yên hơi kinh ngạc nhìn Văn phi thân cung trang trước mắt, quan sát sắc mặt tiểu tỳ của hấn cùng với thần tình có vẻ chật vật, Hoàng Tử Yên thực sự nghĩ không ra giải nhân nhược liễu phù phong thanh tú năm đó như thế nào lại đi đến nước này... Lạc phách!

“Người... A! Gặp... Thái nữ điện hạ, nô... Nô tỳ cấp thái nữ điện hạ thỉnh an, thái nữ điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Đám tiểu thị kia vừa rồi còn vênh vào tự đắc hiện tại lại kinh sợ quỳ rạp xuống trước mặt Hoàng Tử Yên.

“Đây là có chuyện gì? Ân?” Cuối cùng một “Ân” tự, Hoàng Tử Yên mang theo ả nhần tức giận, mắt nhìn chằm chằm đám ác nô trên mặt đất.

Những người đó lập tức sợ hãi gương mặt trắng bệch, “Nô tỳ... Nô tỳ...” Nửa ngày, cũng không nói ra một câu đầy đủ.

Hoàng Tử Yên quay đầu nhìn người bên cạnh đồng dạng bị nàng dọa, nhưng coi tiểu thị như bình thường, “Người nói!”

Thân thể tiểu thị chấn động mạnh một cái, sau lại tựa như hạ quyết tâm, “Ừm” một tiếng quỳ xuống, khóc nói: “Nô tỳ cả gan, thỉnh thái nữ điện hạ vì Văn phi nương nương cùng Tam Hoàng nữ làm chủ!” Nói xong nghẹn ngào đập đầu ba cái.

Hoàng Tử Yên liếc nhìn những người khác thân thể run rẩy càng lợi hại hơn, cau chặt mày, “Nói đi!”

“Vâng. Thái nữ điện hạ chắc cũng biết Tam Hoàng nữ... Bệnh, mà qua nhiều năm như vậy, Tam Hoàng nữ không chỉ không hảo, trái lại càng ngày càng nghiêm trọng, Văn phi bởi vì sự tình Tam hoàng nữ cũng nát tâm. Bây giờ nữ hoàng hạ cũng đã nhiều năm chưa có tới đây, Văn uyển này đã dường như thành lãnh cung, hơn nữa Tam hoàng nữ bệnh, hiện tại trong hoàng cung đại bộ phận mọi người không đem hoàng nữ để vào mắt. Mà càng quá

phần chính là hôm nay, thế nhưng ngang nhiên đến cướp đồ của hoàng nữ.” Tiểu thị nói xong, phần hận trừng những người đó liếc mắt một cái. Lập tức ngẩng đầu, biểu tình bộ thấy chết không sờn, “Thỉnh thái nữ điện hạ cho Văn phi nương nương cùng Tam Hoàng nữ một công đạo!” Thỉnh cầu xong lại nặng nề dập đầu.

Hoàng Tổ Yên nhìn ánh mắt Văn phi theo tiểu thị tự thuật từ từ trở nên trống rỗng, tay lại gấu gao ôm Tam Hoàng tỷ trong lòng, không khỏi có chút yêu thương. Lạnh lùng trừng mắt nhìn đám một tiểu thị một khắc trước còn kiêu ngạo vô cùng, “Bản cung muốn nhìn một chút, cái gì mới gọi là chuyện hữu dụng? Các người có cái quyền lợi gì coi rẻ hoàng gia?”

Hoàng Tổ Yên nghe câu nói sau cùng xong cực kỳ băng lãnh, lập tức nhìn bọn họ, bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng, không hề lên tiếng, thậm chí bị dọa hôn mê bất tỉnh.

“Hừ! Người tới! Đem đám cầu nô tài coi rẻ hoàng gia này mang xuống cho ta, ản cung quy xử trí!” Hoàng Tổ Yên vung tay lên, mấy thị vệ tiến vào kéo những tiểu thị đó xuống.

“Thái nữ tha mạng a! Tha mạng a!” ản cung quy bọn họ sẽ bị loạn côn đánh chết, đây là đại giới bọn hắn coi rẻ hoàng gia.

Hoàng Tổ Yên đến gần Văn phi, nhìn hần, động tĩnh lớn như vậy, hần cư nhiên không nhúc nhích đứng đằng kia, trong mắt hần nàng tựa hồ thấy được tuyệt vọng.

Thở dài, Hoàng Tổ Yên kêu tiểu thị kia mang Văn phi trở về phòng, chính mình thì lưu lại nhìn một chút vị Tam Hoàng tỷ vẫn chỉ nghe nói này.

Thấy ánh mắt nàng đại ra, khoe miệng còn cười ngây ngô, nhưng cho dù như vậy, cũng không hư hao chút nào thiên sinh lệ chất trên người nàng, dung hợp Văn phi mềm mại cùng mẫu hoàng oai hùng tuyệt sắc lệ nhan. Nhìn Tam Hoàng tỷ như vậy, Hoàng Tổ Yên thực sự cảm thấy đáng tiếc.

Có lẽ cảm thấy trong mắt Hoàng Tổ Yên có sự tiếc nuối, nàng chậm rãi tựa đầu chuyển hướng nhìn Hoàng Tổ Yên, sau đó lộ ra một nụ cười thuần mỹ.

Hoàng Tổ Yên kinh ngạc nhìn, trong đầu linh quang chợt lóe, chẳng lẽ... Đưa tay khoác lên cổ tay Tam Hoàng tỷ. Không có chuyện gì a? Theo mạch tượng nàng, xem ra, thân thể của nàng là bình thường, chẳng lẽ thật là trời sinh ngu đại?

Hoàng Tổ Yên không tin nhắm hai mắt lại, thả một tia linh lực ra tiến vào cơ thể Tam Hoàng tỷ.

Một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên mở mắt ra, trong mắt tinh quang chớp lóe. Thì ra là như vậy!

Buông tay bắt mạch, nàng nghĩ, vẫn là quyết định đem Tam Hoàng tỷ cứu trở về rồi lại nói sau!

Hoàng Tổ Yên gọi thị vệ vẫn canh giữ ở ngoài cửa uyển tới, muốn các nàng nói cho mẫu hoàng một tiếng, nàng hôm nay trước không ra cung!

Nhìn các nàng linh mệnh ly khai, Hoàng Tổ Yên lại từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bùa, đây là phương tiện nàng chuyên cùng Tác Hồn liên hệ mà nghiên cứu chế ra, ngọc bùa đưa tin. Phân phó người Tác Hồn môn hảo hảo bảo vệ Văn uyển, không nên quấy nhiễu nàng!

Dứt lời, Hoàng Tổ Yên liền dắt tay Tam Hoàng tỷ đi tới phòng ngủ.

Làm cho Tam Hoàng tỷ ngồi xếp bằng trên giường, đem áo trên người nàng ta cởi ra, lộ ra da thịt trơn bóng. Hoàng Tổ Yên cũng ngồi xếp bằng ở phía sau nàng, bắt đầu động thủ bức độc, đúng, độc, Tam Hoàng tỷ cũng không phải là trời sinh ngu đại, mà là từ lúc còn rất nhỏ, thậm chí có thể là còn trong bụng mẫu phụ liền bị người hạ độc, thế cho nên biến thành bộ dạng hiện tại. Mà độc này vẫn ẩn núp ở chỗ sâu trong đại não Tam Hoàng tỷ, kỳ độc tính tuy chậm, nhưng dù sao ở trong thân thể lâu như vậy, hiện đã lan tràn tới tim. Kỳ thực Hoàng Tổ Yên cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể đem độc bức ra, nhưng phối hợp tự thân linh lực cuối cùng cũng có 50% khả năng. Chỉ cần có khả năng, nàng cũng sẽ không trở mặt nhìn Tam Hoàng tỷ chậm rãi chết.

Cẩn thận dắt tia linh lực tiến vào cơ thể Tam Hoàng tỷ, dọc theo kinh mạch, theo trái tim bắt đầu, từng bước một đem độc kia bao tiến linh lực. Bởi vì Tam Hoàng tỷ kinh mạch không giống tu luyện giả kiên cường dẻo dai, một chút không cẩn thận liền có thể bị linh lực xông đoạn (đứt gãy), đừng đến nói bức độc, sợ rằng hoàng tỷ sẽ lập tức thất khiếu chảy máu chết đi. Vì thế mỗi một bước nàng đều vạn phần cẩn thận. Rất nhanh quần áo Hoàng Tổ Yên đều bị ướt đầm mồ hôi, dù sao là lần đầu tiên dùng linh lực cứu người, mặc dù nàng đã thật cẩn thận, nhưng vẫn có mấy lần thiếu chút nữa không khống chế được.

Không biết qua bao lâu, Hoàng Tổ Yên cuối cùng cũng không còn thấy độc trong cơ thể Tam Hoàng tỷ, nàng bắt đầu dắt linh lực lui ra.

Hồ! Thở ra một hơi, bộ dáng Hoàng Tổ Yên bây giờ không cần nhìn cũng biết, giống như vừa mới trong nước mới vớt ra.

Nhìn Tam Hoàng tỷ với vẻ mặt vô hại, qua lần linh lực tư nhuận, nguyên bản khuôn mặt tuyệt sắc lại tăng thêm mấy phần thanh linh, mà nàng thì sao? Một môi không chịu nổi a! Aiz! Quên đi, là nàng tự mình tìm!

Yên tâm rời khỏi phòng ngủ Tam Hoàng tỷ, Hoàng Tổ Yên rời khỏi cửa một bước, liền cảm giác được có N tâm mắt hướng nàng phóng tới, nhìn phòng khách chung quanh một chút, aiz! Lúc này trung tâm trong hoàng cung nhưng thật ra tất cả đều tới đông đủ a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Âm sát

Hoàng Tố Yên đi tới trước mặt mẫu hoàng hành lễ, “Nhi thần tham kiến mẫu hoàng.”

“Ừ.” Mẫu hoàng nhẹ nhàng gật gật đầu, “Trẫm đang cùng các ái phi thương lượng chuyện lễ thành niên của ngươi (Hoàng Nguyệt quốc, lễ thành niên hoàng nữ rất quan trọng, đặc biệt “Dự tuyên” thái nữ trong lễ thành niên, trên cơ bản có thể nói là toàn dân tham dự), nghe nói ngươi đến chỗ Văn phi, còn muốn trì hoãn xuất cung, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta chỉ là vô tình đi đến nơi đây, nhìn thấy đám ác nô lửa chủ, mới khiển trách bọn họ, sau đó lại phát hiện trên người Tam Hoàng tỷ có một vài thứ, muốn làm rõ ràng, mới gọi người đi bẩm báo mẫu hoàng một tiếng” Lúc Hoàng Tố Yên nói trên người Tam Hoàng tỷ phát hiện gì đó, tận lực thả chậm tốc độ nói chuyện, quả nhiên nàng nhận thấy được ở đây có một người tìm đập đột nhiên nhanh hơn, tinh thần cũng khẩn trương lên. Quét một vòng toàn trường, mặc dù biến hóa kia rất nhỏ chỉ mới hiện lên bị đè nén xuống, nhưng sao có thể giấu giếm được người tu chân như nàng?

“Ngà! Thứ gì đó?” Mẫu hoàng kinh ngạc nhìn chằm chằm Hoàng Tố Yên.

“Bây giờ còn không thể nói, nếu như mẫu hoàng bây giờ có thời gian rảnh, không bằng trước ngồi đây cùng nhi thần nói chuyện phiếm, tất cả chờ Tam Hoàng tỷ tỉnh lại rồi hãy nói!” Hoàng Tố Yên len lén hướng mẫu hoàng nháy nháy mắt. Mẫu hoàng lập tức hiểu ý tứ của nàng, ngốc một chút liền có việc làm!

“Ừ, trẫm vừa vặn còn có chút chuyện muốn cùng ngươi thương lượng một chút, liền ngồi xuống tâm sự đi! Các ái phi không để ý đi?” Mẫu hoàng gật gật đầu đồng ý đề nghị của nàng, ngược lại hướng mấy vị hiền quân ngồi sau mình nói.

“Chúng thần thiếp không ý kiến.” Nữ hoàng đã quyết định, bọn họ nào dám có ý kiến gì a? Chỉ có Dương hiền quân ngồi bên trái nữ hoàng trong mắt hiện lên một đạo thần sắc phức tạp.

Trong lòng Hoàng Tố Yên cười nhạo một tiếng, thế nào? Cái này liền thiếu kiên nhẫn? Xem ra người này cũng không phải người khó đối phó a!

Chấp tay, xem như là gặp qua các vị hiền quân, Hoàng Tố Yên đi tới bên phải mẫu hoàng, ngồi xuống.

Mọi người cứ như vậy trò chuyện câu được câu không. Mẫu hoàng hỏi nàng, Hoàng Tố Yên cũng chỉ nói mấy câu. Nàng vốn đối với lễ thành niên, cái đề tài này không có hứng thú, nghe mẫu hoàng cùng An hiền quân bọn họ hưng trí bừng bừng thương lượng, nàng thế nhưng không nói lời nào, lẳng lặng thưởng thức trà thơm, trong lòng tự định giá, nàng Tam Hoàng tỷ tận lực để lại một tia linh lực, mong rằng đối với cơ thể nàng mau chóng khôi phục, cũng có thể đưa đến rất lớn tác dụng đi!

Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy thanh âm mẫu hoàng mang theo một chút mệt mỏi vang lên, “Yên nhi, Tam Hoàng tỷ ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Nàng còn bao lâu nữa mới có thể tỉnh a?” Nói đến phần sau trong giọng nói có một chút bất mãn.

Đích xác, nàng chính là một nữ hoàng a! Còn muốn ngồi ở chỗ này chờ con gái của mình tỉnh ngủ đến tham kiến nàng, thật sự nàng không có thói quen.

“Cái kia...” Hoàng Tố Yên đang nghĩ ngợi trả lời như thế nào. Đột nhiên một thanh âm khàn khàn nhưng vẫn rất êm tai thoáng vang lên, “Mẫu hoàng...”

Trong đại sảnh tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu đi nhìn người tới hướng từ phòng ngủ đi ra.

Người nọ suy yếu nhưng kiên định bước tới trước mặt nữ hoàng, quỳ xuống, “Nhi thần Hoàng Lan Chanh cấp mẫu hoàng thỉnh an! Qua nhiều năm như vậy, không thể dưới gối mẫu hoàng tấn hiệu, là nhi thần sai!”

Hoàng Tố Yên ngờ ngác nhìn chằm chằm biểu tình đậm nhiên trên mặt Tam Hoàng tỷ, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn. Nàng, sao có thể nói chuyện? Nàng thế nhưng từ lúc sinh ra vẫn ngốc a? Hơn nữa lễ nghi, nói chuyện logic, Hoàng Tố Yên tuyệt đối sẽ không cho rằng là linh lực tẩm bổ có tác dụng, như vậy... (Sally: Ta rất nghi ngờ chị này sau có khi nào thành đối thủ nặng ký củ Yên tỷ ko ta? Hay thành đồng minh a)

Hoàng Tố Yên hí mắt quan sát Hoàng Lan Chanh, đáy mắt một mảnh phức tạp.

Chẳng lẽ những năm gần đây nàng vẫn biết chuyện của mình? Nhất thời Hoàng Tố Yên bị phỏng đoán của mình cả kinh ngây dại! Điều này sao có thể?

Mà không chỉ Hoàng Tố Yên còn không phục hồi tinh thần lại, ở đây tất cả mọi người đều bị sự tình Hoàng Lan Chanh đột nhiên tỉnh táo lại cả kinh không nhúc nhích.

Hoàng Lan Chanh nhưng thật ra một chút cũng không để ý mọi người trong trạng thái mất hồn, vẫn yên tĩnh quý đẳng kia chờ mọi người hồi hồn.

Hoàng Tố Yên buông tha nguyên nhân chuyện này, đây là có chuyện gì Hoàng Lan Chanh trong lòng rõ ràng nhất, hỏi nàng ta là được rồi.

“Tam Hoàng tỷ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi vì sao phải đột nhiên thanh tỉnh như thế?” Hơn nữa trẫm ổn, tuyệt không giống người choáng váng 21 năm!

Hoàng Lan Chanh quay đầu lại, ôn hòa cười với Hoàng Tổ Yên một chút, mở miệng nói: “Tứ hoàng muội người không phải hẳn là rõ ràng hơn sao? Hoàng tỷ mệnh này nhưng là người cứu trở về a!”

Hoàng Tổ Yên lắc đầu bất đắc dĩ cười cười, “Ta chỉ biết là hoàng tỷ trúng độc, cũng không biết vì sao! Hơn nữa...” Hoàng Tổ Yên nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lan Chanh, “Hơn nữa ta càng không biết vì sao hoàng tỷ vừa tỉnh đến sẽ thanh tỉnh như vậy!”

Khi Hoàng Tổ Yên nói Hoàng Lan Chanh thật ra là trúng độc, rốt cuộc đem mẫu hoàng cùng với những người khác giật mình tỉnh giấc.

“Yên nhi, người nói Chanh nhi mấy năm nay ngộ là bởi vì nàng trúng độc?” Mẫu hoàng vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, lại quay đầu nhìn Hoàng Lan Chanh.

Hoàng Lan Chanh vẫn là nhàn nhạt quý ở đằng kia, dường như người bọn họ đang ở thảo luận không phải nàng.

“Đúng vậy. Nhi thần cũng là hôm nay, trong lúc vô ý phát hiện. Về phần tình huống cụ thể... Còn phải để Tam Hoàng tỷ tự mình cùng ngài nói.” Hoàng Tổ Yên nói xong, liềm lui qua một bên, cùng những người khác cùng nhau đem tầm mắt chuyển hướng chính chủ. Hoàng Tổ Yên cũng thật tò mò, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Mẫu hoàng, đầu tiên nhi thần muốn hỏi, nhi thần có thể đứng rồi sao?” Hoàng Lan Chanh cũng không có lập tức giải thích nghi hoặc, mà ngẩng đầu nhìn mẫu hoàng ý bảo mình quý đã lâu rồi.

“Ách! Đứng lên đi!” Mẫu hoàng sững sốt, lập tức có chút lúng túng nói.

“Kỳ thực chuyện này cũng không khó tưởng tượng. Ta là trúng độc, hơn nữa vừa sinh ra liền trúng độc. Khi đó ta cũng không có ý thức, nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, ta cũng dần dần hiểu một chuyện, nhưng lúc này ta lại phát hiện, linh hồn của chính mình căn bản vô pháp nắm thân thể trong tay.”

Nghe thấy âm thanh hút không khí từ bốn phía, Hoàng Lan Chanh bĩu môi, tiếp tục nói: “Nhưng ta có thể nhìn thấy thân thể đang làm cái gì, trên căn bản là một loại bản năng của thân thể, tỷ như đối với thức ăn nhu cầu cường liệt. Bởi vì khi đó còn là một đồ ngộ, thân thể của ta chưa từng có ăn no qua, cho nên mới xuất hiện cái loại tình trạng vừa nhìn thấy thức ăn liền chảy nước miếng. Sau vẫn là như thế, thăng đến...” Nàng nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, “Thăng đến khi hoàng muội xuất hiện, nàng bức ra độc trong thân thể ta ra, linh hồn của ta mới có thể một lần nữa nắm thân thể trong tay.”

Hoàng Tổ Yên cả người đã hóa thành đá, Hoàng Lan Chanh nói nếu như nói cho nàng kiếp trước nghe, nàng là tuyệt đối sẽ coi như chuyện cười, nhưng kiếp này... Nàng tin! Vô điều kiện tin.

Hoàng Tổ Yên phục hồi tinh thần lại, nhìn người nào đó bên cạnh, trong mắt hiện lên một đạo mũi nhọn, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, bây giờ còn không phải thời gian trừ hấn, chứng cứ còn chưa đủ!

“Mẫu hoàng, thỉnh ngài tin lời Tam Hoàng tỷ!” Hoàng Tổ Yên đi tới trước mặt mẫu hoàng, đang trong trạng thái mất hồn.

Nữ hoàng tỉnh lại.

“Này... Thật bất khả tư nghị*!” Mẫu hoàng yên lặng nhìn Hoàng Lan Chanh, vẫn có chút thất thần. (*Khó tin)

“Mẫu hoàng, chuyện hạ độc, kính xin mẫu hoàng điều tra thêm!” Hoàng Tổ Yên liếc về phía Dương Hiền quân người đột nhiên cứng ngắc, trong lòng cười lạnh, ra oai phủ đầu!

“Đó là đương nhiên! Thậm chí có người dám làm chuyện độc hại hoàng nữ như vậy, thật đúng là vô pháp vô thiên a!” Rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, nữ hoàng sinh khí vỗ lên bàn một cái, nhất thời bàn gỗ đàn chụp thành hai nửa.

Liếc nhìn Hoàng Lan Chanh biểu tình không liên quan mình, Hoàng Tổ Yên khước miệng dần dần câu lên một nụ cười nhạt, hoàng tỷ này thật đúng là có ý tứ a!

Cuối cùng, Hoàng Tổ Yên vẫn không có ở lại trong cung, mặc dù sắc trời đã tối, nhưng nàng thể nhưng muốn đi thái tử phủ làm tốt chuẩn bị nghênh tiếp ám sát!

Sao có thể cứ như vậy ở trong cung, dù sao Tam Hoàng tỷ chỗ ấy cũng không còn chuyện gì!

Ngồi trên xe ngựa, Hoàng Tổ Yên nhớ lại Hoàng Lan Chanh từ đầu chí cuối đều một biểu tình đạm nhiên, đột nhiên cảm giác được hoàng tỷ này khẳng định không đơn giản, a! Nếu là có thể mời chào nàng, dù sao có quan hệ huyết thống, có thể ít một đối nghịch với người nhà một chút, nàng vẫn rất vui vẻ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác một cỗ sát khí hướng nàng kéo tới. Không chút do dự, Hoàng Tổ Yên một cước đá văng cửa xe ngựa ra, liền vọt ra ngoài.

Nhìn sáu hắc y nhân trước mắt, đồng thời triển khai tư thế tiến công nàng, Hoàng Tổ Yên nhanh chóng từ hông kéo đai lưng xuống, tay run lên, đai lưng kia nhất thời biến thành một nhuyễn kiếm dài 1 thước.

Rất nhanh bọn họ liền chiến.

Dắt linh lực tạo thành một tầng bảo hộ trên người, tức khắc cả người nàng đều tỏa lam quang. Sáu hắc y nhân này võ công rất cao, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý. Hoàng Tổ Yên không dám lơ là, mặc dù tới Nguyên Anh kỳ trên cơ bản đã là thân bất tử, nhưng cái thân bất tử này cũng chỉ là tương đối mà thôi, không có bảo hộ thân thể, nguyên anh là rất yếu đuối!

Nhìn các nàng ra nhiều chiêu trí mạng, Hoàng Tổ Yên không khỏi nghĩ đến: chẳng lẽ hai vị hoàng tử thay đổi chủ ý? Bất quá, chọn tại đây, bên cạnh nàng không có ai hộ vệ động thủ, thật đúng là ‘anh minh’ a! Nhân cơ hội liếc qua một vài người nằm trên mặt đất, Hoàng Tổ Yên biết những ám vệ đó võ công cũng không khá lắm, nên mới sớm bị giải quyết.

Chuyên tâm quơ kiếm trong tay, có linh lực chống đỡ, Hoàng Tổ Yên tạm thời không vội giải quyết các nàng, nàng nhìn kỹ chiêu số võ công các nàng.

Nghiêng người hiểm địa tránh thoát một phen phiếm trường kiếm u quang, hiển nhiên trên thân kiếm có bôi kịch độc. Hoàng Tổ Yên lạnh lùng mở miệng nói: “Các người là ai phái tới, có biết hay không ám sát hoàng nữ là tội chết liên lụy cả tộc a!”

Chú ý tới bộ dáng các nàng một chút cũng không bị lời của mình ảnh hưởng, Hoàng Tổ Yên nhũn nhặn mảy, là tử sĩ a! Đây kinh thành dường được tử sĩ tốt như vậy có được mấy người!

Sắc mặt lại trầm xuống, Hoàng Tổ Yên không hề lưu tình bắt đầu giết chóc, đơn phương giết chóc, người thường chống lại người tu chân thật đúng là không phải đối thủ, cho dù ở trên giang hồ cái gọi là cao thủ võ lâm!

Biết rõ đánh không lại, nhưng sáu người kia vẫn là không có nửa điểm lùi bước, trong mắt Hoàng Tổ Yên hiện lên một tia đáng tiếc, người ý chí cứng cỏi như vậy rất khó tìm nha!

Không quá một khắc đồng hồ, Hoàng Tổ Yên thu hồi nhuyễn kiếm, nhân nháy mắt nhìn thi thể trên đất, người đã phạm ta, ta tự nhiên không phải là người nhân từ gì, phương pháp vĩnh viễn tuyệt hậu họa tốt nhất là giết chết. Trong mắt hàn quang chợt lóe, một mình nàng hướng thái tử phủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người tu ma?

Cuối cùng đã tới lễ thành niên, Hoàng Tổ Yên mặc dù biểu hiện trầm tĩnh, nhưng trong lòng cũng cực kỳ phiền muộn.

Từ sau lần ám sát đó, không động tác nữa. Người giám thị vẫn tiếp tục, nhưng Tác Hồn môn trước thắm thình được tin tức, nói trước thành niên một ngày Hoàng Tổ Yên lễ sẽ gặp ám sát, nhưng tới hiện lúc này, nghi thức sắp tới, lại thủy chung không gặp hoàng tử bên kia có bất kỳ động tác gì. Chẳng lẽ nói là lần ám sát trước? Không có khả năng, Hoàng Tổ Yên rất nhanh bác bỏ ý nghĩ này của mình, mặc dù lần ám sát trước người được phái tới nàng đã là tinh anh, nhưng không có khả năng thất bại một lần liền rút lui a? Không ngừng suy đoán, khiến nàng càng thêm phiền muộn, Hoàng Tổ Yên thực sự rất chán ghét loại cảm giác vô pháp nắm trong tay này, dường như chính mình chính là chuột bạch trong mắt người khác, tùy ý có thể chơi đùa.

Hoàng Tổ Yên bức bối đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn viện hoa đào, trước mắt đột nhiên hiện lên nụ cười ôn nhu của phụ hậu, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Một ý niệm trong đầu rất nhanh hiện lên, chẳng lẽ...

Chết tiệt! Nàng thế nào bỏ quên điểm này. Vội lấy một khối ngọc bùa bóp nát, phân phó môn nhân đi thông tri Hạ Văn các nàng theo kế hoạch hành sự, chính mình thì thật nhanh thì triển thân pháp, hướng hoàng cung chạy đi.

Hoàng cung, điện thảo luận chính sự.

“Mẫu hoàng, nhi thần cũng không muốn làm như vậy, là ngại bức ta.” Đại hoàng nữ Hoàng linh Dạ tay cầm một thanh trường kiếm chỉ vào người đứng phía dưới hoàng tọa, toàn thân Nữ hoàng tức giận phát run.

“Ngươi nghịch nữ này, trầm chỗ nào bức bách ngại? A? Rõ ràng là ngại muốn mưu quyền soán vị, còn ở nơi này kiếm cớ!” Nữ hoàng nhìn chăm chăm đại hoàng nữ, nhi nữ của mình, mà chính nàng vẫn cho rằng ôn hòa có lễ, không ngờ a! Nàng đem dã tâm của mình che giấu tốt như vậy, thẳng cho tới hôm nay chính nàng nhảy ra soán vị, hiện tại nàng mới biết nguyên lai đại hoàng nữ bình thường ôn hòa là người tâm cơ sâu nhất, lại nhìn nhị hoàng nữ một bên vẻ mặt âm tà, trong lòng Nữ hoàng rất khó chịu, mặc dù từng nghĩ tới mình cũng có thể gặp nạn hôm nay, nhưng thế nào cũng không ngờ nàng bị hai nhi nữ đồng thời làm khó dễ a! Nữ hoàng trong lòng cảm giác vô lực.

“Ngươi tại sao không bức ta? Mẫu hoàng, ta bây giờ còn gọi ngươi một tiếng mẫu hoàng! Ta là nhi nữ lớn nhất của ngươi a! Nhưng ngươi lại đem thái tử vị cho Hoàng Tổ Yên vừa sinh ra, ngươi như vậy chính là đang ép ta!” Hoàng Linh Dạ nói xong lời cuối cùng, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cũng bởi vì như vậy? Ngươi nói một chút xem, ngươi bây giờ cái dạng này chỗ nào có thể so với Yên nhi!” Nữ hoàng tức giận chỉ vào Hoàng Linh Dạ lớn giọng.

“Hiện tại cái dạng này? Hừ! Ta ngay từ đầu chính là bộ dáng này sao? Mà Hoàng Tổ Yên vừa sinh ra thì có thể được như bây giờ sao? Còn không phải là bởi vì người kia, một câu nói nàng tương lai tất thành đại tài ngươi mới phong nàng sao?” Hoàng Linh Dạ trào phúng cười nhìn Nữ hoàng, “Nga!

Không, là hoàng hậu, người đã nói chỉ có đứa nhỏ của người cùng hoàng hậu mới có được hoàng vị này!” Hoàng Linh Dạ vừa nói, trong mắt hận ý càng đậm, “Người đem chúng ta đặt chỗ nào?”

Nghe thấy Hoàng Linh Dạ nói ra chuyện năm đó Nữ hoàng đã nói trong tâm cung, Nữ hoàng sùng sốt. Mà chính Hoàng Tổ Yên nằm ở trên xà nhà cũng ngây ngẩn cả người, nàng làm sao biết? Nháy mắt, trong mắt Hoàng Tổ Yên hàn quang càng sâu, nguyên lai từ đó trở đi, bọn họ liền bị giám thị a!

“Người...” Nữ hoàng tức giận đến nói không ra lời.

“Ta cái gì? Vô luận như thế nào hoàng vị ta là muốn định rồi.” Hoàng Linh Dạ cũng mặc kệ Nữ hoàng tức giận thành bộ dáng ra sao!

“Vây còn phải xem ta có đáp ứng hay không?” Hoàng Tổ Yên từ trên xà nhà nhảy xuống, đứng trước mặt Nữ hoàng cùng Hoàng Linh Dạ.

Bọn thị vệ bên người Hoàng Linh Dạ vội khấn trương hộ xung quanh nàng ta, chặt chẽ nhìn chăm chăm Hoàng Tổ Yên.

“Hừ! Người cuối cùng cũng xuất hiện, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới a!”

Hoàng Linh Dạ cười lạnh nhìn Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên cũng cười lạnh nhìn lại. Nhưng trong lòng lại suy tư về việc gì mà nàng ta tự tin lớn như thế? Chắc hẳn sự tình ám sát đêm hôm đó cho dù không phải nàng ta phái người tới, nàng ta hẳn cũng biết thực lực của nàng, nhưng nàng ta hiện tại lại tuyệt không để ý, chẳng lẽ còn có cao nhân tương trợ? Đột nhiên ý thức được cái gì, Hoàng Tổ Yên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Hoàng Linh Dạ, nghiêm nghị nói: “Phụ hậu ta ở đâu? Người đã làm gì hân?”

“Ha ha! Thế nào? Hiện tại mới nhớ tới a! Hân rất tốt! Người tuyệt mỹ như vậy bản cung như thế nào sẽ nhẫn tâm thương tổn đây?” Vừa mới bắt đầu vẫn không nói chuyện Hoàng Cẩm ở một bên ngậm bí thương nói.

“Người!” Trên người Hoàng Tổ Yên đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí lưu cường đại, lấy nàng làm trung tâm, hướng bốn phía cuốn đi. Hoàng Tổ Yên không chế cỗ khí lưu này chuẩn xác đem Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm cuốn lấy, sau đó cho các nàng nặng nề ngã rúc mặt của mình.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt, đến khi những thị vệ đó phục hồi tinh thần lại, Hoàng Tổ Yên đã một người một kiếm gác trên cổ các nàng.

Thấy một màn như vậy, bất kể là nữ hoàng đứng ở bên này, hay là thị vệ bảo vệ Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm đều ngây dại. Đây là lực lượng gì a! Quả thực... Quả thực không phải là lực lượng của người a!

Hoàng Tổ Yên cũng mặc kệ chính mình tạo thành bao nhiêu chấn động. Chỉ để ý ép hỏi Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm, “Nói, phụ hậu ta thế nào?”

“Phụ hậu người ở trong tay của ta.” Một thanh âm ma mị đột ngột vang lên.

Hoàng Tổ Yên quay đầu, nhìn cửa đại điện. Một thân ảnh, thân mặc trọc bào hắc y xuất hiện ở cửa đại điện. Mà phụ hậu của nàng cũng đang bị người nọ nắm trong tay.

“Phụ hậu...” Nhìn phụ hậu nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt tùy ý người nọ nắm lấy, Hoàng Tổ Yên nhất thời kích động muốn tiến lên phía trước.

“Chậm đã... Kha kha! Không ngờ thế giới này lại có người tu chân, lần này kiếm được! Ủ, mặc dù nhìn không ra là cảnh giới gì, nhưng ở địa phương tìm không ra bất kỳ tung tích người tu chân nào, tu vi cũng hẳn không tệ đi! Ha ha...”

Nghe bóng đen lâm bẩm nói, toàn thân Hoàng Tổ Yên chấn động, “Hân” biết, “Hân” tự nhiên biết chuyện người tu chân, nhưng nhìn “Hân” bộ dáng không giống là người tu chân, kia trên người huyết tính cùng giọng nói lộ ra khí âm tà, chẳng lẽ là... Người tu ma? Hoàng Tổ Yên vô cùng kinh ngạc nhìn “Hân”.

“Ha ha... Tiểu oa nhi nên đoán được thân phận của ta rồi! Vây ta cứ việc nói thẳng nga!”

“Tham dự chuyện này đối với người cũng không có lợi!” Hoàng Tổ Yên cau mày nhìn chăm chăm “Hân”, người tu ma sao? Đây nhưng khó làm! Hoàng Tổ Yên bây giờ rốt cuộc hiểu rõ vì sao Tác Hồn cũng không thể tra ra người lần này Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm là ai!

“Kha kha... Vừa mới bắt đầu chỉ cảm thấy chơi thật khá, hơn nữa kia hai người bị người định trụ, đáp ứng sau khi chuyện thành công cho ta một vạn hồn sống, ta mới đáp ứng đến đùa. Bất quá bây giờ không cần... Hắc hắc! Ta cảm thấy rất đáng giá.” Lắc lắc người trong tay, tiếp tục nói: “Tiểu oa nhi, chúng ta làm giao dịch thế nào?”

“Giao dịch gì?” Hoàng Tổ Yên cảnh giác nhìn bóng đen kia.

“Hắc hắc... Người đem chính người giao cho ta, ta đem người này... Phụ hậu trả lại cho người thế nào?” Trong mắt, quang mang giả dối chột lóe lên.

“Hào.”

Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên dị thường sáng khoái trả lời, bóng đen kia lại do dự một chút, nhưng lại bị việc thẳng thực lực dụ hoặc, đem phụ hậu ném qua.

Hoàng Tổ Yên mất thấy phụ hậu bị ném lên không trung, vội phi thân đón. Lúc này bóng đen kia cũng đồng thời động, một đôi tay móng vuốt gầy khô

mang theo nồng đậm khí tức tử vong hướng về phía Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên không rảnh bận tâm phía sau, chỉ muốn phụ hậu không bị thương mới tốt.

Chờ Hoàng Tổ Yên nhận được phụ hậu, cảm nhận được nguy hiểm phía sau, đem linh lực phóng ra ngoài tạo phòng ngự che chắn, một đạo hoàng ảnh thật nhanh đánh về phía nàng.

“Mẫu hoàng!” Khi Hoàng Tổ Yên thấy rõ thân ảnh nhào tới kia là ai, nhất thời tâm muốn nhảy ra ngoài!

“A!” Chỉ nghe mẫu hoàng kêu một tiếng, tay người tu ma kia cứ nhiên cứ như vậy thẳng tắp xuyên qua lồng ngực mẫu hoàng.

“Không...” Hoàng Tổ Yên một tay ôm phụ hậu, một tay ôm mẫu hoàng, trong lúc nhất thời lệ rơi đầy mặt. Trong lòng mặc dù bị phần muôn vàn, nhưng tay nàng lại không bị ảnh hưởng chút nào ở trên người mẫu hoàng điểm huyết, ngăn lại đại mạch trên người mẫu hoàng.

“Linh lực phóng ra ngoài! Linh lực phóng ra ngoài! Kim Đan kỳ, ngươi là người tu chân Kim Đan kỳ!” Mặc dù nhìn không thấy mặt, nhưng trong mắt lại lộ ra tràn đầy khiếp sợ cùng với... sợ hãi, “Hắn” biết chân chính chống lại người tu chân Kim Đan kỳ, “Hắn” vẫn là đánh không lại. Như vậy cũng chỉ có...

Nhìn thấy bóng đen kia đột nhiên nhanh chóng hướng cửa chạy trốn.

“Hừ! Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!” Lúc này Hoàng Tổ Yên đã hận chết “Hắn”, làm thương mẫu hoàng cùng phụ hậu của nàng còn muốn chạy, hai mắt Hoàng Tổ Yên nổi lên tơ máu. Đề khí bay nhanh đuổi tới, vung tay lên, trong tay ngưng tụ ra một đạo hỏa diễm sắc trắng thuần, hướng bóng đen kia ném tới.

Người tu ma kia đột nhiên cảm giác có một đoàn nhiệt lực cường đại hướng mình nhào tới, thoáng sau liếc một cái, nhất thời sợ đến ngẩn người, đó là... Tam muội chân hóa? Thiên a! Nguyên Anh kỳ! Chính mình cứ nhiên gặp Kim Đan kỳ hơn nữa còn là Nguyên Anh kỳ cao thủ có tam muội chân hóa khác tính của người tu ma, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Tam muội chân hóa thoáng cái liền đuổi theo bóng đen, rất nhanh đem bóng đen kia đốt cháy sạch sẽ, người tu ma kia ngay cả một tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra liền bị đốt rụi.

Hoàng Tổ Yên lập tức trở đại diện, cũng không để ý tới một đám thị vệ kia làm gì, cùng với Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm bị nàng khống chế. Trực tiếp chạy vội tới bên người mẫu hoàng, “Mẫu hoàng! Ngươi yên tâm ta nhất định sẽ chữa tốt thương thế của ngươi.” Trong mắt Hoàng Tổ Yên hàm chứa nước mắt, đem mẫu hoàng ôm trong ngực, không ngừng hướng cơ thể nàng chuyển vận linh lực.

“Yên nhi... Mẫu hoàng biết... Đại nạn đã đến, ngươi... Không phải thương tâm... Sau này... Chính là... Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng, ta tin... Ngươi nhất định... Nhất định có thể làm tốt. Đáp ứng ta... Hào hảo... Hào hảo chiếu cố phụ hậu ngươi...”

“Vâng, nhi thần đáp ứng.” Hoàng Tổ Yên nghẹn ngào đáp ứng, trước mắt đã mờ hồ một mảnh.

“Tốt...”

“Mẫu hoàng!” Nhìn mẫu hoàng nhắm hai mắt lại, không còn hô hấp, Hoàng Tổ Yên rốt cuộc khắc chế không được, khóc rống lên. Vì sao? Vì sao làm cho nàng lại một lần nữa chịu cảnh tang thân chi đau? Vì sao, nàng rõ ràng có thể ngăn cản hết thảy phát sinh, lại bởi vì nhất thời sơ sẩy mà tạo thành bi kịch? Lúc này Hoàng Tổ Yên thống hận chính mình!

Hạ Vân cùng Lãnh Nhan mang theo binh lính bình định phản loạn bên ngoài chạy vào đại diện, lúc nhìn thấy một màn này: tiểu thư các nàng tới kính ngưỡng lúc này đang ôm thi thể nữ hoàng ngơ ngác ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, hoàng hậu thì nằm bên người tiểu thư. Bốn phía là một đám thị vệ tản ra đứng kinh hồn chưa định, cùng hai vị hoàng nữ bị định trụ.

“Này...” Nhìn nữ hoàng cứ nhiên chết, trong mắt Hạ Vân cùng Lãnh Nhan tràn ngập khiếp sợ. Nhưng giải quyết tốt hậu quả làm việc vẫn phải làm, chỉ huy những binh sĩ các nàng mang đến đem thị vệ làm phản cùng hai vị hoàng nữ lôi xuống. Hai người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng quyết định trước đem tiểu thư mang đi, ngồi ở chỗ kia như vậy cũng không phải biện pháp a!

Hoàng Tổ Yên vô ý thức bị Hạ Vân dắt đi ra đại diện, bên ngoài dương quang chói mắt làm hai mắt nàng đau nhói, dùng tay che mắt, nước mắt không ngừng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giải quyết tốt hậu quả!

Hốt hoảng trở lại tẩm cung, không nhìn thấy lo lắng của Hạ Vân cùng Lãnh Nhan, ánh mắt bất đắc dĩ, nhìn không thấy bộ dáng Trúc nhi, Ngọc nhi rơi lệ không ngừng, trước mắt Hoàng Tổ Yên chỉ có bộ dáng mẫu hoàng lúc lâm chung. Ngơ ngác ngồi trên ghế, trong lòng nàng lại cảm thấy vắng vẻ, tựa hồ cái gì cũng không muốn, lại tựa hồ suy nghĩ rất nhiều, không rõ lắm. Tâm đường như bị người đào ra thành một cái động lớn!

“Thái nữ điện hạ đâu? Vì thần cầu kiến!” Ngoài cửa đột nhiên truyền tới một thanh âm lo lắng.

“Tể tướng đại nhân, điện hạ hiện tại... Aiz! Chính ngài vào xem một chút đi!” Trúc nhi bất đắc dĩ nói.

Cửa thoáng bị đẩy ra, tể tướng Lâm Nguyệt vội vã đi đến, “Vi thần tham kiến thái nữ điện hạ... Thái nữ điện hạ?”

Mất dần dần có tiêu cự, Hoàng Tổ Yên yên lặng nhìn nàng, đứng rồi, còn có phụ hậu cần nàng chiếu cố, còn có quốc gia này... Tiếng Mẫu hoàng trước khi lâm chung vọng lại bên tai.

“Tể tướng đại nhân, không cần đa lễ, có chuyện gì không?” Hoàng Tổ Yên nâng nàng dậy. Đầu óc thanh tỉnh một chút, Hoàng Tổ Yên cũng nhớ tới tình hình hiện tại, tất cả đều cần vị tể tướng đại nhân này phối hợp!

Lâm Nguyệt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, xác định nàng đã không có việc gì, mới nhẹ nhàng nói, “Hồi thái nữ, hôm nay như vậy... Chúng ta tiếp theo phải làm gì?”

Hoàng Tổ Yên nhíu mày nhìn thần sắc Lâm Nguyệt có chút phức tạp, “Lễ thành niên của bản cung cùng tế thiên đại điển chậm lại, cho Hộ quốc tự đánh chuông tang, hướng bách tính tuyên cáo nữ hoàng đã qua đời. Ừ, lại dán hoàng băng, thông cáo tội trạng hai vị hoàng nữ, tài liệu cụ thể ta sẽ để Lãnh Nhan giao cho người, người liên phụ trách án này đi! Cái khác chờ án này có định luận lại nói!”

Hoàng Tổ Yên lạnh lùng nói. Hai vị hoàng tử thật đúng là để mắt nàng a! Vì đối phó nàng mà ngay cả người tu ma cũng gọi tới! Lấy sinh hồn làm đại giới sao? Các nàng thật đúng là đem mạng người thành cỏ rác! Người như thế giữ lại có ích lợi gì?

Nhìn thấy hai mắt Hoàng Tổ Yên hàn quang càng đậm, Lâm Nguyệt có chút do dự, cuối cùng vẫn quyết định đem nghi vấn của mình nói ra, “Điện hạ, thần muốn hỏi một chút, cái kia... Người áo đen đại hoàng nữ mời tới rốt cuộc là ai?”

Hoàng Tổ Yên nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nói thật, “Hắn là người tu ma.”

“Người tu ma?” Kinh ngạc nhìn Hoàng Tổ Yên, “Đây là cái gì?”

“Cụ thể nói rất phức tạp. Nói đơn giản, hắn là người tu luyện một loại công pháp đặc thù, mà phương pháp tu luyện loại công pháp này rất tàn nhẫn, thường thường cần rất nhiều hồn phách để thăng công lực, bởi vì dạng này mới được xưng là người tu ma. Lần này hắn đến, là bởi vì Hoàng Linh Dạ cùng Hoàng Cẩm đáp ứng hắn, chờ sau khi chuyện thành công, cho hắn một vạn sinh hồn.”

“Một vạn sinh hồn!” Hoàn toàn bị mấy chữ này làm cho sợ ngây người, Lâm Nguyệt thế nào cũng không ngờ hai vị hoàng nữ cư nhiên sẽ vì oán vị, ưng thuận điều kiện như vậy!

“Ừ.” Hoàng Tổ Yên mặt không thay đổi gật đầu.

“Ách! Thần biết. Rất nhanh có thể cấp điện hạ hoàn thành.” Vẫn khiếp sợ, nhưng làm tể tướng năng lực cũng vẫn phải có, con người hàn quang chợt lóe, trong lòng liền có phán đoán suy luận.

“Tốt.”

“Như vậy... Vi thần xin được cáo lui trước.”

“Ừ.”

Ngày hôm sau, ngoài cung...

Hoàng băng rất nhanh dán lên, lại thêm tiếng chuông tang trầm trọng của Hộ quốc tự, bách tính rất nhanh đều biết vừa phát sinh bi kịch oán vị.

“Thiên a! Đại hoàng nữ cùng nhị hoàng nữ cư nhiên cùng người trong ma đạo liên hợp muốn oán vị? Còn muốn giết nữ hoàng!”

“Đúng vậy! Ta nghe nói vị đại hoàng nữ kia bình thường rất ôn hòa, không ngờ a!”

“Người biết cái gì? Người muốn oán vị cả ngày sẽ bày bộ dáng muốn oán vị ra sao? Làm bộ ôn hòa mới có thể làm cho nữ hoàng bề hạ thả lỏng a!”

“Hừ! Chỉ có người hiểu! Chúng ta bây giờ hẳn là quan tâm chính là thái nữ điện hạ! Ta nghe nói vị thái nữ điện hạ này từ nhỏ chính là thiên tài a! Liên nhìn nàng sau này thế nào trị quốc a!”

“Đúng vậy! Bây giờ là nhìn xem thái nữ a!”

“Đúng vậy!” Tiếp theo là một mảnh thanh âm phụ họa.

Hoàng cung, trong Phượng Nghi cung. . .

“Phụ hậu, ngài cảm giác thế nào ?” Hoàng Tổ Yên lo lắng nhìn về mặt không có chút huyết sắc nào của phụ hậu, thực sự rất sợ hấn không chịu nổi, nàng luôn biết cảm tình của hấn và mẫu hoàng, mẫu hoàng cũng rõ ràng điểm này, mới trước khi lâm chung muốn nàng đặc biệt chú ý phụ hậu!

“...”

“Phụ hậu. . . Aiz! Ngài đã ăn được cái gì đâu a! Ngài như vậy mẫu hoàng ở hoàng tuyền cũng bất an!” Hoàng Tổ Yên thấy phụ hậu vẫn không phản ứng, chỉ ngốc lẳng ngồi trên giường, thật sâu thờ dài. Quay đầu nhìn về phía nhị hoàng huynh —— Hoàng Khải Ly một bên khóc không ngừng, “Hoàng huynh người cũng đừng khóc a!”

“Ừ... Hoàng muội, người trước đi xử lý chính sự đi! Phụ hậu ở đây liền giao cho ta.” Hoàng Khải Ly một bên nức nở, một bên cố điều chỉnh tốt tinh thần.

“Aiz! Được rồi! Người cũng chú ý một chút!” Nhìn bộ dáng của hấn, Hoàng Tổ Yên thật không yên tâm lắm, nhưng không có biện pháp, thực sự còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng đi xử lý.

“Ừ, người đi đi!”

“Aiz!” Lại lần nữa thờ dài, lắc lắc đầu, Hoàng Tổ Yên đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi tầm cung phụ hậu, Hoàng Tổ Yên liền nhìn thấy một nữ tử diện mạo oai hùng đứng đằng kia.

“Mặt tướng Tiêu Ngẫu bá kiến thái nữ điện hạ.” Cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi! Bản cung muốn cho nhị hoàng huynh mấy ngày nay liền ở lại hoàng cung bồi bồi phụ hậu, tướng quân có thể chứ?” Hoàng Tổ Yên đối với nhị tỷ phu này rất hài lòng, trung thành, hơn nữa đối với nhị hoàng huynh rất tốt, ngoại trừ thủ hoàng huynh trước thu ba trăm phu, sau vẫn cùng hoàng huynh cầm sắt cùng mình, rất là ân ái.

“Mặt tướng không dám có ý kiến, Ly nhi ở lại trong hoàng cung bồi hoàng hậu là chuyện nên làm” Chững chạc đằng hoàng trả lời.

“Ừ. Tướng quân còn có việc sao?” Hoàng Tổ Yên lại nhìn người trước mắt, nàng —Trần Nam tướng quân, Lăng Dung, sau này cũng là người nàng muốn ‘Dựa vào’!

“Mặt tướng là tới hồi bầm điện hạ, dư đảng phản loạn toàn bộ đã bị bắt, bởi vì có điện hạ phái người đi giúp đỡ, đám người kia một người cũng không chạy trốn được, toàn bộ bị giam vào Hình bộ đại lao, đợi điện hạ xử lý.” Thanh âm Lăng Dung vang vang hữu lực khiến cho nàng thấy được cô vũ, làm cho nàng vừa tang tắng đột nhiên có cổ hào khí.

“Tốt, chuyện này ta đã giao cho tể tướng đi thẩm tra, xin mời tướng quân theo phụ trợ khác đi!”

“Vâng.” Quỳ một chân trên đất, chào một cái, đứng dậy liền đi.

Hoàng Tổ Yên cau mày suy nghĩ, đám hậu phi kia làm sao bây giờ? Bọn họ bên trong thế nhưng có mấy người chỉ e thiên hạ bất loạn a! Ừ... Nên đi gặp bọn họ.

Nằm trong dự liệu, mỗi người đều khóc nháo kêu trời kêu đất. Hoàng Tổ Yên không muốn đi cứu tế, rốt cuộc có mấy là thật tâm, chỉ là nói cho bọn hấn biết muốn ăn theo phương pháp hoàng gia nhất quán an trí bọn họ. Kết quả là những thị tần không có đứa nhỏ, khóc càng thêm thương tâm. Bởi vì hoàng gia nhất quán khi nữ hoàng băng hà, những hậu phi không có sinh dục đưa vào Hộ quốc tự xuất gia. Vì thế có thể nói, Hộ quốc tự lý cơ hồ đều là nơi ở các hậu phi của các đại nữ hoàng.

Không để ý tới những hậu phi đó khẩn cầu, Hoàng Tổ Yên đưa mắt nhìn về phía mấy vị hậu phi có con nối dõi, “Đại hoàng nữ Hoàng Linh Dạ, nhị hoàng nữ Hoàng Cẩm oán vị, làm hại nữ hoàng bởi vậy hoảng thế, hiện tại bản cung tuyên bố ngay hôm nay, đem Dương hiền quân, An hiền quân biếm lãnh cung, cả đời không được bước ra lãnh cung một bước.” Bạng lãnh tuyên bố quyết định của chính mình, không thèm nhìn mặt hai người trắng bạch.

“Không, bản cung không tới địa phương đó, chuyện hoàng nữ làm vì sao phải hại cùng bản cung?” Dương hiền quân có chút điên cuồng muốn chạy tới nắm lấy quần áo Hoàng Tổ Yên, nhưng bị thị vệ bên cạnh nàng chế trụ.

“Vì sao? Bởi vì chuyện này phát sinh quá nhanh, bản cung còn không kịp nói cho mẫu hoàng. Người, Dương hiền quân năm đó bởi vì hận Văn phi độc chiếm mẫu hoàng ân sủng, liền mua chuộc tiểu thị bên cạnh hấn, làm cho đứa nhỏ hấn vừa sinh ra liền bị hạ độc, người cho là sau giết tiểu thị kia, chuyện này sẽ không ai biết sao? Người sợ rằng chết cũng không nghĩ ra cái tiểu thị kia rành nghề trước liền viết di thư đặt ở chỗ một tiểu thị khác!” Hoàng Tổ Yên lạnh lùng nói, sau đó lại chuyển hướng An hiền quân, “Trong lòng người chỉ sợ cũng đối bản cung đem người biếm lãnh cung mà không phục đi!”

An hiền quân thân thể chấn động, khuôn mặt tái nhợt cũng không nói lời nào.

“Hừ! Bản cung đối với người trước đây hạ độc bản cung như thế nào sẽ mặc kệ đây?” Mặt không thay đổi liếc mắt nhìn, hai vị hiền quân nghe xong lời của nàng có vẻ lung lay sắp đổ. Phất tay muốn thị vệ bên cạnh tuyên bố biện pháp xử lý các phi tần rồi dẫn theo đi xuống. Hoàng Tổ Yên quay đầu nhìn người còn lại, “Các người được chuyển ra cung điện, vì nữ hoàng đã băng hà nên các phi tần chuẩn bị tới Hiền Dương cung sống.”

“Vâng.” Hai mắt vô thần đáp lời, mấy vị phi tử còn chìm đắm trong việc nữ hoàng đã băng hà mà khiếp sợ.

Hoàng Tổ Yên thở dài, muốn tiểu thị từng người điu bọn hần hồi cung các, đi thu dọn đồ đạc.

Nước không thể một ngày không có vua, Hoàng Tổ Yên dưới sự chờ mong của chúng thần, bốn ngày sau, giải quyết xong lễ tang mẫu hoàng, cùng với xử tử Hoàng Linh Dạ, Hoàng Cẩm, cử hành lễ thành niên.

Đãng cơ đại điển cũng chọn sau lễ thành niên ba ngày.

“Phụ hậu, nhi thần sẽ dâng cơ, ngài...” Hoàng Tổ Yên lo lắng nhìn về mặt tiểu tụy của phụ hậu.

“Phụ hậu không có chuyện gì, ta biết ngươi gần đây bề bộn nhiều việc, sau này sẽ càng bận. Phụ hậu muốn nói với ngươi, chờ ngươi đãng cơ xong, ta liền dời đến hoàng lăng cùng mẫu hoàng ngươi, sau này tất cả mọi việc ngươi đều phải chú ý a!” Phụ hậu kéo tay Hoàng Tổ Yên, yêu thương vỗ về.

“Phụ hậu! Vì sao?” Hoàng Tổ Yên kinh ngạc nhìn hần, rất không hiểu hần vì sao phải làm như vậy, hoàng lăng vắng vẻ âm trầm như vậy, phụ hậu làm sao có thể sống?

“Ta đã quyết định. Hoàng nhi, phụ hậu tin ngươi có thể trị tốt quốc gia này, hậu cung này... Phụ hậu tự biết là không có năng lực quản lý tốt. Ta tại đây cũng không có việc gì có thể làm, chỉ nghĩ đi cùng mẫu hoàng ngươi, coi như tĩnh tu đi!” Phụ hậu ánh mắt mờ đi, tựa hồ lại nghĩ tới mẫu hoàng lúc đối với hần mọi cách bảo hộ.

Hoàng Tổ Yên biết phụ hậu mặc dù biểu hiện ra rất nhu nhược, nhưng thực chất hần một khi ra quyết định, là tuyệt đối không sẽ thay đổi, “Kia... Được rồi! Ngài mang những người này đi chiếu cố người thì tốt rồi.”

“Ừ.”

Aiz! Đãng cơ! Cuối cùng đã tới ngày này! Cảm giác nàng một đường đều là bị buộc đi tới một bước này, sinh ở hoàng gia chỗ nào đến phiên nàng tuyển trạch.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đãng cơ nữ hoàng

Ngày đãng cơ...

Trúc nhi lấy tới triều phục nữ hoàng chính thống, bao gồm Ngọc nhi cùng ba gã tiểu thị trợ giúp, giúp Hoàng Tổ Yên mặc y phục. Hoàng Tổ Yên chỉ có thể để cho bọn họ bài bố.

Bất đắc dĩ nhìn vội mọi người vội vàng trước sau, mặc dù cực không tình nguyện, nhưng vẫn là để cho bọn họ hóa trang.

“Khởi bảm thái nữ điện hạ, giờ lành đã đến, thỉnh điện hạ đi tể đàn.” Đùng Lan đi tới hành lễ nói.

“Ừ, bảm cung đã chuẩn bị xong. Đi thôi!” Hoàng Tổ Yên lắc lắc tay áo rộng lớn, quý tộc ở đây cùng với quan phục đều cùng loại là Đường triều, mà dân gian bình thường phục sức lại có là Tống triều, thật không biết các nàng là thế nào phối hợp phát triển. Bất quá dường như “Đường trang” là quý tộc chuyên dụng, dân gian vì để dễ dàng làm việc, cũng không tốt muốn trang phục “Hoa lệ” với tay áo rộng lớn này!

Hoàng Tổ Yên xuất cung liền ngồi lên cỗ kiệu mười sáu nữ tử cường tráng nâng. Cỗ kiệu có bốn căn tương trụ cột nhà chống đỡ, có lọng che xe hoa lệ, bốn phía bởi vì muốn tiện cho bách tính thấy mặt thánh nhan, chỉ dùng vài đoạn lụa mỏng vây lại, từ bên ngoài mặc dù thấy mờ mờ, nhưng đại thể có thể thấy được. Một nhóm hơn nghìn người, dẫn đầu là vệ binh khai đạo (thông đường), theo phía sau là thị vệ cầm kỳ, tiếp đến là tiểu thị tri đèn trong hoàng cung, sau đó mới là ngự liễn của Hoàng Tổ Yên, phía sau ngự liễn có hơn hai trăm hộ vệ cầm đao. Hơn nữa xung quanh đều là kỵ binh đảm đương cảnh giới xung quanh, Hoàng Tổ Yên vừa ra chính là một đại đội a! Bởi vậy thời gian cũng tương đối chậm rất nhiều.

Hoàng Tổ Yên ngồi ngay ngắn trong ghế liễn, mặt không thay đổi nhìn bách tính vây xem đều là thân dài quá cổ nhìn mình. Mặc dù lúc này hần nên tỏ vẻ một chút làm nữ hoàng thân thiện, nhưng Hoàng Tổ Yên nhìn liếc mắt một cái nhìn thấy chính là một biển người, nói đùa! Nếu như cứ cười như vậy, còn không đem mặt cấp cười đến cương cứng. Dù sao nàng sau này cũng sẽ không là hoàng đế của một con dân, cứ như vậy đi! Chỉ cần mình cảm thấy tốt là được.

Rốt cuộc xa giá lấy quy tốc sau nửa canh giờ đi tới tể đàn phía nam kinh thành (hoàng cung ở thành phương bắc).

Hoàng Tổ Yên bước xuống, nhìn trước mắt vừa nhìn là một dãy cầu thang, lại lần nữa cảm thán, nản làm hoàng đế này không phải tự tìm tội thụ sao? Nhận mệnh nhắc chân, từng bước một đi lên. Nếu như không phải sợ kinh thế hãi tục, nàng thật muốn cứ như vậy bay lên.

Nhưng Hoàng Tổ Yên đi hết bậc thềm cuối cùng, lại bị cảnh sắc trước mắt kinh sợ. Trong lòng không khỏi hiện lên mấy câu: “Bổ cục kiến trúc Kỳ nghiêm cẩn, kiến trúc kết cấu kỳ lạ, trang sức mỹ lệ, cho rằng là quốc gia của nàng hiện có một tổ tình xảo nhất, cổ kiến trúc xinh đẹp nhất. Tể đàn không chỉ là Trung Quốc cổ trong kiến trúc minh châu, cũng là thế giới kiến trúc trong lịch sử.” Trời a! Trước mắt này cái gọi là tể đàn không phải là Bắc Kinh kiếp trước nàng nhìn thấy sao?

Không thể chờ đợi được đi tới “Tể đàn” trước mặt, Viên Khâu đàn, Kỳ Cốc đàn, Tam Âm Thạch, Hồi Âm vách, một màn này giống như đem quang cảnh đã từng quen biết trong lòng kiếp trước cùng người nhà tưởng niệm câu dẫn, Hoàng Tổ Yên từ nhỏ liền thương yêu đệ đệ, Vương bá đối đãi nàng như nữ nhi ruột thịt, mặc dù thường xuyên bày ra vẻ mặt lạnh lùng, lại thủy chung cực sủng nàng, nghĩ tới những thứ này trước mắt nàng bắt đầu mơ hồ. Hoàng Tổ Yên biết nàng không nên tại đây thời khắc vạn dân chú mục yếu đuối, nhưng nàng... Thực sự nhìn không được a! Thử nghĩ có bao nhiêu người có thể sau khi bị nhiều đá kích như vậy, dĩ thế gặp cổ cảnh, còn có thể vẫn duy trì một tâm tình bình tĩnh?

“Điện hạ?” Tể tướng đi tới, nhìn thấy nước mắt trên mặt Hoàng Tổ Yên, kinh ngạc nhẹ hô một tiếng, “Nghĩ thức muốn bắt đầu!”

“Ừ.” Hoàng Tổ Yên nhanh chóng lau khô nước mắt. Đã không phải là hiện tại, kia đã là chuyện của kiếp trước, hiện tại không được phép thương cảm, bi thương cũng là chuyện vô bổ. Hoàng Tổ Yên vốn là người kiên cường, như thế nào sẽ bị việc này phá hủy đâu?

“Tân hoàng lên ngôi, nghĩ thức bắt đầu!” Tuân lệnh quan, nhận được lời dặn của Hoàng Tổ Yên, tuyên bố nghĩ thức bắt đầu.

Tất cả như nàng sở liệu rất phức tạp, lễ nghi này nọ nàng ngày hôm qua đã học. Chỉ là nàng không ngờ lên ngôi lần này có nhiều bước như vậy: hướng lịch đại nữ hoàng hành lễ, tuyên thệ, chải đầu, cột tóc, lên ngôi, hướng thiên quỳ tạ, do tể tướng chuyên giao ngọc tỷ truyền quốc, nghĩ.

Hoàn hảo nàng có linh lực chống đỡ, bằng không sẽ không một chết a!

Hoàng cung, Phượng Tường cung.

Hoàng Tổ Yên vượt phượng sàng (giường) lịch đại nữ hoàng trước mặt. Ngay mấy ngày trước, phía trên này mẫu hoàng còn ngủ, nhưng bây giờ... Cảnh còn người mất!

Hoàng Tổ Yên ngồi xếp bằng trên giường, hôm nay mặc dù mệt mỏi một ngày, nhưng tu luyện mỗi ngày là không thể gián đoạn. Dần dần, Hoàng Tổ Yên cảm giác linh lực trong cơ thể vận chuyển càng lúc càng nhanh, không giống ban ngày chảy nhỏ giọt tể lưu, mà là đại lượng dâng trào. Hoàng Tổ Yên cẩn thận dẫn đạo linh lực, trong cơ thể vận chuyển ba mươi sáu đại châu thiên.

Một lúc lâu sau...

Hoàng Tổ Yên thở ra một hơi, ngũ quan nguyên anh tựa hồ càng thêm rõ ràng.

Nằm trên giường, nghĩ đến ngày mai còn phải vào triều sớm, trong lòng lại không khỏi thở dài. Hoàng Nguyệt quốc thật đúng là sẽ nghiền ép sức lao động hoàng đế a! Vừa mới đăng cơ cũng không thể nghỉ ngơi một chút, lập tức tiền nhiệm.

Nhắm mắt lại, vừa muốn nghỉ ngơi, đột nhiên cảm giác được cái gì, mở choàng mắt, thân thủ hướng ngoài cửa sổ huy một chút, hia mắt tinh quang chớp lóe, nhưng lập tức lại buông lỏng xuống, ngồi dậy, trước cửa sổ không có một bóng người: “Vân nhi, đã tới, còn không tiến vào?”

“Ái chà! Quá không có ý nghĩa, nhân gia thể nhưng đem tới cho ngươi tin tức mới, ngươi cư nhiên ám toán nhân gia!” Hạ Vân lúc này một thân hắc y đứng trước cửa sổ, tay bắt mạch lúc ẩn lúc hiện, trên ngón tay thỉnh linh kẹp một cây ngân châm.

“Được rồi, chuyện gì cứ nói đi!” Hoàng Tổ Yên tự tiểu phi tiểu nhìn nàng ta, nàng ấy mỗi lần đều thích dùng đến chiều này, nếu có thể đánh lén thành công làm mục tiêu tu luyện.

“Được rồi! Aiz! Đáng thương ta a! Hảo tâm đến thông báo tin tức tốt, còn xem bị kim đâm a!” Hạ Vân vừa nói, tùy tiện đến giường nàng, “Ta là tới nói cho ngươi, những tư liệu ngươi muốn đã có, cùng với nhân chứng gì gì đó, chúng ta đã đều chuẩn bị xong nga! Ngươi xem có phải hay không nên thưởng cho ta thứ gì a?”

Hạ Vân rất vô liêm sỉ đem nàng lệ tiến đến trước mặt Hoàng Tổ Yên.

Không để ý tới nàng, Hoàng Tổ Yên xoay người một lần nữa nằm xuống, “Đem đồ vật đều đặt đó đi! Ngươi có thể đi.”

“Tiểu thư ngươi...” Tức giận vươn ngón tay chỉ vào Hoàng Tổ Yên, thấy nàng không bị ảnh hưởng chút nào, đành phải bất đắc dĩ đem tư liệu trong ngực ném trên bàn, xoay người theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trong bóng tối, khoe miệng Hoàng Tổ Yên hơi câu lên, a! Hoàn hảo, ta còn các ngươi!

Ngày hôm sau, chính sự điện...

Hôm nay vừa lên, đủ loại các quan lại nhảy bén một điểm, liền phát hiện bầu không khí có một chút bất đồng, những đại thần trước đây ủng hộ đại hoàng nữ cùng nhị hoàng nữ càng cảm thấy bất an, ngẩng đầu nhìn nữ hoàng cầm một đồng giấy chính sự nghiêm túc xem, thấy nữ hoàng nhíu chặt mày, cảm giác được kia ẩn ẩn phần nộ, trong lòng những đại thần đó có quý, thờ cũng không dám thờ, rất sợ nữ hoàng lấy mình khai đao.

“Hừ! Thật đúng là quốc gia của ta có các đại thần rất tốt a! Thảo nào gần đây quốc khó càng ngày càng rộng a! Nguyên lai là chuyện gì xảy ra!” Hoàng

Tổ Yên làm bộ nhìn tài liệu trong tay, kỳ thực những thứ này nàng đã sớm xem rồi, chẳng qua là làm vậy để quan sát phản ứng những đại thần đó mà thôi.

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, cũng không dám lau, những đại thần đó nghe xong lời của nữ hoàng, là càng thêm thấp thỏm bất an.

“Vi thần đáng chết!” Có mấy đại thần hiển nhiên là chịu không nổi khí áp tỏa ra từ Hoàng Tổ Yên, vội vã kinh sợ quỳ xuống.

“Đáng chết? Đích xác đáng chết a!” Hoàng Tổ Yên lạnh lùng nhìn những đại thần gọi là ‘Quốc gia lương đồng’ (Sally: câu này ta ko hiểu ai biết góp ý cho ta nhé) trên đại điện, ngược lại nghiêm khắc mở miệng: “Hộ bộ thượng thư Trương Tĩnh, Lễ bộ thượng thư Lý Diên... Các ngươi có biết tội?” Hoàng Tổ Yên liền tiếp điểm vài đại quan triều đình, còn có tên một số tiểu quan tam phẩm, một tiếng quát chói tai đem các nàng sợ đến lập tức quỳ xuống đất.

“Vi thần đáng chết!”

“Hừ! Đây chính là sở phạm (bằng chứng) tội của các ngươi, cùng với tư liệu khác có liên quan đến một số người, tể tướng!” Hoàng Tổ Yên đưa tư liệu qua, cho tiểu thị bên người đưa cấp tể tướng, “Ngươi xem rồi làm đi! Trẫm ở phía trên đã viết kỹ càng tỉ mỉ, trẫm phán đoán, liền do ngươi hiệp đồng Hình bộ thẩm tra xử lí vụ án đi!”

“Vâng, vi thần tuân chỉ.” Tể tướng hướng Hoàng Tổ Yên cung kính hành lễ, tiếp nhận tư liệu liền lui về vị trí của mình.

Hoàng Tổ Yên chuyển hướng bên phải, “Hình bộ thượng thư!”

“Có vi thần!” Một nữ tử diện mạo uy vũ tiến lên.

“Ngươi phối hợp tể tướng, vụ án này nhất định phải nghiêm ngặt dựa theo luật pháp thẩm phán, không được dung tư tình, trẫm tin ngươi cùng tể tướng có thể cho trẫm một câu trả lời hài lòng.”

“Vâng, vi thần sẽ không để cho bệ hạ thất vọng.” Nói xong, hành lễ, cũng lui về chỗ cũ.

“Ân, được rồi, hôm nay lâm triều liền đến đây đi!” Hoàng Tổ Yên phát tay, tuyên bố tan triều.

“Khỏi giá!”

Phượng nghi cung...

“Phụ hậu, ngài không ở thêm vài ngày sao?” Hoàng Tổ Yên mang có chút không muốn nhìn phụ hậu đang chuẩn bị mọi thứ.

“Ừ, ngươi đã đăng cơ, ta cũng không có cái gì để lo lắng.” Phụ hậu cười nhạt dừng động tác, “Đợi đến khi ta có tôn tử, ta sẽ trở lại.”

“Phụ hậu...” Mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng rất cao hứng vì phụ hậu đã có thể nói đùa, này không phải chứng tỏ hần đã không phải còn thương tâm đau khổ như vậy sao?

“Được rồi, ta phải đi.” Vuốt ve mái tóc dài của Hoàng Tổ Yên, phụ hậu mỉm cười rời khỏi tẩm cung.

Nhìn xe ngựa phụ hậu dần dần biến mất ở đường chân trời, Hoàng Tổ Yên mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, đối người phía sau nhẹ nhàng nói “Chúng ta hồi cung!”

Ngẩng đầu nhìn hoàng cung xanh vàng rực rỡ trước mắt, chẳng lẽ cuộc đời của nàng sẽ bị ‘Nhót’ ở trong này sao? Một nữ hoàng của quốc gia, là nói cho dễ nghe, có ai mình bạch làm nữ hoàng có bao nhiêu khó xử cùng bất đắc dĩ đâu?

Trừ phi muốn làm một hôn quân, Hoàng Tổ Yên lập tức bác bỏ ý nghĩ này, tính cách của nàng không cho phép nàng làm loại chuyện này. Quên đi, suy nghĩ nhiều vô ích, cứ dựa theo ý nghĩ của mình mà làm! Có thể phát hiện một tình cũng nên! Hoàng Tổ Yên đột nhiên lại nhớ tới hôm nay lâm triều, ánh mắt tể tướng nhìn nàng rất phức tạp, a! Nàng đây nữ hoàng mới vừa lên ngôi, hẳn là đi bái kiến một chút vị tể tướng quyền cao chức trọng này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vi hành đến tể tướng phủ

Hoàng Tổ Yên đăng cơ cũng hơn một tháng, mỗi ngày nàng đều lâm triều đúng giờ, xử lý chính sự, sau khi hạ triều, lại đi ngự thư phòng xử lý tấu chương, buổi chiều nghe các loại tin tức Tác Hồn môn truyền đến, buổi tối thì lại luyện công nhập định. Tựa hồ một tháng này nàng đều trải qua cuộc sống tuần hoàn như thế.

Trong lòng an ủi chính mình, thói quen là được rồi, nhưng vẫn không khỏi có chút phiền muộn, nàng thà rằng có người cùng nàng đối nghịch, kích thích thần kinh một chút! Không biết này có phải hay không gọi là... Tiễn (người qua đường: ‘chính là’ có được không?) Dù sao nàng sẽ không thừa nhận. Như vậy nhất thành bất biến cũng không phải điều tốt gì a!

Mỗi ngày nhìn bộ dáng những đại thần đó cẩn thận từng li từng tí, Hoàng Tổ Yên liền cảm thấy buồn cười. Không phải là thoáng cái xử tử năm vị đại quan nhất phẩm, mười quan nhị phẩm, mười lăm quan tam phẩm, cùng với một phần tiểu quan có liên lụy sao? Có cần thiết nhìn nàng như nhìn bạo quân không? Những người đó đều là trừng phạt đúng tội a! Không nhìn thấy bộ dáng bách tính vui mừng khôn xiết sao?

Mà đoạn thời gian này Hoàng Tổ Yên cũng tinh tế tổng kết Tác Hồn cùng với tư liệu tể tướng đưa cho nàng, ban bố mấy chính sách có ích cho dân. Lại nói tiếp, những quan viên này thật đúng một phần tử chỉ biết đọc sách, nàng ban bố một số chính sách tiên tiến nhưng các nàng cư nhiên không hiểu được! Bất quá, hoàn hảo không hoàn toàn là “Kẻ lỗ mãng”, vẫn có một ít sẽ làm việc nóng người, nói thí dụ như Hình bộ thượng thư, nói thí dụ như những tân thanh niên đó tài tuấn nàng đề bạt lên, lại nói thí dụ như tể tướng...

Đã sớm muốn nói vị tể tướng này, không chỉ bởi vì nàng mới có thể, mà là bởi vì ánh mắt nàng ta nhìn nàng bây giờ càng ngày càng phức tạp, cùng với mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, cũng đều không nói ra miệng.

Cúi đầu quan sát một chút thân lục y, ừ, chính tông “Cải trang vi hành “! Tiễn lên phía trước gõ đại môn (cửa lớn) tể tướng gia.

“Ai a?” Một phu nhân khoảng năm mươi tuổi theo khe cửa vờn đầu ra hỏi, “Ngài là?”

“Phiền người chuyển cáo tể tướng đại nhân một tiếng, nói có Tổ Yên tới bái phỏng.” Hoàng Tổ Yên mỉm cười lắc lắc cây quạt trong tay.

“Nga! Ngài chờ một chút a!” Nói xong đem đầu vào, đóng cửa lại.

Nhìn phản ứng nàng ta khi nghe thấy tên của nàng vẫn bộ dáng bình thản, hiển nhiên là còn chưa liên tưởng đến “Tổ Yên” là tên nữ hoàng hiện nay.

Hoàng Tổ Yên cũng không để ý. Không bao lâu, bên trong cánh cửa liền truyền đến tiếng bước chân vội vội vàng vàng vọng ra. Hoàng Tổ Yên thậm chí có thể nghe thấy tiếng tể tướng nhẹ giọng căn dặn: “... Sau này phải rõ ràng cho ta, đây chính là nữ hoàng bệ hạ a!”

Hoàng Tổ Yên khẽ cười càng thêm đậm một chút.

“Vi thần tham kiến nữ hoàng bệ hạ, không biết bệ hạ quang lâm hàn xá, không có tiếp đón từ xa, thỉnh bệ hạ thứ tội!” Vội vội vàng vàng mở đại môn, tể tướng lập tức quỳ xuống.

Hoàng Tổ Yên nhanh bước lên, nâng nàng dậy, “Hôm nay trăm chỉ là vi hành, trước đó chưa thông tri, tể tướng có tội gì a!”

“Tạ bệ hạ lượng giải! Bệ hạ mời vào phủ!” Theo tay Hoàng Tổ Yên nâng đứng lên, tể tướng Lâm Nguyệt cung kính cúi đầu, mời nàng vào phủ.

“Ừ. Hôm nay trăm đột nhiên tới, quấy rầy đến ái khanh a!”

“Bệ hạ nào có, bệ hạ có thể tới phủ của vi thần, là vinh hạnh của vi thần a!”

Hoàng Tổ Yên một bên cùng nàng trò chuyện chính sự gần đây, một bên vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh. Ừ, bố trí lịch sự tao nhã! Đình đài nước chảy, viện giả sơn các rất tự nhiên phối hợp cùng một chỗ, mặc dù so ra kém hoàng cung tráng lệ, lại có tư vị khác!

“Tể tướng phẩm vị thật không tệ!”

“Nhận được bệ hạ khen ngợi! Bệ hạ thỉnh, phòng khách tới.” Tể tướng đem Hoàng Tổ Yên nghênh đến vị trí cao nhất ngồi xuống, chính mình thì ngồi xuống vị trí bên trái.

“Không biết bệ hạ lần này đến đây, có chuyện gì?”

Hoàng Tổ Yên thưởng thức trà tiểu thị mang lên, ừ, lưu hương, trà ngon a! Nhìn tể tướng thần tình có điểm thấp thỏm bất an, tự tiểu phi tiểu, “Thế nào? Không có việc gì thì không thể đến xem sao?”

“Không có, không có, vi thần tuyệt không có ý này. Chỉ là...”

Giữa lúc tể tướng còn muốn nói gì nữa, một thanh âm trầm nhẹ dễ nghe vang lên, “Nương, ngài mau đi xem một chút, Truy Phong nó sinh một đôi song bào thai a! Nương, ngài...” Thanh âm vui vẻ líu lo vang lên, người tới mờ, hai mắt xinh đẹp kinh ngạc nhìn khách ngồi vị trí thượng trong nhà, là nàng, nàng tại sao lại ở chỗ này?

Hoàng Tổ Yên nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt đẹp sáng như sao ngọc, trừng lớn nhìn nàng, rất khéo cái miệng nhỏ nhắn bởi vì kinh ngạc mà hơi giương lên, da thịt óng ánh trong suốt bởi vì vừa chạy mà có chút ửng đỏ, một thân tử y nhẹ nhàng linh hoạt, khí chất thanh tao tư thế động lòng người. Trong lòng đột nhiên khẽ động, Hoàng Tổ Yên nhìn hấn khẽ cười.

Lâm Tư Thần mặt trở nên đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, nàng, nàng cười với hấn! Thật vui về a!

“Thần nhi, còn không qua đây bái kiến nữ hoàng bệ hạ!” Tể tướng nhìn con trai của mình chỉ đứng đó không nhúc nhích, vội nhắc nhở.

“Ách! A!” Này mới ý thức được mình đây rất không có cấp bậc lễ nghĩa, kinh hô một tiếng, dịu dàng cúi đầu, “Thần tử Lâm Tư Thần bái kiến nữ hoàng bệ hạ.”

“A... Hãy bình thân!” Mỉm cười nhìn Lâm Tư Thần thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn nàng, trong đầu Hoàng Tổ Yên hiện lên hình ảnh một đôi mắt mang theo ái mộ, thì ra là hấn a! Tại hội thơ cái nam hải kia, ta quay đầu nhìn về phía tể tướng, thoáng cái bắt đền trong mắt tể tướng hiện lên quang mang phức tạp. Nhớ tới mục đích tới hôm nay, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy, nàng thật đúng là không ngờ năm đó cái nam hải mới bốn tuổi, năm tuổi kia, đứa nhỏ có suy nghĩ bên lòng như vậy a!

“Tể tướng, trăm hôm nay cũng chỉ là đến xem mà thôi, hiện tại cũng không chuyện gì, trăm trở về cung trước.”

“A! Nhanh như vậy!” Lâm Tư Thần vừa nghe người mình thích vừa tới liền muốn đi, nhin không được kêu lên. Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên tự tiểu phi tiểu nhìn hấn, trên mặt đỏ ửng lập tức khuếch tán đến cổ, “Ta...” Thiên a! Hấn sao có thể gọi ra a? Nàng sẽ nhìn mình như thế nào a!

Mắt nhìn giai nhân trước mắt tựa hồ bắt đầu dần vật, Hoàng Tổ Yên cảm giác bất đắc dĩ, nàng cư nhiên sẽ có cảm giác đau lòng a, không phải nàng nhất định phải lãnh tình sao? Nhất kiến chung tình cũng sẽ phát sinh ở trên người của nàng? (Sally: chị nhiều mỹ nam thế mà nói nhất kiến chung tình sao ak?)

“Ừ, Thần nhi nếu như muốn gặp ta, cũng có thể đi hoàng cung tìm ta a!” Từ hông kéo xuống một khối ngọc bội, Hoàng Tổ Yên đi tới trước mặt Lâm Tư Thần đưa cho hấn. Thích liền thích đi! Đáng yêu như thế, xinh đẹp như thế, nếu có thể cùng nàng, hoàng cung kia có lẽ sẽ không khiến nàng chán ghét như vậy! Lại nghĩ đến Nhiên nhi, mấy ngày nữa phải gọi người đem hấn đến a. Tân nhiệm Lễ bộ thượng thư không phải cũng đã ám chỉ việc nàng nên tuyển phi sao? Vậy nàng liền chính mình chọn vài người vậy! Cuộc sống sau này sẽ chơi rất khá đi!

“Vâng, cảm ơn bệ hạ!” Khuôn mặt đỏ bừng nở lên nụ cười, Lâm Tư Thần cao hứng theo trên tay nàng tiếp nhận ngọc bội, nàng nói như vậy là tỏ vẻ nàng cũng thích mình đi! Thật vui vẻ a! Nhiều năm tưởng niệm như vậy rốt cuộc có kết quả.

“Bệ hạ!” Tể tướng bên cạnh khiếp sợ nhìn bệ hạ người luôn luôn đối với người khác lãnh đạm cư nhiên đối con trai của nàng cười đến ôn nhu như vậy, còn đem phượng bội tùy thân đưa cho nhi tử, điều này có thể làm cho nàng không khiếp sợ sao?

“Thế nào? Tể tướng không hi vọng Thần nhi vào cung sao?” Hoàng Tổ Yên quay đầu đi, buồn cười nhìn tể tướng đại nhân luôn luôn ôn trọng giới giang biểu tình đại ra.

“Không, không, sao có thể? Ách... Ngài là nói tiến cung?” Cẩn thận chứng thực.

Mặt khác đôi tai dựng thẳng lên, Hoàng Tổ Yên cười nói: “Đúng vậy! Ta rất thích Thần nhi, muốn phong hấn làm phi, không biết tể tướng đại nhân đồng ý không?”

“Tất cả đều do bệ hạ làm chủ!” Tể tướng cuối cùng cũng kịp phản ứng, cũng lập tức khôi phục tể tướng bộ dáng thích đáng.

“Ừ.” Hoàng Tổ Yên hải lòng gật gật đầu. Giơ lên tay kéo Thần nhi vẫn đang mắc cỡ đầu nhỏ nhanh vui ngực nàng, ở trên trán hấn ấn nụ hôn, “Thần nhi nguyện ý sao?” (Sally: khi edit tới đoạn này, ta chỉ biết nói 3 từ Oh my god, đây là cổ đại a, chỉ vừa gặp người ta liền ấn ký làm chủ a)

“Vâng.” Dùng thanh âm không thể nghe thấy đáp ứng, Lâm Tư Thần hiện ở trong lòng giống như được bôi mật ngọt, mấy ngày hôm trước thống khổ tưởng niệm đã không coi vào đâu, chỉ biết là sau này có nàng bên người, chính mình cái gì cũng không cầu!

“Ha ha! Được rồi, trăm nên hồi cung thôi.”

“Vi thần (thần tử) cung tiễn bệ hạ!”

Trở lại cung, Hoàng Tổ Yên gọi Lãnh Nhan tới.

“Nhan, người phái người đến Cam thành đón Nhiên nhi đến đây đi! Nga, thuận tiện nói cho Nam Cung gia chủ chuyện ta muốn lập phi.”

“Vâng.” Lãnh Nhan vẫn như cũ, lạnh như băng.

“Ừ, tam quốc khác gần đây có động tĩnh gì sao?” Hoàng Tổ Yên thờ ơ cầm cây quạt trong tay ném tới bàn sách.

“Không có động tác gì lớn. Bất quá, Ngao Thiên quốc gần đây xử tử một ít tướng quân.”

“Nga! Là chủ tướng sao?”

“Không phải. Chỉ là một một vài tiểu tướng không quan trọng, nhưng đều là con dòng cháu giống.”

“Như vậy a! Xem ra vị thái nữ kia giám quốc cũng có chút tài năng a! Người phái người đi mật thiết giám thị người bên cạnh thái nữ.” Hoàng Tổ Yên dùng ngón tay nhẹ niết lên bàn, “Còn có Lăng Hi quốc cùng Băng Ảnh quốc chọn người làm thái nữ quyết định chưa?”

“Còn chưa có.”

“Àn. Người đi trước đi!”

“Vâng.” Xoay người bay ra ngoài.

Hoàng Tố Yên nhìn ngoài cửa sổ, Lãnh Nhan khinh công là tốt nhất Tác Hồn môn (đương nhiên ngoại trừ Hoàng Tố Yên!) làm cho nàng ấy đi nơi đó hẳn là có thể đi? Quên đi, vẫn là xem lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khúc nhạc dạo tuyến phi

Nghi chính điện...

“Bệ hạ, thần cho rằng ngày hôm đó có thể bắt đầu tuyến phi đại điển, quốc gia chúng ta từ trước tới nay đều tổ chức sau khi tân hoàng đăng cơ, lập tức tiến hành tuyến phi vì hoàng gia kéo dài hương hòa.”

Nhìn tân nhiệm Lễ bộ thượng thư vẻ mặt nghiêm túc, Hoàng Tố Yên lại lần nữa thấy đau đầu xoa xoa huyệt thái dương. Lễ bộ thượng thư này làm việc nghiêm cẩn, đối với hoàng gia trung tâm như một, cái gì cũng tốt chính là có điểm lạc hậu, tất cả đều dựa theo quy củ làm việc, làm cho nàng thường xuyên cảm thấy có chút đau đầu, nhưng lại không thể phạt nàng ấy, aiz!

“Ái khanh đề nghị trầm đều nghe được, trầm không phải nói định phong Nam Cung thế gia cùng tể tướng gia công từ làm phi sao, cái khác nhất thời cũng không cần nóng lòng đi!”

“Thế nhưng bệ hạ đây là quy củ, hơn nữa hai phi tử vẫn là quá ít.” Lễ bộ thượng thư hơi nhíu mày.

“Ách!” Hoàng Tố Yên nhìn nàng, hơi có chút bất đắc dĩ, ít sao? Nàng cũng không phải ngựa đực a! Mang ánh mắt cầu trợ nhìn về phía vị nhạc mẫu tể tướng của nàng, “Tể tướng đại nhân cho rằng như thế nào?”

“Vâng, vì thần cho rằng Lễ bộ thượng thư nói rất đúng, quy củ là như vậy.”

Nhìn nàng ta biểu tình giả thần nhiên không tham chút nào, Hoàng Tố Yên triệt để bị đánh bại.

“Được rồi! Liên án theo Lễ bộ thượng thư nói đi trừ bị đi! Nhưng ta thêm một câu, lần này tham chọn, người phải hoàn toàn xuất phát từ ta tự nguyện.”

“Vâng. Vì thần tuân chỉ.”

“Được rồi, bãi triều.”

Nữ hoàng tẩm cung, Phụng Tường cung...

Nhìn hộp nhẫn bạch ngọc trong tay mới từ quốc khố lý lấy ra, trong lòng Hoàng Tố Yên không biết nên làm thế nào! Vốn là muốn chế tác một ít nhẫn nhỏ cho các phi tử tương lai, nhưng đột nhiên lại không biết từ chỗ nào hạ thủ. Mặc dù hiện tại cũng có các tính tác cao thủ tu chân, thế nhưng nàng không có hệ thống tu chân công pháp a! Về trận pháp a, đan dược a, gì gì đó thật là không hiểu.

Tự giễu cười cười, cũng không biết tu vi của mình là thế nào tu đi lên. Ti mi quan sát nhẫn trong tay, đột nhiên phát hiện một chiếc nhẫn tựa hồ cùng những chiếc khác có chút bất đồng. Hoàng Tố Yên cầm lấy chiếc nhẫn kia, thả ra một tia thần niệm tìm kiếm, nhìn thấy chiếc nhẫn này nguyên bản chỉ có một tia sắc xanh đậm nhạt đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt, có một tia lực lượng vô hình đem linh lực của nàng không ngừng hút đi, Hoàng Tố Yên cả kinh lập tức muốn thu hồi thần niệm, nhưng luồng lực hút này lại vững vàng hấp dẫn thần niệm, Hoàng Tố Yên kinh hãi đang muốn dứt linh thạch ra đến chống lại. Nhưng kế tiếp “Nhìn” đến gì đó, nhưng lại làm cho nàng nhất thời quên tất cả.

Này... Là chiếc nhẫn trữ vật truyền thuyết? Đây trong không gian khoảng chừng hai trăm thước vuông bày phóng các loại thư tịch, kỷ lưu quang bảo kiếm, cùng với một ít loại dược liệu gì đó không biết tên, Hoàng Tố Yên thực sự không biết nói cái gì cho phải! Vừa rồi còn đang suy nghĩ sau này đường tu chân phải đi như thế nào để tăng thực lực, hiện lại gặp một kinh hi như vậy, ăn, chỉ có thể nói nàng hiện tại nhân phẩm bạo phát a!

Chú ý tới đồng kinh thư kia trong ngọc giản một chút, Hoàng Tố Yên biết nàng xác thực sự thực nhặt được bảo, không ngờ chỉ là một lúc tâm huyết dâng trào, lại giải quyết được vấn đề lớn nhất sau này, bởi vì nàng sợ nếu tiếp tục như vậy chính mình tu luyện loạn, còn không biết có thể hay không nhập ma đâu!

Lấy ngọc giản ra, Hoàng Tố Yên từng chậm rãi nhìn từng cái một, nguyên lai thật sự có một cỗ lực lượng nhân hòa giống nàng không biết từ đâu tới bị kéo đến nơi đây a! Ngọc giản này là của một người tu chân tự xưng là Dư Lâm Tử lưu lại, hẳn mặc dù không có tu đến cấp Nguyên Anh kỳ được bắt từ, nhưng hẳn là truyền nhân cuối cùng trong môn phái, vì thế công pháp tu chân trong môn phái đều bị hắn để ở chỗ này, cũng chính là chứa trong những ngọc giản khác, hẳn đi tới nơi này, sau, vẫn sống cuộc sống ẩn sĩ, thẳng đến qua đời.

Thật đúng là khó tin! Hoàng Tố Yên nhìn tất cả ngọc giản một lần. Những ngọc giản này bên trong có ghi lại kỹ càng tỉ mỉ ghi lại các giai đoạn tình huống có liên quan tu chân, cùng một ít trận pháp, luyện đan, luyện khí, phương diện tri thức, này nhưng chính là những thứ nàng thiếu nhất a! Hơn nữa còn có thượng phẩm linh khí phi kiếm cùng với các loại dược liệu trân quý trong giới chi. Không phải chuyển đến là cái gì?

Dựa theo phương pháp ngọc giản, Hoàng Tố Yên cẩn thận điều chỉnh phương thức vận khí trước đây, đây cũng không phải là một quá trình đơn giản, dù sao nàng cũng tu lâu như vậy, đột nhiên thay đổi phương thức vận khí rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Nhưng Hoàng Tố Yên vẫn quyết định thử xem, nếu như không thử, nói không chừng ngày nào đó nàng cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Tìm suốt cả một buổi tối, Hoàng Tố Yên rốt cuộc dưới sự trợ giúp của linh thạch hoàn thành tu chỉnh. Nặng nề thở ngum khí, toàn thân nàng đã bị mồ hôi thấm ướt, cả người giống như vừa trong nước mới vớt ra. Hoàn hảo sáng sớm nàng có thói quen tắm, người trong cung đều biết.

Cởi bỏ y phục trên, đi vào phòng tắm, nước ấm áp vừa vặn, ngập không tới bả vai nàng, Hoàng Tố Yên thoải mái mà rên lên một tiếng.

“Bệ hạ, nên vào triều sớm.” Thanh âm Trúc nhi nhàn nhạt ở ngoài phòng tắm vang lên.

Hoàng Tố Yên tâm tình thật tốt muốn trêu chọc hấn một chút. “Trúc nhi, người tiến vào giúp tắm một chút.”

“... Vâng.” Tựa hồ do dự một chút, bệ hạ thế nhưng chưa bao giờ cho người ta hầu hạ tắm, hôm nay thế nào... Nhưng Trúc nhi vẫn ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

“Trúc nhi, qua đây.” Không biết thế nào, nhìn Trúc nhi né tránh ánh mắt mình, mặt đỏ bừng lên, Hoàng Tố Yên xúc động muốn cười to.

Chậm rãi chuyển qua bên cạnh, Trúc nhi mắc cỡ đem mặt né sang một bên, bệ hạ làm cái gì vậy a! Nàng thế nhưng... Cái gì cũng không có mặc a! Trong đầu lại hiện lên thân thể trắng mịn mềm mại mới vừa rồi, thiên a! Hấn đang suy nghĩ gì a? Bỗng nhiên lắc lắc đầu, Trúc nhi dùng thanh âm hết sức bình tĩnh nói: “Bệ hạ... Ngài nên vào triều sớm.”

“Ha ha...” Nhìn động tác khả ái của Trúc nhi, Hoàng Tố Yên không khỏi hài lòng bật cười. Đột nhiên đứng dậy đem Trúc nhi kéo vào trong lòng mình, “Thế nào? Tắm bộ dạng rất khó nhìn sao? Trúc nhi liền nhìn cũng không nhìn tắm một chút, hửm?” Hai tay kéo hấn ôm đến cùng mình ở cùng một chỗ, đầu thoáng thấp, thổi một hơi khí ái muội bên tai bạch ngọc của hấn.

“A...” Trúc nhi thế nào cũng không có nghĩ đến bệ hạ sẽ đem mình kéo xuống bể, còn... Còn lấy phương thức ái muội như thế ôm mình, cảm giác được bên tai truyền đến nhiệt khí, Trúc nhi thân thể cứng đờ, lập tức mềm nhũn ra, thẳng đến hoàn toàn không còn khí lực, ngồi phịch ở trong lòng bệ hạ, ô... Nóng quá!

Hoàng Tố Yên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài mềm mượt của Trúc nhi, nàng biết hiện tại Trúc nhi đã bị nàng đùa cho động tình. Ở đây nam tử dường như một chút cũng chịu không nổi ve vãn của nữ tử mình sở yêu. Hoàng Tố Yên vẫn luôn biết Trúc nhi cùng Ngọc nhi đều yêu nàng, nàng cũng sớm nhận định bọn họ, vì thế vừa mới muốn đùa hấn một chút, chỉ là không ngờ, hấn nhanh như vậy liền động tình.

Nhìn thấy Hoàng Tố Yên vẫn không có tiến thêm một bước, mặt ửng đỏ của Trúc nhi chậm rãi trắng đi.

Biết hấn lại đang tự dần vật tìm mình, vội thẩu tiến lên hôn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia, ừ, thật ngọt, chậm rãi làm nụ hôn này thêm sâu sắc. Lưỡi linh xảo cũng chưa đủ chỉ trần trọc với môi, nhẹ nhàng cạy khai hàm răng, đem lưỡi đi vào thăm dò hương thơm trong đó. Một chút liền bắt đến cái lưỡi thơm tho của Trúc nhi đang không biết phải làm sao, cuốn khởi cùng nhau nhảy, nhận thấy được Trúc nhi vô lực chống đỡ, Hoàng Tố Yên giờ tay phải lên đỡ lấy đầu của hấn, tay trái vẫn ở nhu thất lưng hấn, tiếp tục mỹ vị hôn.

Một lúc lâu, Hoàng Tố Yên cảm giác thời gian cũng không còn sớm, thả giũa cầm Trúc nhi ra. Trúc nhi thở gấp liên tục, Hoàng Tố Yên mỉm cười chờ hấn thông khí, ân, thế giới này hôn sâu lần thứ nhất, cảm giác cũng không tệ lắm!

Trúc nhi thoáng điều chỉnh lại hô hấp, hồi tưởng tình hình vừa rồi, vừa nghĩ tới khuôn mặt đỏ ửng lại lần chiếm hết trên gương mặt trắng ngọc. Thiên a! Bệ hạ cư nhiên hôn mình làm cho mình quên hô hấp, còn muốn cái kia... (Sally: nữ chủ của ta kiếp trước chưa yêu nên chưa phát hiện, hiện tại ta mới phát hiện chị có tiềm chất sắc nữ bẩm sinh, đoạn này ta tưởng có H chứ, ai dè...).

“Thế nào? Trúc nhi đối nụ hôn vừa rồi có hài lòng không?” Hoàng Tố Yên có chút tà khí kéo đầu nhỏ của Trúc nhi lên, trêu tức nhìn hấn.

“Bệ hạ, ngài...” Oán trách nhìn nàng liếc mắt một cái, nhưng vẻ mặt này hạnh phúc lại nói rõ ràng hấn hiện tại rất vui vẻ.

“Ha ha...” Hoàng Tố Yên nàng thật lợi hại a! Có thể đem Trúc nhi luôn luôn lãnh đạm trở nên kiều mị như vậy (Nhẹ nhàng: người liền trang điểm đi! Rõ ràng chính là sắc lang! Yên ánh mắt như đao ném qua: thế nào? Người có ý kiến? Ồ... Nhẹ nhàng trốn ở góc tường vẽ vòng tròn).

“Bệ hạ, ngài nên vào triều sớm.” Rốt cuộc ngưng ngừng hơi chút lắng lại, Trúc nhi vẫn chưa từng quên công việc của mình.

“Được rồi! Nếu không phải là sắc đẹp Trúc nhi như vậy có thể thay cơm, ta như thế nào sẽ quên làm triều đâu?”

“Bệ hạ...” Trúc nhi mắc cỡ muốn lập tức ly khai, miễn cho lại bị bệ hạ pha trò, nhưng lại luyến tiếc, bệ hạ ôm ấp thực sự thật thoải mái a!

“Được rồi, được rồi, ta không đùa người, nhìn, người trở lại đối thân y phục đi! Chính ta đi thi tốt rồi.” Cúi đầu trên mặt Trúc nhi dán một nụ hôn, “Coi chừng cảm lạnh, ta sẽ đau lòng a!”

“Vâng” Đáp bằng thanh âm không thể nghe thấy.

“Ha ha ha!” Ra bẻ, Hoàng Tổ Yên chính mình động thủ mặc triều phục vào, đi ra ngoài. Mà bởi vì vội vã chạy đi vào triều sớm, lại bỏ quên một thân ảnh trong góc tường đang cúi đầu, thân ảnh run nhè nhẹ.

Đau quá! Tâm thật đau! Nghe bệ hạ cùng Trúc nhi ở bên trong phòng tắm ve vãn, tim của mình giống như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, đau đớn không chịu nổi, Ngọc nhi giờ khuôn mặt tuyệt sắc lệ nhan tái nhợt lên không có chút huyết sắc nào, ngo ngác nhìn nơi Hoàng Tổ Yên vừa mới rời đi, bệ hạ, ngài chẳng lẽ liền một chút cũng không có thấy Ngọc nhi sao? Ngài trong lòng chẳng lẽ không có một chút vị trí cho Ngọc nhi sao? Ngay cả một chút xiu. . .

Bước nhanh đi hướng về phía chính sự điện, tâm Hoàng Tổ Yên đột nhiên co rút đau đớn một chút, nàng nghĩ ngờ vuốt ngực, chuyện gì xảy ra? Nhưng không bao nhiêu thời gian cho nàng tự hỏi vấn đề này.

Vừa thấy Hoàng Tổ Yên bước vào chính sự điện, quần thần lập tức đình chỉ nghị luận, đồng thời quỳ xuống, “Chúng thần tham kiến nữ hoàng, nữ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ nữ hoàng.”

“Bệ hạ, mặt tướng có chuyện khởi tấu.” Là thê chủ của nhị hoàng huynh—— Trần nam tướng quân, Tiêu Ngâu đứng ra.

“Chuyện gì khởi tấu?”

“Hồi bệ hạ, là thám tử gần đây tới báo, Ngao Thiên quốc đột nhiên điều động một phần đội quân biên phòng điều về nước. Mặt tướng cho rằng Ngao Thiên lúc này điều quân về nước, chắc là trong quốc thể sự có biến, nghe nói hoàng gia các nàng có mấy hoàng nữ muốn soán vị.”

“Ha ha! Thì tính sao? Kia Ngao Thiên thái nữ mặc dù không tính là anh minh, nhưng cũng không phải yếu đuối, yên tâm đi! Những người muốn soán vị đó sẽ không thành công.” Hoàng Tổ Yên tự tiểu phi tiểu nhìn lướt qua các vị đại thần lúc nghe thấy “Soán vị” đột nhiên thân thể căng thẳng.

“Vâng, mặt tướng biết.” Không có biểu tình dư thừa gì, Tiêu Ngâu thùy chung về mặt bình tĩnh.

“Bất quá, thám tử vẫn phải tiếp tục thâm nhập, nhưng ngàn vạn không nên kinh động hoàng thất.” Hoàng Tổ Yên nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy Tác Hồn cùng thám tử của quân đội hai bên đều tra đỡ hơn một chút, mặc dù thực lực Tác Hồn môn rất đáng tin, nhưng để ngừa vạn nhất không phải sao?

“Mặt tướng tuân chỉ!”

“Ừ, còn có chuyện gì sao?”

“Vi thần hồi bẩm bệ hạ, hoàng băng tuyển phi đã phát ra, mừng mười tháng sau, các nơi tham chọn người liền có thể đến kinh thành.”

Hoàng Tổ Yên gật gù đầu, nàng bây giờ nhìn thấy Lễ bộ thượng thư kia trương bộ mặt nghiêm túc ra, đầu sẽ có chút đau đớn, aiz!

“Được rồi, bãi triều!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lại có hai?

Trong thời gian này, Hoàng Tổ Yên nhưng thật ra không nhàn rỗi, cả ngày ngoại trừ vào triều sớm, xử lý chính sự, thời gian còn lại đều nghiên cứu ngọc giản này.

Kiếp trước ở trên mạng nhìn một ít trong tiểu thuyết cũng có nhắc tới một ít về phương diện tri thức này, thậm chí có một chút còn miêu tả rất là tỉ mỉ, nhưng nàng bắt đầu luyện lại một chuyện khác. Không nói trước linh lực nhiều mặt biến hóa, đơn giản là thao túng rất tốt những linh lực này, để nàng mất không ít khí lực.

Bất quá, cuối cùng cũng vẫn còn có chút thu hoạch. Nhìn mười tám cái nhẫn bạch ngọc giống nhau như đúc đặt lên bàn, Hoàng Tổ Yên vui sướng bật cười. Đây đó trong giới chỉ nàng cố ý bày trận pháp, chủ nhân mang theo nó chỉ cần bị công kích, nó liền sẽ tự động mở vồng bảo hộ bảo vệ chủ nhân, đồng thời nó là nhận chủ, một khi có người lần đầu tiên mang theo nó, nó liền nhận người nọ làm chủ nhân của mình, người khác bắt được, cũng chỉ là một chiếc nhẫn bình thường.

Chính yếu chính là mười tám cái nhẫn này đều là cùng chủ giới trên tay Hoàng Tổ Yên có liên hệ, chỉ cần bất luận cái gì một phân giới xuất hiện tình huống nào, nàng cũng có thể cảm ứng được. Đây chính là lễ vật nàng đem đưa cho người nàng quan tâm, Hoàng Tổ Yên nghĩ nàng sẽ cố gắng lớn nhất để bảo

hộ bọn họ, nàng không muốn bị kịch tái diễn.

Hải lòng đem những chiếc nhẫn đó thu vào chủ giới, vốn nàng còn muốn đem nhẫn này đều biến thành chiếc nhẫn trữ vật, nhưng sau khi nàng xem trong nhẫn ngọc mở không gian, liền bỏ đi cái ý niệm này, nói đùa! Cái loại này đối nhu cầu linh lực cũng không phải nàng ở cái giai đoạn này có thể thừa thụ a!

Nhẹ vỗ về nhẫn trong tay, nàng khẽ cười, ngày mai có thể trước cấp Trúc nhi một kính hi.

Ngày hôm sau, thảo luận chính sự điện...

Vì sao làm nữ hoàng không có ngày nghỉ đây? Nàng cau mày, nghe Lễ bộ thượng thư hội báo danh sách tham tuyển tú nam lần này. Aiz! Không phải bên ngoài vẫn lại đồn đại nàng lãnh khốc vô tình sao? Thế nào còn có nhiều người như vậy muốn đi vào hoàng cung chạy (Tác giả: đây là người quá đánh giá thấp mọi người đối quyền thế khát vọng thôi!)

Bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, Hoàng Tổ Yên phát hiện từ khi nàng tiền nhiệm tới nay, động tác này của nàng đều nhanh biến thành thói quen, “Lần này tuyển phi, thủ tục đều do ái khanh thống nhất an bài đi! Trẫm chỉ nhìn kết quả là được.”

“Vâng. Vì thần tuân chỉ. Nga, đúng rồi, bệ hạ, Nam Cung thế gia cùng tể tướng gia công tử có cần tham gia sàng chọn không?”

“Ân, bọn họ cũng không cần, đến lúc đó trực tiếp vào ở hậu cung thì tốt rồi.”

“Vâng.”

“Ân, bãi triều đi!”

Phượng Tường cung...

“Trúc nhi, người... A! Ngọc nhi, người làm sao vậy? Mấy ngày nay nghe Trúc nhi nói người bị bệnh, chuyện gì xảy ra?” Hoàng Tổ Yên vừa tiến cửa điện liền thấy Ngọc nhi thần tình tiêu tụy đứng ở đằng kia, ngơ ngác nhìn chằm chằm sàn nhà. Nghi ngờ đi tới.

“Ồ...” Nhìn bệ hạ đến gần, một cỗ hương vị tươi mát chỉ thuộc về bệ hạ truyền đến, Ngọc nhi cũng nhẹn không được nữa nhào tới trong lòng Hoàng Tổ Yên, khóc rống lên.

Hoàng Tổ Yên thoáng cái có điểm luống cuống, vội ôm lấy Ngọc nhi không ngừng co rúm thân thể, cúi đầu lo lắng hỏi, “Ngọc nhi, làm sao vậy? Hửm?”

“Ồ ô... Bệ hạ, Ngọc nhi thích ngài, thích đến tâm đau!” Tựa đầu thật sâu vùi vào trong lòng bệ hạ, thật muốn thời gian liền dừng lưu vào giờ khắc này a! Như vậy cũng sẽ không tiếp qua loại đau tâm này nữa!

“Ngọc nhi, người...” Hoàng Tổ Yên kinh ngạc nhìn Ngọc nhi, muốn nâng đầu lên của hân, nhưng hân thế nào cũng không chịu.

“Ngọc nhi biết, ta chỉ là một nhi tử của tiểu quan ngũ phẩm, ta không xứng với bệ hạ, nhưng ta thật thích bệ hạ, không, là yêu, từ nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ liền đã yêu, biết rõ không thể, lại không có biện pháp làm cho mình không rơi vào, ta... Ô!”

“Hô...”

Đem đầu nhỏ Ngọc nhi nhẹ nhàng ấn trên bờ vai, hai tay chăm chú vây quanh thắt lưng mảnh khảnh của hân, chờ đợi hân hoàn hồn.

“Bệ hạ!” Phục hồi tinh thần lại Ngọc nhi nhẹ vỗ về môi sưng đỏ bị bệ hạ hôn, đôi mắt sáng dần lên hi vọng thẳng tắp nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên.

“Ngọc nhi muốn như vậy? Ta cũng vậy rất thích người, mới lao thẳng đến người phóng bên người a! Sau này không nên tại đây dẫn vật mình, biết không?” Hoàng Tổ Yên cúi đầu hôn mặt nộn Ngọc nhi một cái, ôn nhu nói.

“Vâng.” Hàm lệ, Ngọc nhi hạnh phúc cười lên.

Nheo neho cái mũi nhỏ của hân, “Thực sự là làm ta sợ hết hồn, sau này có chuyện gì liền trực tiếp nói với ta, biết không?”

“Tốt.” Vung lên một nụ cười sáng lạn, lại lần nữa đem mặt vùi vào trong lòng Hoàng Tổ Yên.

“Ha ha!” Hoàng Tổ Yên nhìn vật nhỏ trong lòng vừa khóc vừa cười. Xem ra giá thị trường của nàng thật không phải tốt bình thường đâu! Kia đợi tới ngày tú nam đều tiến cung, hoàng cung này còn không bị làm âm ỉ lật thiên sao? Ân, quyết định, chờ cho đến lúc này nàng liền tận lực ít ở trước mặt bọn họ xuất hiện đi!

Cười khổ sờ sờ mặt mình, gương mặt này vẫn là có thể rước lấy họa! (Sally: tỷ quá tự kỷ rồi)

“Đúng rồi, Ngọc nhi, trẫm cho người một đồ tốt.” Ta kéo Ngọc nhi tìm ghế tựa ngồi xuống, làm cho hân ngồi ở trên chân của mình.

Ngọc nhi xấu hổ hơi giãy giụa một chút, cũng liền buông tha, “Vật gì tốt?” Phải biết rằng nữ hoàng gặp qua thứ tốt hơn đi, nhưng dường như chưa từng có làm cho bệ hạ cảm thấy chân chính đồ tốt, hôm nay bệ hạ nói lên này đồ tốt về mặt hưng phấn, làm cho hân cũng không khỏi vạn phần chờ mong.

“Ngươi xem...” Hoàng Tổ Yên đưa bàn tay mở ra, trên mặt thỉnh thoảng bày một cái nhẵn bạch ngọc.”Chính là nó.”

“Oa! Thật xinh đẹp! Là cho ta sao?” Ngọc nhi cao hứng cầm lấy chiếc nhẵn kia, thực sự rất đẹp, ngọc kia thoát nhìn nhẵn mịn dị thường, mang ở trên tay, một cổ dòng nước ấm theo ngón tay chảy về toàn thân, rất thoải mái a!

“Ha ha! Nó cũng không phải là chỉ là coi được a! Nó còn có thể giúp đỡ ta bảo vệ ngươi nga! Vì thế Ngọc nhi sau này vô luận lúc nào cũng không thể gỡ nó xuống, biết không?” Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nhìn chăm chăm Ngọc nhi.

Ngọc nhi hài lòng gật gù đầu, đây chính là bệ hạ tặng cho hần a! Cho dù là một khối đá bình thường hần cũng sẽ không làm cho nó ly khai chính mình một chút nào.

“Trúc nhi đâu?”

“Nga, hần đi hỗ trợ an bài tắm cung các tú nam sắp sửa tiến cung.”

“Nga!” Xem ra phải nhanh chút cho hai người bọn hần một danh phận, nếu không bọn họ còn làm việc phức tạp này nọ, Hoàng Tổ Yên sẽ yêu thương a. Đã quyết định thu bọn họ, vậy bọn họ từ nay về sau liền đều ở dưới sự bảo vệ của mình.

Ngự thư phòng...

“Lễ bộ thượng thư, người nghĩ chỉ, phong Nam Cung công tử thế gia Nam Cung Hạo Nhiên là Nhiên phi, tể tướng gia công tử Lâm Tư Thần làm Thần phi, mặt khác, phong Nghiêm Ngọc (chú: Ngọc nhi), Lam Trúc (chú: Trúc nhi) làm Ngọc thị quân, Trúc thị quân.”

“Vâng. Khởi bẩm bệ hạ, Lăng Hi quốc cùng Băng Ảnh quốc cũng phái hoàng tử tới tham gia đại tuyển lần này. Bệ hạ ngài xem...” Cẩn thận nhìn nữ hoàng trước mắt sắc mặt trở nên có điểm hắc.

“Aiz! Hai nước thứ nhất là phong phi, liền phong làm Lăng phi cùng Ảnh phi được rồi.” Hoàng Tổ Yên lại không khỏi dùng tay xoa xoa thái dương, thì ra mọi người đều đương thịnh hội tới.

“Vâng. Vì thần tuân chỉ.”

“Ân, đi xuống đi!” Hoàng Tổ Yên phát phát tay. Suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngừng đầu đối không khí hô một tiếng, “Ảnh!”

Một bóng đen trong nháy mắt xuất hiện ở trong ngự thư phòng, lưu loát hành lễ, “Tiểu thư?”

“Ngươi đi chỗ Lãnh Nhan một chuyến, muốn nàng đi Uyển cốc thỉnh Uyển Tùy đến chỗ ta đây.” Hoàng Tổ Yên suy nghĩ một chút, mới hạ mệnh lệnh.

Bóng đen khi nghe đến tên của Uyển Tùy, thân thể chấn động, nhưng lập tức khôi phục bình thường, “Vâng.”

A! Lại là một người bị Uyển Tùy chinh phục a! Nhưng chỗ đó chỉ có nhân tài khinh công trác việt có thể đi, Lãnh Nhan... Aiz! Hi vọng gần đây Uyển Tùy không có nghiên cứu chế tạo được bước phát triển mới đi!

“Tiểu thư!” Một thân ảnh thon dài xuất hiện ở bên cạnh Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên nghe thấy thanh âm này, khóe miệng câu dẫn ra một nụ cười tà mị, “Qua đây.” Từ năm năm sau khi Hoàng Tổ Yên cứu hần, nàng liền luôn thích ôm hần, trừ phi hần ra ngoài làm nhiệm vụ, không ở bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sứ giả tới chơi

Tính ngày, theo Hoàng Tổ Yên từ Thương Sơn trở về cũng có hơn bốn tháng, hồi tưởng lại đoạn ngày ở Thương Sơn kia thế nhưng cảm thấy dường như đã có mấy đời.

Tay vô ý thức vuốt lên nhẵn bạch ngọc, mặc dù kinh qua mấy ngày này cũng cố, Hoàng Tổ Yên đã có thể cũng coi là cao thủ tu chân, nhưng trong lòng của nàng thủy chung cảm thấy rất kỳ quái, không phải nói tu chân sau thất tình lục dục sẽ càng lúc càng mờ nhạt sao? Vì sao nàng cảm thấy càng ngày càng ở sâu trong đó àk?

“Bệ hạ...”

Một thanh âm êm ái cắt ngang suy tư của Hoàng Tố Yên, nàng xoay người, cười nhạt nhìn về phía người tới, “Chuyện gì?”

Ngọc Nhi nhìn thấy ánh mắt cười của nữ hoàng lập tức đỏ mặt.

Aiz... Hoàng Tố Yên chỉ có thể ở trong lòng cảm khái ở đây nam tử da mặt thật mỏng!

“Hồi bộ hạ, Lễ bộ thượng thư cầu kiến.”

“Nga! Tuyền!” Hoàng Tố Yên nhú mày, lúc này đến cầu kiến...???

“Vi thần bái kiến nữ hoàng bộ hạ.” Lễ bộ thượng thư cung kính hành lễ.

“Ái khanh đứng lên đi. Ái khanh gấp như vậy cầu kiến là bởi vì...”

Lễ bộ thượng thư từ trong ngực lấy ra tập giấy, đưa cho nàng, “Hồi bộ hạ, đây là danh mục quà tặng Ngao Thiên quốc sứ giả đưa tới, cùng với...”

Tiếp nhận danh mục quà tặng, nhú mày nhìn chăm chăm bộ dáng Lễ bộ thượng thư áp a áp ứng, “Cùng với cái gì?”

“Theo sứ giả kia đến kinh thành còn có Ngao Thiên quốc tam hoàng tử —— Ngao Ngôn.” Xoa xoa trán mồ hôi lạnh vì khẩn trương, Lễ bộ thượng thư tiếp tục nói.

“Nga, xem ra lễ bộ là càng ngày càng biết làm việc a! Người ta đều đã đến kinh thành mới biết được a!” Hoàng Tố Yên cười lãnh ra tiếng, trong tay đem danh mục quà tặng siết chặt. Lần này Ngao Thiên quốc hoàng tử đến thậm chí ngay cả Tác Hồn không có ở phương diện này báo cáo, là chúng ta bên này người quá rời rạc, hay là các nàng bên kia ẩn giấu quá sâu? Nếu như là loại thứ hai... Chỉ là cho hoàng tử tới tham gia tuyển phi, phải dùng tới ẩn giấu sâu như vậy sao? Hay có mục đích gì?

Hoàng Tố Yên trong lòng suy nghĩ muôn vàn, Lễ bộ thượng thư lại là sợ đến “Ừm” một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Vi thần... Vi thần biết tội, thỉnh bộ hạ trách phạt!” Càng nhiều mồ hôi lạnh tuôn ra, cũng không dám lau, chuyện này đúng là lễ bộ không có làm rõ ràng tình hình a!

Cứ như vậy sẽ làm cho quốc gia của ta rơi vào trạng thái tương đối bị động, nếu như lần này Ngao Thiên quốc hữu sở cầu... Nghĩ tới đây, Lễ bộ thượng thư đầu đã đầy mồ hôi...

“Hừ! Hiện tại trách phạt người có ích lợi gì? Niệm người bình thường làm việc nghiêm cần phân thượng, chuyện lần này coi như cho người giáo huấn, đừng cho trầm nhìn thấy lần thứ hai!” Hoàng Tố Yên gương mặt lạnh lùng, cầm danh mục quà tặng trong tay vứt qua một bên, trên bàn đá.

“Tạ nữ hoàng bộ hạ khai ân.”

“Hào hào chiêu đãi Ngao Thiên quốc sứ giả, trăm ngày mai sẽ triệu thấy các nàng.” Hoàng Tố Yên nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định trước đó thăm dò một chút, người cũng đã tới, thì không thể chậm trễ.

“Vâng. Vi thần xin cáo lui.”

Nhìn thân ảnh Lễ bộ thượng thư đi xa, Hoàng Tố Yên cầm lấy danh mục quà tặng vừa ném qua một bên, “Sương hải trấn châu đen, mê sơn tuyết liên ngàn năm... A! Lấy này tới cho vị hoàng tử kia làm đồ cưới sao? Hay có cái gì mục đích đặc biệt gì? Ành!”

“Ồ.” Bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện.

“Người phải người đi thăm dò một chút, gần đây Ngao Thiên quốc quốc nội xảy ra chuyện gì? Còn có... Gọi Tác Hồn chú ý một chút, không để cho ta lại tới một lần đặc huấn!” Hoàng Tố Yên miễn cưỡng tựa ở bên cạnh cái bàn đá, trong mắt lại hiện lên một tia lệ mũi nhọn.

“Vâng.” Bóng đen không hề dị động, lập tức trở về nói. Tiểu thư “Đặc huấn” cũng không phải là người bình thường có thể chịu được, cái loại đặc huấn này mỗi ngày luyện đến toàn thân không có một tia khí lực, còn có phương thức tiểu thư không lưu tình chút nào trừng phạt, hẳn cũng không muốn lại trải qua thêm một lần a!

“Đi đi!” Hoàng Tố Yên nhẹ phát phát tay, bóng đen liền giống như lúc đến im lặng biến mất.

Trong Kinh thành.

“Các người nhìn xem, đây là nhóm thứ mấy a?” Một phụ nữ ngồi xổm bên tường buồn chán nhìn đường cái kêu lên.

“Được rồi, được rồi, người còn tình cái gì?” Một người khác chẳng đáng nhìn người nọ liếc mắt một cái, “Nữ hoàng tuyển phi đây chính là chuyện lớn, nam tử chưa gả khắp thiên hạ đều chạy tới, cũng không phải cái gì mới lạ!”

“Người biết cái gì? Ta là xem những xe hoa lệ đó a!” Vừa mới bắt đầu phát ngôn người rất bất mãn biện bạch, “Người xem bên kia, cỗ xe ngựa kia thế nhưng có ký hiệu Ngao Thiên quốc hoàng thất nga!”

“A! Ở nơi nào? Ở nơi nào? ... Nga, thật là a! Lần này thậm chí ngay cả Ngao Thiên quốc cũng phải hoảng từ đến a!” Một người khác kinh ngạc há hốc miệng.

“Này nhưng đã nói lên nữ hoàng chúng ta có mị lực a!” Một người khác ý nói.

“Đi, người khác ý cái gì? Cũng không phải người!” Mọi người chung quanh kêu lên.

Bên trong xe ngựa Ngao Thiên quốc...

“Điện hạ, ngài ăn một chút gì đi!” Thanh y tiểu thị ngồi ở bên phải xe ngựa đối tuyệt sắc nam tử khuyên nhủ.

“Thanh nhi, người bày đặt đi! Ta không đói!” Ngơ ngác nghe thanh âm nghị luận ngoài xe càng lúc càng lớn, Ngao Ngôn trong lòng cay đắng vô cùng. Các nàng lại làm sao biết ta là bị buộc đi? Mị danh mà đến? Aiz... Ta ngay cả Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng lớn lên cái dạng gì cũng không biết, cái gì mà bị hấp dẫn? Nếu không phải là...

“Điện hạ, hoàng cung tới.”

Thanh âm thị vệ cắt ngang Ngao Ngôn hồi tưởng, hít một hơi thật sâu, ưu nhã đi xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn hoàng cung tráng lệ trước mắt, nhưng trong lòng thì một mảnh chua chát, chính mình chỉ là từ một lồng giam chuyển đến một cái lồng giam khác mà thôi, lại có cái gì thương tâm đây?

Ngao Thiên quốc sứ giả đi lên phía trước, “Làm phiền thông báo một tiếng cho quý quốc nữ hoàng bệ hạ, Ngao Thiên quốc sứ giả cầu kiến.”

“Vâng, thỉnh các ngài chờ.”

Một khắc đồng hồ sau...

“Tuyên Ngao Thiên quốc sứ giả tấn kiến.”

“Hoàng tử thỉnh...” Sứ giả đi tới bên người Ngao Ngôn, cung kính hành lễ.

“Ừ.” Ngao Ngôn mang theo cái khăn che mặt nhẹ nhàng gật đầu.

Tuyên Đức điện...

Hoàng Tổ Yên vừa mới nghe thị vệ thông báo Ngao Thiên quốc sứ giả tấn kiến trong đầu liền hiện lên một chút cũng ý niệm, nhưng vẫn không có kết luận. Nàng biết, cứ như vậy nàng liền ở vào vị trí rất bị động, nhưng lại không có biện pháp. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, Tác Hồn môn cùng lễ bộ cũng cần sửa trị một phen.

“Tuyên.”

...

“Ngao Thiên quốc sứ giả Lý Sơn tham kiến nữ hoàng bệ hạ.”

“Tam hoàng tử, Ngao Ngôn gặp qua nữ hoàng.” Ngao Ngôn nghe nói qua một ít đồn đại về nữ hoàng này, nhưng cũng không tin hết. Nhìn trước mắt tuyệt sắc lệ nhan, trong lòng rất chấn động! Mà khi cặp mắt lãnh đạm kia nhìn về phía hắn, tâm đột nhiên khẩn trương “Bang bang” thẳng nhảy dựng lên.

Hoàng Tổ Yên cũng đang đánh giá tam hoàng tử này, tức khắc ô ti nhu thuận khoát lên người, mặc dù mang theo cái khăn che mặt, nhưng vẫn che không được phong thái tuyệt thế kia, theo dõi mắt hắn rõ ràng hiện lên bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ? Aiz! Nguyên lai nàng cũng không hoàn toàn bị động a! Chỉ ít quyền quyết định còn ở trên tay của nàng không phải sao?

“Không biết Ngao Thiên quốc lần này khiến sứ đến đây vì chuyện gì a?” Nàng nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt cũng chuyển tới trên người sứ giả kia.

“Này... Thực không dám giấu giếm, bốn quốc nam bộ mấy thành thị đột nhiên tào ngộ thủy tai, bởi vì nạn dân con số quá khổng lồ, cho nên muốn theo quý quốc mua một chút lương thực, còn có, thỉnh nữ hoàng bệ hạ đồng ý phái một ít đại phu giúp đỡ quốc gia của ta dự phòng ôn dịch.” Này sứ giả tựa hồ cũng là người sáng khoái, vừa nghe Hoàng Tổ Yên hỏi, một hơi liền đem mục đích của chính mình nói ra.

“Nga...” Thủy tai? Này nhưng thật ra nghe nói, chỉ là không ngờ cư nhiên nghiêm trọng như thế, tình hình hướng tới nước mưa mua lương! Ôn dịch? Đây cũng là cái vấn đề lớn a!

“Lý đại nhân, quốc gia của ta lương thực tồn lượng cũng là có hạn, không biết quý quốc muốn mua bao nhiêu lương thực?”

“Mười vạn thạch!” Cẩn thận khoa tay múa chân một chút, Lý Sơn lên lút quan sát sắc mặt Hoàng Tổ Yên.

Mười vạn thạch! Đây cũng không phải là số lượng nhỏ a! Nhìn thấy sứ giả kia đầy mắt cát giấu lo lắng, nàng nhún mày, xem ra sự tình cũng không phải là nàng nói đơn giản như vậy đi!

“Chuyện này phải đợi trăm cùng triều thần thương nghị, mới có thể cấp Lý đại nhân một câu trả lời a!”

“A, hẳn là. Kỳ thực lần này tới chủ yếu vẫn là hộ tống bốn quốc tam hoàng tử tới tham gia tuyển phi.”

“Nga, kia hoàng tử liền tạm trú ở Ngưng Tú cung đi! Lần này tham gia tuyển phi đều ở đằng kia, hoàng tử không ý kiến đi?” Hoàng Tổ Yên liếc mắt một cái nhìn Ngao Ngôn vẫn rất yên tĩnh.

“Kính nghe bệ hạ an bài.” Thanh âm mềm mại dễ nghe.

“Người tới, mang hoàng tử đi Ngưng Tú cung.”

Nhìn tam hoàng tử bị người hầu dẫn ra khỏi Tuyên Đức điện, Lý Sân trong lòng cũng rất bất đắc dĩ, nàng biết chuyện lần này vô tội nhất chính là tam hoàng tử, nhưng lại có biện pháp nà, các nàng nhất định phải đạt được giúp đỡ Hoàng Nguyệt quốc a!

Hoàng Tổ Yên nhìn thấy trong mắt sứ giả kia chợt lóe lên bất đắc dĩ, nga, còn có nội tình a!

Lý Sân lên tinh thần, cung kính về phía người trên hoàng tọa hành lễ nói: “Kia, vi thần cáo lui, hi vọng bệ hạ có thể cho vi thần tin tức tốt.”

“Ân, tiễn khách.”

Ngự thư phòng...

“Vân nhi, người thấy sao?” Lười biếng tựa ở phượng ghế, Hoàng Tổ Yên nhìn Hạ Vân đối diện về mặt lấy lòng.

“Ách... Chỉ cần tiểu thư không phạt ta, ta sẽ nói.” Hạ Vân nghe nói tiểu thư vì chuyện Ngao Thiên quốc rất tức giận, trong lòng vẫn thấp thòm bất an. Tiểu thư năm đó đối với các nàng đặc huân lại xuất hiện ở trong đầu, không khỏi toàn thân sợ run cả người. Tối hôm nay vừa nghe đến tiểu thư gọi đến nàng liền lập tức chạy tới, liền hi vọng tiểu thư nhìn thấy nàng vẫn là “Ngoan” mà tha nàng một hồi.

“Hừ! Người có lý do cùng ta nói điều kiện sao?” Cười lạnh một tiếng, mắt nguy hiểm mị lên.

“Ách... Xin lỗi! Ta thừa nhận Tác Hồn môn gần đây là lười nhác chút.” Chán nản cúi đầu, Hạ Vân ở trong lòng đem mặt ba hộ pháp khác đều ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám một lần, ai gọi các nàng bỏ lại tự mình một người, ngay cả thân ảnh cũng không thấy?

“Hừ! Đừng tưởng rằng hiện tại Tác Hồn môn đã thiên hạ vô địch, trong mắt của ta, lỗ thủng hơn đi, người nói đây là lần thứ mấy sơ sót? Hừm?” Hoàng Tổ Yên hiện tại tâm tình có thể nói là rất phức tạp, Tác Hồn tuy là sư phó giao cho nàng, nhưng hiện tại thể hệ này đúng là nàng một tay huấn luyện ra, nhưng nàng cũng không nhìn tới tổ chức tình báo vô khổng bất nhập trong tiểu thuyết miêu tả như vậy. Cười khổ lắc lắc đầu, nàng lúc nào trở nên lý tưởng chủ nghĩa như thế? Vô khổng bất nhập? Nói dễ vậy sao, hoàng thất lấy cặp những thế lực lớn đó cũng không phải một chút ngu ngốc! Thở dài, “Quên đi, là ta quá vội, các người đã làm rất khá.”

“Tiểu thư...”

“Được rồi, ta không thích nữ nhân.” Đầu đầu liếc mắt nhìn Hạ Vân hai mắt tinh lóng lánh, “Đem chuyện người biết nói cho ta biết đi!”

Phiền muộn bĩu môi, tiểu thư tại sao có thể tiếng người gia thích... Nữ nhân sao?

Nhưng trong miệng vẫn là rất tần trách đem chính mình lấy được tình huống nói ra...

“Nga, người là nói Ngao Thiên quốc đại hoàng nữ cùng thái nữ rõ ràng muốn tranh quyền?” Nghe thế nàng vẫn còn có chút kinh ngạc, Ngao Thiên quốc nữ hoàng đang làm gì thế a?

“Đúng vậy! Người cũng không biết Ngao Thiên quốc nữ hoàng cư nhiên bị cái đại hoàng nữ kia dùng một người nam nhân ‘Thu mua’!” Kỳ thực Hạ Vân vừa nghe thấy tin tức này cũng rất kinh ngạc, nhưng nàng hiện tại cũng không muốn này, rất là hưng phấn thương thức thần tình Hoàng Tổ Yên kinh ngạc. Ha ha! Có thể làm cho tiểu thư kinh ngạc như thế đã rất ít a!

Kinh ngạc chỉ là trong nháy mắt, Hoàng Tổ Yên nhìn thấy Hạ Vân tặc tặc tươi cười liền lập tức khôi phục bộ dáng lãnh đạm, “Nga!”

“Ách!” Nhìn thấy biểu tình tiểu thư lập tức lãnh đạm xuống, Hạ Vân rất đáng tiếc nhún nhún vai, “Còn có chính là lần này tới tam hoàng tử này là thân đệ đệ thái nữ kia.”

“Nga” nhú mày, “Các nàng muốn sự trợ giúp của ta, có thể còn có thể mượn một chút quân đội!” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định nói, Hoàng Tổ Yên xem danh mục quà tặng trên bàn, trong lòng cũng có đáp án.

“Đoán chừng là như vậy.”

“Ha ha! Thật thú vị a!”

Nhìn tiểu thư dần dần lộ ra tươi cười, Hạ Vân toàn thân giật mình, ách... Thế nào khí trời đột nhiên trở nên lạnh vậy a?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tuyển phi (một)

Sáng sớm, kinh thành che giấu tất cả phù hoa, hiện ra một cảnh tượng an bình.

“Giá!” Một chiếc xe ngựa xa hoa từ hoàng cung chạy ra, mà mục đích nó đến hiển nhiên là phủ tể tướng.

Tể tướng gia, phòng khách...

“Nhi tử khấu tạ công ơn cha mẹ nuôi dưỡng.” Lâm Tư Thần cung kính bái hạ.

“Hảo, hảo, ở hoàng cung cũng không thể so với trong nhà! Thần nhi, ngươi phải thận trọng từ lời nói đến việc làm a!” Tể tướng kéo tay của con trai, trong lòng một trận không muốn, aiz! Đều tại ta bình thường đem Thần nhi bảo hộ tốt quá, hướng hắn thành người tính cách ngây thơ thiện lương như thế còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì!

“Nuông, ngài yên tâm đi! Nhi tử đều biết, ngài chớ đem ta thành tiểu hài tử a!” Thoáng bắt mắt môi đỏ mọng cong lên, Lâm Tư Thần trong lòng cũng có chút lo lắng, nghe nói tam quốc khác cũng có phải hoàng tử tới tham gia tuyển phi a! Minh có thể khiến cho nàng chú ý còn là một vấn đề a!

Tể tướng nhìn thấy nhi tử thần tình có điểm uể oải liền hiểu hắn đang suy nghĩ gì. Aiz! Thế nhưng lại có biện pháp nào đây? Từ xưa vô tình nhất là gia đình đế vương, vào hoàng cung này, lại có bao nhiêu người có thể hoàn toàn nắm lấy này tâm đế vương đây!

“Khởi bẩm tể tướng, xe ngựa trong hoàng cung tới đón thiếu gia đã đến.” Thanh âm của quản gia phá vỡ bầu không khí có chút trầm thấp trong đại sảnh.

“Được rồi, thần nhi ngươi đi đi!” Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lâm Tư Thần, aiz! Không muốn cũng phải xa a! Ai kêu người nhi tử yêu là nữ hoàng đây?

“Vâng, Cha...” Lâm Tư Thần nhìn về phía cha một mực khóc bên cạnh, trong lòng cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, “Cha, Thần nhi có cơ hội nhất định sẽ trở lại gặp ngài, đừng thương tâm được không?”

“Ừ...”

“Được rồi, cha mẹ, Thần nhi đi.”

Tể tướng phủ, thị vệ đánh xe thấy có người đi ra, vội vã đi qua tiếp hành lý. Bên cạnh người hầu theo tới cũng tới trước mặt Lâm Tư Thần, đỡ tay của hắn đỡ lên xe.

Đưa mắt nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Tể tướng kéo tay phu lang đi vào.

“Lâm công tử thỉnh bên này...” Trúc nhi khẽ cúi đầu ở phía trước dẫn dắt Lâm Tư Thần. Vị nam tử này nhẹ nhàng linh hoạt là công tử tể tướng gia a! Đẹp như vậy, thảo nào...

Trong lòng một cỗ chua chát tuôn ra, tay vô ý thức vỗ về nhẵn bạch ngọc ngày hôm qua nữ hoàng cấp, chính mình hẳn là thấy đủ, nhưng vì sao trong lòng lại đau không ít a!

Lắc lắc đầu, bức bách chính mình không cần suy nghĩ nữa, dẫn dắt Lâm Tư Thần đi tới Nghênh Thần cung.

“Nghênh Thần cung...” Ngơ ngác nhìn chằm chằm đại tự rồng bay phượng múa trên khung cửa kia, Lâm Tư Thần có chút không dám tin, là loại ý tứ mình nghĩ đến sao? Không phải tự mình đa tình?

“Bệ hạ phân phó, sau này đây sẽ là tâm cung của Thần phi.” Trúc nhi nhàn nhạt nhìn mấy đại tự kia, trong mắt hiện lên một tia đau lòng. “Bằng tự này chính là bệ hạ tự mình đề bút.”

“Nghênh thần sao?” Thấp giọng nhớ kỹ, Lâm Tư Thần trên mặt dần dần lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Thánh chỉ đến. Nhi tử Tể tướng _ Lâm Tư Thần tiếp chi.” Quan tuyên chỉ tay nâng thánh chỉ bước nhanh đi tới trước mặt Lâm Tư Thần.

“Thần tử tiếp chi.”

“Phụng thiên... Phong Lâm Tư Thần con tể tướng làm Thần phi, ngay hôm nay vào ở Nghênh Thần cung. Khâm thủ.”

“Tạ bệ hạ.” Mừng rỡ tiếp nhận thánh chỉ, Lâm Tư Thần hài lòng đi vào cung điện vì hắn chuẩn bị này.

Trong Văn Uyên, Lê Viên...

“Hoàng tử thực sự không tính toán tham dự chính sự sao?” Hoàng Tổ Yên nhìn thân ảnh thon thả đứng dựa lưng về phía nàng hỏi. Trên đời này có thể làm cho Hoàng Tổ Yên xưng hoàng tử cũng chỉ có Tam Hoàng nữ Hoàng Lan Chanh.

“Bệ hạ...” Xoay người lại, nhìn nữ hoàng mấy ngày nay một mực khuyên bảo nàng, Hoàng Lan Chanh trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Gọi ta hoàng muội!” Nhẹ nhản mày lại, Hoàng Tổ Yên nhìn chằm chằm Hoàng Lan Chanh trước mắt, vẻ mặt thủy chung đạm nhiên, “Hoàng tử, thiên hạ này cũng không phải là một mình ta, mà là thuộc về Hoàng thị. Ngươi không thể để cho một mình ta thống trị quốc gia này a!”

“Ngươi là nữ hoàng, ngươi có nghĩa vụ này.” Trên mặt biểu tình vẫn không thay đổi.

“Ngươi là hoàng tử nữ hoàng, ngươi cũng có nghĩa vụ này.” Chăm chú nhìn Hoàng Lan Chanh, Hoàng Tổ Yên tuyệt không thả lỏng, nói. Nói đùa! Nữ hoàng cũng là người, nàng cũng không muốn một người ôm đồm tất cả, đến lúc đó dù cho nàng có cường lực cũng chỉ có một chết a. Vì thế từ khi nàng biết vị hoàng tử này kỳ thực vẫn còn sót lại thanh tỉnh những năm gần đây, đồng thời những thứ nên học không bỏ dở, nàng liền quyết định nhất định phải thuyết phục nàng ấy, làm cho nàng thành trợ thủ đắc lực của mình, nàng có loại trực giác, hoàng tử này nhất định có thể giúp nàng rất nhiều.

Cứ như vậy, hai người nhìn nhau, không ai nhường ai.

“Được rồi! Ta đáp ứng, từ nay về sau ta sẽ tận lực lượng lớn nhất của ta giúp đỡ ngươi. Vô luận ngươi muốn làm gì!”

Cuối Hoàng Lan Chanh vẫn không có áp nổi khí thế của Hoàng Tổ Yên, lựa chọn “Đầu hàng”.

Trong mắt tinh quang chớp lóe, “Ha ha! Vô luận ta muốn làm gì đều được sao? Hoàng tử xin ngươi nhớ kỹ lời ngày hôm nay.” Hoàng Tổ Yên cười nhạt phát phát tay, xoay người liền đi ra khỏi Văn Uyên.

A! Đương nhiên sẽ nhớ kỹ a! Hoàng muội của ta! Con ngươi tinh quang chớp lóe mà qua, Hoàng Lan Chanh nhìn phương hướng nữ hoàng ly khai, gọi lên một ý cười thâm trầm.

Ngự thư phòng...

“Nhiên nhi tới?” Hoàng Tổ Yên thả bút son trong tay xuống, đem đôi tấu chương đưa cho Trúc nhi đứng ở một bên.

“Đúng vậy! Chúng ta ngày hôm qua đã đến, chỉ là bởi vì quá muộn, cửa cung đã đóng, cho nên hôm nay mới tiến cung.” Hạ Vân không khách khí chút nào cầm lấy điểm tâm ăn bên cạnh.

“Thế nào? Gần đây cửa hàng thua lỗ?” Hoàng Tổ Yên nhìn nàng không hề hình tượng ăn, nhíu mày.

“Ân? Không a? Vì sao nói như vậy?” Nghi ngờ liếc nhìn tiểu thư sau bàn đọc sách. Ách! Mặc dù nàng gần đây không đi quản lý chuyện cửa hàng, nhưng còn không đến mức lỗ vốn đi?

“Ngươi xem ngươi đến chỗ ta đây ăn cũng chưa ăn, không phải cửa hàng thua thiệt, ngươi không có tiền ăn cơm sao?”

“Khụ... Khụ...” Dùng tay dùng sức vỗ ngực, Hạ Vân bị điểm tâm sặc, vẻ mặt đỏ bừng, “Tiểu thư... Khụ... Đây chuyện cười tuyệt không buồn cười.” Trùng liếc mắt Ngọc nhi bên cạnh đang liêu mạng nghẹn cười một cái cùng Trúc nhi vẻ mặt cũng mang tiểu ý.

“Được rồi, Ngọc nhi, Trúc nhi đừng ghen mà phá hủy thân thể, muốn cười thì cứ việc cười đi!” Hoàng Tổ Yên nhìn thấy Hạ Vân quần cũng có điểm buồn cười, bất quá nàng thật ra rất rõ ràng, Hạ Vân gần đây đang vội cái gì, đây chính là chính mình công đạo nàng đi làm a! Nhìn nàng ấy cái bộ dáng kia, chắc là vội đi! Ha ha!

“Cười đi! Cười đi! Dù sao tiểu thư thích nhất tìm ta nói giỡn.” Buông tha chống lại, Hạ Vân vô lực liếc mắt về phía trước.

“Được rồi, Vân nhi, Nhan nhi đã trở về?” Hoàng Tổ Yên mỉm cười nhìn Hạ Vân, cắt ngang nàng hồi hận.

“Ân...” Như là nghĩ tới điều gì, Hạ Vân đột nhiên đánh cái rùng mình, “Tiểu thư, Uyển Tùy nha đầu kia hiện tại càng ngày càng kinh khủng, quả thực không thể cùng nàng sống chung một chỗ.”

“Ha ha! Làm sao vậy? Nàng lại bắt ngươi thí nghiệm thuốc?” Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Hoàng Tổ Yên cũng cảm thấy đối với Uyển Tùy nha đầu kia không thể tránh được a!

“Đầu chỉ vậy a! Lần này nàng lại còn lấy ta thử độc.” Giống làm bị cái gì kích thích, Hạ Vân thoáng cái từ trên ghế nhảy dựng lên, oa oa kêu to.

“Nga? Ngươi thế nào chọc giận nàng?” Hoàng Tổ Yên không để ý chút nào tới nàng biểu tình ủy khuất, hai người các nàng, nàng còn không biết sao? Một thích gây sự, một lại chọc không được, đối với hai người này nàng làm “Lão đại” này, thông thường đều là lựa chọn mặc kệ.

“Ách... Không phải là nói nàng là quái nhân biến thái sao?” Có điểm lo lắng nói.

Hoàng Tổ Yên vừa nghe, ngốc lảng một chút, từ “Biến thái” này là nàng dạy a! Hạ Vân nha đầu kia thật ra rất hiểu học a.

“Vậy ngươi không có gì mà oán giận. Trở lại thông tri Uyển Tuy, ta muốn nàng chuẩn bị vài thứ, tới nhìn nàng chuẩn bị xong chưa?”

“Nga, tốt!” Xoay người bay ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Tổ Yên thở dài một tiếng, thế nào người nào cũng đều thích đi cửa sổ đây!

Cầm thánh chỉ, Hoàng Tổ Yên nhìn cung điện đèn đuốc sáng trưng trước mắt, cuối cùng đem Nhiên nhi cũng tiếp tiến cung.

“Nữ hoàng giả đảo...”

Vừa nghe nữ hoàng giả đảo, các tiểu thị vệ vội bỏ việc đang làm xuống, quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ chờ tham kiến nữ hoàng bệ hạ.”

“Bình thân...”

“Yên...”

Hoàng Tổ Yên còn chưa có tiền cửa điện, liền có một thân ảnh màu trắng nhào vào trong lòng, buồn cười nhẹ giọng xoa đầu nhỏ Nam Cung Hạo Nhiên, “Ngươi a! Đầu là phi tử người, thế nào vẫn lỗ mãng như thế a!” Mặc dù trong lời nói tựa hồ có ý trách cứ, nhưng nhìn về mặt nàng tươi cười sùng nịnh liền biết căn bản không phải trách cứ.

“Ta nhớ ngươi thôi!” Lắc lắc đầu nhỏ, lại tức khắc chui vào trong lòng Hoàng Tổ Yên. Hắn thực sự rất nhớ nàng a! Lúc rời xa nàng nghe nói chuyện của nàng, oán vị... Tang mẫu... Đẳng cơ... Khi hắn nghe đến mấy cái này sự tình đó, hắn có bao nhiêu xúc động muốn chạy như bay đến, trong ngực nàng, an ủi nàng, cùng nàng cùng nhau đối mặt a!

Thế nhưng hắn không thể... Hắn không muốn trở thành gánh nặng của nàng, vì thế hắn vẫn chịu đựng, ngày nhớ đêm mong... Rốt cuộc chờ đến ý chỉ của nàng, có thể lại lần nữa nhìn thấy nàng, hắn có thể không kích động sao? Kia còn quản cái gì rụt rè a!

Giờ mặt Nam Cung Hạo Nhiên lên, cúi đầu môi thom ả xuống một cái hôn, cười nhìn mặt hắn nổi lên tầng hồng diễm lệ, “Ta biết tâm tình Nhiên nhi, bất quá thế nào lại cấp thiết như vậy a, cũng phải cho ta đi vào ngồi trước được không?”

“Ách... Vâng!” Đồ ứng thoả cái lan tràn tới cổ trắng nõn, Nam Cung Hạo Nhiên lúc này mới ý thức hai người bọn họ vẫn đứng ở cửa, chú ý tới hăm mộ xung quanh, ánh mắt ái muội, Nam Cung Hạo Nhiên vội cúi đầu, mặc cho Hoàng Tổ Yên kéo đi vào.

“Đến, Nhiên nhi, đây là đưa cho ngươi.” Vừa mới ngồi xuống, Hoàng Tổ Yên liền cầm thánh chỉ trong tay đưa cho Nam Cung Hạo Nhiên.

“Đây là...” Kinh hi nhìn nội dung trên thánh chỉ, Nam Cung Hạo Nhiên cảm thấy hiện tại mình là đang rất hạnh phúc.

“Ha ha! Từ nay về sau ngươi chính là chủ nhân Tuyên Nhiên cung này a!”

“Cám ơn Yên!”

Trúc nhi cùng Ngọc nhi nhìn nhau liếc mắt một cái, cười khỏ, chắc hẳn ở trong lòng bệ hạ, Nam Cung công tử mới là trọng yếu nhất! Lặng yên lui xuống, đều tự tìm địa phương chỉnh lý “Vết thương”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tuyên phi (hai)

Ngưng Tú cung...

Bình thường Ngưng Tú cung rất quanh què, gần đây bên trong hầu hạ cung nhân vật nhưng vội đến người ngựa đồ. Bởi vì người tới tham gia nữ hoàng bệ hạ tuyển phi cơ hồ đều ở chỗ này, ngoại trừ Nam Cung Hạo Nhiên cùng Lâm Tư Thần.

“Ngôn ca ca, ngươi nói dựa vào cái gì chúng ta là hoàng tử phải ở tại nơi này chờ đợi triệu kiến, mà Nam Cung thế gia kia cùng người Tể tướng gia có thể vừa tiến cung liền phong phi, vào ở hậu cung a!” Bất mãn mồm môi mở miệng. Lăng Y Hi nhìn về phía Ngao Ngôn thủy chung yên tĩnh ở một bên đọc sách. Nhớ, hắn ở Lăng Hi quốc thế nhưng là người được muôn vàn sùng ái a! Lúc nào chịu kém người khác một bậc như vậy chứ? Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng cư nhiên đưa hắn “Ném” ở trong này, chẳng quan tâm!

Giương mắt liếc mắt nhìn Lăng Y Hi có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, Ngao Ngôn thở dài, liền hắn bộ dáng kiêu mạn như vậy chỉ sợ sẽ không được nữ hoàng ưu ái đi!

Trước mắt lại hiện lên cặp mắt lạnh lạnh kia, trong lòng cũng có chút cay đắng, hoàng tử đối với hán kỳ vọng, hán không muốn cô phụ a! Thế nhưng... Hán thực sự như thần tử nói, nhất định có thể được nữ hoàng ái mộ sao? Hán rất hoài nghi a!

“Ngôn ca ca... Ngươi có hay không đang nghe ta nói chuyện a!” Áo nã nửa ngày, mới phát hiện đối tượng mình nói chuyện đã sớm không có nghe hán nói, Lăng Y Hiên nhủ mày hồ.

“Ta...”

Ngao Ngôn muốn trả lời, liền nghe thấy một thanh âm lạnh lạnh theo cửa truyền đến.

“Thánh chi đến!”

Hoàng thân vội vàng kéo Lăng Y Hiên còn chưa có kịp phản ứng quỳ xuống.

“... Hiện phong Ngao Thiên quốc tam hoàng tử làm Ngôn phi, tứ ở Huyền Ngôn cung, phong Lăng Hi quốc tứ hoàng tử là Lăng phi, tứ ở Tuyên Lăng cung. Khâm thờ.”

“Ngao Ngôn (Lăng Y Hiên) tiếp chi.”

Đứng lên nhìn thánh chi Lăng Y Hiên vẻ mặt hưng phấn, Ngao Ngôn khẽ cười cười, dù sao chỉ là đứa nhỏ bị làm hư a! Chắc hẳn tâm điện sát vách vị nào cũng nhận được thánh chi thôi! Đi tới trước bàn, thu thập thư xong, xoay người vỗ vỗ vai Lăng Y Hiên, “Thánh chi đều đã tới, ta phải trở về điện thu thập một chút đồ, ngươi cũng thu thập một chút, sẽ thật bận rộn a!”

“Ân! Cảm ơn Ngôn ca ca hôm nay đi theo ta a!” Có lẽ là ý thức được chính hán một chủ nhân đã chậm trễ, Lăng Y Hiên không có ý tứ nói dài dòng.

“Không có chuyện gì. Cáo từ.”

“Ân.”

Thảo luận chính sự điện...

“Những tên này đều là phi tử được chọn qua sơ thí, tổng cộng một trăm lẻ ba vị, ohm, mấy tên này này không có tính hèm mấy vị đã phong phi. Thỉnh nữ hoàng bệ hạ xem qua, cuối cùng vẫn cần bệ hạ tự mình lựa chọn.” Lễ bộ thượng thư cung kính đưa danh sách cho thị tùy đi tới bên người.

Theo trong tay thị tùy tiếp nhận danh sách, Hoàng Tổ Yên có loại xúc động muốn vỗ bàn kêu to, không phải bảo nàng ta tận lực chọn ít người sao? Một trăm lẻ ba vị? Cái này gọi là “Nén”? Thở sâu một hơi, nàng ngoài cười nhưng trong không cười liếc xéo Lễ bộ thượng thư đang cúi đầu không dám nhìn nàng, “Trẫm không phải đã nói với ngươi chọn ít người sao? Hừm?”

“Hồi bệ hạ, đây đã là danh sách nén qua, thỉnh bệ hạ minh xét!” “Ừm” một tiếng quỳ xuống, Lễ bộ thượng thư trong lòng cũng là rất khổ a! Liền bởi vì chuyện này, mấy ngày nay nàng đầu gối đều nhanh vì lay mà sắp hủy, nhưng nàng đã tận lực a! Nay còn lại cũng đều có là người của gia đình quyền thế hoặc tiền tài quyền thế, này vốn chính là yêu cầu hậu phi thấp nhất, nàng nghĩ tới nghĩ lui, tổng cảm thấy bỏ ai cũng không thích hợp, vì thế cũng chỉ có thể viết này.

Nhìn kỹ một chút tên những người được chọn này, nga, thì ra là có chuyện như vậy a! Quên đi, làm khó nàng ấy, việc này nàng ấy xác thực không dễ quyết định. “Quên đi, đứng lên đi! Trẫm biết, liền hôm nay đem những tú nam này đều triệu tập lại, trẫm tới chọn.” Bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, aiz! Một trăm lẻ ba người a!

“Vâng.” Lễ bộ thượng thư nghe thấy nữ hoàng nói, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nàng có thể cảm giác được ánh mắt đồng tình đến từ bốn phương tám hướng.

Ngự hoa viên...

“Chắc chắc... Đây không phải là công tử Tô đại nhân gia sao? Hôm nay trang điểm thật là xinh đẹp a!” Một người nam tử mặc diêm lệ lắc mông đi vào ngự hoa viên, vừa đi còn không quên chiêm chọc một nam tử hồng y bên cạnh.

“Hừ! Ngươi còn nói ta, ngươi xem trên mặt ngươi yên chi phần đều nhanh sắp rơi xuống!” Hồng trang nam tử tuyệt không tỏ ra yếu kém chiêm chọc trở lại.

“Ngươi... Hừ! Bản công tử không chấp nhặt với ngươi!”

“Bản công tử mới không cần!”

Hai người hừ một tiếng, liền xoay người đi qua một bên.

Mà những người khác nơi đó tựa hồ cũng đều là loại tình huống này, nhận thức tương hỗ chiêm chọc một chút, không biết, liền cùng người ngoài chỉ trỏ.

Trên cây cùng ngự hoa viên cách một dãy tường...

“Ha ha ha ha... Quá thú vị, quá chơi vui a, ha ha ha ha...”

Lúc này nếu như có người đi qua đây nhất định sẽ bị dọa, chỉ thấy trên cây một vị nữ tử thanh lệ không hề hình tượng ôm bụng cười to, mà thanh linh ngồi bên cạnh chính là nữ hoàng đệ hạ các nàng bình thường bất cầu ngôn tiểu...

Bất đắc dĩ vươn tay đem Hạ Vân cười đến thiếu chút nữa rơi xuống cây nắm lại, Hoàng Tố Yên mỉm cười nhìn nàng, “Có buồn cười như vậy sao?”

“Ách! Tiểu thư người chẳng lẽ không cảm thấy buồn cười sao?” Nghi ngờ nhìn tiểu thư nhân nhạ câu dẫn ra khóe miệng. Những công tử đó như vậy làm cho nàng nhớ lại tiểu thư trước đây nói với nàng “Vai hề”!

“Có khỏe không?” Nếu như người xem qua diễn kịch trong phim truyền hình những người trong hoàng cung tranh quyền đoạt lợi, người liền biết bọn họ như vậy chỉ là chút lòng thành. Hoàng Tố Yên ở trong lòng nói.

“Nga, nhìn bên kia, các chính chủ tới a!” Hạ Vân đột nhiên mắt phát quang nhìn về phía ngự hoa viên bên kia.

Hoàng Tố Yên quay đầu đi, nga, các phi tử nàng tân phong tới a! Thế nhưng... Chính chủ là ta đi? Liếc mắt nhìn Hạ Vân về mặt biểu tình xem cuộc vui, Hoàng Tố Yên quyết định vẫn là không cùng nàng tính toán đi.

“Ngôn ca ca, chúng ta ngồi cùng nhau đi!” Lăng Y Hiên ngoài miệng mặc dù hỏi, cũng đã ngồi xuống.

Ngạo Ngôn cười cười, cũng không thêm để ý hấn ‘Không câu nệ tiểu tiết’. Đôi mắt sáng vừa chuyển, nhìn về phía Băng Mặc vào sau hấn, nhị hoàng tử Băng Ảnh quốc này thật đúng là người cũng như tên a! Về mặt trong sạch, trong con người cũng là một mảnh băng lãnh, hơn nữa hình như cũng không thích cùng người tiếp xúc.

“Thần...” Hoàng Tố Yên ngo ngác nhìn tân phi tử thứ ba tiến ngự hoa viên, Thần? Không, hấn tại sao có thể là Thần!

Thần ở hiện đại a! Mặc dù biết không có khả năng, nhưng trong lòng hiện lên kích động đây là cái gì? Ánh mắt mơ màng nhìn về phía thân ảnh vô cùng quen thuộc kia, thực sự rất giống a! Ngay cả biểu tình băng lãnh trên mặt cũng rất giống a!

“... Tiểu thư, tiểu thư?”

Xóa sạch người lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt, Hoàng Tố Yên đã khôi phục bình thường, “Làm gì?”

“Làm gì? Chính chủ đều tới, Hạo Nhiên, Lâm Tư Thần cũng đều tới, người này ‘Chính’ chính chủ hấn là đi đi!” Tức giận lầu bầu một tiếng, Hạ Vân xoa tay mình bị đánh đau.

“Được rồi, là của không đúng, nhầm rồi, xong chưa!” Aiz! Nàng chính là với Hạ Vân không có biện pháp a!

“Ha ha! Ân.” Lập tức không hề giả trang ủy khuất nữa, Hạ Vân rất hài lòng vỗ vỗ vai Hoàng Tố Yên. Mặc dù các nàng là quan hệ trên dưới, nhưng càng như là hảo tỷ muội, cho nên nàng đối tiểu thư cho tới bây giờ đều khách khí a!

“Aiz!” Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Hoàng Tố Yên nhẹ nhàng nhảy, liền hạ cây. Hoi chút sửa sang lại hoàng phục có chút mất trật tự một chút, Hoàng Tố Yên thông dong về phía ngự hoa viên đi.

Hoa viên tiểu thị nhìn thấy nữ hoàng tới, vội kéo giọng hô một câu, “Nữ hoàng giá đáo...”

“Thần tử khấu kiến nữ hoàng.”

“Thần thiếp tham kiến nữ hoàng.”

“Ừ, tất cả đứng lên đi!”

Đi lên phía trước, ngồi ở thượng vị, Hoàng Tố Yên quét mắt toàn trường, “Làm sao vậy? Vừa không phải đều trò chuyện rất vui về sao? Thế nào trầm đến liên đều không nói nữa?”

Nghe thấy nữ hoàng nói, đại bộ phận người cũng đỏ mặt, không phải là bởi vì xấu hổ, mà là... Rất nhiều người len lén liếc nhìn nữ hoàng ngồi ở thượng vị. Không tiến cung, trước xác thực nghe nói qua rất nhiều chuyện của nữ hoàng, nhưng về tướng mạo lại rất ít người biết, nguyên nhân là nữ hoàng cực ít ở trước mặt công chúng xuất hiện, ngay cả rất nhiều đại thần trong triều đều là thời gian nữ hoàng làm lễ thành niên mới gặp được nữ hoàng, huống chi bọn họ đám nam tử đường ở khuê phòng này? (Sally: ohm edit tới đoạn này rồi ta vẫn, thật ko quen được thế giới nữ tôn này lắm ak).

Hôm nay vừa thấy, để cho bọn họ cảm thấy trước mắt sáng ngời, kinh diễm! Đây là cộng đồng phản ứng trong lòng mọi người. Mái tóc dài như thác nước tùy ý xõa bay ở sau người, làn da trắng nõn thủy nộn, đôi mắt sáng lạnh lạnh như mặt nước, môi mỏng đỏ tươi, hơn nữa vóc người thon dài, lồi lõm quyến rũ, cung trang vàng nhạt, bước đi càng hiển chap chôn sinh tư. Nữ hoàng xuất hiện làm cho tất cả mọi người ở đây rơi vào ngây đại. Liền mấy vị hoàng tử cũng không khác mặt đều phát ngốc.

Hoàng Tố Yên tựa thành thói quen loại tràng diện này, chỉ nhìn chăm chăm Băng Mặc, hấn, chỉ lúc nàng vừa xuất hiện, trong mắt hiện lên kinh diễm, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục băng lãnh. A! Có ý tứ! Từ khi đi tới trên thế giới này, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử giống hấn như vậy a! Huống chi

hắn giống Thần như vậy... Hoàng Tổ Yên ở trong lòng hạ quyết định sau này tìm hắn hảo hảo nói chuyện.

“Hôm nay đem mọi người gọi đến nơi đây, chủ yếu là muốn trong các người chọn ra một ít phi tử tương lai vào ở hậu cung của trẫm, trẫm xem ra, ở đây các vị đều là kinh qua thiên chọn vạn chọn...” Nói một chút cần thiết cảnh nói, Hoàng Tổ Yên trong lòng nho nhỏ khinh bỉ chính mình một chút, nói như thế nào đều tựa như tiết mục radio tuyển tú! Nhưng đây là bước cần thiết cũng không có biện pháp, ai kêu những người này phía sau đều đại biểu cho thế lực một phương đây! Nàng thật không muốn bởi vì một lần tuyển phi mà khơi mào một ít náo động!

“... Vì thế, hôm nay trẫm cho các người một cơ hội biểu hiện mình.”

“Bệ hạ, chúng thần thiếp có thể tham gia sao?” Lăng Y Hiên cũng không muốn buông tha cơ hội được nữ hoàng ưu ái này, nếu như trước là bởi vì mẫu hoàng chờ mong, hắn mới muốn tại hoàng cung này chiếm được vị trí nhỏ nhoi, hiện tại hắn lại thật hi vọng nữ hoàng có thể thích hắn, làm cho hắn có thể ở trong lòng của nàng chiếm vị trí.

“Có thể!” Hoàng Tổ Yên nhướng mày, nhìn Lăng Y Hiên nóng lòng muốn thử, cùng với Ngao Ngôn bên cạnh ngăn cản.

Ngao Ngôn cảm giác được tầm mắt nữ hoàng, vội thu hồi tay muốn kéo Lăng Y Hiên, đối nữ hoàng khẽ cười, liền cúi đầu như đang suy nghĩ cái gì.

“Hôm nay trẫm chấp nhận, các vị đã phong phi cũng cùng nhau biểu diễn đi!” Nhìn Nhiên nhi, Thần nhi kinh ngạc nói rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, cùng Băng Mặc trong mắt chột lóe lên kinh ngạc, Hoàng Tổ Yên đột nhiên có loại xúc động muốn cười to, xem ra chính mình bản chất vẫn là man ác liệt a!

Kế tiếp, không hề lo lắng, đám nam tử này suốt ngày dường ở khuê phòng còn có thể biểu diễn những thứ gì? Đơn giản chính là cảm kỳ thư họa, nga, còn có vũ. Bất quá, vẫn là làm cho nàng nhớ kỹ vài người, ừ, liền lưu lại mấy người kia đi! Người khác cũng chỉ có thể để cho bọn họ đẹp đường hô phù.

“Được rồi, hôm nay đi ra đi! Đều đi về nghỉ ngơi đi!”

Hoàng Tổ Yên phát phát tay, nói kết thúc. Nàng thật là có điểm mệt mỏi, aiz! Xem mỹ nhân mệt mỏi a!

“Cung tiễn nữ hoàng.”

Ngự thư phòng...

“Trúc nhi, người đem thánh chỉ này giao cho quan tuyên chỉ.” Hoàng Tổ Yên đem thánh chỉ vừa nghĩ tốt đưa cho Trúc nhi đứng ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần, lại bỏ lỡ trong mắt Trúc nhi một vẻ đau xót.

“Vâng.” Tiếp nhận thánh chỉ, không đi, nhìn nữ hoàng, Trúc nhi vội cúi đầu đi ra ngoài.

Tìm được quan tuyên chỉ, đem công đạo nữ hoàng nói một lần, Trúc nhi liền rơi vào suy nghĩ của mình.

“Nga, kia chúc mừng Trúc thị túy, nữ hoàng phong ngài cùng Ngọc thị túy làm Thị Quân a! Ngài có muốn ta đến nơi ở tuyên chỉ không?”

“Cái gì? Phong ta cùng Ngọc nhi làm Thị Quân?” Nghe thấy tuyên chỉ quan nói, Trúc nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn tuyên chỉ quan.

“Ách? Ngài không thấy thánh chỉ sao?” Tuyên chỉ quan cũng kinh ngạc nhìn Trúc nhi, thánh chỉ này không phải Trúc thị túy chính mình lấy tới sao?

‘Cuộc’ lấy thánh chỉ trong tay tuyên chỉ quan nhìn kỹ một lần. Thực sự, thực sự, nữ hoàng thực sự phong bọn họ a!

Thật là cao hứng a! Trước trong lòng đau trong nháy mắt đều biến mất, Trúc nhi chỉ cần biết rằng nữ hoàng không có quên chính mình thì tốt rồi, như vậy liền thỏa mãn...

“Kia... Trúc Thị Quân, nô tỳ này đi tuyên chỉ a?” Tuyên chỉ quan cẩn thận liếc mắt nhìn Trúc nhi vừa khóc vừa cười, hỏi.

“Ách! A! Có thể, người có thể đi.” Kịp phản ứng lại, Trúc nhi cười cười, đưa thánh chỉ qua.

Nhìn theo tuyên chỉ quan đi ra viện, Trúc nhi cao hứng xoay người hướng hắn và gian phòng Ngọc nhi đi, hắn lấy tin tức này nói cho Ngọc nhi, miễn cho hắn thương tâm!

Nữ hoàng không có quên bọn họ đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đêm trước khi đi ngoại quốc

Ngự thư phòng...

“Bệ hạ, ngài nói cái gì? Người muốn tự mình đi Ngao Thiên?” Tể tướng hoàn toàn không dám tin vào tai mình, khi này nữ hoàng vừa nói muốn đích thân mang theo mười vạn thạch lương thực* đi sứ sang Ngao Thiên?

*mười vạn thạch lương thực: 1 vạn = 10.000

10 vạn = 100.000

1 thạch = 10 đấu

10 vạn thạch = 100.000 đấu.

“A, tể tướng, khanh không có nghe sai, trăm thật sự nói muốn đi Ngao Thiên quốc, mà trăm cũng không muốn sứ giả đi cùng!” Hoàng Tổ Yên tâm tình rất tốt, giải thích.

“A, không phải bệ hạ mới vừa nói muốn đi ngoại quốc...” Tể tướng kinh ngạc nhìn nữ hoàng đang mỉm cười.

“Đúng là trăm nói muốn đi ngoại quốc, nhưng chẳng lẽ trăm không thể vi hành sao?”, nhún mày cười, nhìn vẻ mặt còn chưa kịp phản ứng lại của tể tướng đại nhân, ừ, cái dạng biểu tình này của tể tướng thật hiếm thấy.

“Ách? Vi hành?” Lại là một tiếng thét kinh hãi. Tể tướng cảm thấy trái tim mình không kiên cường được như mình nghĩ! Nó sắp bị nữ hoàng dọa cho đổ bệnh luôn rồi. “Bệ hạ, việc này quá nguy hiểm, thứ cho thần không thể tán thành được!” (Aqua: *kê gối quỳ lạy* tể tướng à, cho con lạy ngài cái, sao ngài chậm tiêu thế, quanh đi quẩn lại giờ mới hiểu =.=)

“Tể tướng yên tâm đi! Trăm đã nghĩ kĩ rồi! Trăm không chỉ đi một mình, mà còn dẫn theo Thần nhi nữa”. Tiếp tục quảng thêm một trái “bom”, Hoàng Tổ Yên lặng lặng chờ tể tướng hoàn hồn.

Qua một lúc lâu, tể tướng mới cau mày, nhìn vẻ mặt yên lặng của nữ hoàng, “Bệ hạ đã quyết định?”

“Đúng”. Không phải là nàng tự cao tự đại, nàng tin chỉ vài người như thế nàng vẫn có thể tự bảo vệ chu toàn, nàng chắc chắn không bao giờ lấy sinh mệnh của người mà nàng quan tâm ra đùa giỡn!

“Được rồi! Nếu bệ hạ đã kiên trì như vậy, thì vi thần cũng không lời nào để nói, thần chỉ hi vọng bệ hạ hãy nhanh chóng xong việc trở về, quốc gia không thể một ngày không có vua!” Còn nhưng người vừa mới vào hậu cung đó, đều là những kẻ không đơn giản!

“Ừ, trăm biết tể tướng đang lo lắng cái gì, người yên tâm, trăm tự có chừng mực. Trong mấy ngày trăm không ở đây, làm phiền tể tướng hãy xử lý chính sự, có việc lớn gì thì hãy liên lạc ngay với trăm.” Từ trong ngực lấy ra một tờ giấy màu đen, Hoàng Tổ Yên đem nó đưa cho tể tướng.

“Đây là...” Tể tướng nhận lấy, nhìn mặt trên ghi chữ theo ký hiệu đặc biệt, xuống chút nữa thì thấy tên gọi viết trên đó, kinh ngạc mở to hai mắt, “Đây thực sự là huyền ung?”

“Ừ, người mang theo tờ giấy này đi lĩnh chỉ mạng huyền ung về đây, có chuyện gì liền dùng huyền ung liên lạc với trăm.” Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Hoàng Tổ Yên trầm ngâm một chút, nhìn chằm chằm vào mặt tể tướng tiếp tục nói, “Nếu có việc gấp mà trăm không thể đúng thời gian hồi cung, mà người lại không thể tự ra quyết định, thì hãy tìm Tam hoàng tử của ta để bàn bạc một chút.”

“Tam hoàng nữ?”

“Đúng”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nữ hoàng, tể tướng biết không thể hỏi nhiều, dù sao sau này cũng sẽ biết thôi, không phải sao? Việc có liên quan đến Tam hoàng nữ...

“Được rồi! Cứ như vậy đi! Tể tướng, khanh có thể về nghỉ ngơi, sau này còn làm phiền khanh.”

“Đây là việc vi thần phải làm, vi thần xin cáo lui.”

“Ừ” Giờ này, Hoàng Tổ Yên cảm thấy đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, bên tể tướng đã thuyết phục được rồi, còn hậu cung bên kia mới là một vấn đề lớn a! Aiz!

Tuyên Nhiên cung...

“Yên, người thực sự dẫn ta đi Ngao Thiên quốc sao?” Nam Cung Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn Hoàng Tổ Yên, đừng nói là xuất ngoại, hẳn chính là đại công tử của một thế gia a, nếu không có sự phò hộ cầu phải mang theo hắn, chỉ sợ rằng ngay cả cửa nhà cũng không ra được. Vì thế lần này Hoàng Tổ Yên muốn dẫn hắn ra ngoài du ngoạn, làm hắn thật sự rất kinh ngạc, mặc dù mình thật sự muốn ra ngoài nhìn chung quanh một chút, nhưng là nam tử lễ tiết lại không cho phép hắn “xuất đầu lộ diện” như vậy.

Hoàng Tổ Yên mỉm cười đem Nam Cung Hạo Nhiên ôm vào trong lòng, “Đúng vậy, ta đã tính toán xong, mặc dù ta nói với tể tướng là đi vi hành, nhưng

ta lại chân chính muốn mang các người ra ngoài chơi vui vẻ một chút a!”

“Thế nhưng...” Hấn còn có chút lo lắng, hiện tại thân phận đã không còn như lúc trước, nữ hoàng một quốc gia mà lại mang theo phi tần ra ngoài du sơn ngoạn thủy, thấy thế nào cũng không được ổn cho lắm!

“Được rồi, không có nhưng nhị gì hết, Nhiên nhi không tin ta sao?” Cố ý mang theo chút oán giận trong giọng nói, Hoàng Tổ Yên nhìn chăm chăm Nam Cung Hạo Nhiên, trong con người mang theo ý cười khó nén.

“Không, Ta tin Yên! Yên nói như thế nào thì cứ làm như thế ấy đi!” Cuồng quýt bày tỏ tâm ý của mình, Nam Cung Hạo Nhiên không để ý thấy ý cười trong mắt Hoàng Tổ Yên.

“Ha ha, ta biết!”

“Yên! Người lại trêu chọc ta!” Khi nhìn thấy ý cười trên mặt Hoàng Tổ Yên, Nam Cung Hạo Nhiên giận dữ quay mặt sang một bên.

“Ha ha. Nhiên nhi đừng nóng giận a! Ta còn phải đi thông báo với những người khác một tiếng, người nghỉ ngơi sớm một chút đi thôi, này mai thu thập hành lý sẽ hơi mệt đấy!” Hoàng Tổ Yên tay đang ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Hạo Nhiên nghiêm túc nhìn hấn.

“Vâng.” Không dám nhìn thẳng vào tuyệt sắc dung nhan trước mặt, Nam Cung Hạo Nhiên đỏ mặt gật gật đầu.

(Aqua: xin chú ý chút, em Nhiên cũng là mỹ nhân đó)

“Tốt, ta đi đây.” Cúi đầu ấn xuống trên môi Nam Cung Hạo Nhiên một cái hôn, Hoàng Tổ Yên xoay người đi ra ngoài, ừm, còn vài chỗ phải đi nữa!

Chuyện kể tiếp, rất hiển nhiên, chỗ của Băng Mặc thì tốt rồi, nàng nói muốn dẫn hấn đi Ngao Thiên quốc, hấn chỉ kinh ngạc một chút liền lập tức khôi phục như cũ, gật nhẹ xem như đáp lại.

Không biết vì sao, Hoàng Tổ Yên đối với Băng Mặc cảm thấy rất hứng thú, nàng cảm thấy sự băng lãnh của hấn không phải do trời sinh đã có, mà trước đây hấn là đã xảy ra chuyện gì nên hấn mới biến thành như vậy. Nàng cũng không phải là người có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, nhưng nàng thực sự rất muốn biết chuyện gì xảy ra với Băng Mặc làm cho hấn thành như vậy. Cho nên nàng mới muốn dẫn Băng Mặc ra ngoài, để chậm rãi hiểu biết thêm về hấn!

Chỗ Lăng Y Hiến thì càng không cần giải thích nhiều, với tính cách hoạt bát như thế nên khi nghe Hoàng Tổ Yên muốn dẫn hấn đi chơi, thì hoàn toàn không nghĩ ngợi gì đáp ứng ngay, còn muốn ngay lập tức thu thập hành lý. May là bị Hoàng Tổ Yên ngăn cản, nói đùa, bây giờ đã tốt rồi đó! Bị hấn một mực náo loạn, ai có thể nghỉ ngơi được chứ?

Nhìn Lăng Y Hiến có điểm râu rĩ không vui, Hoàng Tổ Yên cũng chỉ có thể buồn cười ôm hấn một cái, thật là một đứa nhỏ không có tâm cơ a! Trong hoàng cung như thế mà cũng có một hoàng tử thẳng thắn, ngây thơ, đúng là chuyện không thể nào ngờ được! Là được bảo vệ quá chặt đi! Hoàng Tổ Yên không biết rằng sự bất mãn trong lòng của nàng đối với một Lăng Y Hiến điều ngoa bocc đồng đã dần dần biến mất.

Chỗ của Lâm Tư Thần cũng không có gì để giải thích, Hoàng Tổ Yên rất thích sự ôn nhu của hấn, nghe thấy nàng nói muốn dẫn ra ngoài du ngoạn, hấn không nghi hoặc gì...à mà cũng có thể có nghi hoặc, nhưng hấn lựa chọn hoàn toàn tiếp thu. Hấn nên vì Hoàng Tổ Yên bớt đi chút phiền toái.

Kéo Lâm Tư Thần ngồi lên trên đùi nàng, ôm ấp thân thể ôn hương mềm mại của hấn, Hoàng Tổ Yên khó có được sự hưởng thụ yên tĩnh.

Lâm Tư Thần ngoan ngoãn tựa đầu trên vai của nữ hoàng, nghe khí tức tươi mát trên người nữ hoàng, trong lòng một mảnh ngọt ngào. Hấn thực sự chưa từng nghĩ tới sẽ hạnh phúc giống như bây giờ. Nam tử vốn không có cái quyền lợi được chọn thê chủ cho mình, đại đa số người đến đêm động phòng mới thấy được thê chủ thiên địa định sẵn của mình, mà hấn lại được gả cho người mình yêu, đồng thời nữ hoàng cũng rất thương yêu hấn, nên cảm thấy cuộc đời này không còn gì để nuối tiếc!

Ra khỏi Nghênh Thần cung thì đã trễ, Hoàng Tổ Yên bỗng cảm thấy buồn cười vì hành vi giống như đi chợ của mình, nàng là nữ hoàng a! Vì sao khi đối mặt với hậu cung phi tần nàng lại cẩn thận từng li từng tí như thế?

Là yêu thương đi! Ở thế giới này nam tử một khi gả cho người, là không có quyền tự chủ, nàng không đành lòng để những nam tử ưu tú như thế này sống một cách mơ hồ cả đời, giờ gả cho nàng rồi, thì nàng sẽ tận lực cho bọn họ có được hạnh phúc. Mặc dù tình yêu của mình có thể phân chia nhiều như vậy, nhưng nếu để bọn hấn an tâm chính mình vẫn có thể làm được.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn sắc trời, đã trễ thế này rồi! Không biết Ngao Ngôn đã ngủ chưa?

“Nô tài tham thám kiến nữ hoàng.” Nhìn thấy nàng xuất hiện ở Huyền cung, những tiểu thị đó vừa cao hứng vừa lo lắng, cao hứng vì chủ tử mình được sủng ái, lo lắng vì mình sẽ phạm sai lầm.

“Đứng lên đi!” Không nhìn đến những biểu tình kinh sợ đó, Hoàng Tổ Yên nhàn nhã đi vào.

“Thần thiếp không biết bệ hạ giá lâm, không kịp tiếp đón từ xa, thỉnh bệ hạ thứ tội!” Vội vàng hành lễ, Ngao Ngôn không ngờ nữ hoàng sẽ đến nơi này của hấn, hơn nữa còn là buổi tối...Không dám nghĩ tiếp, bàn tay nắm chặt nhuộm thắm màu đỏ ửng...

Không chút nào để ý hành vi của mình đã bị người hiểu lầm, Hoàng Tổ Yên tự nhiên đi lên phía trước nâng Ngao Ngôn dậy, “Hôm nay trẫm tới đây có việc muốn nói.” Kéo hấn đi tới trước bàn ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào mắt Ngao Ngôn, “Trẫm muốn dẫn người tới Ngao Thiên quốc du ngoạn một

chút!”

“Mang ta đi Ngao Thiên?” Ngao Ngôn nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ừ, bắt quá không chỉ có mình ngươi, còn có những hoàng tử khác cùng đi, ừm, cứ xem như là ‘du lịch trắng mặt’ đi!” Khi nói những lời này, tự Hoàng Tổ Yên cũng sợ run cả người, từ lúc nào chính mình lại trở nên buồn nôn như thế? Chẳng lẽ là do hoàn cảnh gây ra?

“A?” Mặc dù không hiểu cái gì gọi là ‘du lịch trắng mặt’, nhưng hẳn thật sự nghe rất rõ ràng là muốn dẫn hắn đi. Không ngờ còn có thể trở về thăm nhà, hẳn vẫn nghĩ rằng sau khi gả cho người, thì sẽ không bao giờ có thể trở về được nữa! Mặc dù Ngao Thiên đem ‘tổng’ hắn cho người, nhưng dù sao đó cũng là nơi mà hắn sống từ nhỏ đến lớn a! Nhu thuận tựa đầu ở trên vai nữ hoàng, thờ dài nói một tiếng “Bệ hạ, đa tạ ngài!”

Nhẹ nhàng ôm lấy ngay thời khắc Nhạo Ngôn yếu đuối nhất, trong mắt Hoàng Tổ Yên Ngao Ngôn giống như đóa sen, thanh nhã cao quý, không ngờ nàng chỉ nói muốn dẫn hắn về nước nhìn một chút, hẳn đã đỡ xuống tâm phòng bị của mình.

Một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên nghe thấy tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai, Ngao Ngôn này... cứ nhiên cứ như vậy mà tựa vào vai nàng ngủ?

Bình ôn ôm lấy hắn, trong lòng không khỏi cảm khái “Thật nhẹ a!”. Trong thế giới này, hình như nam tử ngoại trừ kết cấu thân thể bên ngoài vẫn là nam, còn những đặc điểm khác thì giống như nữ tử kiếp trước, về tính cách thì giống như nữ tử cổ đại. Chính nàng không phải sau khi tới thế giới này cũng biến đổi rất nhiều sao?

Phát hiện gương mặt trắng nõn của Ngao Ngôn dần lộ vẻ đỏ ửng, nàng khẽ cười cười, khẽ sát vào tai mỹ nhân đang ngủ, nhẹ nhàng nói: “Lần sau không nên giả bộ nga! Sẽ bị trảm ‘ăn tươi’ đó!”

Nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của Ngao Ngôn có xu thế càng đỏ hơn, Hoàng Tổ Yên cười lớn ra tiếng “Được rồi, trảm đi đây, này mai trảm lại đến!”

Cảm giác được trong phòng không có người ở lại, Ngao Ngôn mới dám mở mắt ra, nhìn phương hướng nữ hoàng rồi đi mà xuất thần, khóe miệng dần gọi lên tươi cười.

Hạnh phúc! Có lẽ hắn cũng có thể có được, dù chỉ là một phần nhỏ, hắn cũng đã thỏa mãn.

“Hoàng muội tâm tình thật tốt a!” Nàng ngẩn đầu nhìn sắc trời, canh ba rồi! Vị nữ hoàng bệ hạ này hình như không có chút ý tứ muốn nghỉ ngơi nào. Hoàng Lan Chanh bắt đầu đi nghỉ.

“Thế nào? Hoàng tỷ không chào đón ta sao?” Hoàng Tổ Yên lười biếng tựa vào trên ghế, thương thức một cái chén dạ quang trong tay, ừm, nếu có rượu nho thì tốt hơn.

“Nào dám a! Ngài là nữ hoàng, toàn bộ hoàng cung này đều là của ngươi, ngươi muốn đi đâu thì đi đó, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu!” Không phải oán giận, chỉ là thuần túy trần thuật sự thực thôi, Hoàng Lan Chanh lạnh nhạt nhìn nữ hoàng trước mắt rất không có hình tượng.

“Ha ha, hoàng tỷ thấy mệt mỏi sao? Vậy thì sau này sẽ càng mệt hơn nga!” Hoàng Tổ Yên lộ ra mỉm cười giống kiểu hồ ly.

Mâu quang Hoàng Lan Chanh chợt lóe, sắc mặt không chút thay đổi “Nhanh như vậy đã lôi ta ra sao?”

Trong mắt tinh quang chớp lóe, Hoàng Tổ Yên như vô ý gõ cái chén “Đúng vậy, tuy nói rằng các nàng chính là tân đề nhâm*, nhưng không phải ai cũng có căn cơ trong triều, nếu không cũng không đến lượt bọn họ đâu.” Ánh mắt lưu chuyển, nhìn Hoàng Lan Chanh nhoen miệng cười, “Nếu hoàng tỷ có thể nắm giữ một số viện quan trọng thì ta sẽ an tâm một chút.”

(*Tân đề nhâm: Những người có thể lên ngôi tiếp theo nếu vua hiện tại chưa có con nối dõi, cũng là hoàng nữ, có khả năng lên làm ứng cử cho ngôi vị.)
(Sally: theo ta hiểu là vậy, có gì Mn góp ý thêm ak)

“Nga.” Gật đầu hiểu rõ, tuy Hoàng Lan Chanh không biết hoàng muội này muốn làm gì, nhưng vẫn có thể biết một ít.

“Ha ha, ta cũng không muốn trong thời gian này lại có thêm việc, còn có người ở đằng sau cản trở!” Ngửa đầu uống một hơi cạn chén rượu, Hoàng Tổ Yên đứng lên phát phát tay, “Ngày mai ta sẽ mang các phi tử của ta đi du ngoạn, triều chính liền kính nhờ hoàng tỷ a!”

Mục trường khẩu ngọc (tương tự như mắt chữ O miệng chữ A) nhìn Hoàng Tổ Yên rất nhanh biến mất trong bóng đêm, Hoàng Lan Chanh bắt đầu xoa xoa thái dương, đây mới chính là mục đích mà nàng đến đi! Thật là, chính mình cứ nhiên mang theo mỹ nhân đi chơi, đem việc triều chính quẳng hết cho nàng! Aiz! Minh đã đáp ứng giúp nàng, còn có thể nói gì được đây!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: “Du lịch? Đi di cư?”

Ngự thư phòng...

“Lý đại nhân, trăm đã cùng các đại thần thương lượng xong cả rồi, số lượng mười vạn thạch lương thực này không phải là ít! Quý quốc đã chuẩn bị đủ bạc đến mua chưa?”

“Ách.” Không ngờ nữ hoàng sẽ hỏi trực tiếp như vậy, Lý Sơn sững sốt một chút mới phản ứng được, “Nga, quốc gia của ta sẵn sàng dùng bạc để mua lương thực, chỉ là...” Dừng lại một chút, nhìn thấy nàng cũng không có bộ gì là không vui, mới tiếp tục nói: “Hắn nữ hoàng bệ hạ cũng biết, trận thiên tai lần này tới quá nhanh và quá mạnh, lần này diện tích gặp tai họa của bản quốc rất lớn, vì thế...”

“Trăm biết ngài muốn nói gì. Về phương diện giá cả của lương thực thì không thể giảm xuống, có lẽ Lý đại nhân không biết, lần này việc trợ giúp cung cấp lương thực cho quý quốc phần lớn đều ấn theo giá cả trên thị trường để mua, vì thế muốn tăng giá chỉ có thể dựa vào giá cả trên thị trường, bất quá...” Nhìn Lý Sơn gương mặt vừa ửng oải vừa chờ mong, Hoàng Tổ Yên hơi gọi khẽ miệng lên, mặc dù lần này lương thực đúng là dựa theo giá cả trên thị trường mua được, lương thực mà quốc gia tồn trữ đúng là không thể động! Nhưng trên cơ bản đều dùng danh nghĩa của nàng mà đem tới, vì thế lần này nàng nghĩ là có thể kiếm được một khoản lớn, ha ha ha, không biết lần này có được tính là lạm dụng chức quyền không?!

“Bất quá, trăm rất đồng tình đối với nạn dân của quý quốc! Như vậy đi, Lý đại nhân, lần này quý quốc vẫn theo lệ thường trả tiền lương thực, còn những đại phu được phái đi đó sẽ do quốc gia của ta trả tiền thù lao, thế nào?”

Biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của một quốc gia cạnh tranh, còn có quốc gia có thể giúp người được sao? Không bỏ đá xuống giếng đã là may cho người lắm rồi! Lý Sơn thở dài trong lòng, “Được rồi, lần này đa tạ nữ hoàng rất nhiều vì đã ủng hộ quốc gia của ta!”

“Nga, không có gì, trăm giúp chính là bách tính mà.” Hoàng Tổ Yên thấy nàng đã nghĩ thông suốt, cũng không hứng thú nói thêm gì nữa, “Vậy cứ như thế đi! Trăm sẽ phái sứ giả vận chuyển số lương thực cùng Lý đại nhân trở về.”

“Tạ ơn nữ hoàng.”

“Kia, Lý đại nhân quyết định lúc nào về nước?”

“Vi thần hi vọng càng nhanh càng tốt.”

“Ừ, lương thực trăm đã sai người chuẩn bị xong, chuyện của nạn dân đúng là càng nhanh càng tốt!” Trong lòng Hoàng Tổ Yên rất thương thức đối vị đại nhân biết quan tâm bách tính này, nghe nói nàng chính là tể tướng, có một tể tướng như vậy Ngao Thiên quốc thật đúng là may mắn a! Đương nhiên tể tướng của nước ta cũng rất tốt a. (Aqua: chỉ khen mẹ chồng của mình kia ^.^)

“Ân, vậy vi thần xin cáo từ, lập tức khởi hành về nước.” Lý Sơn nghe thấy nữ hoàng nói tất cả đều chuẩn bị xong, thì có chút không chờ đợi được, nạn dân trong nước không thể nào đợi lâu hơn được nữa!

“Tốt, khi Lý đại nhân ra khỏi cung sẽ có người dẫn ngài đến chỗ sứ thần của nước ta, các ngài liền cùng nhau lên đường đi!”

“Đa tạ bệ hạ.”

Nhìn thân ảnh Lý Sơn biến mất, Hoàng Tổ Yên thả lỏng thân thể một chút, cái chức vụ nữ hoàng này thật đúng là không phải dễ người làm, mệt a! Bất quá, vừa nghĩ đến sắp được ra ngoài du lịch, tâm tình của nàng lập tức tốt lên, Ha ha ha, bọn họ hẳn đã chuẩn bị xong rồi đi!

Tuyên Nhiên cung...

“Nữ hoàng giá đáo...”

Hoàng Tổ Yên đi vào cửa cung, nhất thời bị tình cảnh trước mắt dọa hoảng sợ, ách, cái tình hình gì đây? Thế nào mà các phi tử của nàng đều tập trung ở đây?

“Thần thiếp xin thỉnh an bệ hạ.”

“Ân, bình thân.” Hoàng Tổ Yên đi đến vị trí trung tâm ngồi xuống, “Hôm nay họp mặt sao?”

“Không có, chỉ là hôm nay các đệ đệ biết bệ hạ muốn đi du lịch, nên sang đây nhìn một chút mà thôi.” Ngao Ngôn nhân nhật nói, nói xong còn đối Hoàng Tổ Yên nhoén miệng cười.

“Nga?” Hoàng Tổ Yên nhíu mày, quét mắt một vòng toàn trường, những phi tử mà nàng không thông báo về việc đi du lịch đều mang một biểu tình ủy khuất, aiz, chẳng lẽ muốn nàng đem cả một đoàn mỹ nhân như này ra ngoài sao? Đem theo những hoàng tử đó đã là cực hạn rồi, nếu mang hết đồng lòng người này đi, thì còn gọi là ‘vi hành’ sao?

“Lần xuất cung này, thật ra trăm có việc cần phải hoàn thành, những người khác để sau này nói đi!” Hoàng Tổ Yên có chút đau đầu xoa xoa thái dương, nàng đã nói không nên có nhiều phi tử như vậy rồi! Nhưng lễ bộ thượng thư kia là người quá bảo thủ, nói nàng chọn quá ít, bất lợi cho sự phồn vinh của hoàng thất, nhưng người khác cư nhiên cũng nghĩ như vậy, thế nên hậu cung liền nạp đến mười mấy người (bao gồm Nam Cung Hạo Nhiên bọn họ!)

Nhìn thấy những người khác thần sắc có chút buồn bã, Hoàng Tổ Yên cũng không rất bắt đắc dĩ, về vật chất nàng có thể thỏa mãn bọn họ, nhưng về việc tình cảm cùng sự bận tâm đến mọi chuyện của bọn họ mà nói, nàng không làm được, cũng không có tinh lực dư thừa để làm.

“Được rồi! Hôm nay chỉ tới đây thôi! Lần này không có chuyện gì thì tan đi!”

“Vâng, thần thiếp xin cáo lui!” Nhìn những người kia đều lui xuống, Hoàng Tổ Yên quay đầu lại, nhìn biểu tình khác của mấy vị phi tử, “Các người thu thập xong rồi sao?”

“Vâng, thu thập xong rồi.”

“Ừ, vậy khởi hành thôi!” Nói xong, chuẩn bị đứng dậy.

“Ách, chờ một chút, Yên... à không, bệ hạ, chúng ta nhiều người ra ngoài như vậy thực sự không sao?” Nam Cung Hạo Nhiên liếc nhìn mọi người, vẫn là nói ra lo lắng của mình. Bọn họ có nhiều người như vậy, Yên lại nói tất cả rất đơn giản, nếu thực sự gặp chuyện, mấy thị vệ có thể bảo hộ được hết sao?

“Nga.” do dự một chút, Hoàng Tổ Yên đang suy nghĩ có nên đem nhẫn bạch ngọc cho bọn hắn không? Nhiên nhi cùng Thần nhi thì nhất định phải cho, thế nhưng những người khác... có đáng giá không? Đột nhiên lại lắc đầu, sao nàng lại suy nghĩ có đáng giá hay không? Những người này đều là ‘lão công’ của nàng a! Bảo hộ bọn họ vốn là chuyện nên làm, huống chi chuyện này do chính mình dẫn bọn hắn đi?!

“Vấn đề này các người không cần lo lắng.” Hoàng Tổ Yên hai tay vươn ra, nắm nhẫn bạch ngọc xuất hiện trên tay, “Các người đeo nhẫn này đi, vào lúc quan trọng, chúng sẽ bảo hộ các người.”

Nhận lấy nhẫn trên tay Hoàng Tổ Yên, sờ sờ, um, êm dịu mềm nhẵn, bạch ngọc này có tỉ lệ rất tốt, nhưng nhẫn này có thể bảo vệ người sao?

“Nó thực sự có thể bảo vệ chúng ta sao?” Lăng Y Hiên tò mò nhìn nhẫn trong tay. Mọi người đều có chung một nghi vấn, người đầu tiên có nhẫn là Trúc nhi cùng Ngọc nhi cũng vậy, mặc dù tin là nữ hoàng sẽ không lừa bọn họ, nhưng cũng khó mà làm cho người khác tin được, cái nhẫn nhỏ vậy có thể bảo vệ họ?

“Ta biết trong lòng các người có nghi vấn, như vậy đi! Không thì chúng ta thử xem!” Kỳ thực chính Hoàng Tổ Yên cũng tò mò chiếc nhẫn này có thể ngăn cản công kích của cao thủ hay không, dù sao nàng chỉ là khắc trận vào mà thôi, vẫn chưa thử nghiệm lần nào.

“Trúc nhi, người mang nhẫn lên, Nhiên nhi, người hãy công kích Trúc Nhi, theo mỗi một hướng công kích một lần.” Hoàng Tổ Yên cho Nhiên nhi cùng Trúc nhi một ánh mắt khích lệ, “Nhiên Nhi không cần lo lắng, cứ công kích, Trúc nhi, ta sẽ bảo vệ người không cần sợ hãi.”

Trúc nhi kiên định gật gật đầu, hần tin bệ hạ.

Nhiên nhi rút nhuyễn kiếm trên người ra, tinh tâm, triển khai tư thế công kích đối với Trúc nhi đang đứng yên không nhúc nhích ở kia.

Ngay khi kiếm Nhiên nhi sắp chạm đến Trúc nhi, nhẫn trên tay Trúc nhi đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh, ngay sau đó, cả người Trúc Nhi đều được bao bọc trong ánh sáng xanh đó. Vô luận Nhiên nhi có tiến công thế nào, luồng lam quang đó lóe lên một chút, liền hóa giải công kích. Thấy vậy, Nhiên nhi kinh ngạc đứng ở đằng kia, những thủ pháp có thể công kích hắn đều dùng qua, nhưng vẫn không đột phá được luồng lam quang đó. Ngơ ngác quay đầu sang hướng Hoàng Tổ Yên...

Hoàng Tổ Yên mỉm cười đi đến bên người Nam Cung Hạo Nhiên, mặt cười vỗ vỗ hắn, “Thế nào, đã tin chưa?” Cười nhạt nhìn mọi người còn chưa có hồi hồn. “Hiện tại các người không cần lo lắng nữa!”

Nhìn thấy luồng lam quang biến mất Trúc Nhi cũng kinh ngạc đi tới, “Bệ hạ, thật sự quá thần kì!” Trong lời nói tràn đầy hưng phấn.

“Ừ, đây là sản phẩm sơ cấp của ta, sau này có thể có cái tốt hơn.” Lần đầu tiên luyện khí mà có thể tạo thứ gì đó làm cho chính mình hài lòng, trong lòng Hoàng Tổ Yên cũng rất là cao hứng.

“Vậy thì chúng ta an tâm rồi.” Nam Cung Hạo Nhiên hài lòng cười nói.

“Um, chiếc nhẫn này thật tốt quá.”

“Được rồi, tất cả đã không còn nghi vấn, chúng ta đi thôi!”

Huyền Nghiễm môn...

Ở đây có thể coi là cửa sau của hoàng cung, vì không muốn làm cho người khác chú ý, nên không có biện pháp khác.

Bắt đắc dĩ nhìn bọn họ mang nào là bao lớn bao nhỏ lên xe, xem tư thế kia của họ, Hoàng Tổ Yên có chút cảm giác vô lực. Nàng có thể gọi đây là đi du lịch được sao? Đây là đi di cư thì đúng hơn? Mặc dù mình muốn ra ngoài hảo hảo du lịch một phen, nhưng có phải là ‘dọn nhà’ đâu.

“Nhiên nhi, bộ các người muốn dọn nhà sao?” Cảm thấy không thể nhịn được nữa, Hoàng Tổ Yên lên tiếng cắt ngang Nam Cung Hạo Nhiên đang hưng phấn dặn cung nhân viên khuân đồ.

“Ách, sao Yên lại nghĩ như vậy? Những thứ này đều rất cần thiết đó!” Nam Cung Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn Hoàng Tổ Yên, hẳn cũng biết thứ này nọ là hơi nhiều, nhưng có nhiều người phải ăn và dùng, không phải muốn đơn giản là có thể đơn giản được.

Hoàng Tổ Yên đi qua xem xét một chút, đích xác là một số nhu yếu phẩm, aiz! Đây chính là chỗ không được khi mang theo nhiều người. May là xe ngựa đã cho người chuẩn bị xong, cam đoan lợi dụng tối đa sự tiện dụng và không gian trong xe, nếu không ngoài ba cỗ xe chở người, thì phải tăng thêm một chiếc để chở vật phẩm.

“Được rồi! Gọi bọn họ nhanh lên một chút, nếu không chúng ta không thể tới được thành trấn kế tiếp.”

Hạ Vân tặc lưỡi cười đi tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, làm bộ làm tịch lắc đầu, thờ dài, “Tiểu thư, ta rất đồng tình với người a!”

Hoàng Tổ Yên rất không giữ mặt mũi cho nàng, gõ đầu nàng một cái, “Người đừng ở đây vui sướng người gặp họa cho ta.”

Rốt cuộc một lúc lâu sau, đồ vật này nọ đều được chuyển hết lên xe ngựa, bọn họ cũng có thể xuất phát rồi.

Xe ngựa mới vừa đi ra kinh thành, bỗng đột nhiên ngừng lại.

“Tiểu thư, phía trước có người chặn xe ngựa của chúng ta.” Thanh âm thuộc hạ của tác hồn môn đánh xe vang lên bên ngoài xe.

“Hừ? Là ai?” Hoàng Tổ Yên thoáng nheo mắt lại, chẳng lẽ mới ra kinh thành đã bị cướp giữa đường?

“Là một nữ tử.”

Một người? Hoàng Tổ Yên nghi ngờ chui ra khỏi xe ngựa. Nhìn thấy trước mặt là một nữ tử áo lam gương mặt trong trẻo thanh tú, nàng cười, thì ra là nàng a!

“Oa! Uyển Tuy! Người... Sao người lại tới đây?” Hạ Vân từ phía sau xe ngựa xuống, đã nhìn thấy một nữ tử áo lam chặn ở phía trước, sai khi nàng thấy rõ đó là ai, chân kinh vội vã nhảy lên phía trước một bước dài, liền chỉ vào nữ tử kia kêu to một tiếng.

“Hừ! người có thể theo tiểu thư đi du ngoạn, ta thì không sao?” Nữ tử được gọi là Uyển Tuy hừ lạnh một tiếng, rất không tốt liếc mắt nhìn Hạ Vân một cái, nàng ta bị ngốc sao? Ai lại đi hỏi vấn đề này!

“Người...” Hạ Vân bị ánh mắt không đáng kia khiêu khích, lập tức quên ngay việc mình chưa từng thắng Uyển Tuy trong chuyện này, bày ra tư thế, “Người muốn đánh nhau phải không?”

“Được rồi, hai người các người thôi đi, Uyển Tuy là ta gọi tới, có nàng bên người, ta càng yên tâm hơn. Hạ Vân, người an tĩnh một chút đi.” Hoàng Tổ Yên buồn cười nhìn hai tên oan gia này. Các nàng vừa thấy mặt nhau đã ầm ĩ, không một lời nào?

“Tiểu thư, người thiên vị!” Hạ Vân ủy khuất nháy nháy mắt.

“Hừ!” Uyển Tuy chính là rất thích tìm tất cả cơ hội để châm chọc Hạ Vân, “Đáng đời người!”

“Người...”

“Được rồi, hai người muốn làm tổn thời gian đến ngày mai của ta tại đây sao? Nhanh lên xe, chúng ta đi!” Hoàng Tổ Yên nói xong cũng không thèm để ý đến hai người vẫn còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, đi lên xe.

“Thê chủ, là ai vậy?” Lăng Y Hiến tò mò nhìn ta.

Để cho bọn họ gọi mình là thê chủ vì, thứ nhất vốn dĩ đó là sự thật hiển nhiên, thứ hai là ra ngoài rồi mà còn kêu bệ hạ thì không tốt. “Là thuộc hạ ta gọi tới.” Nhắm mắt lại, trong lòng Hoàng Tổ Yên đang suy nghĩ một việc.

Trên xe ngựa một lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy thanh âm cuộn cuộn của bánh xe...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tình tiết cũ?

Mặc dù lúc xuất phát được nửa đường có dừng lại một chút, nhưng đoàn người của Hoàng Tổ Yên vẫn theo ý muốn vào lúc hoàng hôn tới được thành

trần.

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta ở lại khách điểm đi!” Hạ Vân nhảy xuống xe, đi tới trước xe ngựa hỏi Hoàng Tổ Yên.

“Tốt, người hãy nhanh chóng đi sắp xếp!” Hoàng Tổ Yên vừa nói xong liền xuống xe ngựa, đưa tay lên, đỡ lấy Nam Cung Hạo Nhiên, Trúc nhi và Ngọc nhi từ trong xe đi ra, sau đó tiếp thêm ba người khác từ trong xe ra vừa cười vừa nói: “Hôm nay chúng ta sẽ ở nơi này.”

“Ừm” “Vâng”

Vào khách điểm, vốn dĩ bên trong rất náo nhiệt chợt thoáng cái liền yên tĩnh xuống. Thực khách trong khách đếm đều ngơ ngác nhìn về phía bên này, nơi này cách kinh thành cũng không xa, bình thường cũng thấy không ít người khí chất cao quý, mỹ lệ ưu nhã, nhưng không giống như hôm nay, đến nhiều người như thật hiếm thấy!

Nhóm người Hoàng Tổ Yên là ai? Bộ dáng này đều là thói quen của đại gia đình, vì thế tất cả mọi người đều làm chuyện của mình.

“Tiểu nhị, chuẩn bị cho chúng ta mười gian phòng hảo hạng.” Hạ Vân đi trước mặt tiểu nhị, vỗ vào người nàng một cái.

“A!” Cái tiểu nhị kia còn đang ngăn người, đột nhiên bị Hạ Vân vỗ như thế, linh hồn nhỏ bé thiếu chút nữa bị dọa bay luôn, “Ách, vị khách quan kia, ngài vừa nói gì? Mười gian phòng hảo hạng?”

“Đúng vậy!” Không kiên nhẫn trả lời một câu, Hạ Vân từ trước đến nay là một người không phải bằng hữu thì không cần kiên nhẫn làm gì.

“Ách, việc này...Chỗ chúng ta ở đây không có nhiều phòng như vậy, chúng ta chỉ còn dư lại có tám phòng hảo hạng thôi, ngài xem...” Tiểu nhị nhìn sắc mặt không thể nào tốt hơn của Hạ Vân.

Hạ Vân khó xử nhìn về mặt của Hoàng Tổ Yên, nghĩ nghĩ nói: “Vay chuẩn bị tám gian phòng hảo hạng và ba gian phòng bình thường đi!”

“Được rồi! Chưởng quầy, tám gian phòng hảo hạng, ba gian phòng bình thường.”

Hạ Vân đi tới bên người Hoàng Tổ Yên, “Tiểu thư, ta cùng Uyển Túy và ba thuộc hạ đánh xe sẽ ở phòng bình thường, mọi người ở phòng hảo hạng đi!”

Hoàng Tổ Yên cau mày, gật đầu, dẫn đầu đoàn người đi lên lầu. Những người khác cũng lập tức đi theo.

Buổi tối, trong phòng Hoàng Tổ Yên...

“Uyển Túy, việc ta giao người thứ ấy người có làm ra được không?” Hoàng Tổ Yên cầm mấy tờ giấy nhìn nhìn, đây là tin tức mà Tác Hôn môn vừa mới truyền tới, cũng không ngần đầu lên hỏi thanh sam nữ tử đang ngồi đối diện.

“Vâng.” Trong mắt Uyển Túy hiện lên một loại quang mang cuồng nhiệt, nhưng chỉ trong nháy mắt lập tức khôi phục sự băng lãnh.

“Nga.” Rốt cuộc nàng cũng xem xong, Hoàng Tổ Yên cảm thấy hứng thú ngẩng đầu lên, “Vật liệu đâu?”

“Đã dùng hết rồi.” Nghi tới vấn đề vật liệu, vốn dĩ tâm tình Uyển Túy đang hưng phấn thoáng cái lại rơi xuống đáy cốc. Cái thứ ấy tốt thì tốt thật đấy, nhưng chế tạo nó toàn phải sử dụng những vật liệu quý hiếm, có mấy thứ còn rất khó gặp nữa a!

“Ha ha ha, yên tâm đi, lần này chuyến đi của chúng ta nhất định sẽ có thu hoạch.” Cười thần bí, Hoàng Tổ Yên liền cúi đầu không nói gì nữa. Một lúc lâu, dường như nghĩ đến cái gì hỏi: “Lần này người luyện ra bao nhiêu?”

“Chín viên, vẫn là quá ít đúng không tiểu thư? Lúc mới vừa bắt đầu vẫn chưa nắm giữ được hòa hâu (điều chỉnh lửa) làm lãng phí một ít vật liệu, nên mới chỉ có nhiều đây, tiểu thư, thật xin lỗi.” Chỉ khi đụng đến những thứ Uyển Túy thấy hứng thú thì nàng mới nói nhiều thế này.

Trông về mặt tiếc hận của nàng, Hoàng Tổ Yên cười cười, cũng không có trả lời. Chín viên, kỳ thực đã tốt hơn so với dự định của nàng, dù sao Uyển Túy nàng cũng không phải là người trong đạo, có thể luyện ra chín viên Tây Túy đan là đã giỏi lắm rồi, trái lại nếu là chính nàng làm thì cũng không nhất định không thể lãng cái mà thành công được.

Vào hai năm trước Hoàng Tổ Yên có giao cho nàng một nhiệm vụ ‘luyện đan’. Kỳ thực lúc đó chính Hoàng Tổ Yên cũng không biết luyện như thế nào, nàng không có hệ thống công pháp tu chân, càng không ai chỉ dạy nàng, nàng trước đây chỉ đem một vài thứ thấy được tổng kết lại dạy cho Uyển Túy, Uyển Túy vốn chính là độc dược song tu, Hoàng Tổ Yên chỉ là chế tác lại chú linh khí cho nàng, để khi nàng luyện đan linh lực có thể dễ dàng đi vào. Lúc đầu, vốn Hoàng Tổ Yên không ôm hi vọng gì cả! Không ngờ rằng Uyển Túy lại thành công.

“Người có mang theo bên người không?” Một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên mới lên tiếng.

“Có. Hiện tại tiểu thư muốn dùng không?”

“Không, trước để ở chỗ người đi!” Hoàng Tổ Yên nghĩ đến chỗ được này làm với một mục đích khác, quyết định sự kiện kia vẫn là trễ chút tiến hành là được rồi.

“Vâng”

“Ngươi nghỉ ngơi trước đi!”

“Vâng.”

Ngày hôm sau...

Sáng sớm Hạ Vân nhìn thấy Uyển Tuy, liền kéo nàng qua một bên: “Hôm qua tiểu thư gọi ngươi vào trong phòng nói gì vậy? Có phải có chuyện gì hay muốn ngươi đi làm không?”

Uyển Tuy liếc mắt nhìn Hạ Vân một cái, đẩy tay nàng ra, nhàn nhạt ném xuống một câu, “Không nói cho ngươi!” liền xoay người rời đi. (Aqua: vâng là ném đẩy, ném đẩy nhá, chị phải coi lại cách ăn ở của mình rồi.)

“Ngươi...” Hạ Vân tức giận nhưng nàng lại không có biện pháp nào, đành ở đằng kia lăm bằm nửa ngày mới đi dùng bữa.

Hoàng Tố Yên nhìn thấy Hạ Vân vẻ mặt hiếu kỳ liền biết nàng suy nghĩ gì, “Khi thời điểm đó đến ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.” Nhàn nhạt nói một câu, liền không để ý đến nàng nữa.

“Các ngươi... các ngươi buông cha ta...”

Trên đường phố truyền đến tiếng kêu khóc, phá hủy tâm tình tốt của Hoàng Tố Yên, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đám nữ nhân cường tráng mặt mày hung ác dùng sức lôi kéo quần áo một nam tử nghèo khổ, nam tử kia cúi đầu, nàng không thấy được bộ dạng của nam tử đó ra sao, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần thì đó là cảnh bị “ác bá” cướp của, chắc là không sai đi! Ở đằng sau những người đó còn có một tiểu nam hài ba – bốn tuổi, toàn thân bẩn thỉu, nàng cũng không thấy rõ tướng mạo, nó chỉ biết khóc mà chỉ vào đám nữ nhân đang bắt cha hắn. Thế nhưng nó chỉ là một đứa trẻ thân thể nhỏ bé, làm sao có thể đầu lại đám đại nữ nhân như trâu ngựa kia được. Một người trong đám nữ nhân đó chửi rủa một tiếng, một phen đẩy tiểu nam hài đó ngã nhào trên mặt đất, không biết là do ngã quá mạnh hay là gì, mà nó vẫn chưa đứng lên, chắc là đã ngất rồi đi. Nữ nhân đẩy người kia chẳng thèm liếc nhìn tiểu nam hài đang nằm trên mặt đất lấy một cái, liền chỉ huy thủ hạ bắt lấy nam nhân kia.

Hoàng Tố Yên đã thấy hết thấy sự việc, nhưng nàng cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn mà thôi, cũng không có ý muốn cứu bọn họ, vẻ mặt của Hạ Vân cùng Uyển Tuy nhìn thờ ơ. Vốn dĩ các nàng cũng không phải là chúa cứu thế gì cả! Loại chuyện này dường như này nào cũng có, nếu mỗi ngày các nàng đều quản thì các nàng không một chết mới là lạ!

Vì thế, Hoàng Tố Yên cũng chỉ nhún nhún đầu mày, không nói gì cả. Nếu muốn thoát cái thay đổi tình trạng của xã hội là không thể nào, mặc dù nàng là nữ hoàng của quốc gia này, nhưng nàng không thể mọi chuyện đều quản a!

Cảm nhận được ánh mắt chờ đợi bắn tới từ bốn phía, Hoàng Tố Yên làm bộ như không thấy, tiếp tục uống trà của nàng.

Nam Cung Hạo Nhiên chán nản cúi đầu, kỳ thực nàng đã nhìn thấy những vị nam tử ngồi trước mắt này đang muốn động đây, bất quá chỉ mình Nam Cung Hạo Nhiên có công phu là ra tay nhanh chóng nhất.

Hoàng Tố Yên nhảy ra khỏi khách điểm, liền thấy Nam Cung Hạo Nhiên và những nữ nhân cường tráng đó không nói một lời mà đánh nhau. Nàng cũng không qua đó giúp đỡ, mà đứng một bên quan sát trận đánh, nàng tin với võ công của Nam Cung Hạo Nhiên mà đi đối phó mấy nữ nhân hung tợn đó đã là nhẹ tay lắm rồi, vì thế nàng chỉ đứng nhìn, phòng ngừa có người sử dụng ám khí.

Chỉ chốc lát sau, những nữ nhân mới vừa rồi còn kiêu ngạo vô cùng kia đều bị Nam Cung Hạo Nhiên đánh ngã.

“Các ngươi... các ngươi là ai? Dám đánh tri phủ quý phủ của chúng ta?” Người kia hình như là nữ nhân dẫn đầu ôm ngực bị đá đau mà thò dõc.

“Ngươi không có tư cách hỏi, đánh các ngươi thì đã sao, có bản lĩnh thì các ngươi phản kháng đi!” Hoàng Tố Yên căn bản lười cùng bọn bại hoại kia nói chuyện, những lời nàng muốn nói Hạ Vân đã nói rồi, nàng ấy vừa mở miệng, thì còn kiêu ngạo hơn cả đám nữ nhân ý thế hiếp người kia.

“Ngươi...” Nữ nhân kia tức giận đến không thể nói ra lời, chỉ thấy toàn thân thịt mỡ run rẩy a run rẩy, “Các ngươi có bản lĩnh thì chờ đó cho ta.”

“Uy, chờ? Tại sao ta phải chờ ngươi? Ngươi cũng không phải là gì đối với ta!” Hạ Vân trời sinh mỗi lần mở miệng là dùng để chọc giận người khác. (Aqua: chị chỉ không thể chọc giận chị Tuy 0v0, mà hình như còn ngược lại ah.)

Những nữ nhân đó đã bị chọc tức đến nói không được lời nào, vội vã từ trên mặt đất đứng dậy mà bỏ đi.

“Tiểu Vân...” Nam tử được cứu kia ra kia lao đảo chạy đến bên người tiểu nam hài ôm nó lên mà khóc.

Hoàng Tố Yên không kiên nhẫn phát phát ổng tay áo, xoay người đi vào khách sạn. Chỉ để lại Nam Cung Hạo Nhiên cùng Hạ Vân đi xử lý ‘chuyện tốt’ sau đó.

Một lát sau, Hạ Vân đi đến, bữu môi với Hoàng Tố Yên, liền ngồi qua một bên.

Sau đó nhìn thấy thân ảnh đang đi theo phía sau Nam Cung Hạo Nhiên, Hoàng Tố Yên lại không khỏi thở dài lần nữa, không lẽ mỗi lần ra ngoài cứ phải đụng tới chuyện này a! Nhớ tới trước đây nàng đã từng xem những tiểu thuyết xuyên việt, hình như cũng có rất nhiều tình tiết như thế này! Đúng là vấn đề của xã hội a! Loại chuyện này làm cho chế độ phong kiến có tỷ lệ phát sinh rất cao, nhìn biểu tình tê dại của những người chung quanh thì biết.

Aiz! Hoàng Tố Yên trầm mặc ngồi ở chỗ kia, chần chạp uống trà.

“Yên, ta tự ý quyết định lưu lại bọn họ, ngươi có giận không?” Nam Cung Hạo Nhiên cẩn thận dè dặt đi tới trước mặt Hoàng Tố Yên, cầu xin nhìn nàng.

Nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Hạo Nhiên như thế, nàng còn có thể nói gì đây? “Được rồi! Nhưng tới một nơi an toàn, phải dàn xếp tốt cho bọn họ, chúng ta không thể mang nhiều người cùng lên đường! Hiểu?”

Biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Hoàng Tố Yên, Nam Cung Hạo Nhiên hài lòng đáp một tiếng, hần lần đầu tiên làm “Chuyện tốt” a! Cũng không thể trái lại hại người khác! Lưu phụ tử bọn họ ở đây, sẽ chỉ làm bọn họ bị trả thù tàn nhẫn hơn nữa.

“Được rồi, mọi người đều đã ăn xong rồi, chúng ta nên lên đường đi!” Hoàng Tố Yên đứng dậy sửa lại y phục trên người, dẫn đầu đi ra cửa.

“Nga, Vâng.” Tất cả mọi người kịp phản ứng lập tức theo ra.

Nam Cung Hạo Nhiên xin lỗi nhìn nam tử bắn thiu phía sau liếc mắt một cái, “Thật ngại quá, chúng ta còn phải gấp rút lên đường, chờ một lát khi lên xe ngựa, sẽ cho người đơn giản tẩy trừ một chút!”

Vẫn ôm đứa nhỏ, nam tử đang cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời mang theo ý cười nhìn Nam Cung Hạo Nhiên, “Không sao, đa tạ người đã ra tay cứu chúng ta, làm sao dám phiền các người chờ chúng ta?”

Nam Cung Hạo Nhiên nghe nói như thế, thở dài một hơi, cười nói: “Ừ, ngươi không để ý là được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đến Ma Cung

Dọc theo đường đi, không gặp trở ngại gì mà đến được kinh thành Ngạo Thiên quốc.

“Tiểu thư, thật là không thú vị nha! Thậm chí ngay cả đám cường đạo cũng chỉ là hai ba con mèo nhỏ này nọ, chơi không vui gì cả.” Hạ Vân ghé vào trên lưng ngựa vô tình nói.

Hoàng Tố Yên liếc mắt nhìn vẻ mặt phiền muộn của người nào đó, không nói lời nào, có nên tìm việc gì mang tính kích thích cho nàng ta làm hay không? Thế nhưng đến nơi đó, nàng lại không dám chắc có thể bảo vệ tốt người khác. Vô ý thức vỗ về nhần trên ngón tay. Kỳ thực lần này nàng tới Ngạo Thiên quốc còn có một mục đích rất quan trọng, chính là tới một nơi, nơi đó có thể có liên quan đến kiếp trước của nàng.

Nhìn các nam nhân xung quanh, hay là an bài cho bọn họ trước đi.

“Vân nhi, ngươi đừng oán trách nữa, lần này có một nơi ngươi chắc chắn sẽ thấy hứng thú.” Hoàng Tố Yên mỉm cười nhìn thấy gương mặt Hạ Vân lập tức khôi phục thần thái.

“Bất quá, phải an bài ổn thỏa cho bọn họ trước đã, rồi chúng ta mới có thể đi.”

“Được, được, ta lập tức đi an bài.” Hạ Vân vừa nghe có chuyện thú vị để làm, nàng lập tức thúc ngựa chạy vào trong thành.

“Ha ha... Vân nhi này thật là.” Hoàng Tố Yên rất thích tính cách này của Vân nhi, tổng cảm thấy có nàng ngốc này bên người, nàng cũng vui vẻ lên rất nhiều.

“Tiểu thư, ngươi thực muốn cho Hạ Vân theo đến nơi đó sao? Vô công của nàng cũng không khá lắm.” Uyển Tuy nhìn phương hướng Hạ Vân ly khai, có chút lo lắng hỏi. Đương nhiên “không phải rất tốt” mà nàng nói chỉ là sự so sánh tương đối trong nhóm người bọn họ mà thôi, kỳ thực trên giang hồ Hạ Vân cũng là một nhân vật có danh tiếng.

Hoàng Tố Yên cúi đầu do dự một chút, rồi thở dài: “Không sao cả, cứ để cho nàng đi theo! Coi như là một cơ hội cho nàng tự rèn luyện. Dù sao ta cũng không thể xác định chắc chắn chỗ ấy nhất định có nguy hiểm, thế nhưng cũng không thể bài trừ khả năng có nguy hiểm.”

Nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện giữa Hoàng Tố Yên và Uyển Tuy có chút ngưng trọng, trong lòng nhưng người khác đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo, “Yên, các người muốn đi đâu? Vì sao lại có nguy hiểm?” Nam Cung Hạo Nhiên nghi ngờ hỏi Hoàng Tố Yên. Hần biết Hoàng Tố Yên rất có bản lĩnh, ngày hôm nay sợ rằng không có mấy người có thể đánh thắng nàng! Có thể làm cho nàng nói ra hai từ nguy hiểm, vậy thì đó không phải là dạng

nguy hiểm bình thường, vì thế hẳn rất lo lắng cho nàng.

“Nga, không có việc gì, các người không cần lo lắng, lần này chúng ta chỉ là đi xem xét một chút, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hoàng Tổ Yên quay đầu nhìn biểu tình lo lắng của mọi người, nàng chỉ có thể an ủi bọn họ một chút. Kỳ thực nàng đúng là rất không xác định! Dù sao cũng là nơi mà người kia xuất hiện...

“Thế nhưng...” Nam Cung Hạo Nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng thì thấy bộ dáng cúi đầu tự hỏi của nàng thì câu hỏi đã đến miệng lại nuốt ngược trở vào. Hẳn biết Yên không muốn nói, tất nhiên là có lý do riêng, có một số việc cho dù biết, nhưng vẫn không giúp được gì!

“Uyển Tuy, người cũng chuẩn bị sẵn sàng đi!” Hoàng Tổ Yên ngẩng đầu lên nhìn Uyển Tuy nghiêm túc nói.

“Vâng.” Uyển Tuy vẫn lạnh mặt, cười ngửa đi ở phía trước dẫn đường.

Tiến vào Nhận thành kinh thành của Ngao Thiên Quốc, chúng ta cũng dừng lại lâu lắm, liền đi thẳng đến Tổ Văn khách điểm – sản nghiệp duy nhất ở đây của Hoàng Tổ Yên.

Tiến vào trong tiểu viện chuyên biệt được chuẩn dành cho khách quý, Hạ Vân bảo những người có thể tin được đến giúp khuôn đồ, sau đó phân phó cho nhóm người Tác Hồn môn đến bảo vệ nhóm nam nhân sức trời gà không chặt này. (Aqua: Chị Vân hok được à nha, ai nói mấy anh trời gà hok chặt, nên nhớ anh Nhiên có võ đó nha, mà các anh đâu có trời gà làm gì, các anh trời Hoàng luôn í chứ 0v0)

Hoàng Tổ Yên nhìn Hạ Vân an bài mọi chuyện đâu vào đấy, rốt cuộc nàng cũng yên tâm. Những thuộc hạ được gọi tới võ công đều rất tốt, bảo hộ bọn họ hẳn là dư dả. Khi nàng đi đến đó thì việc mà nàng không yên tâm nhất chính là những nam nhân này đây, dù sao họ cũng là người mà nàng muốn chiều cổ, nàng không hi vọng bất cứ người nào trong bọn họ bị thương tổn.

“Vân nhi, cực khổ cho người rồi.” Hoàng Tổ Yên mỉm cười nhìn về phía Hạ Vân, “Có thể trong thời gian ngắn như thế mà an bài thỏa đáng mọi chuyện, thật sự không tệ à!”

Hạ Vân vừa nghe, mũi nhanh chóng vênh lên trời luôn, “Đây là đương nhiên, tiểu thư cũng không nghĩ xem Hạ Vân là ai!”

“Hừ!” Uyển Tuy liếc mắt lên trời, nhất thời phá hủy hình tượng lãnh khốc của nàng. (Aqua: chị Tuy đừng liếc ổng, ổng hông liếc lại được đâu.)

“Ân.” Hoàng Tổ Yên không chút nào để ý đến cái người vẫn còn đang đắc ý ở đằng kia, đi tới chỗ bọn Nam Cung Hạo Nhiên đang nhìn nàng mà nói với những người khác, “Ta có một số việc cần phải làm.” Nhìn thấy Trúc nhi muốn nói cái gì đó, Hoàng Tổ Yên lập tức cắt ngang hẳn, “Ta biết các người muốn nói cái gì, có nguy hiểm thì không nên đi phải không?” Mọi người gật gù đầu, “Chuyến này ta nhất định phải đi.”

Dường như không có những câu thương lượng dư thừa!

Bọn Nam Cung Hạo Nhiên nhìn nhau, đều cúi đầu trầm mặc chống đỡ.

“Được rồi, các người không cần phải ở mãi trong khách điểm, muốn đi ra ngoài cũng được, chỉ cần mang theo thị vệ là tốt rồi.” Vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Lăng Y Hiên, Hoàng Tổ Yên biết chuyến đi này của mình ít nhất cũng phải một tuần, mà trong khoảng thời gian này để bọn họ phải ở trong khách điểm cả ngày cũng không tốt, vì thế vẫn là nói cho bọn họ biết một tiếng, có thể ra ngoài, nhưng phải có người bảo hộ, chắc hẳn ở trong kinh thành Ngao Thiên quốc cũng xảy ra chuyện lớn gì.

“Vâng.” Rất ăn ý mà đồng thời đáp một tiếng, mặc dù trong lòng mọi người vẫn còn lo lắng, nhưng họ biết rằng không có biện pháp làm nàng đổi ý.

“Tốt, các người cũng mệt rồi phải không?! Đi nghỉ ngơi đi!”

“Vâng.”

Nhìn bọn họ từng người một vào từng phòng đã được phân cho, Hoàng Tổ Yên mới nghiêm túc xoay người lại, “Chúng ta đi thôi!”

“Vâng.”

Rời khỏi kinh thành cách ba thành trấn đến một vùng ngoại ô...

Dùng một ngày để cưỡi ngựa suốt cả chặng đường, rốt cuộc nhóm người Hoàng Tổ Yên sắp đến mục đích của chuyến đi này – Ma cung.

Hoàng Tổ Yên muốn đến Ma cung, nhưng không cùng mục đích với người tự xưng danh môn chính phái trong giang hồ, mà là... Trước mắt như nhớ lại hai vị hoàng tử trước khi bị xử tử một ngày.

Trong lao tù, Hoàng Tổ Yên vốn không muốn tự mình thăm vấn hay vị hoàng tử, dù sao nàng đã từng đáp ứng mẫu hoàng, sau này nếu như hoàng tử có làm sai chuyện gì, thì hãy tha cho các nàng một con đường sống. Nhưng lúc này vô luận như thế nào đi nữa nàng cũng không thể bỏ qua cho hai người bọn họ, nghĩ đến loại người như họ ngay cả mẫu hoàng của mình mà cũng ráp tâm lập bẫy hại chết, thì không xứng đáng sống trên đời nữa. Lần này nàng tới chính vì muốn hỏi về việc người tu ma kia, nàng tổng cảm thấy trên người của người tu ma kia có một vị đạo vị rất quen thuộc – chính là vị đạo của thể giới kiếp trước. Cho nên nàng muốn hỏi cho rõ ràng, người này rốt cuộc làm sao mà tới được nơi đây?

“Hoàng tử, các người dùng cách gì để mời người kia đến?” Thanh âm lạnh như băng vang lên, làm cho hai vị hoàng nữ đánh cái rùng mình.

“Chúng ta không biết...”

“Nga.” Ngươi hiềm nheo mắt lại, Hoàng Tố Yên vươn tay chỉ nhẹ nhàng điểm trên người hai vị hoàng nữ. Lập tức hai người cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, thét lên lẫn tơi lui trên mặt đất, thẳng đến khi hai người cầu xin: “Ta nói, ta nói.”

Hoàng Tố Yên lại điểm một cái, giải huyết đau cho các nàng: “Nói.”

“Hắn là do thuộc hạ bên ngoài của chúng ta nhờ người bên ngoài tìm ‘giúp’, tự mình tìm tới cửa. Lúc đó hắn chỉ là muốn giết thuộc hạ kia của ta, nhưng sau khi nghe nói chúng ta muốn tìm một người có võ công cao cường đến giúp việc đại sự, đồng thời có cả một khoản thù lao không nhỏ, hắn mới đề thuộc hạ của ta dẫn chúng ta đến nơi này.” Hai hoàng nữ thoáng sợ hãi nhìn Hoàng Tố Yên, thành thật nói hết tất cả mọi chuyện.

“Nga, hắn có nói hắn là người nơi nào không?” Hoàng Tố Yên nhủ này, hỏi.

“Hắn nói, nói là...” Cẩn thận dừng lại một chút, hai hoàng nữ mới lên tiếng: “Ma cung.”

...

“...Tiểu thư, tiểu thư.” Hạ Vân nhìn thấy Hoàng Tố Yên đang ngăn người, quơ quơ tay, tính ‘đánh thức’ nàng.

“Nói.” Ngắn gọn một chữ, Hoàng Tố Yên đã thoát khỏi những ký ức đó.

“Ách, chúng ta đã đến.”

Nhìn một màn sương trắng đang lượn lờ ở Vân Sơn, Hoàng Tố Yên hít một hơi, la lớn: “Có khách tới chơi...”

“Có khách tới chơi...” “Có khách tới chơi...”

“Oa, tiểu thư, chuyện này thật thú vị a! Tiếng vang thật mạnh mẽ nha!” Hạ Vân nhìn, nhìn tư thế của nàng là biết đang rất nóng lòng muốn thử.

“Ngươi không cần thử đâu, gọi cái vị đang ở phía sau kia giúp ta ‘kêu cửa’ đi!” Nhàn nhạt liếc mắt nhìn rừng cây phía sau Hạ Vân, Hoàng Tố Yên nhảy xuống ngựa, “Thế nào? Đã theo cả đoạn đường rồi, đến lúc này còn không ra dẫn đường sao?”

“Ha ha...” Âm thanh cười khê truyền đến, một thân ảnh thanh sắc từ trong rừng cây đi ra, “Không hổ là nữ hoàng đệ hạ Hoàng Nguyệt quốc a! Võ công thật là sâu không lường được a!”

“Trẫm không ngờ lần đầu tiên hảo tâm cứu người liền cứu ngay một tên gian tế!” Mặc dù trong giọng nói Hoàng Tố Yên mang theo chút cảm khái, nhưng trên mặt lại là một mảnh lãnh đạm.

Mà thân ảnh thanh sắc kia cư nhiên chính là nam tử mà Nam Cung Hạo Nhiên cứu ngày hôm đó. Lúc này hắn đã đổi sang một bộ trường bào tơ lụa, diện mạo cũng ôn nhu động nhân. Chỉ thấy hắn ‘ha ha...’ che miệng cười lên, “Nữ hoàng đệ hạ thực sự thích nói đùa, ta sao có thể là gian tế được, ta đây vì sao phải làm như thế?”

“Vì sao thì trẫm không biết, nhưng ngươi là người của Ma cung, thì trẫm vẫn thập phần khẳng định!” Hoàng Tố Yên thì vẫn cứ nhàn nhã còn Uyển Tùy thì cả người nâng cao cảnh giác đi tới bên cạnh nàng.

Giữa con ngươi hắn hiện lên một đạo quang mang sắc bén: “Dùng cái gì mà biết được?”

“Không cần phải giải thích.” Hoàng Tố Yên tà tà liếc mắt nhìn về mặt hiếu kỳ của Hạ Vân, không lẽ nói rằng nàng dùng thần niệm quan sát hắn sao? Giải thích quá phiền toái, huống chi nàng không cần thiết phải giải thích cho hắn nghe. Về phần Hạ Vân đang thắc mắc, tới thời điểm thích hợp nàng tự nhiên sẽ giải thích cho nàng ấy rõ.

Vẫn trầm mặc giằng co một phút đồng hồ.

Thanh y nam tử kia đột nhiên phụt cười ra tiếng, “Nghĩ không ra cái lí do thoái thác tự nhận là không chê vào đâu được lại ở trong mắt của nữ hoàng đệ hạ sớm đã trở thành nhiều lời a!” Từ trong ngực hắn lấy ra một ống khói lửa đưa tin, châm lên, ngẩng đầu nhìn khói lửa nở rộ tỏa ra ánh sáng xán lạn, trên gương mặt nam tử hiện lên từng mảng sáng tối.

Chỉ chốc lát sau, trên núi bắn lên một luồng ánh sáng màu hồng, thanh y nam tử kia cười cười quẹo rừ nói với Hoàng Tố Yên, “Nữ hoàng đệ hạ xin mời! Cung chủ mời đệ hạ lên núi.”

“Ừ.” Đáp một tiếng, trong lòng Hoàng Tố Yên đối với Ma cung này không thể bảo là không hiếu kỳ, nghe nói người trong Ma cung làm việc rất quái đản, làm chuyện gì cũng toàn dựa vào sự yêu thích của bản thân, vì thế nên Ma cung vừa chính nhưng cũng vừa tà, đặt biệt Ma cung này mặc dù không phải chỉ thu nhận nam tử, nhưng thực sự là rất ít thu nữ tử, về phần nguyên nhân tại sao lại như vậy thì không ai biết cả, chắc hẳn đó cũng là một câu chuyện xưa!

Nơi Vân Sơn này sương trắng lượn lờ quanh năm, không thấy tan bao giờ, đây thật sự là một nơi ẩn thân rất tốt, dường như bên trong còn bố trí cả trận pháp.

Theo thanh y nam từ trái một bước phải một bước mà đi, Rốt cuộc sau nửa canh giờ mới mơ hồ thấy được một vài đường nét kiến trúc... (Aqua: 0A0, 1 canh giờ là 2 tiếng mà nửa canh giờ là 1 tiếng, ôi trời đi gì mà lâu thế.)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: ‘Hành trình Ma cung’

“Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng bệ hạ giáo đảo, làm Dật nhi rất cao hứng nha!”

Hoàng Tố Yên còn chưa bước vào đại điện Ma cung, liền nghe thấy một thanh âm xinh đẹp vang lên.

Nhiều mây, âm công? Hoàng Tố Yên nhìn thẳng về phía người tới, hần chỉ mới nói có một câu mà thôi, mà tâm thần của nàng đã bị ảnh hưởng một chút! Điều này làm cho nàng càng khẳng định rằng Ma cung cùng người nọ chắc chắn có liên quan.

“Tại sao nữ hoàng bệ hạ không nói chuyện? Chẳng lẽ ngài cũng cho rằng chúng ta là ma đạo, nên Dật nhi không xứng nói chuyện với ngài?” Một nam tử thân mặc trường bào hồng sắc quyền rũ đi tới trước mặt Hoàng Tố Yên, kẻ sát cái miệng anh đào nhỏ nhắn bên tai Hoàng Tố Yên, hơi thở như lan.

Nhẹ nhàng đẩy nam tử hồng y sắp dính hết lên người mình ra, Hoàng Tố Yên nâng mắt nhìn hần. Làn tóc dài đen như mực phiếm từ quang không hề cải trang sắc, trong đôi mắt xéch dụ đồ trần đầy tiêu ý, nhưng sâu trong đó chỉ là một mảnh băng lãnh, trên da thịt trắng nõn đến gần như trong suốt ấy, bộ trường bào bằng tơ lụa lại càng hiển hiện sự phong lưu của người mặc, hần thực sự rất thích hợp mặc hồng y, đẹp đến yêu nghiệt!

“Hần là ai? Có quan hệ gì với Ma cung các người?” Hoàng Tố Yên không muốn nói mấy lời vô ích với hần, nên đi thẳng vào vấn đề.

“Hần? Ai a?” Kinh ngạc nhẹ nhàng che cái miệng nhỏ nhắn, nam tử tự xưng là Dật nhi không hề để ý chút nào đến việc Hoàng Tố Yên đang đẩy hần ra, vẫn cứ mềm yếu như không xương mà dựa vào người nàng.

“Hừ! Đừng làm bộ làm tịch với chúng ta! Nói, nam nhân giúp hai hoàng nữ nước ta đoạt vị là ai?” Hạ Vân thấy nam tử kia không hề cảm thấy có chút thẹn thùng nào mà dựa vào người Hoàng Tố Yên, đi lên phía trước một phen đẩy hần ra.

“Ái ái!” Một tiếng thét kinh hãi, nam tử thoáng lui về phía sau mấy bước rồi dừng lại, nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng Tố Yên, “Tại sao các người có thể đối xử với ta như vậy?”

“Đối xử với người như vậy thì làm sao? Đừng cho là tính tình ta tốt như tiểu tử nhà ta, người tốt nhất là nên an phận đi!” Hạ Vân chính là không quen nhìn cái bộ dáng kia của hần, lớn tiếng chỉ vào hần, nói.

“Ái chà, người xem, ta quan tâm chăm sóc nói chuyện với nữ hoàng bệ hạ, nhưng lại quên mời bệ hạ tiến vào điện nghỉ ngơi! Bệ hạ, xin mời!” Cười cười quyền rũ nhìn Hoàng Tố Yên, vờn bàn tay bạch ngọc làm động tác thỉnh.

Hoàng Tố Yên nhìn hần một cái, không nói gì thêm rồi đi vào điện.

Nhìn thấy ba người Hoàng Tố Yên đã đi được một quãng, nam tử gọi Dật nhi kia mới xoay người nhìn về phía thanh y nam tử vẫn cúi đầu đứng ở một bên, dùng thanh âm ôn nhu nói: “Tự mình đi xuống lĩnh phạt đi!”

Thân thể thanh y nam tử chấn động mạnh một cái, đầu càng cúi thấp hơn, “Vâng.”

Hồng y nam tử hài lòng đi vào.

“Nói đi.” Biểu tình lãnh đạm, Hoàng Tố Yên không chút nào để ý đến vẻ mặt ai oán của hồng y nam tử.

“Bệ hạ muốn Dật nhi nói cái gì?” Vẫn là không chịu nhả ra, hồng y nam tử khề cán môi đỏ mọng, dụi dụi đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Hoàng Tố Yên. Quay đầu thấy Hạ Vân đang chặt vật quay đầu sang chỗ khác không nhìn nam tử kia, Uyển Tuy làm bộ như không có việc gì, lẳng lặng ngồi ở đằng kia.

“Những thứ này là hần dạy cho người đi?” Không phải câu nghi vấn, mà là lời nói khẳng định, từ trong mắt của hần Hoàng Tố Yên bắt được một tia kinh ngạc.

Nhìn chằm chằm vẻ bình thần thủy chung của nữ nhân trước mặt, Ma Dật rốt cuộc thu hồi mị thái, lãnh đạm nhìn Hoàng Tố Yên, “Là hần dạy thì thế nào? Hần là người trong Ma cung thì sao? Chẳng lẽ nữ hoàng bệ hạ vì chuyện này mà muốn diệt Ma cung?”

Ma Dật nói xong liền nhìn chăm chăm biểu tình của Hoàng Tổ Yên, hần là cung chủ Ma cung, từ sau khi hần biết người nọ chấp hành nhiệm vụ thất bại, hần liền biết sẽ có người tìm tới Ma cung, chỉ là không ngờ người đó chính là nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc mà thôi.

“Phải không? Vậy ngươi có biết hần tới đây như thế nào không?” Hoàng Tổ Yên thấy hần rót cuộc không giả ngu nữa, cũng đi thẳng vào vấn đề chính.

Sừng sốt một chút, Ma Dật kì quái nhìn Hoàng Tổ Yên, “Bệ hạ làm sao biết là sau này hần mới đến Ma cung?!”

“Ta tự nhiên có cách để biết chuyện đó, ngươi chỉ cần nói cho ta biết lai lịch của hần là được rồi.” Nhìn Ma Dật còn có chút do dự, Hoàng Tổ Yên bổ sung: “Ta chỉ cần biết chuyện của hần là được, chuyện này cùng với Ma cung các ngươi không có liên quan, ta không sẽ không truy cứu.”

Nhìn thấu sự thành thực ở đáy mắt của Hoàng Tổ Yên, Ma Dật trầm ngâm một chút, liền nói: “Ta cũng không biết hần tới đây như thế nào, chỉ biết hần đột nhiên xuất hiện sau một luồng lam quang.”

“Lam quang? Lại là lam quang!” Thi thảo lẩm bẩm, Hoàng Tổ Yên ngo ngắc vồ về nhẫn trong tay, nhớ tới, không phải mình cũng bởi vì luồng lam quang đó mà xuyên việt sao? Lam quang kia chính là linh thạch bên trong thân thể đi? Như vậy... Đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Hoàng Tổ Yên lập tức hưng phấn hần lên.

“Ngươi nói là lam quang? Vậy chuyện đó xảy ra khi nào?”

Ma Dật nhìn thấu sự đè nén liều mạng cấp thiết của Hoàng Tổ Yên, nghi ngờ trong lòng càng sâu, “Sáu năm trước, ở tại trên đỉnh núi của nơi này.”

“Sáu năm trước? Không đúng, thời gian không đúng a!” Thất vọng đỡ đầu, vốn vẫn cho rằng linh thạch có thể mang người xuyên việt thời không, thế nhưng... Aiz, đối việc việc không thể trở lại năng vẫn thủy chung không buông bỏ, sâu trong nội tâm nàng vẫn cho rằng thế giới trước kia mới là nơi thuộc về nàng, mặc dù đã sinh sống ở đây mười sáu năm qua, nhưng thế giới này vẫn không mang cho nàng được lòng trung thành, làm cho nàng cảm thấy mình là một vị khách tha hương thể lương.

Hạ Vân cùng Uyển Tùy liếc mắt nhìn nhau, tiểu thư đây là làm sao? Đây là lần đầu các nàng nhìn thấy tiểu thư lộ ra biểu tình như thế... thần sắc bi thương!

Hiện tại trong lòng Ma Dật cảm thấy kinh ngạc vạn phần, hần từng nghe nói qua về chuyện của vị nữ hoàng này, thuộc hạ cũng báo cáo qua không ít, tất cả đều cho thấy nàng là một người rất mạnh. Hơn nữa ngoài chuyện hai vị hoàng nữ oán hận vì dẫn đến cái chết của nữ hoàng tiền nhiệm, thì cuộc sống của nàng vẫn rất thuận lợi, rốt cuộc đã có chuyện gì làm cho nàng lộ ra vẻ mặt như vậy? Nói thật, hần đúng là rất tò mò a! Nàng cùng người nọ có liên quan?

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, nên Hoàng Tổ Yên không biết tâm tư của người ngoài, nàng một lần lại một lần tự hỏi chính mình, nàng nên làm như thế nào? Chẳng lẽ thật sự phải tu luyện thành tiên, để việc xuyên việt không bị hạn chế? Cần thận suy nghĩ một chút, đúng là một biện pháp không ổn! Thế giới này không bị ô nhiễm, linh khí vẫn rất sung túc, hiệu quả tu luyện rất tốt, hiện tại nàng đã là Nguyên Anh kỳ, dù cho sau đó nàng vùi đầu tu luyện, chỉ ít cũng có năm trăm thọ mệnh, nếu như tỉ mỉ tu luyện, thì cũng có khả năng thành tiên. Thế nhưng theo như những gì được lưu giữ trong ngọc giản: người tu chân tu đến Nguyên Anh kỳ xem như cũng có chút thành tựu, nhưng cũng chỉ do ngày đó tiến vào cảnh giới thiên tiên, nhưng con đường tu hành sau này không thể chỉ dựa vào nỗ lực mà đạt được kết quả, còn cần vào kì ngộ hoặc được cao nhân chỉ điểm, nếu không có hai điều kiện này, sợ đến cuối cùng khó mà thoát khỏi thiên địa luân hồi. Cao nhân chỉ điểm, nàng đừng mơ nghĩ đến, kỳ ngộ? Ở nơi này, ngay cả tu chân là cái gì cũng không biết, nàng còn có thể hi vọng gặp được linh bảo tu chân sao?

Bất đắc dĩ thờ dài, Hoàng Tổ Yên tỉnh lại giữa sự trầm tư, nhìn thấy Hạ Vân và hần lộ ra biểu tình quái dị, có chút kinh ngạc, “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, người... từ lúc ta nhận thức người tới nay thì đây là lần đầu tiên biểu tình trên mặt của người biến hóa phong phú nhất đó.” Có chút cảm thán thể sự vô thường, Hạ Vân gật gù đắc ý nói, “Đây là một kỳ quan a!”

Phốc xích, Ma Dật nhất thời nhin không được, cười ra tiếng.

Hoàng Tổ Yên không tiếp lời, chính mình coi như vừa trải qua một quá trình tâm lý rất dài, biểu tình thay đổi thất thường cũng là bình thường, chỉ là nàng không muốn giải thích nên mới không nói gì.

Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên lại khôi phục thần tình lãnh đạm, Hạ Vân im lặng không lên tiếng nữa, nàng cũng không muốn vì sự hồ đồ nhất thời mà đắc tội tiểu thư a!

“Chắc bệ hạ đã nghĩ ra việc gì rồi! Nhìn sắc trời cũng đã trễ, nếu không hôm nay bệ hạ cùng hai cô nương ở lại Ma cung nghỉ ngơi một đêm đi!” Che miệng cười khê, Ma Dật đối với nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc càng ngày càng hiểu kì, tổng cảm thấy trên người nàng có rất nhiều bí mật, hơn nữa... nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng, nữ tử hoàn mỹ như vậy thực sự gặp không nhiều a! (Aqua: ‘tuyệt mỹ’ có được coi như tuấn mỹ hok nhờ?)

“Ân.” Liếc mắt nhìn Ma Dật một cái, Hoàng Tổ Yên đột nhiên phát hiện còn chưa biết tên của hần, “Tên của ngươi là gì?”

“Ma Dật.”

“Nga, là cung chủ Ma cung! Hôm nay quấy rầy ngươi rồi.” Thanh âm bình thản, biểu tình này của Hoàng Tổ Yên chứng tỏ nàng đã sớm biết thân phận của nam tử này.

“Hahaha, không hồ là nữ hoàng a, chỉ dựa vào quan sát mà có thể biết được ta là cung chủ, ngay từ đầu bệ hạ đã biết sao?” Ma Dật uốn éo người, xinh đẹp đi tới trước người Hoàng Tổ Yên, mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Hắn dạy người mị thuật, nhưng không dạy người thế nào để khống chế nhân tâm, âm công cũng không thể giúp đỡ người nhiều đâu.” Đột nhiên nói một câu không chút liên hệ nào, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nhìn Ma Dật.

Sắc mặt Ma Dật trở nên có chút khó coi, “Hừ, đúng vậy thì sao?”

“Người không thể khống chế tất cả mọi người trong Ma Cung này. Thời thời khắc khắc phải bảo trì tâm cảnh giác có phải một chết hay không, nga, thân thể cũng mệt mỏi phải không?” Lời nói khẳng định, Hoàng Tổ Yên không thèm để ý sắc mặt khó coi của Ma Dật vào trong lòng.

Ma Dật nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Tổ Yên, cười lạnh lên tiếng, “Thế thì sao? Xem ra ta đã đánh giá thấp bệ hạ rồi! Ngay cả trong Ma cung của ta mà cũng có người do bệ hạ xếp vào a!”

Xoay người đi tới trước một cái ghế, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Hoàng Tổ Yên, “Ma cung chính là cái bộ dạng này, cũng không phải chỉ có thể hệ cung chủ như ta mới gặp phải loại tình huống này, ta còn có biện pháp nào khác sao?” Khi nói, trong thanh âm hắn lộ ra một chút bi ai. Đúng vậy, hắn không thể khống chế từng người trong Ma cung, thậm chí lúc nào cũng phải phòng bị một số người khác lập bày hại hắn, từ khi hắn được mười hai tuổi tiếp nhận vị trí cung chủ, đến nay cũng đã sáu năm, mà sáu năm này chưa lần nào hắn được ngủ một giấc an ổn. Sinh mệnh thời khắc bị uy hiếp cũng tròn sáu năm, đối với một nam tử, không thể không nói hắn đã rất kiên cường.

Nhìn Ma Dật đang rơi vào trong ký ức của chính mình, thật ra Hoàng Tổ Yên rất hiểu tâm tình của hắn, nhưng vẫn nhìn không được cắt ngang hắn, “Như vậy, người có thể nói cho ta biết, người đó sáu năm nay ở đâu?”

Đột nhiên bị câu nói của Hoàng Tổ Yên làm cho giật mình tỉnh giấc, Ma Dật âm thầm ảo não tại sao ở trước mặt người ngoài mình lại mất cảnh giác như vậy? Nếu như vừa rồi ngồi nói chuyện ở đó là đám trưởng lão, sợ rằng hắn đã chết từ lâu rồi!

“Người nọ vẫn ở trong một cái động trên đỉnh núi.”

“Chuyện của hắn, Ma cung có mấy người biết?”

“Ta cùng hai thuộc hạ.” Nếu để cho những trưởng lão đó biết, hắn còn chiếm được ưu thế sao? Chỉ sợ không sống nổi đến hôm nay đâu!

“Có thể mang ta đến đó không?”

Nghi ngờ liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, Ma Dật trầm ngâm một chút, gật gật đầu. Đứng dậy hướng cửa điện đi đến.

Hoàng Tổ Yên cũng đứng dậy đi theo, đơn giản nói một câu như gió thoảng, “Chờ.”

Hạ Vân cùng Uyển Tuy hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trở về Ngạo Thiên

Đình Vân son...

“Chính là chỗ này.” Ma Dật chỉ chỉ trong mây mù có sơn động không thấy rõ.

“Ừ. Người đứng ở chỗ này, một mình ta đi vào được rồi.” Hoàng Tổ Yên nhìn chằm chằm sơn động, không quay đầu lại, nói.

Ma Dật nhìn nữ nhân phía trước không để ý tới mình, trong lòng đột nhiên cảm giác có một chút ủy khuất, “Thế nào? Ta đưa người tới đây, mới đó mà đã muốn đem ta bỏ rồi sao?!”

Nghe giọng nói ủy khuất của Ma Dật, Hoàng Tổ Yên kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

Ma Dật cũng cảm thấy hắn như vậy rất kỳ quái, lập tức quay đầu đi, không dám nhìn sắc mặt của Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên không nhìn thấy sắc mặt chính diện của Ma Dật, nhưng đôi tai trắng đã ửng đỏ một mảnh, cười khẽ một tiếng, “Không phải ta muốn bỏ người, mà người cũng biết bản lĩnh của người kia, hắn ở chỗ này, nếu không thiết kế cơ quan gì, ta cũng cảm thấy kỳ quái, nơi này có khả năng người có thể không ứng phó được, vì thế ta mới nói người ở bên ngoài chờ ta.”

“Ta... Ta biết rồi, người vào đi! Ta ở bên ngoài... Chờ người.” Ma Dật biết nàng là vì an toàn của hắn, điều chỉnh nỗi lòng một chút, nhất thời quay mặt

lại, cười duyên nói: “Ta biết, chẳng qua là ta đùa ngươi một chút mà thôi!”

“Ừ.” Cười cười, cũng không nói gì nữa. Hoàng Tố Yên đi đến son động kia.

Đi vào son động, bên trong lại là một cảnh tượng khác, ánh sáng hồng nhàn nhạt chiếu lên toàn bộ son động lúc sáng lúc tối, ánh sáng ngoài động cũng không thể chiếu vào trong động, Hoàng Tố Yên cẩn thận đem linh lực vận hành, để mình có thể thấy rõ tình huống một chút.

Một đường đi về phía trước, trong động cũng không lạnh lẽo như bên ngoài, mà mát mẻ, thỉnh thoảng còn có một trận gió lạnh thổi qua. Một đường đi đến cũng không gặp bất cứ cơ quan nào, không biết chính hấn quá tự tin vào mình, hay là cơ quan vẫn chưa được mở ra? Như vậy cũng làm giảm bớt không ít phiền phức cho Hoàng Tố Yên.

Đi khoảng nửa canh giờ (1 tiếng), xung quanh vẫn là đá tảng, không có bất kỳ dấu hiệu nào có người ở, mà Hoàng Tố Yên cũng không dám dùng khinh công, đối với người không biết hoàn cảnh thì luôn luôn cảnh giác.

Lại đi thêm một khắc (15 phút), ngay khi Hoàng Tố Yên suy đoán có phải hay không đã vào trận pháp, cửa động phía trước ánh sáng màu hồng càng tăng lên.

Đem linh lực toàn thân điều động, từ trong giới chỉ lấy ra linh kiếm trung phẩm, Hoàng Tố Yên cẩn thận đi vào cửa động.

Vừa tiến vào trong động, Hoàng Tố Yên liền bị khung cảnh làm cho hoảng sợ. Có linh chi huyết! Thế nhiên có nhiều cò linh chi huyết như vậy! Chỉ thấy trên mặt đất của son động đều là cò linh chi huyết, hơn nữa đều đã chín.

Kích động qua đi, Hoàng Tố Yên không khỏi thở dài, cò linh chi huyết cần máu người nuôi dưỡng, nhiều cò linh chi huyết như vậy, hơn nữa đều đã chín, vậy thì cần bao nhiêu người “Nuôi nấng” a? Nghĩ đến dưới chân mình không biết mai táng bao nhiêu người, Hoàng Tố Yên cho dù nhìn thấy nhiều cò linh chi huyết như vậy tinh thần hưng phấn lập tức không còn.

Ngẩng đầu nhìn lại, ở trung tâm đám cò linh chi huyết không lớn giống như một té đàn gì đó, Hoàng Tố Yên nhảy nhẹ liền đến bên cạnh té đàn. Trên mặt té đàn bày mấy ngọc giản, không có suy nghĩ nhiều, Hoàng Tố Yên đem chúng thu vào, ai kêu hiện tại nàng thiếu nhất chính là “Tri thức”. Mặc dù có thể là công pháp tu ma, nhưng cũng có thể tham khảo một chút, ma đạo cũng là một nhà, thành ma thành tiên chỉ là do cá nhân mình mà thôi.

Ánh mắt quét đến trên bàn, hình như còn có chữ viết, Hoàng Tố Yên đi sát lại để nhìn, chỉ thấy trên mặt viết: thượng cổ chi thủy, thiên địa sơ phân, thần nguyên phi thần, ma nguyên phi ma, tam giới lục định, thiện sinh chuyển biến xấu, thần bản vì ma, ma tức là thần.

Đây là... Việc này có liên quan đến thần ma phân hóa!

Ngươi kia thật sự là người tu ma sao? Không đúng, hấn cấp bậc rất thấp, không có khả năng tìm hiểu được việc này, có lẽ bản thân hấn nói không chừng có pháp bảo a! Thần tức là ma, ma tức là thần phải không? Những lời này, nàng rất tán thành! Nhưng, trước thu vào rồi hãy nói! Còn có cò linh chi huyết, mặc dù quá trình chúng nó sinh trưởng rất tàn nhẫn, nhưng dù sao cũng là đồ tốt, để ở chỗ này cũng lãng phí, vậy cũng lấy luôn đi! Người đã chết rồi, nàng cũng không có biện pháp!

Trong động nàng đem tất cả mọi thứ thu vào trong giới chỉ, Hoàng Tố Yên mới hài lòng quan sát son động này, bốn phía hiển nhiên là đều công khai dấu vết có người ở, không ngờ người tu ma kia lại tự tin về công lực của mình như thế, tự nhiên không có một chút cơ quan nào, trận pháp cũng không có. Nhưng nếu hấn không gặp phải nàng, sợ rằng trên thế giới này không có ai là đối thủ của hấn!

Lắc đầu thở dài một tiếng, thế sự vô thường a! Xoay người bay ra ngoài, đã xác định không có nguy hiểm, Hoàng Tố Yên cũng không ủy khuất chính mình mà đi bộ ra, trực tiếp cầm kiếm bay ra.

Nhưng mà nàng vẫn nhớ ở bên ngoài có một người chờ, ở gần cửa động nàng hạ phi kiếm xuống, đem phi kiếm thu vào nhẫn, thần nhiên đi ra ngoài.

Đợi gần hai canh giờ, rốt cuộc nhìn thấy ở cửa động xuất hiện một bóng dáng màu trắng, Ma Dật thở phào nhẹ nhàng. Hấn biết có tình cảm như vậy là sai, hấn và nàng thân phận cách xa, hơn nữa... Nhớ tới nhắc nhở của cung chủ đời trước, hấn nhận không được thờ dài trong lòng, hấn có thể dám yêu dám hận thì sao, hai người bọn họ vị trí quá khác nhau, hấn còn có chuyện cần phải hoàn thành, vẫn thừa dịp bây giờ còn sớm, chặt đứt tình cảm thôi!

Hoàng Tố Yên vừa ra khỏi thì nhìn thấy sắc mặt phức tạp của Ma Dật, đang đứng ở kia nhìn nàng, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ hướng Ma Dật gật gật đầu, liền đi về phía Ma cung.

Nhìn Hoàng Tố Yên bỏ đi, Ma Dật trong lòng cười khổ một tiếng, đúng vậy, người ta căn bản không quan tâm mình, mình cần lựa chọn sao? Quả thực là tự mình đa tình! Chớp mắt, trên mặt Ma Dật biểu tình khôi phục lại như khi mới gặp Hoàng Tố Yên, băng lãnh mang theo một loại xinh đẹp kiên cường, cười nhạt đi theo, hình như nội tâm vừa giãy giụa là người khác chứ không phải hấn. Chỉ có, trên đỉnh Vân sơn mây mù như trang thư, giống như đang muốn kể về cái gì đó.

Ma cung...

Thấy Hoàng Tố Yên xuất hiện ở cửa, Hạ Vân, Uyển Tùy vội đứng lên, vội chạy đến bên người Hoàng Tố Yên.

“Oa! Tiểu thư, ngươi rốt cuộc đã trở về! Ngươi mà không trở lại, chúng ta suy nghĩ có nên hay không đi giúp ngươi.” Hạ Vân trong miệng la hét, ánh mắt không dấu vết dò xét toàn thân Hoàng Tố Yên, nhìn có hay không bị thương chỗ nào.

Uyển Tuy mặc dù mặt vẫn lạnh, nhưng đáy mắt quan tâm cũng che giấu không được.

Biết hai người lo lắng, Hoàng Tổ Yên tươi cười ấm áp, “Nói cái gì đó? Tiểu thư nhà ngươi còn cần các người trợ giúp sao? Hơn nữa cũng không có gì nguy hiểm.”

“Thuận lợi?” Uyển Tuy nói chuyện vẫn cực kỳ ngắn gọn, ngoại trừ thời gian cùng Hạ Vân cãi nhau.

“Ừ, vốn cho rằng... Ha ha, chỉ là ta quá lo lắng.” Hoàng Tổ Yên nghĩ đến việc mình lo lắng có chút buồn cười, không ngờ tự nhiên kết quả như thế a!

“Được rồi, mục đích của ta đã đạt được, chúng ta cáo từ. Ma cung cung chủ?” Hoàng Tổ Yên xoay người nhìn về phía Ma Dật đang đứng ngây ngốc.

“A“, chú ý đến tầm mắt Hoàng Tổ Yên, Ma Dật phục hồi tinh thần, cười yêu mị, đến gần bên người Hoàng Tổ Yên, tay trắng chiếm lấy mặt nàng, “Thế nào? Nữ hoàng bộ hạ đã đạt được mục đích, không thể chờ đợi được muốn đi sao?”

Nhìn đáy mắt rất nhanh hiện lên vẻ cô đơn của hắn, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng nhìn hắn không nói gì.

“Là Dật nhi đường đột, nữ hoàng bộ hạ công việc bề bộn, làm sao có thể ở một nơi không có ý nghĩa lâu như vậy được!” Ma Dật dừng lại một chút, bỗng nhiên cười xán lạn, trong nháy mắt hiện lên một chút hoang mang, “Nhưng mà, hôm nay coi như ta đã giúp ngươi đi!” Nhìn thấy Hoàng Tổ Yên gật đầu, Ma Dật tươi cười càng xán lạn, thậm chí mang theo một chút thần thái mê hoặc, “Như vậy bộ hạ có thể đáp ứng ta sau này ta cần giúp đỡ thì sẽ giúp một tay chứ?”

Nhú nhú mày, Hoàng Tổ Yên giương mắt nhìn hắn, “Nếu như ta có đủ khả năng.”

“Đương nhiên, ta sẽ không có yêu cầu quá phận gì.” Trong lòng một tảng đá rơi xuống đất, hắn sau này có thể nói nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc chống lưng phía sau, việc này so với việc hắn một mình tranh đấu có vẻ tốt hơn nhiều, chuyện ngày hôm nay những lão đầu từ đó nhất định sẽ biết, như vậy bọn họ cũng ít nhiều sẽ có một chút bận tâm!

Trong lòng có một tia thống khổ và không muốn, Ma Dật đem thân thể tựa trên người Hoàng Tổ Yên, cười xinh đẹp nhìn chằm chằm nàng, “Ta tin bộ hạ!”

Bên người không ngừng truyền đến mùi thơm làm cho Hoàng Tổ Yên chấn động, điều động linh lực đè xuống lửa nóng bắt đầu lan tràn, Hoàng Tổ Yên đối thân thể có phản ứng cũng từ từ quen thuộc, vừa mới bắt đầu là bất đắc dĩ nhưng đến bây giờ cũng bình thường. Dù sao thân thể này với nữ tử ở thế giới này đều giống nhau!

Nhảy bèn nhận thấy được biến hóa rất nhỏ trên người Hoàng Tổ Yên, sắc mặt Ma Dật mừng rỡ, thân thể càng ngày càng dựa gần.

Nhẹ nhàng đẩy thân thể mềm mại trên người ra, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nói một câu, “cáo từ”. Liền đi ra ngoài.

Ma Dật hé miệng cười khẽ một tiếng, nhìn ba người Hoàng Tổ Yên biến mất, trên mặt ôn hòa. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, “A!” Kêu một tiếng, vội vàng phi thân xuống núi.

Tỉ mỉ tìm khắp nơi, không nhìn thấy tung tích của ba người Hoàng Tổ Yên, chắc hẳn các nàng đã ra khỏi mê trận.

Không ngờ nàng chỉ đi một lần mà có thể phá giải mê trận, nếu như người này là địch nhân... Lắc lắc đầu, hắn đang suy nghĩ cái gì? Địch nhân, bọn họ vĩnh viễn sẽ không phải.

Trên đường đi kinh thành Ngạo Thiên quốc, ba con ngựa cao to màu đỏ thẫm đi song song nhau.

“Tiểu thư, người thật đúng là lợi hại! Mê trận này tự nhiên người chỉ cần đi một lần là có thể phá giải được, thật sự ta rất bội phục người. Ha ha, lúc nào dạy ta đi!” Trong mắt Hạ Vân đầy sao nhỏ nhìn về mặt nhàn nhạt của Hoàng Tổ Yên.

“Ngươi? Hừ! Chỉ bằng thần kinh thô như ngươi, cho dù tiểu thư dạy ngươi, ngươi cũng học không được.” Uyển Tuy khinh bỉ liếc Hạ Vân một cái.

“Ngươi... Tiểu thư ngươi nói ta có thể không?”

“Ngươi, học không được.” Một câu nói ngắn gọn, trong nháy mắt đem hi vọng của Hạ Vân dập tắt. Nhìn Hạ Vân ủ rũ, Hoàng Tổ Yên tâm tình rất tốt “Ha ha” cười lên. Đám nam nhân kia đang chờ nàng! Mấy ngày nay chắc hẳn bọn họ rất lo lắng! Ai bảo mình đánh giá sai trình độ nguy hiểm đây!

“Giá!” Đột nhiên tăng tốc, Hoàng Tổ Yên hưởng thụ cảm giác bốn ba.

“A! Tiểu thư, ngươi như thế nào đột nhiên lại tăng tốc? Ách, chờ ta một chút!” Mắt thấy Uyển Tuy cũng dần dần đuổi kịp tiểu thư, Hạ Vân mới ý thức được bây giờ không phải là lúc đặt câu hỏi, vội vã thúc ngựa đuổi theo.

Chương 33: Thái nữ giá đáo

Lâm Vân khách điểm, một trận nói chuyện qua đi, Hoàng Tổ Yên xoa xoa thái dương, vừa đi ra khỏi phòng.

“... Tiểu thư, tiểu thư, người ở đây làm gì?” Hạ Vân đột nhiên xuất hiện trước mắt Hoàng Tổ Yên.

“Không nhìn ra sao? An ủi a!” Hoàng Tổ Yên tức giận liếc mắt với Hạ Vân. Từ khi nàng trở về cũng chỉ một ngày thôi!

Ngày này ngoại trừ nghỉ ngơi, nàng chỉ an ủi các phi tử của nàng, vì nàng mà chờ đợi trong lo lắng. Nàng thật không muốn để bọn họ lo lắng, chính mình còn không rời khỏi thế tục thường tình, mặc dù tu chân làm cho tâm tính càng thêm đậm nhạt, nhưng đối với sự quan tâm người của nàng, nàng không có cách nào coi thường được.

“Ha ha ha, không ngờ tiểu thư sẽ có một ngày ăn nói khép nép như vậy!” Hạ Vân rất không nề mặt cười ha ha.

Hoàng Tổ Yên đang muốn nói chuyện, một giọng nam ôn nhu cướp lời của nàng: “Hạ Vân, việc này thực sự buồn cười như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi! A...” Tiếng nói này là... “Lăng... Lăng sư phó!” (không biết mọi người còn nhớ rõ không lão công thứ nhất của sư phó Hoàng Tổ Yên, tiền tử + ác ma sư công Lăng Vũ?) (lời tác giả), Hạ Vân tròn to mắt nhìn người lên tiếng, điều này sao có thể? Lăng sư phó vì sao ở đây? Không phải hán và Vân sư phó ở Thương Sơn trải qua thế giới hai người, a, không, ba người sao? Sao có thể tới nơi này?

“Nhìn thấy ta rất ngạc nhiên?” Lăng Vũ mỉm cười đi đến trước mặt Hạ Vân, cánh tay chỉ vào trán Hạ Vân.

“A, có một chút.” Hạ Vân liếc mắt nhìn Lăng Vũ, Lăng sư phó cũng không dễ chọc a! Công phu dùng được kia... Nghĩ lại toàn thân đều tê dại!

“Yên nhi có thể bận tâm đến tâm tư của những người đàn ông kia, ta cảm thấy rất vui mừng! Vốn tới thăm người, nếu người vẫn lạnh lùng thì hợp thời ta giáo huấn người một chút a!” Cười ôn nhu, người ngoài tuyệt đối sẽ không biết một người ôn nhu như thế, thật ra bị Hoàng Tổ Yên và các nàng xưng là ác ma.

Hoàng Tổ Yên nhìn sư công ác ma một thân bạch y sạch sẽ ngăn nắp, bỗng nhiên cười lên, “Sư công và sư phó có phải giận dỗi hay không?”

Ngồi khí khảng định, trên mặt Lăng Vũ nổi lên một tầng đỏ ửng, trừng mắt nhìn Hoàng Tổ Yên, đứa nhỏ này làm sao lại nhạy cảm như vậy!

“Ha ha, sư công đến một chút thôi sao?” Hoàng Tổ Yên nhìn thấy sắc mặt ác ma sư công, cũng biết biết nên một vừa hai phải thôi.

“Ừ.” Nhân nhân không muốn nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, Lăng Vũ trong lòng còn đang tức giận chuyện của Vân Uyển Thanh (tên sư phó Hoàng Tổ Yên!).

“Sư công muốn nghỉ ngơi không? Hay là để cho Hạ Vân đi dạo kinh thành cùng người?” Hoàng Tổ Yên liếc mắt một cái, Hạ Vân phẫn hận nhìn nàng, nàng dùng khẩu hình nói một câu “Ai kêu người vui sướng khi người gặp họa!”

“Được! Vậy thì đi dạo! Hạ Vân, chúng ta đi.” Lăng Vũ vừa nghe đi dạo phố, lại hưng phấn lên, kéo Hạ Vân đi, Hạ Vân mặt mày ủ rũ đi theo.

Hoàng Tổ Yên cười lắc lắc đầu, nam nhân thế giới này và nữ nhân kiếp trước đều rất thích đi dạo phố! Vốn định trở về phòng nghiên cứu một chút ngọc giản (nhấn trừ vật) vừa mới lấy được, bỗng nhiên thấy Uyển Tùy từ viện trước đi tới, thì dừng bước lại, chờ nàng.

“Tiểu thư, thái tử tới.” Hoi khom người, Uyển Tùy ngẩng đầu nhìn Hoàng Tổ Yên.

Hoàng Tổ Yên gật gật đầu, khi nàng trở về nghe nói mấy ngày nàng không có ở đây, vị thái tử này mỗi ngày đều đến “Báo danh”, chắc là rất sốt ruột!

“Cho hán vào đi!” Phất phất tay, Hoàng Tổ Yên tìm một cái ghế ngồi xuống, chờ vị thái tử điện hạ Ngao Thiên quốc đại giá.

“Thê chủ...” Lúc này Ngao Ngôn từ trong phòng đi ra, có chút do dự mở miệng.

“Ừ?” Hoàng Tổ Yên vẫy vẫy tay, để hán đi đến trước mặt.

Chậm rãi đi đến trước mặt Hoàng Tổ Yên, Ngao Ngôn nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, “Ta biết thê chủ vẫn luôn biết rõ tình cảnh của hoàng tử ta, cũng biết ta... Nhiệm vụ của ta. Ta khẩn cầu thê chủ giúp hoàng tử, được không?” Kỳ thực mấy ngày nay trong lòng Ngao Ngôn cũng không dễ chịu, hán cảm giác mình làm chưa xong việc hoàng tử nhắc nhở, bệ hạ nàng quá tinh táo, hán đoán không ra suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không biết chính xác nàng rốt cuộc có chịu giúp hoàng tử hay không, vì thế trong lòng của hán vẫn rất lo lắng, vừa nghe thấy bệ hạ nói muốn gặp hoàng tử, hán không nhịn được mà hỏi bệ hạ, đến lúc đó đối mặt với hoàng tử thì trong lòng đã chuẩn bị tốt.

Hoàng Tổ Yên thấy ý cầu xin trong con người của Ngao Ngôn, đứng lên ôn nhu kéo hán vào ngực, nhẹ vỗ tóc dài của hán, “Tin ta được không?”

Tiếng nói mê hoặc, lo lắng trong lòng Ngao Ngôn cũng biến mất, lẳng lặng tựa trong lòng Hoàng Tổ Yên, ngửi mùi hương tươi mát trên người nàng, khoe miệng hơi cười, “Vâng.”

Ngao Thái Vân vừa đi vào hậu viện, liền thấy được một hình ảnh xinh đẹp, cánh hoa hồng nhạt không biết tên trên không trung xoay tròn, rơi xuống, như hai người trong tranh ôm nhau. . .

Tảng đá lớn trong lòng liền biến mất, Ngao Thái Vân mỉm cười nói: “Hoàng đệ có thể tìm được hạnh phúc, ta đây làm tỷ tỷ cũng cảm thấy rất vui mừng a!”

Ngao Ngôn vừa nghe, nhất thời trên mặt một mảnh ửng đỏ, hắn như thế nào lại quên hoàng tỷ sắp đi vào? Tự nhiên, cứ như vậy nằm trong lòng bệ hạ.

Cúi đầu nhìn về mặt đỏ bừng, ngượng ngùng không ngớt của Ngao Ngôn, Hoàng Tổ Yên cười vỗ vỗ lưng hắn, “Ta và hoàng tỷ ngươi còn có việc, ngươi vào nhà trước đi!”

Cúi đầu nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, Ngao Ngôn nhanh chóng vào phòng.

Ở đây, hai nữ nhân trên mặt đều là ý cười.

“Thái nữ điện hạ, ngồi xuống nói đi!” Hoàng Tổ Yên tay chỉ ghế bên cạnh, ngồi xuống.

“Nữ hoàng bệ hạ có thể đến đây bàn cung rất vinh hạnh!” Ngao Thái Vân ưu nhã ngồi xuống, mỉm cười.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh nàng, trong lòng Hoàng Tổ Yên phải đánh giá lại nàng, xem ra Tác Hồn cũng không thể tiến vào nội bộ của phủ thái nữ, cũng chỉ có một ít thông tin để tổng kết tính cách vị thái nữ này!

“Không biết thái nữ điện hạ mời trăm đến là có chuyện gì?”

Chờ nàng mở miệng, Hoàng Tổ Yên trong lòng đã có một phen tính toán. Vốn cho rằng vị thái nữ này chỉ muốn “Bình loạn”, hướng nàng mượn quân đội mà thôi, không ngờ trước khi đi nàng tự nhiên nhận được thiệp mời, mời nàng đến kinh thành Ngao Thiên quốc “Làm khách”! Điều này làm nàng rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất tò mò, chẳng lẽ nàng tới là có thể giúp nàng ta lên ngôi vị?

“Kỳ thực...” Ngao Thái Vân đột nhiên ngừng đầu mắt nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên, “Kỳ thực không lâu, đại hoàng tỷ của bản cung nói chỉ cần ta có thể mời nữ hoàng bệ hạ của Hoàng Nguyệt quốc đến hoàng cung, nàng liền thừa nhận ngôi vị thái nữ của ta, đồng thời cũng giải độc cho mẫu hoàng...”
Dâm độc.”

Nhìn Ngao Thái Vân bắt đầu dĩ, dâm độc??? Hoàng Tổ Yên rất kinh sợ, tự nhiên thật sự có loại chất độc này! Thảo nào Tác Hồn báo cáo nói nữ hoàng Ngao Thiên quốc bị một nam tử diện mạo không phải xinh đẹp tuyệt mỹ mê hoặc, lúc đó nàng cũng cảm thấy kì lạ, thì ra là như vậy! Đại hoàng nữ kia lại hạ loại độc này với mẫu hoàng của mình... Con người chợt lóe sát khí, Hoàng Tổ Yên quyết định giúp Ngao Thái Vân, có lẽ có một ít là vì Ngao Ngôn, nhưng nhiều hơn là vừa nghe liền biết đại hoàng nữ này đã tâm hung ác, nếu để cho nàng kế thừa hoàng vị Ngao Thiên quốc, còn không biết mang đến cho nàng bao nhiêu phiền phức!

“Được. Điện hạ muốn trăm phối hợp với người như thế nào?”

Vui mừng nhìn Hoàng Tổ Yên, Ngao Thái Vân vừa cười vừa nói: “Vay trước tiên cảm ơn bệ hạ!” Nhưng lập tức nhăn mày lại, “Đại hoàng tỷ, người nợ tính tình cực kỳ âm hiểm, nàng lần này đưa ra yêu cầu như thế, sợ rằng sẽ có thiết kế cạm bẫy, nếu để cho nữ hoàng bệ hạ gặp chuyện không may, đừng nói thần dân Hoàng Nguyệt quốc không bỏ qua cho ta, chỉ sợ hoàng đệ cũng tìm ta báo thù.”

Hoàng Tổ Yên vẫn nhìn nàng, thấy trong mắt nàng ánh sáng chợt lóe lên, hừ! Nàng cũng không tin Ngao Thái Vân không có biện pháp giải quyết!

“Ý điện hạ là?” Hoàng Tổ Yên về mặt nhân nhạ nói, giống như không lo lắng nguy hiểm sắp sửa xảy ra.

Trong lòng đối với phản ứng của Hoàng Tổ Yên có hơi chút thất vọng, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện gì, Ngao Thái Vân tinh tế nói ra kế hoạch của chính mình...

Hoàng Tổ Yên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Như vậy, ngày mai xin đợi bệ hạ đại giá.” Ngao Thái Vân thấy mục đích đã đạt được, cũng nên nhanh chóng trở về, dù sao lần này cái trang đi ra ngoài nàng cũng không muốn bọn họ biết.

“Ừ. Không tiến.”

“Cáo từ.”

Nhìn Ngao Thái Vân đi ra, Hoàng Tổ Yên một lần nữa ngồi xuống, cúi đầu suy nghĩ về cái gì đó.

Khoảng qua một khắc đồng hồ (1 khắc = 15p), nàng thở dài, đầu hướng về cây đại thụ bên cạnh, “Nhiên nhi, còn muốn ở trên cây bao lâu?”

Vừa dứt lời, một thân ảnh màu lam từ trên cây nhảy xuống, rơi xuống trước mặt Hoàng Tổ Yên.

Nam Cung Hạo Nhiên bất mãn chu môi đỏ mọng, liếc xéo Hoàng Tổ Yên, “Yên, ngươi làm cái gì cũng không cho chúng ta biết, chúng ta là phu quân của ngươi a!”

Cảm nhận được ánh mắt u oán của Nam Cung Hạo Nhiên, Hoàng Tổ Yên chấn động, đứng vậy! Bọn họ là phu quân của nàng, nàng và họ cùng nhau chung sống qua ngày, mà nàng chuyện gì cũng gạt bọn họ...

“Hơn nữa...” Nhớ tới kế hoạch kia của thái tử Ngao Thiên quốc, Nam Cung Hạo Nhiên có chút sốt ruột kéo tay Hoàng Tổ Yên, “Hơn nữa kế hoạch kia quá mạo hiểm, Yên, ngươi có thể không đi được không? Hoặc là để cho người khác thay thế ngươi đi?”

“Nhiên nhi, trong lòng ngươi biết rõ, chỉ có thể là ta đi.” Hoàng Tổ Yên nhẹ vỗ về mặt Nam Cung Hạo Nhiên, nhàn nhạt nói.

“Yên tâm đi! Ta không có việc gì.” Kỳ thực nàng còn rất chờ mong, mấy ngày nay rất bình tĩnh, làm nàng cảm thấy rất buồn chán a! Đương nhiên Hoàng Tổ Yên cũng chỉ nói ở trong lòng, nàng cũng không muốn bị Nam Cung Hạo Nhiên nói. Phát hiện tâm tình của mình thật sự thay đổi rất nhiều, Hoàng Tổ Yên cũng chưa từng nghĩ mình muốn không chế cái gì, tu chân chú ý tùy tâm sở dục, nếu như nàng quá áp chế chính mình, ngược lại thì sẽ nguy hiểm.

“Được rồi! Ngươi đáp ứng ta nhất định không để cho mình bị thương!” Trong lòng Nam Cung Hạo Nhiên cũng biết chuyện nàng đã quyết định thì rất ít thay đổi, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng.

“Ừ.” Đem người trước mắt về mặt lo lắng kéo vào trong lòng, Hoàng Tổ Yên không nói thêm gì nữa. Hai người lẳng lặng muốn nói chuyện, thì nhất thời nghe thấy cách đó không xa có tiếng người âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đoạt vị

Vào rạng sáng ngày thứ hai, trong hoàng cung Ngao Thiên quốc quả nhiên có thiệp mời đưa đến khách sạn Lâm Vân.

Hoàng Tổ Yên cũng không để ý đến thiệp mời, chỉ để cho cung nhân đứng chờ, còn mình thì chậm rãi dùng bữa sáng.

Cung nhân kia mặc dù không gấp, nhưng vị kia ở trong cung tính tình cũng không được tốt! Đại hoàng nữ muốn đến nhanh, nàng cứ đứng ở đó một mình không biết khi nào mới đi đây! Thế nhưng nàng cũng không dám hỏi thúc, nhân gia kia như thế nào cũng là nữ hoàng! Cho dù nữ hoàng của một tiểu quốc gia nàng cũng không thể trêu vào, huống chi Hoàng Nguyệt quốc là đại quốc!

Hoàng Tổ Yên cũng mặc kệ cung nhân kia gấp đến độ mồ hôi chảy đầy đầu, chỉ để ý làm chuyện của mình, cùng Hạ Vân các nàng thường nói giỡn mấy câu.

Một canh giờ sau (2 tiếng), rốt cuộc đến nơi của cung nhân đứng chờ, Hoàng Tổ Yên nói một câu “Đi thôi!”

Cung nhân kia vội vã đi phía trước dẫn đường. Hoàng Tổ Yên quay đầu lại nhìn Hạ Vân một cái, liền lên xe của hoàng cung phái đến rước nàng.

Khoảng chừng một nén nhang, xe ngựa dừng lại.

“Cung nghênh nữ hoàng bệ hạ Hoàng Nguyệt quốc giá lâm bồn quốc!” Ngoài xe truyền đến mấy âm thanh rải rác.

Hoàng Tổ Yên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi ra ngoài xe ngựa, chỉ thấy một loạt quan viên đứng chờ đợi ở đằng kia, trên mặt cười vô cùng đối trá.

Lạnh lùng quét mắt tất cả, Hoàng Tổ Yên cũng không nói lời nào, chỉ cau mày ở đằng này.

Uyển Tùy thấy thế, trên mặt băng lãnh càng sâu, “Hừ! Đây là đạo tiếp đãi khách Ngao Thiên quốc các người sao? Huống chi là các người mời nữ hoàng bệ hạ của quốc gia ta đến đây.”

Một viên quan vừa nghe, vẻ mặt hòa hoãn, chạy đến trước mặt Hoàng Tổ Yên, cúi người đại lễ, “Nữ hoàng bệ hạ xin thứ tội! Nữ hoàng bồn quốc thật sự là bận quá, gần đây lại có thiên tai, vì thế không thể tiếp đón từ xa, thỉnh nữ hoàng bệ hạ bỏ qua cho!”

Hoàng Tổ Yên nhìn nàng, có thể thấy được sự hoài nghi trong mắt nàng, lại thấy được mấy tiểu quan bên cạnh bắt đầu dãn dần. Ha ha, đại hoàng nữ Ngao Thiên quốc này đúng như báo cáo của Tác Hồn, tự đại, bảo thủ. Lại nói, nàng đối với việc nữ hoàng bệ hạ Hoàng Nguyệt quốc tự nhiên dám “Một mình” đến đây, nàng cũng sẽ hoài nghi! Thế nhưng, cho dù có hoài nghi thì cấp bậc lễ nghĩa cơ bản vẫn có được! Cứ như vậy an bài mấy “Tiểu quan” ở đây tiếp đó, đây là muốn chịu bị làm khó sao, nếu quả thật là nữ hoàng tự mình đến đây như thế nào đây? Âm thầm lắc đầu, trong lòng Hoàng

Tổ Yên đối với vị đại hoàng nữ này cũng hiểu đại khái rồi.

“Hừ, đây là nữ hoàng nước ta, các ngươi cho rằng giải thích như vậy chúng ta sẽ bỏ qua sao? Quý quốc hôm nay nhục nhã chúng ta, ta sẽ nhớ kỹ.” Khuôn mặt Uyển Tùy vẫn lạnh như trước, lời nói trong miệng nói ra càng lạnh vô cùng.

Viên quan kia cẩn thận liếc nhìn Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng vẫn cau mày không nói lời nào, trong lòng cũng có chút lo lắng, đại hoàng nữ nói lần này tới chắc chắn không phải nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc, là thái nữ sai người giả mạo, vì thế không cần tiếp đãi, nhưng... Trước mắt cô gái này, bất luận là hình dạng hay khí chất, đều không giống người thường, ngay cả người đi theo cũng bất phàm. Nay...

Nàng rút cuộc phải làm gì mới tốt a!

Thấy viên quan kia quyết định chậm chạp, Hoàng Tổ Yên một lần nữa lắc đầu, nếu như không có thái tử và tể tướng kia, quốc gia như thế sẽ bị diệt vong! Nếu như không có thái tử... Đáng chết, Hoàng Tổ Yên âm thầm mắng chính mình một câu, nàng đang suy nghĩ cái gì? Đã đáp ứng người ta thì phải làm được, nàng lại có ý nghĩ giết chết thái tử kia, thực sự là đang ở kỳ vị, liền mưu chuyện lạ a! Trong lòng biết rất rõ ràng, chỉ cần không có thái tử kia, tiền đồ của quốc gia này cũng không đáng nói. Theo góc độ lâu dài, sẽ giảm cho nàng không ít phiền phức.

Hai bên đang “Giằng co”, một tiếng nói trong sáng uy nghiêm chen vào.

“Các ngươi đang làm gì? Sao còn không nghênh đón nữ hoàng bệ hạ Hoàng Nguyệt quốc tiến cung?” Ngao Thái Vân vừa tới đã nhìn thấy một đám quan viên “Ngăn” ở cửa cung, mà nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc lại đứng một bên. Thoáng lo lắng nhìn Hoàng Tổ Yên liếc mắt một cái, nàng không ngờ đại hoàng tỷ tự nhiên dám làm như vậy? Trong lòng đột nhiên tức giận, nàng muốn hại toàn bộ Ngao Thiên quốc sao? Hiện tại chính là thời buổi rối loạn, nàng lại dám đắc tội với vị nữ hoàng nước láng giềng này, nàng... Thực sự là chán sống!

Nhảy bèn cảm nhận được cảm xúc biến hóa của Ngao Thái Vân, Hoàng Tổ Yên khoé miệng nhếch lên, vị thái nữ này đã ý thức được rồi a! Thực sự là một đối thủ không tệ! Cơ bản nàng không muốn giết đại hoàng nữ kia, hiện tại... Cũng nên động sát khí rồi! Như vậy mới đúng! Mưu hại mẫu thân căn bản không có cần thiết sống ở trên đời này! Trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, Hoàng Tổ Yên nhìn Ngao Thái Vân lạnh lùng nói: “Quý quốc thật đúng là không đem Hoàng Nguyệt quốc ta để vào mắt a!”

“Nữ hoàng bệ hạ thứ tội, đó cũng không phải ý của quốc gia ta.” Mặc dù đã nói cùng Hoàng Tổ Yên, nhưng lúc này nàng nói chuyện lạnh lùng làm cho Ngao Thái Vân chảy mồ hôi lạnh, hiện tại Hoàng Nguyệt quốc ngàn vạn lần không thể đắc tội! Trong lòng càng hận đại hoàng nữ.

“Bệ hạ, mời.” Thân thủ dắt mấy người Hoàng Tổ Yên vào hoàng cung, đi về phía chính điện.

“Trời a! Đúng thật là nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc a!” Viên quan vừa nói chuyện với Uyển Tùy, đặt mông ngồi dưới đất, nhìn thấy thái nữ điện hạ đáng vẻ dè dặt cẩn thận không giống như giả vờ, nàng đã hiểu, trước mắt vị này đúng thật là nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc, việc này làm cho nàng có một chút hiểu biết.

Những người khác hoặc nhìn nàng đồng tình, hoặc đứng ở một bên cười vui sướng khi người khác gặp họa. Có mấy người thì vẻ mặt bình tĩnh, ngược lại kỳ vọng nhìn về phía bóng dáng của nữ hoàng và thái nữ đã biến mất...

Mới vừa đi tới chính điện, liền nghe một tiếng nói chói tai vang lên, “Uy, thật đúng là có thể mời nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc đến, hoàng muội thật là có bản lĩnh a!”

Sau đó, một người từ trong chính điện đi ra. Hoàng Tổ Yên ngẩng đầu nhìn lại, a, nhìn biểu tình độc ác kia cũng biết là “Chính chủ” – đại hoàng nữ.

“Đa tạ đại hoàng tỷ khen ngợi, bản cung chỉ chân thành muốn mời nữ hoàng bệ hạ đến làm khách, là bệ hạ giữ mặt mũi cho bản cung, mới đồng ý đến đây.” Trên mặt Ngao Thái Vân nhàn nhạt nói.

“Hừ! Là ‘bản’ tam hoàng đệ đòi lấy đi!” Đại hoàng nữ tà ác liếc Hoàng Tổ Yên một cái.

“To gan! Phi tử của Quốc gia ta có thể để cho ngươi tùy tiện vũ nhục sao?” Lần này lên tiếng là một người thị vệ đứng phía sau, là thành viên của Tác Hồn.

“Hừ! Các ngươi mới to gan, cũng dám giả mạo nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc. Người đâu! Bắt các nàng cho ta.” Đại hoàng nữ nhanh chóng thủ thế, ngay sau đó lui về phía sau hai bước, ra khỏi vòng vây.

Thì ra là có chủ ý như vậy! Lúc trước đã xem nhẹ nàng.

Hoàng Tổ Yên và Ngao Thái Vân liếc mắt nhìn nhau một cái, gật gật đầu.

Ngao Thái Vân đột nhiên huyết một tiếng sáo dài, từ bốn phía xuất hiện rất nhiều binh sĩ. Nàng cười lạnh nhìn về phía đại hoàng nữ, “Đây là binh lính của Dững Mạnh doanh, đại hoàng tỷ ngươi còn có gì? Chỉ bằng những người này mà muốn bắt chúng ta?”

Đại hoàng nữ mới vừa nhìn trang phục của những binh lính này, mặt trắng không còn chút máu, thế nhưng nàng có lợi thế của Dững Mạnh doanh, có các nàng, nàng làm sao có thể đoạt vị?

“Đại hoàng tỷ, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn soán vị?” Mặt Ngao Thái Vân càng lạnh hơn.

“Hừ! Soán vị? Vị trí kia vốn là của ta. Là người cướp đi, bản cung chỉ muốn lấy lại thôi!”

Hoàng Tổ Yên nhú nhú mày, thế giới này luật pháp quốc gia thế nào a? Ngao Thiên quốc có quy định trường nữ kế vị, hoàng vị nên do đại hoàng nữ kế thừa. Đây không phải muốn người ta sống không được yên ổn? Như chuyện ngày hôm nay vậy.

“Nhưng đó là quyết định của mẫu hoàng.”

“A, lần này cũng do quyết định của mẫu hoàng.” Đại hoàng nữ hình như nghĩ đến việc gì, lại khôi phục dáng vẻ độc ác.

Hoàng Tổ Yên thấy thuộc hạ phía sau nàng từ từ lui xuống, trong giới chỉ lấy ra một thỏi bạc ném đi.

“A!” Người nọ hét thảm một tiếng liền ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Sắc mặt đại hoàng nữ thay đổi.

Hoàng Tổ Yên nhìn Ngao Thái Vân không kiên nhẫn nói: “Muốn giết cứ giết, hà tất nói nhiều lời vô ích như vậy? Trẫm cũng không có thời gian nghe các người nói!”

Ngao Thái Vân gật đầu, sắc mặt âm trầm nhìn về phía đại hoàng nữ.

“Giết không tha...”

“Người không thể... A!”

Nhất thời trên đại điện toàn là máu tươi. Hoàng Tổ Yên vẫn như trước nhìn cửa điện, Uyển Tuy các nàng đều vây quanh nàng, lạnh lùng nhìn xung quanh. Trên đại điện tạo thành một hình ảnh quái dị như thế này: đa số mọi người đều chém giết, khắp nơi đều là máu tươi, hình như không có người nào mà trên người không dính máu, hoặc là của người khác, hoặc là của mình. Nhưng có một vài người cũng không tham gia, mà chỉ đứng một bên để xem, người nọ một thân bạch y, lại không dính một chút huyết sắc nào...

Khoảng một khắc đồng hồ sau (15p), Ngao Thái Vân dẫn theo binh sĩ từ hình tại chỗ với những người muốn chống lại nàng. Xử lý một chút, Ngao Thái Vân đi đến trước mặt Hoàng Tổ Yên, chấp tay, “Lần này đa tạ bệ hạ đã mạo hiểm đến đây. Còn có, cảm ơn bệ hạ tặng giải được, ta mới có thể giải được độc cho mẫu hoàng.”

Hoàng Tổ Yên khòe miệng hơi nhếch lên nhìn chằm chằm nàng, “Nhưng trẫm có điều kiện a!”

Sừng sốt, Ngao Thái Vân nghiêm túc nhìn Hoàng Tổ Yên, “Bệ hạ yên tâm, chuyện bản cung đã đáp ứng tự nhiên sẽ làm được.”

“Được, trẫm chờ. Cho người dẫn đường đi! Trẫm cũng cần phải trở về.”

“Được, bệ hạ mời.”

Chạng vạng, khách sạn Lâm Vân...

“Tiểu thư, ta không nghĩ ra vì sao lúc trước người đồng ý đi Ngao Thiên, chỉ vì điều kiện kia sao? Hình như cũng không có tác dụng gì lớn! Đáng giá để người mạo hiểm như vậy sao?” Hạ Vân rất không hiểu nhìn Hoàng Tổ Yên đang nhàn nhã uống trà.

Cười cười, đặt chén trà xuống, Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nhìn nàng, “Đáng giá.”

Hạ Vân nhất thời ngây ngẩn cả người, đáng giá sao? Nhưng nhìn tiểu thư tinh thần vui vẻ, nàng đành đem nghi vấn để trong lòng vậy, tiểu thư có đôi khi làm cho người ta không hiểu được! Hình như... Hình như không phải người của thế giới này...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Điều kiện đổi tiền mặt

Sáng sớm, khách sạn Lâm Vân...

“Tiểu thư, thái nữ Ngao Thiên quốc tới chơi.”

“Ừ, cho nàng đi vào đi.” Hoàng Tổ Yên xoa xoa đầu, ngày hôm qua nàng một mực nghiên cứu ngọc giản, không ngờ người tu ma kia kì quái như vậy,

chỗ ở của mình thật rất sạch sẽ, cơ quan trận pháp một chút cũng không có, mà ngọc giản nho nhỏ của hắn thật ra cũng thiết lập vài trận pháp, làm hại nàng ngày hôm qua nghiên cứu ngọc giản nhất thời thiếu chút nữa bị thương. Về sau nàng phải thật cẩn thận nghiên cứu ngọc giản kia một chút, trận pháp thần kỳ, làm cho Hoàng Tổ Yên muốn ngừng cũng không được, mãi cho đến khi thái nữ gần đến, mới đè nén xuống dục vọng nghiên cứu. Trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải nghiên cứu kĩ càng.

“Tham kiến nữ hoàng bệ hạ.” Ngao Thái Vân thân là thái nữ nhưng so với Hoàng Tổ Yên phẩm cấp vẫn thấp hơn một bậc, vì thế gặp mặt vẫn phải hành lễ.

“Ừ, điện hạ không cần đa lễ, mời ngồi.”

Ngao Thái Vân ngồi xuống, nhìn Hoàng Tổ Yên nhàn nhã uống trà, nàng thực sự nghĩ không ra một người mới nhìn ưu nhã như vậy cũng sẽ có lúc lạnh lùng như thế! Hơn nữa...

Nếu như nàng ta là kẻ địch, nàng thực sự hoài nghi, mình có thể đấu thắng nàng không, ở trong lòng cười khở một tiếng, thế nhưng nàng nhìn nàng ấy điều kiện đưa ra lần này chứng tỏ tâm trí cực cao. Quyết không thể cùng vị nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc này là địch, đây là kết luận trong lòng Ngao Thái Vân.

“Điều kiện bệ hạ đưa ra, ngày hôm qua bản cung đã cùng mẫu hoàng thương lượng một chút, ngoại trừ chuyện ở Hắc Sơn, thật sự hai bên đều có lợi, vì thế hôm nay mẫu hoàng cũng sẽ nói đến chuyện này, hai ngày sau chính thức đem công văn tuyên bố, bệ hạ, ngài xem làm như thế có được không?”

Nhàn nhạt gật gật đầu, nhưng trong lòng Hoàng Tổ Yên đang suy nghĩ một chuyện khác. Hắc Sơn... Kỳ thực nàng cũng không xác định được nơi đó có phải là nơi mình muốn hay không, thế nhưng tổng hợp lại tất cả tin tức của Tác Hồn cung cấp xem ra, Hắc Sơn có khả năng rất lớn sẽ thành “Kỳ ngộ” của nàng. Mặc dù hi vọng có chút xa vời, nhưng trong lòng Hoàng Tổ Yên vẫn như trước không chịu buông tha ý nghĩ trở về thế giới hiện đại. Nhà là thứ nàng muốn, không phải là quốc gia, không có nhiều người cần nàng lo lắng như vậy, không cần chịu nhiều trách nhiệm, không cần bức bách mình không làm không được việc gì, nàng chỉ muốn có một hạnh phúc đơn giản mà thôi. Nàng chưa từng có ý nghĩ quá sâu, mình làm nhiều việc như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Niềm tin duy nhất của nàng có lẽ một ngày nào đó có thể trở về. Thật ra lần này tất cả mọi việc nàng đã có kế hoạch từ trước, từ Hoàng Nguyệt quốc đến Ngao Thiên quốc, nàng muốn quang minh chính đại “dùng” Hắc Sơn, nhất định phải để nó thuộc về mình, cho nên nàng đã đồng ý lời mời của Ngao Thái Vân, đây là một cơ hội, cơ hội tìm một đường về...

“Về phần Hắc Sơn...” Liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Hoàng Tổ Yên, Ngao Thái Vân cảm giác rất kì lạ, Hắc Sơn này khoáng sản gì cũng không có, mặc dù chủng loại động thực vật có rất nhiều, thế nhưng chỉ thấy có người đi vào, mà không thấy có người đi ra, lâu dần, chỗ ấy cũng là biến thành cấm địa, không người nào dám ở. Nhưng hiện tại, vị nữ hoàng lại muốn có, điều này không khỏi làm nàng có chút tò mò, “Bản cung một chút việc ấy cũng có thể tự mình làm chủ.” Nói rồi từ trong tay áo lấy ra một túi tiền, đưa cho Hoàng Tổ Yên, “Đây là khế đất của nơi đó cùng với một ít văn kiện quan trọng của quan phủ, sau này tất cả Hắc Sơn đều là của bệ hạ.”

Nhận lấy túi tiền, mở, lấy văn kiện bên trong ra nhìn kĩ một lần, Hoàng Tổ Yên lúc này mới cười lên, “Điện hạ khách sáo, còn tự thân đưa đến.”

Khẽ cười, Ngao Thái Vân chân thành nhìn về phía Hoàng Tổ Yên, “Kỳ thực lần này tới chủ yếu vẫn là tạ bệ hạ cho được a! Nếu không mẫu hoàng nàng...” Ngừng lại, cũng không nói câu nói kế tiếp, dù sao trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

“Không cần cảm tạ.” Vẫn là tiếng nói nhàn nhạt không nhanh không chậm.

Nhìn Hoàng Tổ Yên giống như không muốn nói nhiều, Ngao Thái Vân biết đều đứng lên, chấp tay nói cáo từ, xoay người dẫn tùy tùng đi ra.

Hoàng Tổ Yên lặng lẽ nhìn chăm chăm văn thư trong tay, tâm tư xoay chuyển, nàng đã không kịp đợi, Hắc Sơn này nhất định phải đi ngay. Hoàng Nguyệt quốc đã có tể tướng và hoàng tử chắc là không có việc gì, vấn đề chính là các phi tử kia...

“Người đâu, gọi các công tử tới đây một chút.”

Không tới một khắc đồng hồ (15p), bọn người Nam Cung Hạo Nhiên đều tập trung ở phòng khách...

Quét một vòng toàn phòng, Hoàng Tổ Yên nhìn về phía Hạ Vân đang ngồi nhàn nhàn ở một bên. “Vân nhi, ngươi kêu thêm vài người hộ tống các công tử an toàn về Hoàng Nguyệt quốc.”

Hạ Vân không dám tin dùng tay đào ngoáy lỗ tai, “Tiểu thư, ý của người nói là muốn ta dẫn thuộc hạ hộ tống các công tử đi về?”

“Ừ.” Không có quá nhiều biểu tình, Hoàng Tổ Yên nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Vì sao? Yên, tại sao muốn để cho Hạ Vân hộ tống chúng ta trở về? Vậy còn ngươi?” Nam Cung Hạo Nhiên đầu tiên đặt câu hỏi, trong mắt mang theo thương tâm. Những người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có Trúc Nhi trong mắt hiện lên một tia quang mang phức tạp.

“Ta còn có việc muốn làm, dẫn theo các ngươi cũng bất tiện, vì thế các ngươi đi về trước đi!” Hoàng Tổ Yên trong lòng hiểu rõ, mục đích thực sự cũng không cần phải nói cho bọn hắn biết, ở trong lòng của nàng, đối với phi tử bọn họ chỉ là đau lòng, muốn yêu, nào có dễ dàng như vậy, nàng không tin nhất kiến chung tình. Lần này chuyện cần làm là bí mật lớn nhất của nàng, nàng không muốn giải thích rõ với bọn hắn.

“Thế nhưng...” Lăng Y Hiên còn muốn nói gì, lại bị Ngao Ngôn kéo lại. Ngao Ngôn liếc mắt nhìn sắc mặt của Hoàng Tổ Yên, bắt đầu đi lắc lắc đầu với

Lăng Y Hiền. Lăng Y Hiền mân mê môi đỏ mọng, không nói gì nữa, chỉ ngồi ở một bên sinh hờn đối.

Những người khác sắc mặt đều không tốt, mỗi người đều không nói lời nào, cũng xem như là chấp nhận.

Hạ Vân thấy thế, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt ủy khuất, tiểu thư có chuyện gì tại sao lại không nói với nàng? Mỗi lần đều an bài cho nàng một ít nhiệm vụ không đến nơi đến chốn. Trùng mắt liếc Uyển Tuy một cái, để nàng theo “Ngoạn”, chính mình lại đi làm một chút chuyện nhàn chán, thật không công bằng!

Liếc nhìn Hạ Vân có chút tức giận, không cần suy nghĩ nhiều, Hoàng Tổ Yên cũng có thể biết trong lòng cô gái nhỏ này đang suy nghĩ gì. “Tốt lắm cứ quyết định như vậy, Hạ Vân các ngươi chờ một chút đi dọn dẹp một chút rồi lên đường!”

“Dạ.” Tiếng nói Hạ Vân không tình nguyện.

Các mỹ nam cũng tiến lên hành lễ, trầm mặc lui ra ngoài.

“Ta vẫn cho là tiểu thư đối với Nam Cung công tử là đặc biệt.” Vẫn không nói chuyện Uyển Tuy đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Hoàng Tổ Yên ý vị thâm trường nhìn về hướng mọi người rời đi, quay đầu buồn cười nhìn Uyển Tuy, “Ta vẫn cho là ngươi không nhiều chuyện.”

Uyển Tuy mặt trắng nõn xuất hiện một chút đỏ ửng, nhưng lập tức biến mất, khôi phục biểu tình lạnh nhạt, “Tiểu thư muốn ta đi theo sao?”

Cúi đầu tự hỏi một chút, Uyển Tuy đi vẫn có thể giúp đỡ, về phương diện linh dược này nàng thật không hiểu gì, hơn nữa có nàng ở đó chắc có thể giảm đi một chút phiền toái, “Ngươi cùng đi chứ?”

Trong mắt sáng ngời, Uyển Tuy cúi đầu đáp một tiếng “Dạ.”

“Ừ, ngươi cũng đi thu thập một chút đi! Chúng ta chờ bọn hắn đi, sau đó cũng đi.”

“Xin cáo lui.”

Mặc dù tất cả từng bước đều dựa theo kế hoạch, nhưng trong lòng Hoàng Tổ Yên luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, hành trình đi Hắc Sơn giống như sẽ không thuận lợi như vậy...

Cửa sau Lâm Vân khách sạn...

Không muốn để cho mọi người chú ý, nên chọn cửa sau để lên xe ngựa.

Nhìn bọn họ từng người một đi lên xe ngựa, Hoàng Tổ Yên cũng thở phào nhẹ nhõm, một người dễ làm bận rộn.

Nghiêng đầu nói với Uyển Tuy phía sau một tiếng “Chúng ta cũng đi thôi!” Liền dẫn đầu nhảy lên ngựa.

Uyển Tuy cũng lập tức nhảy lên ngựa. Hai người cũng nghênh ngang mà đi...

Lúc này ra khỏi cửa thành xe ngựa của Nam Cung Hạo Nhiên cũng không yên tĩnh, đặc biệt Lăng Y Hiền, tựa hồ còn đang tức giận, cái miệng vẫn bất mãn la hét.

Nam Cung Hạo Nhiên nhú nhú mày, nhìn chằm chằm Ngao Ngôn đang suy tư nói: “Ngôn ca ca, ngươi có cảm thấy chuyện lần này từ khi bắt đầu đều là kế hoạch của thế chủ hay không?”

“Ừ.” Ngao Ngôn thấp giọng trả lời, hắn đang suy nghĩ, lần này bệ hạ từ đầu đến cuối đối với mọi chuyện xảy ra đều không tỏ vẻ gì kinh ngạc, điều này cũng có chút bất thường.

“Còn có...” Dừng lại một chút, biết tất cả mọi người tầm mắt đều tập trung ở trên người của mình, Nam Cung Hạo Nhiên bắt đầu nói: “Sợ rằng việc lần này dẫn chúng ta cùng đi, Yên cũng không muốn người khác nói mà thôi.”

“Ách, vì sao nói như vậy?” Lăng Y Hiền nghi ngờ nhìn Nam Cung Hạo Nhiên. Mà những người khác đều trầm tư.

Đợi một lúc, ngoại trừ Lăng Y Hiền, những người khác đều lộ sắc mặt biết rõ ràng, Nam Cung Hạo Nhiên mới nói tiếp: “Ta biết Yên, nàng chưa bao giờ làm việc mà không nắm chắc mọi thứ, lần này... Như vậy chỉ cần dẫn theo Ngôn ca ca là được rồi, nhưng vì muốn giảm đi một chút phiền toái, mới đều đưa chúng ta cùng đi!” Khi nói chuyện toát ra nhàn nhạt cay đắng, giống như lấy cho những người khác trong xe, trong nhất thời mọi người đều trầm mặc.

Ngao Ngôn đột nhiên nhớ đến hậu viện ở Lâm Vân khách sạn, hắn đến trước hoàng tử, bệ hạ ôm hắn, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, khi đó có phải bệ hạ muốn cho hoàng tử an tâm, mới để cho nàng thấy cảnh kia? Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, trong lòng cay đắng càng sâu!

...

Hoàng Tổ Yên trên đường chạy đến Hắc sơn, cũng không biết đám phi tử kia lại rơi vào con sóng nhỏ, vẫn một lòng muốn chạy tới Hắc sơn, xóc nơi đó

lên, tìm kiếm “Kỳ ngộ” của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đến Hắc Sơn.

c theo đường đi, ra roi thúc ngựa, cuối cùng sau bốn ngày trời cũng tới được chân núi Hắc Sơn...

Nhìn rừng cây trước mắt sâu không giới hạn, Hoàng Tố Yên cũng tự nhắc mình phải vạn phần cẩn thận. Mặc dù nàng mạnh hơn nhiều so với người trước đây từng tiến vào, nhưng dù sao trong đây vẫn có những thứ nàng không biết, thế nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Cưỡi ngựa chậm rãi đi vào, Uyển Tuy theo sau. Đi hơn nửa canh giờ, vẫn là một mảnh rừng hoang, ngoài cây cối ra thì không cảm giác được một chút sinh khí, Hoàng Tố Yên cùng Uyển Tuy liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người vận công lực đến cực hạn, tùy thời đối phó nguy hiểm.

Lại qua hơn nửa canh giờ, Hoàng Tố Yên đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước bất đắc dĩ thở dài: “Chúng ta lại trở về chỗ cũ.”

Uyển Tuy nghe xong, cũng nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía trước cách đó không xa trên một thân cây cắm một cây ngân châm tinh tế, đó là kí hiệu tiểu thư lưu lại, cau mày: “Chúng ta phải làm gì đây?”

Hoàng Tố Yên nhìn chung quanh một chút, xuống ngựa, đây chắc hẳn chính là mê trận trong truyền thuyết? Là ẩn ngữ hành hay là ẩn mười hai ngôi sao sắp thành hàng, bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ cho lắm “Nghĩ ngợi một chút trước đi!”

Ở chung quanh phạm vi ba thước được bày bố một trận pháp phòng ngự đơn giản, Hoàng Tố Yên liền tựa vào một thân cây nhắm mắt dưỡng thần. Uyển Tuy nhẹ chân nhẹ tay dắt hai con ngựa qua một bên, mình cũng ngồi xếp bằng cách tiểu thư không xa, mặc dù cũng nhắm hai mắt lại, nhưng tập trung tinh thần cao độ chú ý động tĩnh xung quanh.

Hoàng Tố Yên đưa tâm thần vào giới chỉ, theo nàng nhớ thì trong động người tu ma kia lấy được một ngọc giản chuyên nói về các loại trận pháp, không chỉ bao gồm lĩnh trận giới tu chân, còn nói một chút về mê trận thể thực, sát trận gì gì đó. Vốn nàng muốn để lại sau này sẽ nghiên cứu, nhưng bây giờ phải xem một chút mới được.

Dùng thần niệm nhìn sang thì nàng tìm được miêu tả giống với mê trận hiện giờ nàng gặp phải, cẩn thận ‘nhìn’, nhất định phải phá trận pháp này, nàng không muốn cứ như vậy mà quanh quẩn ở chỗ này.

Khoảng chừng qua một canh giờ, Hoàng Tố Yên mở mắt, trong con ngươi thoáng hiện tinh quang, dường như cây cối trước mắt xuất hiện bóng chồng lên nhau, hư hư ảo ảo, thật giả trong đó há người bình thường có thể thấy được rõ ràng, dĩ nhiên đây là một mê trận thiên nhiên, chắc là vùng này linh khí quá mức trùng hợp, khó trách nhiều người lạc đến vậy!

Vận dụng linh lực gia tăng thần niệm để dò xét phạm vi, Hoàng Tố Yên tìm được ngân châm để lại dọc đường đi, quan sát đủ một canh giờ, rốt cuộc khi nàng cảm thấy mệt mỏi, sau khi tìm ra quy luật vận hành mê trận. Hoàng Tố Yên cỡi dây cương, nhảy lên ngựa: “Đi.” Dẫn đầu hướng đến đường đã phát hiện mà đi. Uyển Tuy cũng cưỡi ngựa theo sát phía sau.

Chốc thì quẹo trái, lát lại quẹo phải, qua tiếp một canh giờ, hai người mới ra khỏi rừng cây, bởi vì lúc này Hoàng Tố Yên vẫn vận chuyển linh lực với tốc độ cao, nên hơi có vẻ mệt mỏi, nhìn trước mắt mây mù lượn lờ ở Hắc sơn, xuống ngựa, nhập định hồi phục thể lực ngay tại chỗ, nàng giờ mới biết bước đầu tiên mệt đến vậy, lộ trình sau chắc cũng sẽ không đơn giản, nàng phải tự bảo trì trạng thái tốt nhất mới có thể ứng phó được.

Uyển Tuy lặng lẽ đứng một bên nhìn tiểu thư ngồi nhập định trên mặt đất. Hình như tiểu thư luôn giấu chuyện ở trong lòng, hành trình Hắc Sơn lần này, nàng ta tuyệt đối không tin vì hiểu kì như tiểu thư nói trước đó, nếu chỉ là hiểu kì vậy thì tiểu thư không chờ đợi được sao? Hơn nữa... nhìn rừng cây phía sau hay thay đổi, dường như nơi đây có gì đó không được bình thường. (Aqua: Đây là trận pháp trong Hắc Sơn đó, bình thường được mới là lạ đó chị.)
...

Nhập định một khắc đồng hồ, Hoàng Tố Yên liền thu công đứng lên. Nhìn về phía Uyển Tuy phân phó nói: “Trên đường đi nếu thấy linh dược thì tiện tay hái một ít đi!”

Mặc dù không hiểu được tại sao tiểu thư lại đặc biệt nói một câu như vậy, nhưng Uyển Tuy vẫn cung kính đáp một tiếng: “Vâng.”

Lộ trình kế tiếp, cuối cùng Uyển Tuy cũng hiểu ý của tiểu thư. Trời ạ! Dọc con đường này các nàng nhìn thấy quả linh dược còn nhiều hơn trước đây nàng từng thấy, thậm chí còn có một ít bích liên trăm năm mà bên ngoài đã không còn, nhân sâm ngàn năm, cỏ linh chi ngàn năm... Chỉ là ‘tiện đường’ hái, nên Uyển Tuy đã gom nguyên một túi lớn, cũng may nàng mang theo rất nhiều hộp gỗ tùy thân chuyên dùng để đặt dược liệu quý, bằng không nàng cũng chỉ có thể nhớ linh dược mà than thở.

Hoàng Tố Yên thấy Uyển Tuy hài lòng như vậy cũng hơi gọi khoe miệng, nhưng lập tức lại khôi phục bộ dạng cảnh giác. Kỳ thực nàng đã chú ý sự ảm núp của vài con thú xung quanh, nhưng có lẽ trên người nàng tỏa ra khí thế người tu chân, nên chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là chăm chú theo sát các nàng. Nàng cũng không để ý, những con linh dương dựng dục tự nhiên không phải là loại thú bình thường, có lẽ là linh thú, nàng không muốn tùy tiện sát sinh.

Thế nhưng càng lên cao, linh thú cũng ngày càng ít đi, Hoàng Tố Yên cảm thấy một khí tức nguy hiểm, do dự một chút, đưa Uyển Tuy một chiếc nhẫn bạch ngọc: “Người đeo nó vào, khi gặp nguy hiểm, nó có thể giúp người.”

Uyển Tuy nhận lấy nhẫn, đeo vào, hướng tiểu thư gật gật đầu, đem linh dược vừa hái cất đi.

“Đưa bao quần áo cho ta!”

“Ngạ.” Có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đưa bao quần áo qua.

Thần niệm đảo qua, bao quần áo trong tay liền vào giới chỉ, thấy Uyển Tuy kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Hoàng Tố Yên nhàn nhạt nói một câu: “Pháp thuật.”, liền đi về phía trước.

Máy móc theo sát tiểu thư, trong lòng Uyển Tuy khiếp sợ không thôi, pháp thuật? Trên thế giới này có thứ đó thật sao? Đây không phải là ‘thần côn’ chuyên làm xiếc gạt người sao? Nhìn bóng lưng tiểu thư, giữa đôi con ngươi Uyển Tuy lờ lờ một tia sương mù, tiểu thư thật sự càng ngày càng thần bí!

(Aqua: Chị Yên mà biết chị Tuy nói mình là thần côn thì sẽ như thế nào nhỉ?)

Biết trong lòng Uyển Tuy nhất định có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại Hoàng Tố Yên không có thời gian để giải thích, nàng nhìn chăm chăm vào tấm bia đá dựng thẳng cách đó không xa, xung quanh tấm bia đá dường như đã trải qua mấy nghìn năm, bên cạnh bia cũng đã hủ hóa, nhưng mặt bia lại giống như mới, bằng phẳng bóng loáng.

Bất quá những thứ này đều do Hoàng Tố Yên vận linh lực lên mắt để quan sát, bây giờ các nàng chưa thể tiếp cận. Quét mắt nhìn thì cốt động vật rải rác xung quanh, nàng biết nơi đây nhất định có trận pháp——sát trận, nhưng dường như trận pháp này không phải tự nhiên, mà là có người cố ý sắp đặt.

Thay đổi linh lực trên người, tay nàng chỉ thật nhanh lên không trung khoa tay múa chân, nàng muốn phá trận. Mặc dù chỉ vừa nghiên cứu trận pháp một lúc, nhưng nàng chỉ chuyên quan sát mê trận cùng sát trận, coi như cũng hiểu biết một ít về kỹ xảo phá trận đi, dù không đủ tinh luyện cho lắm, nhưng đủ để phá trận này là đủ rồi. Bởi vì người tu chân luôn cầu thông cùng linh khí thiên địa, cho nên đối với thứ có sự uy hiếp đến mình sẽ có năng lực cảm ứng rất mạnh, sát trận trước mắt làm nàng không cảm thấy nguy hiểm, dường như chỉ để bảo vệ tấm bia đá ở giữa không bị linh thú phá hủy, cho nên nàng mới dám vận dụng tri thức phá trận mà cả nửa cuộc đời cũng chưa quen được.

Uyển Tuy không bao giờ có thể duy trì biểu tình lãnh đạm nữa, mà là vẻ mặt khiếp sợ nhìn tiểu thư đang ở giữa không trung làm một ký tự kì quái lóe lam quang, đẩy nó về hướng tấm bia đá, ngay sau đó không khí chung quanh tấm bia đá phát ra từng trận tiếng nổ mạnh, một hồi rung chuyển qua đi, nhìn về bốn phía, những thi thể động vật xung quanh hoàn toàn biến mất, mà bụi cỏ như bị người chặt ngang cắt đoạn, mặt trên vờ đều đen quỳ dị, nơi ban đầu vẫn có chút cây cối nay lại phá lệ trống không.

Uyển Tuy ngây ngốc nhìn hết thấy nơi đây, đang muốn hỏi tiểu thư, đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào trên người mình lại bao bọc một tầng sáng lam sắc, kinh ngạc nhìn nhẫn bạch ngọc trên tay, ánh sáng chính là phát ra từ đây.

“Uyển Tuy, ta đã nói rồi, chiếc nhẫn này sẽ bảo vệ người, nếu như không có nó, thì người sẽ giống những cây cối người vừa thấy. Được rồi, người đứng ở đó trước đi, để ta qua xem.” Hoàng Tố Yên nhàn nhạt giải thích một chút, liền tới gần tảng đá kia.

Nhìn sát vào tấm bia đá, rất bằng phẳng, khó phát hiện có gì a! Hoàng Tố Yên đi vòng quanh tấm bia đá cũng không phát hiện được cái gì. Không có khả năng một tấm bia đá chẳng có gì mà phải dùng đến sát trận để bảo vệ! Nhìn chăm chăm nó, tâm tư bay loạn. Ăn đi rồi sao?! Tay chậm rãi giờ lên, dần dần phủ lên một tầng lam quang, người tiến lên nhẹ nhàng đi sát tấm bia đá.

Nhất thời lam quang trên bia đá thoáng hiện, thoáng cái lại biến thành bạch quang, qua một hồi chói mắt, mặt trên chậm rãi hiện ra chữ.

Hoàng Tố Yên ngồi xổm xuống nhìn sát vào chữ, nhất thời ngây dại, lại là những lời này! Hôn nữa...nàng đột nhiên kích động, ngón tay có chút run run vỗ lên mặt chữ: thượng cổ chi thủy, thiên địa sơ phân, thần nguyên phi thần, ma nguyên phi ma, tam giới lục định, thiện sinh chuyển xấu, thần bản vì (vốn là) ma, ma tức là thần.

Ha ha, thần bản vì ma, ma tức là thần? Vậy người lưu lại điều này là ma hay là thần đây? Đột nhiên hưng trí rồi, nàng không muốn theo thiên đạo cái gì, cũng không muốn trở thành thần, không muốn hóa ma, biết những điều thiên lý này có ích lợi gì kia chứ?

Hoàng Tố Yên vỗ vỗ y phục có chút nhăn nhúm, đứng lên, dường như mình hơi quá kì vọng vào nơi này, bởi vậy bây giờ mới có thể thất vọng như vậy! Xoay người đang chuẩn bị đi, bỗng liếc về phía dư quang bụi cỏ có vật gì đó lóe lên, đến gần quan sát một chút, ha, thì ra là còn có cơ quan a, thiếu chút nữa bỏ lỡ, tâm trạng uể oải của Hoàng Tố Yên lại lần nữa dấy lên hi vọng.

Cẩn thận quan sát quang phiến dường như không có quy tắc rơi là tả bốn phía, nàng tìm được chỗ của mắt trận, chính là chữ giới trên tấm bia đá kia, thảo nào nàng lại cảm thấy chữ ‘giới’ này có chút kì quái, thì ra là cùng với quang phiến xung quanh tương hỗ dẫn dắt.

Vận linh lực lên, cẩn thận những chỗ hõm, đợi cho đến lúc chữ kia tràn đầy linh lực, tấm bia đá chậm rãi lướt sang ngang...

Ha ha, thần bản vì ma, ma tức là thần? Ha ha, thần bản vì ma, ma tức là thần?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kỳ ngộ?

Tầm bia đá chậm rãi trượt ngang, xuất hiện một cửa động có thể cho một người chui vừa, Hoàng Tố Yên gọi linh kiểm ra che ở trước người, cẩn thận đi xuống...

Uyển Tùy chỉ có thể ngơ ngác nhìn tiểu thư dần dần biến mất ở trước mắt, không dám theo sau, bởi vì tiểu thư vẫn chưa phân phó gì. Nàng đột nhiên phát hiện kỳ thực các nàng tuyệt không hiểu được tiểu thư, liền nói về việc hôm nay tiểu thư thi triển ‘Pháp thuật’ đi! Trước đây các nàng chỉ là biết tiểu thư võ công rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến như vậy. Còn có thứ có năng lực có thể làm cho vật phẩm đột nhiên biến mất, lại bỗng nhiên xuất hiện... Sự hiểu biết của các nàng đối với tiểu thư quá ít a! Không, chẳng bằng nói tiểu thư chưa từng cho các nàng cơ hội tìm hiểu nàng ấy... Trong con người dần dần để lộ sự thất vọng, Uyển Tùy yên lặng nhìn cửa động kia, dường như thấy một người làm cho nàng thê lương chết theo hâu.

Hoàng Tố Yên hiện tại chỉ một lòng đi vào huyết động thần bí kia, sao còn có tâm tư bận tâm cảm thụ của Uyển Tùy, nói nàng lạnh lùng cũng được, bây giờ nàng chỉ muốn tìm đường trở về!

Huyết động sâu thẳm, Hoàng Tố Yên cũng không biết nàng rớt cuộc vào bao lâu, xung quanh tựa hồ một chút biến hóa cũng không có, rất giống như vẫn đang ở tại chỗ, nhưng nàng có thể cảm ứng được nên dùng tốc độ rất nhanh đi về phía trước. Ngay khi Hoàng Tố Yên cho rằng nàng lại lâm vào mê trận, phía trước bỗng xuất hiện một đốm sáng.

Tiến đến chỗ sáng, Hoàng Tố Yên cảm thấy một cỗ linh lực cường liệt tụ lại, phía trước thông đạo dài vắng vặc, chỉ riêng cỗ linh khí ngưng tụ nơi đây là thứ tuyệt hảo tu luyện a! Nhìn chung quanh bốn phía một chút, chỉ có một giá sách cùng một bàn đọc sách nhỏ, giá sách cùng bàn đọc sách dường như dùng đàn mộc thượng đẳng chế thành, ngăn nắp xinh đẹp. Hoàng Tố Yên đến gần bàn đọc sách kia, a, lại là ngọc giản, nàng thật đúng là có vận khí a! Bất quá so sánh với huyết động của người tu ma, ở đây hình như hơi có chút ‘Keo kiệt’, bởi đây chỉ có một ngọc giản.

Cầm lấy ngọc giản, chậm rãi đưa linh lực vào, chỉ thấy ngọc giản kia cư nhiên phát ra bảy luồng sáng, sau một trận chói mắt, tất cả chỉ còn một khoảng lặng. ‘Hết rồi?’ Nàng rất không cam lòng, Hoàng Tố Yên vừa định tỉ mỉ nhìn một chút, đột nhiên ngọc giản kia lại bắt đầu xoay tròn, ‘Giỡn’ khỏi tay Hoàng Tố Yên, trên dưới không trung chấn động...

Cảnh giác lui về phía sau mấy bước, Hoàng Tố Yên nhìn chằm chằm cái ngọc giản kia, nhưng trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, ngọc giản này không phải chỉ có thể chứa đựng thông tin sao? Chẳng lẽ còn có thể chứa cả lực trận pháp? Hoặc là... Phong ấn thứ gì đó?

Linh lực bốn phía tựa hồ đang bị dẫn dắt, dần dần tụ lại nơi ngọc giản, nhất thời bảy luồng sáng càng thêm xán lạn. Khoảng chừng một khắc thời gian qua đi, ngọc giản tựa hồ đã hấp thu hết linh lực, dần dần ngừng xoay tròn, tia sáng kia cũng dần dần mờ đi.

Mà theo thời gian Hoàng Tố Yên có chút trầm tĩnh xuống, ngọc giản lại có biến hóa, một làn khói xanh như có như không từ trong đó tản ra, nhưng nó cũng không tản ra khắp nơi, mà là chậm rãi ngưng tụ trên không thành một thân ảnh...

Kính ngạc mở to hai mắt nhìn, Hoàng Tố Yên tay chỉ thân ảnh kia nói không ra lời.

“Cám ơn vị tiểu đạo hữu này giúp bản chân nhân thoát ra.” Thân ảnh thực dần dần hiện ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Hoàng Tố Yên nhìn ‘Người’ trước mắt mặc trường bào thanh sắc đậm màu, nga không, gọi là hồn mới đúng đi? Trầm mặc nửa ngày, đột nhiên chính mình dần dần tỉnh táo lại, nàng mới mở miệng: “Người là ai?”

“Hoàng cô chân nhân.” ‘Người’ kia vuốt chòm râu đậm màu vừa cười vừa nói. (Aqua:Phốc... cái danh hiệu buồn cười thiệt, xin lỗi chân nhân, cháu không cố ý a*cười run rẩy*)

“Được rồi! Hoàng tiên bối đúng không? Có gì người lại bị giam tại trong cái... ngọc giản kia?”

“Bản chân nhân là tự mình vào đấy.” Vẫn là một bộ dáng nhàn nhã đậm mực.

Hoàng Tố Yên nhú nhú mày, nàng rất chán ghét cùng loại người này nói chuyện, luôn luôn hỏi một câu đáp một câu, rõ ràng bà ta rất muốn thoát cái giải thích rõ sự tình mà cứ muốn mỗi câu nói lại chậm rãi gât gù đắc ý.

“Người có thể nói nhanh chút không?”

Thân ảnh kia tựa hồ cũng nhìn thấu Hoàng Tố Yên không kiên nhẫn, trầm ngâm một chút, nói: “Kỳ thực việc nhân quả tiểu đạo hữu không cần biết, chỉ

cần biết rằng những ngày tiểu đạo hữu có mặt trên cái thế giới này đến cùng cũng là vận mệnh a!”

“Vận mệnh?” Trong nháy mắt lòng dấy lên một cỗ hỏa khí, Hoàng Tổ Yên nghe thấy chuyện xuyên việt của mình lại bị người khác “Thiết kế”, nàng rất phần nộ, “Vận mệnh? Chẳng lẽ là chuyên môn tới tìm ta. Hừ! Đừng nói với ta những lời như người muốn ta cứu vớt thế giới, ta không tin cũng sẽ không làm!”

“Không phải, aiz...” Hoàng cô chân nhân bỗng nhiên lắc đầu thở dài, “Kỳ thực ta cũng không biết linh thạch sẽ tìm ai, có thể chỉ là vừa vặn đến chỗ người, phát hiện khí tràng của người thích hợp liền tiến vào thân thể của người, kỳ thực thân thể kiếp trước của người sớm đã tan thành tro bụi.” (Aqua: Vâng, là một vũng máu...)

“Tan thành tro bụi...” Thì thảo tự nói, Hoàng Tổ Yên chưa từng nghĩ đến kết quả này, nhớ tới khi xuyên việt thân thể trước đó cực kì đau đớn, đó chính là cảm giác tan thành mây khói sao?

“Ai... kỳ thực trong lòng người cũng rõ ràng rồi! Người vốn ở nơi đó không còn sống được bao lâu. Nếu không phải linh thạch tiến vào thân thể của người, mang người đến nơi đây, người cũng sẽ biến mất thôi.” Hơi lộ ra một chút thương hại nhìn Hoàng Tổ Yên.

Cúi đầu, trên mặt đất xuất hiện vài giọt nước. Đúng vậy! Nàng biết mình sống không lâu, ung thư, nàng chưa bao giờ biết mình cũng sẽ mắc loại bệnh này, không dám nói cho quần gia, lại không dám nói cho em trai... Cho nên nàng mới gấp gấp muốn đem vị trí tổng tài giao cho em trai mình, cho nên nàng mới âm thầm làm nhiều việc như vậy, chỉ vì muốn cùng thằng bé đi tảo thanh (ngắm cảnh, picnic), chưa từng nghĩ tới việc đi trị liệu, ở sâu trong đáy lòng nàng có lẽ đang muốn chết đi cho rồi! Cũng không cần đau khổ như thế này!

Hiện tại nghe thấy những lời này, nàng sao lại không cam lòng cho đáng đây?

Nhìn thần sắc buồn bã cùng bộ dáng đáng thương của Hoàng Tổ Yên, Hoàng Cô chân nhân lặng lẽ đợi một hồi mới mở miệng: “Linh thạch kia là do ta ngưng kết thành, vì thế ta có thể thông qua nó biết được chuyện của người, mong tiểu đạo hữu bỏ qua cho.”

“Bỏ qua? Ta không đề ý, người còn lời gì muốn nói không?” Quạt ngừng ngẩng đầu, trên mặt Hoàng Tổ Yên đã tìm không được giọt lệ bi thương nào.

“Ha ha, tiểu đạo hữu...”

“Gọi ta Tổ Yên đi! Xung hô tiểu đạo hữu này quá không được tự nhiên.” Vẫn đang cau chặt mày, Hoàng Tổ Yên không khách khí cắt ngang lời của hắn.

“Được rồi! Tổ Yên, kỳ thực ta làm cho linh thạch đi tìm chủ nhân cũng không có ý tứ gì khác. Người nói cái việc cứu vớt thế giới càng không hề có. Thế giới vạn vật cũng có chu kỳ phát triển theo quy luật, người là một linh hồn ngoại lai, người cũng không thể thay đổi cục diện thế giới này, tất cả đều được định sẵn. Ngay cả ta cũng vậy, sau khi tu thành chính quả, trong lúc vô tình xông vào đây, không dám làm ảnh hưởng đến thế giới này mới ăn lông ở lỗ nơi đây, chỉ là... aiz! Chuyện quá khứ không đề cập tới cũng được! Trong huyết động này có một ít tàng thư, là do trước đây trong lúc rảnh rỗi ta đã thu thập được, có thể có ích với người đó, người cứ lấy đi.”

“Vậy còn người?”

“Ta? Từ trước đến nay không dừng lại, đi khắp nơi!” Nói xong, thế nhưng đột nhiên biến mất.

“Người...” Nghi vấn chưa hỏi ra miệng đã phải nuốt ngược vào, Hoàng Tổ Yên xoay người đi tới phía trước giá sách. A, thật đúng là sách gì cũng có! Sách thuốc, bí tịch võ công, sách sử... Đối với nàng có thể không tác dụng gì, nhưng đối với Hạ Vân, Uyên Tùy lại rất hữu dụng, còn có Nhiên nhi thích kiểm phổ... Bỗng nhiên run lên một chút, nàng lúc nào khi đụng chuyện đã lại nghĩ đến bọn hắn?

Cụt hứng ngồi xuống, đây mới thật sự là kỳ ngộ của nàng sao? Khi vạch trần vết sẹo ‘kỳ ngộ’ trong lòng, kỳ thực trong lòng nàng vẫn luôn rất rõ ràng, nàng biết tất cả sự tình kỳ thực đã vô pháp vẫn hồi rồi, thế nhưng nàng luôn lừa mình dối người muốn quên đi những việc đó mà thôi. Lừa mình dối người? Ha ha, nàng sớm đã hòa nhập vào thế giới này, lại không muốn thừa nhận, chẳng qua trong lòng bắt buộc mình đi tin rằng mình vẫn thuộc về thế giới kia. Tu chân, có lẽ là một loại kỳ thác đi! Bọn họ thật ra không biết tiểu thư (thê chủ) của họ lúc nào cũng bày mưu tính kế thật ra là một người nhất gan không dám đối mặt với chính bản thân mình đi! Ha ha ha ha, a... Ô ô ô... (Aqua: câu này rồi não thật ah.)

Vùi đầu vào khuỷu tay, Hoàng Tổ Yên cứ như vậy khóc rống lên, dường như muốn đem tất cả ủy khuất, không cam lòng, đau xót tích tụ trước kia... khóc ra hết! Hãy để nàng yếu đuối một lần đi!

Một lúc lâu, tựa hồ nước mắt trong cơ thể đều phát tiết xong, Hoàng Tổ Yên mới đứng lên, đột nhiên mắt nhắm bằng thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, lập tức vận khí xuống đùi. Tự giễu cười cười, chắc nàng là một người tu chân duy nhất ngoại lệ vì ngồi lâu quá mà tê chân đứng không nổi?

Vận khí đảo hết một vòng toàn thân, quả nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái, quá khứ tích tụ trong lòng có thể từ việc này mà phát tiết ra hết, nàng cũng cảm giác rất thoải mái. Ngửa đầu huyệt sáo dài một tiếng, Hoàng Tổ Yên dễ dàng cười. Nhìn về phía giá sách, một cái phát tay, thư tịch trên giá sách đều tiến vào trong giới chỉ. Cúi đầu vuốt ve nhẵn trên tay, vốn vẫn không có tâm tư gì, nhưng hiện trong lòng đột nhiên muốn cho chiếc nhẵn này một cái cái tên, dù sao nó cũng sẽ theo nàng một thời gian thật lâu a! Ân, bảo nguyên giới đi! Làm cho tất cả trở về chỗ cũ, bây giờ mình có thể xem như là “Tân sinh”!

Bình tĩnh tâm tình một chút, Hoàng Tổ Yên lại lần nữa nhìn chung quanh huyết động một chút, bái một cái thật sâu, xoay người không chút lưu luyến nào đi ra ngoài.

Uyển Tuyền ở bên ngoài chờ đến sốt ruột a! Nhắm đếm thời gian, tiểu thư vào đó đã ba canh giờ, mắt thấy hôm nay sắc trời đã tối. Nhìn về hướng cửa động, có nên đi vào nhìn chút không? Thế nhưng... nhìn lướt các loại mãnh thú nằm xung quanh, nếu như mình tiến vào, mấy thứ này cũng theo vào thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó có thể sẽ ảnh hưởng đến tiểu thư. Ai... giờ tay rải lên tấm bia đá một vòng phấn đỏ, được vừa rải tính thời gian không sai biệt lắm mắt đi được tính.

“Uyển Tuyền...” Hoàng Tổ Yên vừa ra tới đã nhìn thấy Uyển Tuyền ở đằng kia tát vẩy thứ gì đó, khó hiểu kêu nàng một tiếng.

Thân thể Uyển Tuyền hơi run một chút, lập tức xoay người nhìn về phía phát ra tiếng gọi, “Tiểu thư...”

“Ta không sao.” Hoàng Tổ Yên biết Uyển Tuyền chỉ muốn nghe được câu trả lời mà thôi.

“Vâng.” Gật gật đầu, cuối cùng cũng yên tâm. Uyển Tuyền nhìn đám mãnh thú xung quanh mặc dù e ngại với uy lực phấn đỏ không dám tiến lên, nhưng vẫn là bao quanh họ nhều mây, “Chúng nó...”

Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nhìn lướt qua những con mắt phiếm lục quang tham lam xung quanh, “Không có việc gì.” Nàng không thu lại linh kiếm, một lần nữa đặt trước người phòng ngự, “Chúng ta đi thôi!”

Mặc dù còn nghi vấn, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm tuyệt đối với tiểu thư, Uyển Tuyền cũng không nói gì thêm, theo sát bên người Hoàng Tổ Yên.

Cứ như vậy, giống như sân vắng hai người cứ vậy tản bộ ra khỏi Hắc sơn, lại xuyên qua rừng cây, dọc theo đường đi chỉ cần có mãnh thú dám cả gan chặn đường đều bị linh kiếm chém chết, Uyển Tuyền nhìn thấy mà kinh ngạc không ngớt.

Quay đầu lại lại lần nữa liếc nhìn Hắc sơn, Hoàng Tổ Yên trầm mặc nhảy lên ngựa, cùng Uyển Tuyền hướng phía kinh thành Hoàng Nguyệt quốc trở về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chính thức tiếp vị

Lúc trở về, cũng không cần phải gấp rút lên đường. Dọc đường đi hai người đi rất thảnh thơi, nơi cảnh đẹp thì nên du ngoạn một phen. Hoàng Tổ Yên có mấy lần đi ngang qua thanh lâu, thiếu chút nữa là đi vào. Không phải nói, nữ xuyên việt đều đi hay sao? Nàng cũng muốn tới đó nhưng đó cũng là nơi thị phi, cuối cùng lại đi ra.

Không còn cách nào, nàng vẫn nhớ mình là một nữ hoàng, việc này nếu để người khác nắm được nhược điểm thì không tốt vẫn là không nên đi.

Mặc dù không đi nhanh, nhưng năm ngày sau đã đến kinh thành.

Nhìn hoàng cung trước mắt, Hoàng Tổ Yên thở dài, “Uyển Tuyền, ngươi không cần đi theo vào đâu”, từ trong gói chỉ lấy ra bao quần áo đựng linh dược đưa ra, “Những thuốc này ngươi cầm.”

“Dạ.” Tiếp nhận bao quần áo, Uyển Tuyền đột nhiên nhớ tới một việc, “Tiểu thư, ngươi muốn ta luyện cái kia...”

“Nga, ngươi không nói ta xem tí lại quên mất rồi! Lấy cho ta đi!”

Uyển Tuyền từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, đưa cho Hoàng Tổ Yên, “Tiểu thư, lần này linh dược có thể luyện chế tốt hơn, ngươi có còn muốn hay không...”

Suy nghĩ một hồi, Hoàng Tổ Yên nhìn bình ngọc trong tay, “Việc này trước cứ từ từ đã!”

“Dạ.” Quay đầu ngựa lại rồi đi.

Đưa mắt nhìn Uyển Tuyền rồi đi, Hoàng Tổ Yên cúi đầu nhìn chằm chằm bình ngọc trong tay, thứ này vốn vì nàng muốn tăng công lực mới để cho Uyển Tuyền luyện chế, nhưng hiện tại... Đã không có khả năng trở về, nàng còn muốn công lực cao như vậy để làm gì? Nhưng mà, thứ này có thể làm thuốc trị thương, hiệu quả chắc rất tốt. Cũng chỉ có Hoàng Tổ Yên mới nghĩ như vậy, nếu để người tu chân hiện đại biết được, nhất định sẽ vô cùng đau đớn nói nàng phung phí của trời, thiên linh đan a! Cần bao nhiêu dược liệu trân quý mới có thể được một viên a!

Thuận tay đem bình ngọc ném vào trong gói chỉ, Hoàng Tổ Yên cười ngựa đi về hướng cửa cung.

“Đứng lại, ngươi là ai? Dám dám xông vào hoàng cung!” Một cung vệ ngăn cản Hoàng Tổ Yên.

Từ bên hông kéo xuống một khối kim bài, đưa đến trước mặt cung vệ kia.

“Nô tài khấu kiến nữ hoàng bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nô tài đáng chết, không biết bệ hạ hồi cung, thỉnh bệ hạ thứ tội!”

“Không có tội.” Hoàng Tổ Yên nói xong liền cười ngửa vào hoàng cung.

Ngự thư phòng...

“Thế nào? Tể tướng đại nhân, mấy ngày nay trẫm không ở đây có việc gì lớn xảy ra không?” Nhân nhả ngòi dựa vào ghế ở thư phòng, Hoàng Tổ Yên mỉm cười nhìn về mặt hưng phấn của tể tướng Lâm Nguyệt.

“Bệ hạ anh minh, có thể làm cho Ngao Thiên quốc buông tha độc quyền ở Ngọc Hương và Tuyết Sa, cùng ta có quan hệ ngoại giao, nay chỉ mới mấy ngày, đã có nhiều thương gia muốn mua quyền kinh doanh, quốc khố vào không ít bạc a!”

Đối với chuyện này nàng sớm đã sớm dự liệu được tình huống này, vì thế Hoàng Tổ Yên chỉ cười cười, đưa mắt nhìn sang Hoàng Lan Chanh này giờ vẫn không nói chuyện, “Làm sao vậy? Hoàng tỷ có vẻ gầy.”

Liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, trong lòng Hoàng Lan Chanh có chút tức giận, có thể không gầy sao? Nàng ta mang theo mỹ nam đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt, đem chính sự đẩy hết cho nàng không còn một mảnh, làm cho nàng không có thời gian thanh nhàn, bận việc muốn chết.

Thật sự trong lòng Hoàng Tổ Yên rất rõ ràng, một quốc gia lớn như vậy, phải xử lý chính sự làm sao mà dễ dàng? Cười cười với Hoàng Lan Chanh, “Hoàng tỷ và tể tướng mấy ngày nay cực khổ rồi.”

“Không vất vả, không vất vả, đây là việc vi thần phải làm.” Tể tướng thụ sủng nhược kinh (được khen mà kính sợ).

“Ừ. Trẫm đã biết. Đại nhân đi về nghỉ ngơi trước đi!”

“Dạ, vi thần xin cáo lui.” Khom người lui ra ngoài, Lâm Nguyệt cảm thấy lần này bệ hạ trở về làm cho nàng có cảm giác bệ hạ có gì đó không đúng, nhưng lại không biết phải nói sao.

“Hoàng muội lần này đi Ngao Thiên, việc này quá mạo hiểm.” Hoàng Lan Chanh tìm vị trí cho mình, nhân nhả ngòi xuống, “Là có nguyên nhân gì sao? Nếu chỉ là việc này thì không đáng để người phải làm như vậy!”

“Ha ha... Hoàng tỷ cho là như thế sao? Có lẽ vậy!”

Thấy Hoàng Tổ Yên không muốn nói, Hoàng Lan Chanh cũng không nói gì thêm. Bưng chén trà lên tỉnh tể bình phẩm, “Trà ngon, hoàng muội lúc nào để cho Lăng Hi quốc giao ra quyền giao dịch vân trà đây?”

Con người hiện lên tia sáng, Hoàng Tổ Yên nhân nhặt cười cười, cũng bưng chén trà trên bàn lên chậm rãi uống, “Hoàng tỷ hi vọng vậy sao?”

“Ta hi vọng?” Tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) ngẩng đầu nhìn Hoàng Tổ Yên, “Đây cũng không phải chuyện ta quyết định a!”

Ánh mắt có chút mơ màng, đột nhiên nhớ tới lời nói của hoàng cô chân nhân “Thế giới vạn vật có quy luật cố định phát triển riêng, người là một linh hồn ngoại lai, người cũng không thể thay đổi kết cục của thế giới này, tất cả đều đã được định sẵn”. Hơn nữa, nàng ta không phải là cho mình tìm tội sao? Sự tình của Hoàng Nguyệt quốc cũng đã rất phiền rồi, còn muốn nàng quản toàn bộ thiên hạ, sớm muộn có một ngày nàng sẽ mặc kệ tất cả.

“Xưng bá thiên hạ sao? Ta cũng không quá muốn.” Nhìn chăm chăm vào mắt Hoàng Lan Chanh, Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nói.

Kính ngạc, “Phải không?” Hoàng Lan Chanh dừng một chút, bỗng nhiên bật cười, “Ha ha, người thật đúng là không giống người thường!”

Hoàng Tổ Yên nhún vai, “Chỉ là không thích phiền phức mà thôi.”

“Ha ha...”

Tiến hoàng tỷ đi, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng ngồi dựa vào ghế, nhắm hai mắt thư giãn...

Trong không khí dao động một tia rất nhỏ, thức tỉnh nàng, đột nhiên mở mắt ra, con người hiện lên một tia nguy hiểm, nhưng trong nháy mắt lại trở về ôn hòa, khúc mệnh nhân nhặt gọi lên, nói với người trong không khí: “Mị, ta dạy cho người thân pháp này cũng không phải muốn người tới làm ta sợ!”

“Ta...” Tiếng nói lạnh lùng, không dễ phát hiện ra đang xấu hổ, bóng dáng Mị xuất hiện trước mặt Hoàng Tổ Yên.

“Qua đây đi!”

Thân thủ ôm thân thể mềm mại, Hoàng Tổ Yên nhẹ vuốt mái tóc dài của Mị, “Việc ta cần người làm, đã làm xong chưa?”

“Dạ, phủ đệ Giang Vân quả thật có công phẩm của Yên quốc.”

“A, phải không?” Xem ra tấu chương của Dương Tiểu Triệt nói đều là sự thật. Con người hiện lên mũi nhọn, Hoàng Tổ Yên hí mắt nhìn chăm chăm một quyển tấu chương mở ra trên bàn sách.

“Mì, người đi điều tra một chút về Dương đại nhân, để xem tính tình của nàng như thế nào?”

Mị kỳ quái liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, “Tiểu thư, nàng chính là mẫu thân của Trúc nhi _ người bên cạnh ngài.”

Ách? Phải không? Hình như nàng chưa bao giờ hỏi đến thân thế của Trúc nhi và Ngọc nhi thì phải, chỉ biết bọn họ đều là con của tiểu quan, nghĩ nghĩ, việc này quả thật là nàng không đúng!

“Quên đi, người phải người đi thăm dò đi!” Nàng tin mẫu hoàng sẽ không an bài người trong nhà “Không tốt” tới hầu hạ nàng.

“Dạ.” Có chút buồn bã, Mị cúi đầu đáp ứng. Biết hẳn chờ mong bao lâu không? Từ trong miệng những người ở Tác Hồn biết nàng ở Ngao Thiên làm chuyện nguy hiểm, hẳn có bao nhiêu sốt ruột! Thế nhưng nhiệm vụ của nàng giao vẫn chưa xong, hẳn không dám đi tìm nàng. Thật vất vả mới đợi được nàng trở về, lại đáng về không nặn không nhặt như thế này, tìm hẳn thực sự rất khó chịu... Hẳn không biết như vậy có tính là đã yêu tiểu thư hay không, nhưng hẳn biết hẳn thích ở bên cạnh nàng...

Không phải là không biết được tâm tư của Mị, nàng cũng không phải là vô tình, thế nhưng đối với Mị, nàng cũng chỉ có thể làm được như thế này, để hẳn ở bên người mà thôi. Nhìn thấy Mị như vậy, làm nàng nhớ tới lúc trước cứu hẳn, trong mắt của hẳn là tuyệt vọng nhưng lại có ánh sáng hi vọng, có lẽ trong lòng hẳn chỉ cảm kích đối với mình, lại bị hẳn hiểu lầm! Cứ như vậy đi! Sau này hãy nói.

Nhất thời trong thư phòng rơi vào trầm mặc...

Chính điện thảo luận...

“Vi thần có việc khởi tấu...”

“Nói...”

Xử lý chính sự đầu lại vào đây, trong lòng Hoàng Tổ Yên cười thầm chính mình, đây mới là chính thức tiếp vị a! Trước đây cho là mình muốn đi, xử lý chính sự tránh không được có chút bất công, hiện tại trong lòng nàng cần phải suy nghĩ lại một chút, mới ra lệnh. Đây là đang ở kỳ vị (đang trong nhiệm kỳ, đang còn làm vua), liền mưu chuyện lạ.

“Khởi bẩm bệ hạ, các đại phu dân gian đi Ngao Thiên quốc giúp cứu trợ nạn dân đã trở về. Tiền thưởng cho các nàng...”

“Đi quốc khó lĩnh đi! Hộ bộ thượng thư, ghi lại rõ ràng mỗi đại phu lĩnh bao nhiêu, ấn lao cho vậy.”

“Dạ.”

“Vi thần có việc khởi tấu...”

“Nói.” Nhìn về phía Lễ bộ thượng thư sắc mặt có chút thấp thòm, mắt phải của Hoàng Tổ Yên đột nhiên nhảy một chút, nàng lại muốn nói cái gì?

“Khởi bẩm bệ hạ, cách đột tuyền phi qua đi cũng có một khoảng thời gian. Vi thần nghe nói... Ngài chưa sủng hạnh bất luận một vị phi tử nào, vi thần cả gan thỉnh bệ hạ vì nỗi dối hoàng thất sau này mà suy nghĩ, sủng hạnh một ít phi tử.” Khom người thật thấp, Lễ bộ thượng thư trong lúc nói những lời này, trong lòng cũng mười phần khẩn trương. Ai không biết nữ hoàng chán ghét người khác nói đến “Việc tư”, nhưng đây là trách nhiệm của nàng, nàng không có cách nào không đề cập tới a!

Có ý muốn cho Lễ bộ thượng thư có chút dẫn vật, Hoàng Tổ Yên nhìn chăm chăm nàng ta không nói lời nào.

Trên điện nhất thời im lặng một mảnh, mọi người đều nín thở cúi đầu.

“Trẫm biết, việc này lần sau đừng nhắc lại trên triều đình nữa.” Tiếng nói lạnh lùng truyền đến, làm cho tất cả đại thần ở đây đều thở dài một hơi. Đặc biệt Lễ bộ thượng thư, nàng bây giờ vạn phần hối hận vừa đưa ra đề nghị như vậy, rốt cuộc chính mình thực sự thông suốt, cũng không phải không biết tính tình của nữ hoàng, còn muốn lấy quy cũ trước đây nói... Aiz!

“Vi thần tuân chỉ.” Lễ bộ thượng thư đầu cũng không dám ngẩng lên lui về vị trí của mình.

“Bãi triều.”

“Cung tiễn nữ hoàng bệ hạ.”

Hoàng Tổ Yên trên đường đi đến ngự thư phòng, nhớ tới đáng về của Lễ bộ thượng thư, khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, cho rằng mấy lần trước đây nàng nhường nhịn thì cho là nàng không dám làm gì nàng ta sao? Quy củ? Không phải còn chưa hình thành luật pháp sao? Thật sự nếu không muốn, như vậy đại thần nói có ích lợi gì? Nàng đã quyết định “Chính thức” tiếp vị, như vậy sẽ làm một hoàng đế có khí thế, muốn nói đến chuyện hậu cung của nàng? Hừ! Không ai có thể!

Đi nhanh đi về phía trước. Đi tới ngự thư phòng, nói với người phía sau “Không có sự cho phép của trẫm ai cũng không cho vào”, liền đập cửa đi vào.

Mặc dù mục tiêu thành tiên không thành, nhưng tu luyện không thể hoang phế, dù sao muốn ở thế giới này mà sống tốt, phải có thực lực cường đại, đặc

biệt chính mình là nữ hoàng.

Từ nguyên giới lấy ra trận pháp trong ngọc giản. Nàng chợt phát hiện điều này rất quan trọng, thể giới này linh mạch rất nhiều, cũng có khả năng sản sinh đủ loại mê trận thiên nhiên, nhất là rừng cây lúc trước, nếu như mỗi lần nàng đều dùng nhiều thời gian để phá trận, có thể một ngày đụng phải một người lợi hại, nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên trong.

Tinh tế coi ghi chép ngàn vạn loại trận pháp, Hoàng Tố Yên nhất thời rơi vào cảnh giới...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thị tẩm!

Cứ việc trước kia có thực tiễn phá trận, nhưng trong ngọc giản ghi chép trận pháp quá phức tạp rườm rà, làm cho Hoàng Tố Yên dần dần không còn kiên trì. Thu hồi thần niệm, hô một hơi, Hoàng Tố Yên nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, tựa hồ đã rất trễ.

“Bệ hạ, muốn truyền thiện sao?” Một cung nhân ở ngoài cửa cẩn thận hỏi.

Sửng sốt một chút, cảm giác đói bụng không hề có, nhưng thói quen nàng vẫn gọi đồ ăn.

Không bao lâu, nối đuôi nhau đi tới mười mấy tiểu thị tay cầm hộp màu hồng, đem các loại thức ăn, cơm, canh nhanh chóng bày lên bàn, dựa theo quy định vị trí dọn ra cho tốt, những người không phận sự mau chóng lui ra, chỉ để lại tiểu thị phục thiện bên người. Chờ Hoàng Tố Yên vừa vào ngồi, một tiểu thị lớn tuổi liền đứng ở một bên, phụ trách chia thức ăn cho nàng, bốn tiểu thị khoanh tay lập đứng phía sau nàng. Tiểu thị phục thiện trước tiên lấy ra một chাম thử độc dùng kiểm tra xem trong cơm canh có độc hoặc biến chất, còn lại là kiểm nghiệm các nguyên liệu phối hợp chung có sinh ra độc tố không.

Hoàng Tố Yên cau mày nhìn tiểu thị đứng nơi đó “Chậm rì rì” thử từng cái một, trên bàn đặt tám món chính, bốn món khai vị, cộng thêm lẩu, cháo, canh, đặt cùng một chỗ khoảng chừng có đến hai mươi mấy món. Từng cái một thử hết một khắc đồng hồ.

“Được rồi, sau này không cần rườm rà như thế.” Hoàng Tố Yên rút cuộc chịu không nổi ra lệnh, quay đầu nói với bốn tiểu thị đứng phía sau nàng “Sau này các người cũng không cần đứng ở phía sau trầm nữa, lui ra đi!”

“Thế nhưng...” Tiểu thị truyền thiện kia có chút do dự.

Trùng một chút, “Đừng nói với ta mấy thứ quy củ đó, hiện tại ta là nữ hoàng.”

“Dạ, dạ...” Tiểu thị người sợ đến “Ủm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, trên mặt trắng như tờ giấy.

Yên tĩnh dùng xong bữa tối, Hoàng Tố Yên đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Lúc này lại tiến tới một thị nhân lớn tuổi tay đang cầm một cái khay đựng ngân bài, vừa tiến đến liền thấy nữ hoàng bệ hạ đi ra ngoài, sững sốt một chút, “Bệ hạ, người...”

“Ta ra ngoài một chút.”

“Vây hôm nay bài tử...” Do dự có nên nói hay không, hần thế nhưng nghe nói hôm nay Lễ bộ thượng thư vì nhắc chuyện này, bị bệ hạ trách phạt! Hần rút cuộc có nên nói hay không?

Giữa lúc thị nhân kia còn ở trong lòng giằng giụa vạn phần, Hoàng Tố Yên lại không để ý hần, trực tiếp đi ra ngự thư phòng.

“Aiz, bệ hạ... A! Bệ hạ?” Hạ quyết tâm vẫn nên nhắc nhở bệ hạ một chút, nhưng khi hần ngẩng đầu lên thì không thấy thân ảnh bệ hạ đâu!

Ánh trăng khuyết, cao cao treo trên trời, ở trên mặt nước đầu hạ nhàn nhạt ngân quang, trên mặt nước tăng thêm cảm giác mát mẻ. Lẳng lặng hưởng thụ buổi tối yên tĩnh, tâm dường như được gột rửa, thể giới này ngoại trừ hoàn cảnh, tất cả đều cùng kiếp trước như nhau, trăng vẫn thanh sạch như vậy, trời vẫn là màu lam đậm. Những thứ này không hề thay đổi, cái thay đổi chỉ có người...

“Làm sao vậy? Không đi nghỉ ngơi?”

Hoàng Tố Yên ngẩng nhìn trăng sáng, cũng không quay đầu lại. Nhưng nàng biết hần ở nơi đó.

“Ta...” Nam Cung Hạo Nhiên theo bóng cây đi ra, trên mặt ưu thương chợt lóe lên, nở một nụ cười ngọt ngào, “Yên, người đã trở về mà không chịu nói

một tiếng.”

Cười nhạt xoay người, “Nói cái gì? Các ngươi không phải đều đã biết sao?”

“Ngươi nói thì không giống a...” Nhỏ giọng lầm bầm một câu, Nam Cung Hạo Nhiên đến gần một chút, ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Yên đang nhìn cái gì?”

Nhíu mày, “Không nhìn gì cả.”

Nam Cung Hạo Nhiên quay đầu, trong mắt có một tia mê man, “Yên, ta sau này đều phải gọi ngươi nữ hoàng đệ hạ có phải hay không?”

Sững sốt, Hoàng Tổ Yên tỉ mỉ quan sát hắn. Nam Cung Hạo Nhiên không được tự nhiên quay đầu qua một bên.

“Có người ở bên tai nói cái gì sao?” Thanh âm lạnh lùng.

“Không có.” Vội vàng phủ nhận, “Chỉ là... Hiện tại dù sao cũng bất đồng với trước đây.”

“Ừ, ngươi có thể ở trong lòng gọi ta Yên!” Thân thủ ôm Nam Cung Hạo Nhiên vào trong lòng, “Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, yên tâm đi! Ta không sẽ thay đổi!”

“Àn.” Vui đầu vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, nghe thấy nàng nói như vậy, tâm tình hắn cuối cùng cũng buông xuống.

Hoàng Tổ Yên nhẹ vỗ về mái tóc dài của Nam Cung Hạo Nhiên, cũng thắm thờ dài trong lòng thờ, tựa hồ vẫn chưa tạo cho hắn cảm giác an toàn, không chỉ Nhiên nhi, chắc hẳn những người khác trong lòng cũng đều có một tảng đá đè nặng đi?

Nhưng nàng vô pháp cho nhiều hơn, cảm giác yêu một người nàng không có trải qua, vì thế cũng không cách nào đáp lại lòng của bọn hắn.

“Nhiên nhi, hôm nay ngươi thị tẩm đi!” Nhân nhạt nói, dường như đến từ chân trời.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Nam Cung Hạo Nhiên không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên, “Ngươi nói... Ngươi nói cái gì?”

Cười khẽ một tiếng, Hoàng Tổ Yên dùng ngón tay véo mũi hắn một chút, “Ta nói muốn ngươi thị tẩm a!”

“Thị tẩm chính là...” Đúng lúc nuốt lời muốn nói ra khỏi miệng, đồ ửng trong nháy mắt nhuộm thắm hai má, Nam Cung Hạo Nhiên ưm một tiếng, mắc cỡ lại lần nữa vui mặt vào trong lòng Hoàng Tổ Yên.

Khóe miệng câu dẫn ra, giữa con ngươi một mảnh trong suốt của Hoàng Tổ Yên mất liếc cây đào cách đó không xa. Bọn họ đã hi vọng nàng “Nói dối tông đường”, thì nàng liền thỏa mãn các nàng đi.

“Đi thôi!”

“Dạ.”

Trước mắt mơ hồ nhìn nữ hoàng ôm Nhiên phi dần dần đi xa, Ngọc nhi che miệng mình, nước mắt không ngừng được rơi xuống, vì sao? Đây là điều sớm đã nghĩ tới, nhưng có gì chính mình còn thương tâm như vậy? Không phải sớm đã có chuẩn bị tâm lý sao?

“Ngọc nhi... Chúng ta trở về đi!” Mang theo thanh âm run run, Trúc nhi ánh mắt bị thương nhìn về phía nữ hoàng rời đi.

“Trúc nhi, ta thật sự khổ sở.” Ngọc nhi nhìn không được nhào vào lòng Trúc nhi, “Chỉ cần ta có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng liền thỏa mãn, sớm biết như vậy, còn không bằng trước kia làm tiểu thị bên cạnh nàng...”

“Ta cũng vậy...” Trúc nhi cúi đầu nhìn Ngọc nhi trong lòng khóc bù lu bù loa, mắt hiện lên một tia phức tạp, trong đầu hiện lên tuyệt sắc dung nhan của nữ hoàng, sự phức tạp trong mắt càng thêm sâu sắc...

Tuyên Nhiên cung...

“Các ngươi lui xuống đi!” Hoàng Tổ Yên phát phát tay, làm cho tất cả thị nhân lui ra. Nam Cung Hạo Nhiên không biết phải làm sao đứng ở đằng kia, mặt đỏ hồng, ánh nến chiếu ánh lên có vẻ thập phần kiều diễm.

Đi qua, kéo Nam Cung Hạo Nhiên không ngừng vỗ nắm vạt tay áo, cùng đi đến trước giường, “Rất khẩn trương sao?”

“Ách! Có chút...” Phía sau thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe được. Hoàng Tổ Yên bên môi tươi cười sâu thêm.

“Trách ta sao?”

“Không.” Hoang mang ngẩng đầu, Nam Cung Hạo Nhiên hơi chút cay đắng nhìn Hoàng Tổ Yên, “Ta chưa bao giờ trách ngươi a...”

“Ừ...” Thương tiếc hôn xuống đôi môi đỏ mọng còn đang lải nhải, tình tế nếm.

“Ngô...” Nam Cung Hạo Nhiên khản trương im lặng, mắt nửa hí, hai tay nhu nhược nắm lấy y phục Hoàng Tổ Yên.

Cái lưỡi cắn thận miêu tả nét mặt Nam Cung Hạo Nhiên, lại không tìm được chỗ chui vào, Hoàng Tổ Yên hơi buồn lòng hẳn ra, “Nhiên nhi... há miệng”

Vô ý thức buồn lòng hàm răng cắn chặt, Nam Cung Hạo Nhiên thừa nhận sự thâm nhập ngày càng sâu của Hoàng Tổ Yên.

Một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên mới từ trong cặp môi thom của Nam Cung Hạo Nhiên lui ra, nhẹ nhàng vây quanh hắn, làm cho hắn chậm rãi thò, “Nhiên nhi ngốc, người không biết dùng mũi hô hấp sao?”

“Ta...” Mắc cỡ nói không ra lời, Nam Cung Hạo Nhiên xoay người đem cả khuôn mặt chui vào chăn.

“Ha ha...” Hoàng Tổ Yên khẽ cười, dư quang liếc Nam Cung Hạo Nhiên bởi vì vừa hôn nồng nhiệt mà áo bào hơi buồn lòng, trông mắt tối sầm lại, cúi người xuống, xoay gương mặt Nam Cung Hạo Nhiên hướng về mình, nhẹ giọng hỏi: “Nhiên nhi, người chuẩn bị xong chưa?”

Lúc này mới cảm giác được tư thế hai người rất ái muội, Nam Cung Hạo Nhiên mềm gối giữa một chút, đồ ửng đã lan tràn đến cổ, phản ứng tự nhiên không thể nhận ra gât gât đầu.

Khỏe miệng Hoàng Tổ Yên gọi lên một độ cong tà mị, đem thân thể của mình đè lên...

“Được rồi, hôm nay sẽ không lấn qua lấn lại người, nghỉ ngơi đi!” Vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm của Nam Cung Hạo Nhiên, Hoàng Tổ Yên hơi dịch vị trí một chút, để hai người có thể thoải mái mà nằm, liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Liếc mắt nhìn cái người tự mình nằm xuống kia, Nam Cung Hạo Nhiên bất đắc dĩ nằm xuống, hôm nay cái gì cũng không giằng co, rõ ràng đã lấn qua lấn lại rồi mà!

Mặc dù ngoài miệng oán trách, nhưng đáy lòng dần dần nổi lên tư vị ngọt ngào như mật. Mang theo ý cười, Nam Cung Hạo Nhiên cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đối xử với Băng Ảnh

Sáng sớm, khi Hoàng Tổ Yên tỉnh lại, Nam Cung Hạo Nhiên vẫn đang ngủ say. Cúi đầu hôn lên thái dương của hắn, nàng thuận tay lấy một bộ y phục đi đến phòng tắm.

Ngày hôm qua, nàng qua đêm ở Tuyên Nhiên cung chắc hẳn toàn bộ hoàng cung đều biết rồi?! Nàng cũng không phải chú ý nhiều, dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn, trong hoàng cung không tranh quyền đoạt lợi, nàng không tin! Nhưng mà, tranh thì cứ tranh đi! Chỉ cần không loạn là được, nàng biết rõ với tính cách của Nhiên nhi cũng không làm được cái gì.

Thánh thai tắm rửa xong, Hoàng Tổ Yên đi ra khỏi bể, bên ngoài một đám người đã bùng nổ sẵn, mắt nhìn về phía long sàng, ừ, Nhiên nhi còn chưa tỉnh, ngày hôm qua thật là mệt chết hắn.

Trầm mặc thay đổi y phục, Hoàng Tổ Yên đi về hướng điện chính sự.

Chính Sự Điện...

“Vi thần có việc khởi tấu...”

“Chuẩn.”

Bình bộ thượng thư Thư Lương tiến lên một bước, khom người nói: “Gần đây có thám tử tới báo, Yên quốc đang chiêu mộ binh sĩ, không biết...” Cẩn thận liếc mắt nhìn biểu tình của nữ hoàng, tiếng nói của Thư Lương có chút không chắc chắn: “Không biết có phải hay không đang chuẩn bị chiến tranh.”

“Không biết? Bộ binh dưỡng nhiều thám tử như vậy dùng để làm gì?” Híp mắt lại, Hoàng Tổ Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm Thư Lương.

“Vi thần đáng chết! Lần này hoàng thất Yên quốc rất đồng lòng, chuyện lớn như vậy tự nhiên một chút tin tức cũng không bị tiết lộ, thám tử bộ binh ở tại đó rất lâu mới biết được một ít tình hình.”

“Người đang giải thích sao?” Giọng nói băng lãnh không thay đổi.

“Vi thần...” Thư Lương thân quý xuống, cúi đầu, thờ mệnh cũng không dám, trong lòng sợ hãi, nhưng cũng biết chuyện này không có lý do giải thích.

“Chỉ một lần này.” Kỳ thực cũng không cần nghiêm khắc như thế, nhưng mấy hôm trước nàng nghe nói viên quan chủ quản tình báo bộ binh tự nhiên say ngã ở thanh lâu, ba ngày rồi chưa về. Vừa hay nghe Tác Hồn báo cáo, tên kia mặc dù đã say nhưng vẫn còn lý trí, kín miệng, cũng không nói ra việc gì không đáng nói, nàng mới chỉ bãi quan của nàng để xử trí, bằng không...

“Thời gian Trẫm không có ở đây, quá dễ dàng cho các người phải không?” Dẫu là chỉ một câu cảm thán lại để cho tất cả đại thần ở đây chảy mồ hôi lạnh, đồng loạt quý xuống đất, hô to: “Thần có tội, thỉnh bệ hạ khai ân——”

“Hừ! Binh bộ thượng thư, trăm lệnh người trong vòng năm ngày tra ra mục đích của Yên quốc tại sao đột nhiên tăng binh lính, bằng không... Đem đầu tới gặp!”

“Dạ, vi thần tuân chỉ.”

“Chư vị đại thần, triều chính cũng không phải là trò đùa, một chút sơ sẩy cũng không được!” Ánh mắt như lưỡi dao sắc bén đảo quanh đại điện, tiếng nói Hoàng Tổ Yên tuy nhẹ, nhưng tới tai của các đại thần lại giống như sấm sét.

“Vi thần tuân chỉ.” Lại một trận trả lời chỉnh tề, trong lòng mọi người đều có một cảm giác: lần này trở về, nữ hoàng đã thay đổi.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Vi... Vi thần có việc bẩm báo.” Lễ bộ thượng thư giống như vừa tỉnh lại sau “Sấm sét”, tiếng nói có chút run run.

“Chuẩn.” Nàng nhàn nhạt liếc mắt một cái, nữ nhân này thế nào mỗi ngày đều có việc để nói a!

“Khỏi bẩm nữ hoàng bệ hạ, sứ giả Băng Ảnh quốc tới chơi.” Cúi đầu cung kính trả lời, nàng có cảm giác ánh mắt nữ hoàng rất áp lực.

“A?! Các nàng đoán chắc ta ngày hôm qua trở về?” Nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, Hoàng Tổ Yên nhìn về phía tể tướng Lâm Nguyệt, nàng vừa vặn có chuyện muốn nói!

Tể tướng miệng mấp máy, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Hoàng Tổ Yên nhún mày, “Được rồi! Hôm nay để các nàng nghỉ ngơi một ngày. Lễ bộ thượng thư...”

“Có vi thần.”

“Người ngày mai an bài một yến hội chiêu đãi một chút.”

“Vi thần tuân chỉ.”

“Bãi triều đi! Tể tướng đại nhân ở lại.”

“Chúng thần xin cáo lui!”

Chờ các đại thần đều đi ra, Hoàng Tổ Yên nghiêng người dựa vào ghế rồng, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm tể tướng, “Nói đi!”

“Vi thần... Aiz! Là việc có liên quan đến hoàng tử Băng Ảnh quốc.” Tể tướng do dự một chút, vẫn quyết định nói ra.

“Băng Mặc?” Nghi ngờ ngó thẳng người, Hoàng Tổ Yên trước mắt hiện ra bóng dáng của người rất giống Thần. Có liên quan gì đến hắn? Và sứ thần Băng Ảnh có liên quan gì?

“Dạ. Lần này Băng Ảnh quốc phái sứ thần đến là Nhân Viên Tuyết, là tân khoa trạng nguyên năm nay của Băng Ảnh. Nghe nói...”

“Nghe nói cái gì?” Ngữ khí dần dần trở nên lạnh, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

“Nghe nói... Băng Mặc hoàng tử và nữ tử này đã từng có một đoạn cảm tình.” Nói một hồi, tể tướng đột nhiên cảm thấy phía sau có chút lạnh, cười khổ một cái, mình dù sao cũng có thể coi là nguyên lão hai triều, tự nhiên bị ánh mắt nữ hoàng áp bách phải nói xong một câu thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhớ tới Lễ bộ thượng thư, nàng bây giờ có chút bội phục nàng ấy, bị ánh mắt bệ hạ áp bức mà còn có thể kiên trì nói hết câu, còn kiên trì lâu như vậy, thật lợi hại!

Không để ý tới tể tướng ở nơi đó hãy còn cảm khái, Hoàng Tổ Yên trong lòng hiện tại có điểm loạn. Đối với Băng Mặc có cảm tình sao? Chưa nói tới, không cảm tình sao? Nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, trong lòng tổng cảm giác được một điểm an tâm, nam tử băng lãnh như Thần kia...

“Được rồi, chuyện này trăm biết, tể tướng cũng đi nghỉ ngơi đi!” Phất phất tay, Hoàng Tổ Yên có chút mệt mỏi dùng tay chống trán.

“Dạ, vi thần xin cáo lui.”

Hoàng Tổ Yên vỗ về nguyên giới trong tay, muốn tâm sự.

“Bệ hạ...” Một âm thanh rất nhỏ cắt ngang sự trầm tư của Hoàng Tổ Yên.

“Chuyện gì?” Ngẩng đầu, nhìn người đứng ở cửa mà không dám đi vào.

“Hồi bệ hạ, đã đến giờ dùng bữa, xin hỏi bệ hạ có muốn truyền thiện không?”

Nhìn sắc trời, đã tới buổi trưa, đứng lên, “Bãi giá Tuyên Nhiên cung, ngự thiện bày ở chỗ ấy đi!”

“Dạ.”

Tuyên Nhiên cung...

“Nhiên nhi, đến, qua đây cùng nhau dùng đi!” Hoàng Tổ Yên vừa vào cửa liền thấy Nam Cung Hạo Nhiên dựa vào trên nhuyễn tháp xem sách, liền vẫy tay để hắn qua đây cùng nhau dùng bữa.

Ngắm Nam Cung Hạo Nhiên có chút không tự nhiên, khoe miệng Hoàng Tổ Yên cười sung sướng.

“Truyền đi!”

Rất nhanh, trên bàn bày hơn mười loại khác nhau, Hoàng Tổ Yên đã bảo ngự thiện phòng giảm bớt, bằng không nữ hoàng và phi tử ăn chung, ít nhất phải trên ba mươi món ăn.

Ngăn cản động tác người truyền thiện giúp nàng gấp thức ăn, Hoàng Tổ Yên ưu nhã cầm lấy chiếc đũa, tinh tế nếm, thường thường gấp lấy một chút thức ăn bỏ vào trong bát của Nam Cung Hạo Nhiên. Dần dần, trong bát Nam Cung Hạo Nhiên nổi lên một núi nhỏ...

“Nhiên nhi, ngươi không ăn sao?” Cau mày, Hoàng Tổ Yên nhìn Nam Cung Hạo Nhiên.

“Ách? Có ăn a!” Nghi ngờ trả lời, Nam Cung Hạo Nhiên theo tầm mắt của Hoàng Tổ Yên nhìn vào bát trước mặt, a —— “Là yên gấp cho ta nhiều quá.”

“Phải không?”

Mấy phút qua đi, “Yên, ta no rồi, ngươi cứ từ từ ăn!” Nam Cung Hạo Nhiên nhẹ nhàng để đũa xuống.

“Ăn có nhiều đó sao?” Kinh ngạc nhìn Nam Cung Hạo Nhiên trước mặt giống như không ăn được bao nhiêu, sắc mặt Hoàng Tổ Yên hơi trầm xuống, “Ăn thêm một chút nữa đi!”

“Thế nhưng...”

“Muốn ta dứt cho ngươi sao?” Nhíu mày, liếc Nam Cung Hạo Nhiên một cái.

“Ách, không cần.” Ngoan ngoãn lại bụng bát ăn lên, Nam Cung Hạo Nhiên nâng mắt lên nhìn Hoàng Tổ Yên, nàng đôi khi thực sự rất mạnh mẽ, rõ ràng là biểu tình điềm đạm! Mặc dù mình thật sự đã ăn no, nhưng thấy nàng quan tâm mình như thế, trong lòng thực sự rất ngọt!

Liếc mắt một cái thì thấy Nam Cung Hạo Nhiên “Ngây ngô cười”, không cần đoán cũng biết hắn đang suy nghĩ gì. Nàng có phải hay không không thể làm cho mọi người có cảm giác an toàn, để cho bọn họ muốn tìm tình ý từ trên người nàng?

Thật vất vả mới làm cho Nam Cung Hạo Nhiên ăn thêm một chút, Hoàng Tổ Yên mới gọi người dọn đồ ăn xuống.

Đứng dậy, đối diện với Nam Cung Hạo Nhiên nói: “Nhiên nhi, nếu như thực sự khó chịu để người đỡ người đi ngự hoa viên một chút, ta phải đi ngự thư phòng.”

“Dạ.” Ngọt ngào, miệng cười nở rộ.

Bị mê hoặc cúi đầu hôn trên môi hồng nộn của hắn, Hoàng Tổ Yên lúc này mới mỉm cười đi ra ngoài, chỉ để lại Nam Cung Hạo Nhiên ngượng ngùng đỏ mặt.

Một lúc lâu, Nam Cung Hạo Nhiên mới phản ứng được “Lại bị chiếm tiện nghi”, chống đầu cười trộm.

“Thiếu gia —— “

Cười xoay người, “Chuyện gì?”

Người tới sững sốt, lập tức kịp phản ứng, “Ngài muốn bọn thuộc hạ tra một chút việc ...”

“A.” Con ngươi hiện lên một ánh sáng phức tạp, Nam Cung Hạo Nhiên nhìn về phía địa phương không biết tên ngoài cửa sổ, sắc mặt cũng dần dần trở

nên lãnh đạm, “Bọn họ có liên hệ sao?”

“Đúng vậy. Hơn nữa quan hệ rất không bình thường!” Cung kính đem những gì chính mình tra được bẩm báo với Nam Cung Hạo Nhiên, người tới lui về phía sau một bước, lẳng lặng cúi đầu chờ chủ từ phân phó.

Suy nghĩ một hồi, Nam Cung Hạo Nhiên một lần nữa khôi phục tươi cười, “Người đi xuống trước đi! Sự việc có tiến triển gì mới lại đến bẩm báo.”

“Dạ.” Nhảy người đi, biến mất ở ngoài cửa sổ.

Nam Cung Hạo Nhiên vẫn như trước tươi cười nhàn nhạt nhìn nhẫn ngọc trong tay, vẫn nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Dạ Yến

Lễ bộ thượng thư đem yến tiệc lần này an bài và tiếp đãi tại Nguyên Đức cung _ là nơi chuyên môn dùng để cử hành cung yến. Chỉ huy một đám thị nhân vội vã bận rộn mà chuẩn bị cung yến, Lễ bộ thượng thư đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Đây có thể cho người sống hay không a! Trước đây thường xuyên có đoàn kịch đến để biểu diễn trong cung, không ngờ ngay thời khắc mấu chốt này không thể lên sân khấu, làm hại nàng chi có thể gấp gấp đi tìm đoàn kịch, đoàn kịch tốt cũng không dễ tìm như vậy a! Thật vất vả tìm được đoàn kịch hài lòng, thì đã qua một ngày, việc bố trí Nguyên Đức cung còn phải do chính mình trông coi, làm nàng vội đến muốn khổ bức a!

“Được rồi, người qua bên kia xem một chút đi.” Tay chỉ một thị nhân, Lễ bộ thượng thư trong lòng vẫn không thể nào yên tâm với đoàn kịch mới mời kia được, dù sao yến hội lần này cũng không phải là chuyện nhỏ, việc này có quan hệ đến quốc thể của Hoàng Nguyệt quốc a! “Người mau đi xem một chút bọn họ chuẩn bị xong chưa? Cũng không được làm sai chi tiết nào cho ta!”

“Dạ.”

Ngự thư phòng...

Thời gian yến tiệc bắt đầu còn nửa canh giờ nữa, Hoàng Tổ Yên nhàn nhã ngồi dựa trên nhuyễn tháp, bên cạnh có một thân ảnh lục nhạt không ngừng đi tới đi lui...

“... Tiểu thư, tiểu thư, người rót cuộc có đang nghe ta nói chuyện không a?” Bất mãn nân mê môi đỏ mọng, Hạ Vân tay chỉ Hoàng Tổ Yên rất là tức giận.

“Có a!” Đầu cũng không thèm nâng, đáp. Hoàng Tổ Yên tựa như chuyên tâm xem quyển sách trong tay, không chút nào để ý tới Hạ Vân bất mãn “Kêu gào”.

Hạ Vân cũng mặc kệ Hoàng Tổ Yên không để ý tới, vẫn còn tiếp tục nói. Ai bảo nàng “Đã lâu” không thấy tiểu thư chứ? Nàng giờ muốn nói cho đã a! (Aqua: Chị Vân à, em cho chị thêm kg ớt để chị nói cho thỏa nhà.)

“Vân nhi, người không có thuộc hạ sao? Thế nào mỗi lần đều là người ‘Tự mình’ đến truyền tin vậy?” Ngẩng khí nhàn nhạt, lại cường điệu hai chữ “Tự mình”, Hoàng Tổ Yên bắt đầu dĩ buông quyển sách xuống.

Tựa tiện ngồi trên nhuyễn tháp, Hạ Vân mếu máo, “Ta chỉ là sợ các nàng báo cáo không được rõ ràng thôi mà! Ta nói không tốt hơn một chút sao? Nếu tiểu thư đột nhiên nhớ tới chuyện gì, có thể hỏi ta, ta hiểu biết hơn nhiều a!”

“Phải không?” Giương mắt liếc cái bộ mặt đang ủy khuất của Hạ Vân một cái, Hoàng Tổ Yên chậm rãi đứng lên, cất quyển sách vào lại giá, “Có chuyện gì cứ nói đi!”

Âm thầm liếc mắt, Hạ Vân vô lực ghé vào trên nhuyễn tháp, “Tiểu thư, người không thể để cho ta thần bí một chút sao?”

Quay đầu lại, liếc mắt nhìn nàng ta một cái, “Nói.”

“Được, được, ta nói.” kinh hãi ngồi dậy, “Là Ma cung bên kia có động tĩnh...”

“Nga ——” Cảm thấy hứng thú ngồi xuống, nhìn Hạ Vân, trước mắt hiện ra gương mặt quyền rũ nhưng che giấu sự mệt mỏi của Ma Dật.

“Đúng vậy! Gần đây nội bộ Ma cung hình như lục đục rất lớn, thậm chí còn có trưởng lão cầu kết cùng Âm giáo phương bắc, chọc cung chủ kia cực kỳ tức giận!” Hạ Vân càng nói càng hưng phấn, giống như mình cũng có mặt ở hiện trường. “Sau đó a...”

Tiến đến trước mặt Hoàng Tổ Yên, tặc tặc cười, Hạ Văn làm bộ thần bí hỏi: “Tiểu thư, người đoán xem sau đó thế nào?”

“Sau đó? Sau đó hẳn đem ta ra dọa cho đám trưởng lão kia kinh hãi.” Ngừ khí bình thản, mặt không biểu tình, Hoàng Tổ Yên cười lạnh trong lòng, đám trưởng lão kia cũng không phải dạng người hiền hậu gì cho cam, Ma Dật người. . . hà tất nhần bọn họ lâu như vậy sao?

“A?” Không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên, “Tiểu thư. . . sao người biết hay vậy?” (Aqua: chị Yên là ai chứ sao không biết được a*khinh bỉ*)

“Uyển Tuyền không nói cho người biết lần đến Ma cung đã phát sinh chuyện gì sao?” Hoàng Tổ Yên nhìn nàng như vậy, không khỏi nhẹ cười ra tiếng.

“Trời ạ! Ta quá thất bại, thậm chí ngay cả chuyện này cũng nghĩ không ra!” Hạ Văn chán nản cúi đầu.

“Ừ, vì thế lúc trước ta mới không cho người tiếp quản ám môn.” Không lưu tình chút nào mà đã kích, Hoàng Tổ Yên đứng lên, phui phui bụi không hề có trên người, đến lúc nên tham gia yến hội rồi.

“A! Tiểu thư. . .” Cực lực hạ thanh âm xuống, Hạ Văn kỳ thực rất muốn tiếp quản ám môn, thế nhưng lúc đó chọn người, tiểu thư lại không cho, đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng đó nha!

“Được rồi, người trở về đi! Trong lòng người rất rõ nhược điểm của người ở đâu mà!” Lắc lắc ống tay áo, Hoàng Tổ Yên bước ra cửa phòng.

Nguyên đức cung. . .

Các đại thần đã lục tục tới, từng người chào hỏi, đây chính là thời gian cùng điều kiện tốt nhất để quang minh chính đại “Lập bang kết phái”! Ai lại không háo hức lợi dụng cho được?

“Sứ thần Băng Ảnh quốc đến ——” một âm nam cao kéo dài, đem tầm mắt của mọi người tập trung ở cửa đại điện. Nghe nói người tới lần này chính là đệ nhất tài nữ được Băng Ảnh quốc công nhận, mọi người đều có chút hiếu kỳ chờ xem phong thái của người này.

Chỉ thấy một hoàng y thiếu nữ cười mỉm đi tới cửa, da sáng hơn tuyết, hai mắt tựa một hồ nước trong, ở trên mặt mọi người chuyển mấy vòng, giữa đôi mày có một luồng thanh khí học thức mờ ảo.

Mọi người đều cảm thán, quả nhiên là một người thanh nhã a!

“Chắc hẳn vị này chính là Băng Ảnh sứ giả _ Ngôn Hinh, Ngôn đại nhân đi?” Trên mặt tể tướng không hề có biểu tình gì khác, chỉ là khách khí tiến lên nói. Nói cũng thật là, cả ngày đối diện với khuôn mặt tuyệt sắc của nữ hoàng, có nhìn nhiều mỹ nữ hơn nữa cũng không có cảm giác gì.

Các đại thần khác cũng rất nhanh kịp phản ứng, sôi nổi tiến lên một vài chỗ chào hỏi.

“Chào các vị đại nhân!” Lễ phép cung kính khom người, Ngôn Hinh nhìn thượng vị, trên mặt lộ ra chút thất vọng.

Tể tướng đều thu tất cả phản ứng của nàng vào trong mắt, âm thầm lắc lắc đầu, người thiếu nữ này a, chính là thanh niên, một chút kiên nhẫn cũng không có, hi vọng lần này nàng ta đến sẽ không gây nên sóng gió gì trong hậu cung Hoàng Nguyệt quốc a!

Nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của nữ hoàng, aiz. . .

“Nữ hoàng bệ hạ giá giá đáo. . .”

“Chúng thần bái kiến nữ hoàng!”

“Chúng ái khanh bình thân!” Hoàng Tổ Yên nhìn chung quanh bốn phía một chút.

“Đây là yến hội tiếp đãi sứ thần Băng Ảnh quốc, tất cả mọi người không cần đa lễ!”

“Tạ bệ hạ. . .”

Tất cả ngồi xuống.

“Băng Ảnh quốc sứ thần Ngôn Hinh tham kiến nữ hoàng bệ hạ.” Cung kính hành lễ, Ngôn Hinh len lén quan sát nữ hoàng ngồi ở thượng vị. Ở quốc nội đã từng nghe nói nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc tuyệt thế vô song, mỹ mạo, văn võ song toàn, nói thật lần này nàng tới ngoại trừ vì hẳn ra, chính là muốn kiến thức một chút phong thái nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc.

Đồng thời khi Ngôn Hinh quan sát, Hoàng Tổ Yên cũng đang đánh giá nàng, đúng là một mỹ nhân hiếm có, thế nhưng giữa gương mặt kia che giấu sự cao ngạo lại làm cho nàng nhũn mày.

“Ừ, Ngôn đại nhân không cần đa lễ. Mời ngồi vào đi!” Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt chỉ chỉ vị trí bên cạnh, “Tể tướng, tuyên bố yến hội bắt đầu đi!”

“Vâng.” Tể tướng đứng lên, tuyên bố với tất cả mọi người: “Yến hội bắt đầu. . .”

Nhạc lên, vũ cơ ra...

Nhìn trên đài các nam thiên kiều bá mị uốn éo vòng eo, mắt Hoàng Tổ Yên hơi nheo lại, có chút không đành lòng hành hạ thị giác a! Mặc dù ở thế giới nữ tôn này người lâu như vậy, cũng tiếp thu nam tử nơi này rất nhu nhược, nhưng nhìn thấy cảnh này nàng vẫn không quen. Cúi đầu tránh đi những vũ cơ cùng tầm mắt của họ, nên cũng không thấy được trên đài, một vũ cơ trong mắt chợt lóe lên hàn quang...

Liếc xuống dưới đài bộ dáng mọi người như mê như say, Hoàng Tổ Yên ở trong lòng hừ lạnh một tiếng. Đột nhiên cảm giác được một tầm mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo chút lo lắng, Hoàng Tổ Yên không cần nhìn cũng biết là ai. Thật thiếu kiên nhẫn a!

Không biết lần này Băng Ảnh quốc sao có thể phái người như vậy đi sứ? Chẳng lẽ thực sự như Tác Hồn báo cáo như vậy... Trong con người tình quang hiện ra, trong nháy mắt thu lại. Mà không quản trong lòng thế nào thiên chuyển bách hồi, Hoàng Tổ Yên trên mặt vẫn lãnh lãnh đạm đạm, không lộ ra chút tình tự nào.

“Bệ hạ...” Nhỏ giọng hô một tiếng, trên mặt Ngôn Hinh có một điểm lo lắng.

“Ngôn đại nhân có chuyện gì muốn nói sao?” Nhân nhả đem chén rượu kê tới trước môi, tinh tế thưởng thức, Hoàng Tổ Yên đối với việc kêu khê của Ngôn Hinh có vẻ thờ ơ.

“Ta...thần, muốn hỏi, vì sao hôm nay không thấy Băng Ảnh quốc hoàng tử điện hạ dự tiệc.”

“Hoàng tử điện hạ Băng Ảnh quốc?”

Dường như chỉ là đơn thuần lặp lại, Hoàng Tổ Yên lãnh đạm nhìn chằm chằm Ngôn Hinh: “Nơi đây của Trẫm không có ai là Băng Ảnh quốc hoàng tử điện hạ a!”

“Ách? Ta là nói Băng Mặc...điện hạ.” Thốt ra tên Băng Mặc, Ngôn Hinh lập tức ý thức được sai lầm, ngay sau đó ở phía sau bỏ thêm hai chữ “Điện hạ”.

“Hừ! Băng Mặc? Hẳn là phi tử hậu cung của trẫm, sao lại gọi là ‘Điện hạ’?” Trong nháy mắt ngữ khí nghiêm khắc làm Ngôn Hinh hoảng sợ.

Chú ý tới Hoàng Tổ Yên sắc mặt băng lãnh, lập tức phản ứng lại, vội quỳ xuống nói: “Nữ hoàng bệ hạ thứ tội, ngoại thần không hề có ý khinh nhờn.” Lời tuy nói ra, nhưng giữa đôi mày kia thể hiện sự không cam lòng, làm sao có thể lừa gạt được Hoàng Tổ Yên?

“Hừ” một tiếng, Hoàng Tổ Yên cũng không miễn lễ, chỉ là nâng chén rượu nhìn nàng cười lạnh.

Sự chú ý của mọi người lập tức đều bị hấp dẫn tới, sôi nổi ở trong lòng suy đoán Ngôn đại nhân này rốt cuộc đã nói cái gì, mà làm cho nữ hoàng bệ hạ sinh khí. Nhưng trên mặt vẫn đều cố gắng không dám nhìn bên này.

Đột nhiên vũ cơ đang nhảy ở giữa đài vận công khắp toàn thân, bỗng nhiên bay lên, trên không trung liền bắn mấy cây độc châm đánh hướng Hoàng Tổ Yên, người đã tức khắc tiến lên, rút ra kiếm ở thất lung huy đến.

Mọi chuyện hết thảy đều phát sinh quá đột nhiên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, người kia đã bay đến trước mặt Hoàng Tổ Yên.

Bản năng một võ giả giúp cho Hoàng Tổ Yên tránh khỏi mấy cây độc châm, thấy có mấy người cầm kiếm đánh về phía chính mình, nàng không nói hai lời rút nhuyễn kiếm ra đánh trả.

Những người kia hiển nhiên là được nghiêm chỉnh huấn luyện, xuất thủ, phối hợp ăn ý. Đương nhiên Hoàng Tổ Yên cũng không phải chỉ bằng vào mấy người này là có thể đánh bại. Có chút dễ dàng ứng phó mấy người công kích, Hoàng Tổ Yên còn không thèm quan sát phản ứng của mọi người ở đây. Ừm, trên mặt đại bộ phận mọi người ở đây đều khiếp sợ cùng lo lắng, còn trên mặt tề tướng là yên tâm, yên tâm? Bà ấy có lòng tin đối với mình như vậy sao?

Hoàng tử...biểu tình phức tạp, trong nhất thời nàng cũng không rõ, vậy tạm gác lại sau này sẽ nghiên cứu tiếp! Ngôn Hinh...không phải chỉ thị của nàng ta, từ biểu tình khiếp sợ của nàng ta có thể thấy được, về phần khiếp sợ tại sao trong cung yến lại có thích khách, hay là khiếp sợ thân thù của nàng thì không biết rồi!

Mặc dù Hoàng Tổ Yên tâm tư chuyển đến chuyển đi mấy lần, nhưng trên thực tế bất quá cũng chỉ qua mấy phút mà thôi. Thu kiếm, hơi chút sửa sang lại hoàng bào, Hoàng Tổ Yên nhìn cũng không nhìn thân ảnh trên mặt đất lấy một cái, một lần nữa ngồi trở lại hoàng tọa, đối với thị vệ mới phản ứng được, nói: “Dẫn đi, các người mau đi lĩnh phạt!” Liền không lên tiếng nữa.

“Vi thần tội đáng chết vạn lần.” Lễ bộ thượng thư run run rẩy rẩy té trên mặt đất.

Tầm mắt băng lãnh đảo qua nàng, Hoàng Tổ Yên nhẹ gõ bàn, lạnh lùng nói: “Trẫm nhớ đã từng nói, muốn người lần sau không được vi phạm có này nữa?”

“Vâng...” Thân thể run lẩy lay lay hơn.

“Kéo xuống đánh ba mươi đại bản, bãi miễn chức quan!”

“Ta nữ hoàng bệ hạ khai ân.” Nước mắt chảy ra, Lễ bộ thượng thư biết đây đã là mức xử phạt nhẹ nhất. Suy sụp tinh thần tùy ý thị vệ đem nàng lôi xuống.

Lúc này tể tướng đi tới, cung kính hành lễ, “Bệ hạ, bọn họ đều chết hết!” Trong lời nói có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ bệ hạ không để lại một người sống để tra hỏi sao?

Liếc mắt một thi thể trên đất, “Không cần, bọn họ là tử sĩ, hỏi không ra được gì đâu!”

“Ngôn đại nhân còn muốn quỳ sao?” Quay đầu lại, cười như không cười nhìn Ngôn Hinh.

“Ách, không muốn.” Vô ý thức trả lời, sau khi nói xong thì mồ hôi lạnh túa ròng ròng, hành động vừa nãy của nàng có thể xem như là vô lễ. Mất thấy thân thủ vừa nãy của nữ hoàng vô cùng lãnh khốc, Ngôn Hinh bây giờ đối với việc chính mình khi nãy chọc giận nàng mà hối hận không thôi.

Chẳng thèm nhìn nàng ta lấy một cái, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nâng nâng tay, “Vậy bắt đầu đi!” Đứng dậy, nói câu “Tán.”

Liền đi.

Lưu lại một đồng người khiếp sợ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Băng Mặc

Tâm tình bởi vì ám sát mà trở nên rất không tốt, Hoàng Tổ Yên đi ra Nguyên Đức Cung, cũng không trở về tẩm cung, mà là đi vào Ngự hoa viên. Giải sầu, đây cũng là một phương pháp đơn giản khi trong lòng còn tức giận! Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đêm đã khuya, gió nhẹ thổi qua, giống như có thể thổi đi bóng mờ trong lòng...

“Bệ hạ...” Một tiếng nói rất nhỏ phá vỡ vắng vẻ.

Hoàng Tổ Yên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng đứng cách đó không xa, do dự nhìn về phía bên này.

“Ngươi không thích hợp có vẻ mặt này!” Ngừ khí lãnh đạm dường như đang nói chuyện với chính mình.

“Bệ hạ, ta...” Băng Mặc tiến lên một bước, dĩ vãng vô luận phát sinh chuyện gì đều không có biểu tình, hiện tại khuôn mặt băng lãnh lại có một tia phức tạp.

Nhú nhú mày, Hoàng Tổ Yên xoay người muốn đi...

“Bệ hạ —— nghe thần thiếp nói một câu,” có chút vội vàng nói ra, “Thần thiếp cùng Ngôn đại nhân không có gì! Thịnh bệ hạ chứng giám!”

“Nếu thật sự không có gì, trăm tự nhiên sẽ không oan uổng cho ngươi!” Nói xong liền đi.

“Bệ hạ ——” Gục đầu xuống, Băng Mặc trước mắt hiện ra dáng vẻ của Ngôn Hinh. Mình không phải sớm đã thấy rõ “Bản chất” của nàng sao? Lúc trước ở quốc nội vì sao không ngăn cản lời đồn, một là bởi vì cảm cũng không được, hai là không cần thiết, dù sao hắn cũng phải lập gia đình, mặt khác chọn một, cũng không nhất định phải tốt hơn nàng. Hiện tại... Hắn rốt cuộc đã có hậu quả xấu, nếu như cũng bởi vì như vậy, bệ hạ bất mãn đối với Băng Ảnh quốc, vậy hắn chính là tội nhân! Lo lắng nhìn hướng nữ hoàng rời đi, Băng Mặc thật lâu không nói...

Ngự thư phòng...

“Ra đi!” Vừa mới bước vào cửa Ngự thư phòng, nàng liền biết có người ở bên trong, vừa mới đề khí muốn đánh nhau, cảm thấy là khí tức quen thuộc mới thu hồi bàn tay. Hoàng Tổ Yên lắc đầu cười chính mình có chút trông gà hóa cuốc, không phải là vừa bị ám sát một hồi thôi sao!

“Tiểu thư, ta nói người bây giờ là đem ngự thư phòng này trở thành phòng ngủ luôn hả?” Hạ Vân lão đạo đi đến trước mặt Hoàng Tổ Yên.

Không thèm để ý tới câu hỏi của nàng, Hoàng Tổ Yên nhíu mày nhìn nàng, “Có tình huống mới sao?”

Cảm thấy không thú vị nhún vai, “Nhưng chỉ bằng mấy câu đó thì vẫn không trấn áp được dã tâm của Ma Giáo đâu a! Rốt cuộc bắt đầu đánh.” Ngừ khí có chút vui sướng khi người gặp họa, Hạ Vân nghiêng người dựa người Hoàng Tổ Yên, rất là vô lại cợt nhả.

“Phải không?” Nhàn nhạt hỏi lại một lần, trên mặt Hoàng Tổ Yên biểu tình vẫn lãnh đạm như trước.

Hạ Vân vì không nhìn thấy sắc mặt biến sắc của Hoàng Tổ Yên, cảm thấy có chút tiếc hận, “Người đối với việc này một chút cũng không có cảm giác gì sao?” Chưa từ bỏ ý định truy vấn.

“Ta có thể có cảm giác gì?” Chuyện bên này nàng vội chết đi được! Thời gian đâu mà nàng lại đi quản chuyện của Ma cung? Huống chi bây giờ việc kia cần thiết hơn...

“Tiếp tục đi quan sát!” Đi tới giá sách phía trước, từ bên trong tùy tiện rút ra một quyển sách, xoay người tìm nhuyển thấp ngồi xuống. Hoàng Tổ Yên đáng về “Tiễn khách”.

Hạ Vân bĩu môi, không tình nguyện gật gật đầu, theo cửa sổ bay ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn phía hướng Hạ Vân bay đi, Hoàng Tổ Yên nhú nhú mày, thật không muốn việc này đều tại thời điểm này một hồi phát sinh, mặc kệ bên kia xảy ra vấn đề, nàng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái...

Vô ý thức vỗ về nguyên giới, trong lòng của nàng luôn có cảm giác kỳ quái, hình như có chuyện gì đang ở thoát ly khỏi tay mình...

Tuyên Nhiên cung...

“Khởi bẩm Nhiên Phi, nữ hoàng hiện tại còn đang trong ngự thư phòng, trong phòng cũng không có cho bất luận kẻ nào hầu hạ.” Nhẹ giọng báo cáo hành tung của nữ hoàng bệ hạ, Viên nhi lên lên liếc mắt nhìn phản ứng của Nam Cung Hạo Nhiên.

Thấp giọng nỉ non một câu, Nam Cung Hạo Nhiên ngẩng đầu cười nhạt nói với Viên nhi: “Viên nhi, ngươi đi xuống trước đi!”

“Dạ.”

Đi tới phía trước cửa sổ, con ngươi nhìn về hướng ngự thư phòng, nhớ lại sự việc mà gần đây đã nghe thấy, nhất thời tâm tư chuyển biến...

Hoàng cung không phải là nơi có thể giữ bí mật tốt, chuyện hôm nay xảy ra trên yến hội rất nhanh mọi người đều biết.

Huyền Ngôn cung...

“Cái gì? Bệ hạ bị đâm?” Đôi mắt đẹp trừng lớn khiếp sợ, Ngao Ngôn nghe thấy tin tức này, trong nháy mắt tâm có cảm giác đau, mang theo một chút rung rẩy, nhanh chóng nắm lấy bả vai của người báo tin: “Bệ hạ... Hiện tại thế nào?”

“Ngôn Phi, ngài đừng nóng vội, bệ hạ không có chuyện gì, những thích khách đó đều bị giải quyết.” Trong lời nói mang theo chút sùng bái.

“Vậy là tốt rồi...” Vỗ nhẹ lên ngực, Ngao Ngôn nặng nề mà thở phào một cái. Tinh thần vừa bình tĩnh lại thì phát hiện khăn tay tự nhiên bị mồ hôi làm ướt, không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng nhớ nữ hoàng còn hơn tưởng tượng của hắn...

Tuyên Lăng cung...

“Rầm” một tiếng, tiểu thị báo tin không biết phải làm sao nhìn Lăng Y Hiên khiếp sợ.

Không để ý chén đĩa nát đầy trên mặt đất, Lăng Y Hiên lo lắng kéo tiểu thị đang quỳ trên mặt đất đi ra ngoài, “Mau, đưa bản cung đi tìm nữ hoàng!”

“Lăng phi, chậm một chút!” Một tiểu thị khác bước lên phía trước ngăn cản Lăng Y Hiên.

“Tránh ra!” Dem người trước mắt đẩy ra, Lăng Y Hiên hiện tại chỉ nghĩ đi tìm bệ hạ xem người có bị thương hay không.

“A ——” Tiểu thị kia mắt thẳng băng, liền ngã xuống đất, nhưng vẫn nhìn đau kéo vạt áo Lăng Y Hiên, “Lăng phi, nữ hoàng bệ hạ không có bị thương, hơn nữa bệ hạ đang ở ngự thư phòng, ngài biết đó, nơi đó không có sự cho phép của bệ hạ thì ai cũng không được vào!”

“Bệ hạ không có bị thương?” Vội vàng dừng lại, Lăng Y Hiên cũng nghĩ đến quy định của nữ hoàng, chính mình nếu quả thật tùy tiện xông vào ngự thư phòng như vậy, sợ rằng sẽ phải chịu trừng phạt, với tính cách của nữ hoàng, như vậy hắn sau này còn có ngày nổi danh sao?

“Đúng vậy.” Vội gật đầu không ngừng, tiểu thị kia quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, hần hạ hạ vị chủ tử này cũng một thời gian, điều ngoa tùy hứng, nếu như hắn chưa nói đứng lên, mà tiểu thị tự ý đứng lên, sẽ phải chịu sự trừng phạt của hắn.

“Tốt lắm, bản cung hôm nay không đi, chỉ cần biết rằng bệ hạ không bị thương thì tốt rồi.” Xoay người đi vào trong phòng, cũng không liếc mắt một cái.

Tiểu thị kia cũng chỉ có tự nhận mình xui xẻo, quỳ ở đằng kia chờ Lăng phi lúc nào nghĩ tới, để cho hắn đứng lên.

Mà ngược lại với sự huyên náo của Tuyên Lăng cung, Nghênh Thần cung thì yên tĩnh hơn, Lâm Tư Thần vẫn được tiểu thị bên người đỡ nghe người báo tin, cả người sắc mặt tái nhợt, con ngươi tràn đầy nước mắt, như trước vẫn quật cường không cho nó chảy xuống. Nghe nữ hoàng nhẹ nhàng giết chết những tên thích khách, đồng thời không có một chút bị thương, mới bỏ được tảng đá nặng trong lòng, thiếp thân tiểu thị lập tức đỡ hắn dựa vào nhuyển thấp, từng người khuyên nhủ một chút. Một lúc lâu, sắc mặt Lâm Tư Thần mới khôi phục như bình thường.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhớ tới lời người vừa báo tin nói về Ngôn đại nhân Băng Ảnh quốc, con người xẹt qua một chút lo lắng.

Ngọc trúc điện...

“Hai vị thị quân, sự việc chính là như vậy.” Người báo tin nói xong cung kính cúi đầu lui qua đứng thẳng một bên.

“Trúc nhi, người nói sao có thể phát sinh việc này?” Ngọc nhi đau lòng đi tới đi lui ở trong phòng, như trước vẫn không tin tự nhiên có người lại dám ám sát nữ hoàng. Bệ hạ mới đăng cơ, nếu như quân chủ ngu ngốc vô năng thì ám sát là chuyện thường, nhưng khi nữ hoàng vừa đăng cơ thì quốc thái dân an, còn mạo nguy hiểm đi Ngao Thiên quốc vì quốc gia giành lợi ích, ngay cả hân không hiểu chính sự cũng biết vậy nữ hoàng như vậy đã là rất đáng quý, sao có thể có người muốn ám sát? Đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Ngọc nhi lo lắng chạy đến bên người Trúc nhi này giờ vẫn không nói gì, kéo tay hân hỏi: “Người nói có phải nước khác phái thích khách tới không?” Còn chưa chờ Trúc nhi trả lời, lại nói tiếp: “Nhưng là quốc gia nào? Ngao Thiên? Sẽ không! Nữ hoàng mới cùng thái tử thành lập quan hệ. Đó là Băng Ảnh? Cũng không đúng a...”

Ngơ ngác nhìn Ngọc nhi một bên xoay quanh, một bên nói lầm nhảm, con người của Trúc nhi để lộ nhiều đau lòng, vừa mới nghe nói nữ hoàng bị đâm, tim hân thật muốn nhảy ra ngoài, mặc dù biết bản lĩnh của nàng, nhưng vẫn lo lắng, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn phía xa xa, hướng kia chính là ngự thư phòng...

Nguyên ảnh cung —— tâm cung của Băng Mặc...

“Ảnh phi, trời đã tối, mời nghỉ ngơi!” Như nhi đi đến phía sau người đứng trước cửa sổ, nhẹ nhàng nói.

Quay đầu nhìn thấy thiếp thân tiểu thị trong mắt lo lắng, về mặt Băng Mặc vẫn lãnh đạm, nhưng trong lòng lại cảm thấy ám áp, “Ta cần suy nghĩ một chút, người trước đi ngủ đi!”

“Để nô tỳ hầu hạ điện hạ!” Như nhi về mặt kiên trì nhìn Băng Mặc.

Thở dài, “Như nhi, sau này không nên gọi ta là điện hạ! Ở đây không có điện hạ, chỉ có Ảnh phi.”

“Dạ.” Cung kính đứng ở một bên, để chính mình không quấy rầy đến Băng Mặc.

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trước mắt vẫn xuất hiện ánh mắt lạnh lạnh của nữ hoàng, trong lòng đau xót, bệ hạ là không tin hân! Hân chưa từng nghĩ đến sự “Trốn tránh” của mình năm đó, việc hôm nay diễn ra, nếu như... Nếu như lúc trước hân kiên trì chống lại những lời đồn đó, hiện tại... Không, không có nếu như, ha ha, sau này hân sẽ như thế nào, cùng... Cùng ở chung với nàng?

Như nhi lẳng lặng nhìn bóng lưng Băng Mặc, bóng dáng kia luôn luôn kiên cường, nhưng hôm nay lại có vẻ yếu đuối như vậy, là bởi vì nữ hoàng sao? Trước đây khi còn đang ở Băng Ảnh, trong hoàng cung đều truyền ra chuyện thân mật của điện hạ và Ngôn đại nhân, duy chỉ có hân không tin!

Hân từ nhỏ đã đi theo bên người điện hạ, biết tính cách điện hạ, Ngôn đại nhân là người cao ngạo đối trá như vậy, điện hạ sẽ không thích... Lần này khẳng định cũng không phải vì Ngôn đại nhân, vậy cũng chỉ có thể là nữ hoàng! Nhìn điện hạ như vậy, hân đột nhiên cảm thấy khổ sở, điện hạ vẫn luôn rất kiên cường, cho dù ngày đó mất đi mẫu phi, hân cũng không khóc, hoàng tử khác, hoàng nữ bị khi dễ cũng không có uể oải gì, biểu tình tự ti, hân thậm chí cảm thấy điện hạ so với nữ tử có chút kiên cường, nhưng hôm nay điện hạ vì một nữ hoàng mà lộ ra bi thương vẫn giấu kín trong lòng hân, làm tim hân rất đau, thế nhưng hân ngoại trừ ở cùng với điện hạ cũng không có cách nào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Giải quyết

Edit: Aquarius

Beta: Sally

Ở ngự thư phòng hết một buổi tối, nhưng không làm gì cả, đại đa số thời gian là ngồi. Chủ mưu vụ ám sát vẫn chưa tra rõ, nàng suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được là ai! Trong đầu hiện lên vài người, nhưng nhanh chóng bị bác bỏ.

Đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, trước đi chính sự điện thảo luận cái đã...

“Hoàng tỷ?” Khi sắp đến cửa chính sự điện, nhìn thấy Hoàng Lan Chanh đang đứng dưới một thân cây, đưa lưng về phía nàng, Hoàng Tổ Yên nghi hoặc đi tới.

Xoay người lại, trong con người có loại cảm xúc phức tạp, Hoàng Lan Chanh chăm chú nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Tổ Yên, “Bệ hạ có nghĩ ra chủ

muru hành động ám sát lần này là ai hay không?”

“Có.” Cũng thẳng tắp nhìn chằm chằm Hoàng Lan Chanh, hoài nghi trong lòng đối với Hoàng Lan Chanh nháy mắt tiêu tan. Biết trong lòng hoàng tỷ chắc hẳn còn lén gạt nòng chuyện gì, hoặc cũng có thể nói là lo lắng, Hoàng Tổ Yên không hỏi nàng bất cứ câu gì, nhân tâm thật rất phức tạp, nàng cũng không hi vọng xa vời dựa vào sự tín nhiệm mấy ngày nay là có thể tiêu trừ sự do dự trong lòng hoàng tỷ.

“Như vậy, có nghĩ ra được cái gì không?”

“Không có.” Thẳng thắn trả lời, Hoàng Tổ Yên xoay người đi hướng chính sự điện, để cho người phía sau tự mình suy đoán đi!

Có một số việc không phải giải thích là có thể hiểu rõ ràng.

Nhìn theo phương hướng Hoàng Tổ Yên ly khai, Hoàng Lan Chanh trong lúc nhất thời ngắc ngứ cả người, mình không phải là người đáng hoài nghi nhất sao? Phản ứng này của bệ hạ là...

Chính sự điện...

“Bệ hạ, chuyện ngày hôm qua...” Tể tướng có chút ngượng ngùng cúi đầu, “Vi thần đến nay chưa tra ra chủ mưu.”

“Nga ——” lún sâu như vậy, có lẽ... chính là người trong cung. Nguyên lai việc đoàn kịch kia xảy ra vấn đề cực kì trùng hợp mưu đồ? Nếu là thế, vậy thì chỉ có người trong cung mới biết được việc này, cũng có thể thừa cơ mà vào...

“Còn đoàn kịch kia xảy ra chuyện gì?”

“Là trúng độc tập thể.” Nghĩ tới chuyện đoàn kịch kia, tể tướng khổ não nhăn mày lại. Trúng độc! Hiển nhiên là phía sau màn có người hạ độc, mà người hạ độc có thể chính là chủ mưu của vụ ám sát lần này, thế nhưng khi bà điều tra, lại không ai có thể biết nguyên nhân, điều này làm cho bà căn bản không biết bắt đầu điều tra từ đâu a!

“Trúng độc tập thể?!” Hoàng Tổ Yên nhăn mày lại, “Chuyện này, tể tướng ngươi toàn quyền phụ trách đi! Trẫm thật muốn nhìn một chút chủ mưu phía sau màn này có thù oán gì với trẫm!”

Lúc này một người thị vệ đi đến, quỳ xuống hành lễ nói: “Khởi bẩm bệ hạ, sứ thần Băng Ảnh cầu kiến.”

Cười lạnh một tiếng, Hoàng Tổ Yên phát tay nói: “Dẫn họ đến ngự hoa viên chờ đi! Hôm nay lâm triều liền đến đây! Tể tướng cùng trẫm đi tiếp vị sứ thần này thôi!”

“Vi thần tuân chỉ.”

Ngự hoa viên...

“Sứ thần Băng Ảnh khấu kiến nữ hoàng bệ hạ.”

“Sứ thần đại nhân xin đứng lên.” Ưu nhã ngồi xuống, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt gật đầu nhìn Ngôn Hinh đối diện.

“Chẳng hay Ngôn đại nhân cầu kiến trẫm là có chuyện gì a?”

“Ngoại thần lần này tới là vì hướng quý quốc xin một thứ, đồng thời cũng muốn cùng quý quốc thành lập quan hệ hữu hảo.”

Xem nhẹ câu nói kế tiếp của Ngôn Hinh, Hoàng Tổ Yên chỉ là cảm thấy hứng thú với sự khẩn trương trong mắt Ngôn Hinh, “Nga, một món đồ sao? Là cái gì?”

“Chính là đặc sản thương nhan của quý quốc.” Lại cúi đầu, Ngôn Hinh vẫn cảm thấy luôn có một áp lực vô hình khi nàng ta đứng trước mặt Hoàng Tổ Yên, làm cho nàng vô pháp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thương nhan? Thương nhan này là mỹ dung dưỡng nhan cao cấp, hơn nữa hiệu quả xóa sẹo chữa thương hiệu quả cực kì tốt, không biết vì sao, mà chúng chỉ sinh trưởng trên Thương Sơn, vật lấy hi vì quý (hiếm có, ít ỏi sẽ trở thành vật trân quý), dần dần thương nhan cũng bị Hoàng Nguyệt quốc nghiêm cấm cá nhân buôn bán ra nước ngoài, giống như Ngao Thiên tuyết sa, thuộc về sản phẩm quốc gia chiếm độc quyền.

“Có thể.” Chỉ là kỹ chi thương nhan mà thôi, cũng không có gì to tát.

Không ngờ Hoàng Tổ Yên lại đáp ứng nhanh như vậy, Ngôn Hinh sửng sốt một chút, mới lên tiếng: “Ngoại thần đại diện bốn quốc đa tạ nữ hoàng bệ hạ.” Dứt lời bái một cái, ngẩng đầu lên, có chút do dự liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải!

Tể tướng nhìn tình hình này, sao còn không đoán ra Ngôn Hinh do dự cái gì! Mang theo một mặt ý cười khách khí, đi tới trước mặt Ngôn Hinh, “Ngôn đại nhân lần này đến đây chắc hẳn cũng đã khá mệt nhọc rồi, không bằng về sớm nghỉ ngơi một chút, về Thương Nhan, thì quốc gia của ta tự nhiên sẽ chuẩn bị thật tốt.” Trong khi nói chuyện, cẩn thận liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, thấy nàng gật đầu, mới ở trong lòng thở dài một hơi. (Aqua: liếc kiểu này lé đó chị gái à.)

“Chờ một chút, ngoại thần...” Ngón Hinh có chút không cam lòng muốn nói gì đó...

“Khỏi bầm bệ hạ, Ảnh phi cầu kiến.”

Không khỏi nắm chặt chén ngọc trong tay, Hoàng Tổ Yên mặt không thay đổi liếc Ngón Hinh về mặt cao hứng một cái, lạnh lùng phát tay nói: “Truyền!”
Băng Mặc, đừng để trầm thất vọng! Nữ hoàng quyền uy của một quốc gia không phải là người mà các người có thể khiêu chiến!

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.” Dáng người ưu nhã hợp với biểu tình lãnh đạm, không thể không nói một băng mỹ nhân như Băng Mặc cực hấp dẫn người, đặc biệt loại cao ngạo này, có cảm giác khơi lên dục vọng chinh phục trong con người, mắt liếc trong con người Ngón Hinh mang theo một tia si mê, Hoàng Tổ Yên cười lạnh nâng nâng tay, “Đứng lên đi!”

Giương mắt thấy khoe miệng nữ hoàng lộ về một tia cười lạnh, Băng Mặc trong lòng đau xót, nhưng lập tức không chế tốt tâm tình của mình, nhàn nhạt trở về một câu: “Tạ bệ hạ.” Liền thối lui qua một bên.

“Ngồi đi!” Phát tay bảo mọi người đều ngồi xuống, Hoàng Tổ Yên tinh tế phẩm trà, trầm mặc không nói.

“Bệ hạ, thần thiếp nghe nói Băng Ảnh bên kia có phái sứ thần đến, cho nên muốn tới xem, thuận tiện nhờ sứ thần giúp thần thiếp giao thư cho mẫu hoàng, thỉnh bệ hạ ân chuẩn!” Không có ngồi xuống, Băng Mặc cúi đầu đứng ở trước mặt Hoàng Tổ Yên, nhẹ nhàng nói, trong lời nói đậm nhiên tựa hồ lời này không phải là thỉnh cầu, mà chỉ là nói một vài chuyện rêu rĩa.

“Được, người có thể mang nàng ta đi lấy thư.” Nhìn cũng không nhìn Băng Mặc một cái, biểu tình trên mặt Hoàng Tổ Yên vẫn không có thay đổi gì.

Thân thể khẽ run lên, Băng Mặc cúi đầu càng thấp, “Thần thiếp đa tạ bệ hạ.” Nói xong, chậm rãi đi tới trước mặt Ngón Hinh, “Thỉnh Ngón đại nhân cùng bản cung đi một chuyến!”

“Vâng. Nữ hoàng bệ hạ, ngoại thần xin cáo lui.” Cung kính thi lễ một cái, Ngón Hinh mang theo ý cười đi theo sau Băng Mặc.

“Bệ hạ, ngài đây là...” Tể tướng có chút lo lắng nhìn Hoàng Tổ Yên.

Nhẹ lay động chén ngọc, Hoàng Tổ Yên híp mắt nhìn về phía Băng Mặc bọn họ ly khai, như đang ngẫm nghĩ cái gì, một lúc lâu mới quay đầu lại nhìn tể tướng, “Tể tướng đang lo lắng cái gì?”

“Ngón đại nhân này...” Không biết phải nói như thế nào mới thích hợp, tể tướng đại nhân lần đầu tiên cảm thấy được ngôn từ chính mình quá thiếu thốn.

Cảm nhận được tể tướng quần bách, Hoàng Tổ Yên nhẹ cười ra tiếng, nghiêng người dựa vào trên ghế mềm, “Tể tướng không cần phải lo lắng, không có việc gì đâu!”

Hồi tưởng lại việc vừa rồi nhìn thấy thần tình Băng Mặc, là muốn tự mình kết thúc sao? Như vậy là tốt nhất...

“Được rồi, tể tướng đại nhân, tựa hồ người không có nhiều thời gian đi quản việc khác.” Thoáng nhìn tể tướng còn muốn nói gì, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nhắc nhở.

“Vâng vi thần xin cáo lui.” Vừa nghĩ tới vụ án ám sát nàng liền đau đầu, đúng vậy, nàng hiện tại không có thời gian quản việc này, mặc kệ kết quả thế nào miễn không ảnh hưởng đến quốc gia thì tốt rồi!

“Ừ. Đi đi!”

Mất thấy thân ảnh tể tướng đã đi xa khuất, Hoàng Tổ Yên đột nhiên buông chén ngọc, một cái lắc mình liền biến mất, lúc xuất hiện, địa điểm chuyển thành trong viện Nguyên Anh cung.

Tùy tiện tìm cây đại thụ liền nhảy lên, nhàn tản tựa ở giữa cành cây, trông mắt trong trẻo thường thường nhìn một chút phía hai người khác khẩu cách đó không xa. Ha ha, lần đầu tiên nhìn thấy Băng Mặc như thế... có bộ dạng tức giận! Không cần dụng tâm cũng có thể nghe thấy nội dung bọn họ nói chuyện...

“... Ta mặc kệ mẫu hoàng muốn cái gì, bây giờ ta là phi tử của nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc, cũng sẽ không làm những chuyện bất lợi với Hoàng Nguyệt quốc!” Băng Mặc lui về phía sau một bước, chán ghét nhìn về phía Ngón Hinh về mặt âm trầm.

“Nam nhân các người quả nhiên khuỷu tay đều đưa ra ngoài, Băng Ảnh dường dục điện hạ trưởng thành, điện hạ thậm chí ngay cả vì quốc gia làm một chút việc cũng không đáp ứng.” Ngón Hinh trầm giọng, hung hăng nhìn chăm chăm Băng Mặc.

“Ha ha ha, dường dục? Mẫu hoàng đối ta thế nào người không biết ư, chỉ cần là người trong hoàng cung Băng Ảnh đều biết, hoàng tử có bao nhiêu không được sủng, lần này nếu không phải tìm không được hoàng tử thích hợp để cầu thân, các người sẽ tổng ta đến sao? Ha ha ha!” Tức giận bỏ qua Ngón Hinh muốn tới đây nắm lấy tay hắn, Băng Mặc lui về phía sau mấy bước, thực sự không muốn đứng cạnh người đối trá như vậy, lúc trước hắn thật có mặt như mù, mới có thể bị bề ngoài của nàng ta mê hoặc. Ngón tay trong lúc vô tình đụng phải bạch nhãn ngọc, Băng Mặc thân thể run lên, trong lòng đột nhiên nghĩ tới. Dù cho hắn thực sự đáp ứng giúp mẫu hoàng trộm lấy binh doanh phân bố đồ của Hoàng Nguyệt quốc, thế nhưng hắn có cơ hội kia sao? Bệ hạ nàng đã không tin hắn, như thế nào có thể cho hắn tiếp cận vật quan trọng đến bậc đó? Chán nản cúi đầu, Băng Mặc cũng không nhìn thấy trong mắt Ngón Hinh chột lóe lên hàn quang.

Ngôn Hinh thấy Băng Mặc không phòng bị mình, đột nhiên vung lên tay đem một thứ đen đen gì đó ném về phía hắn. . .

Một trận lam quang chói mắt hiện lên, cái thứ đen đen gì đó vô lực rơi xuống đất.

Băng Mặc bị dọa đến hồi thần, nhìn thấy thứ còn đang co quắp trên mặt đất, khiếp hãi sợ trùng lớn đôi mắt đẹp, “Cổ trùng. . .”

Bỗng nhiên một trận gió mát kéo tới, Băng Mặc còn chưa kịp phản ứng liền bị ôm vào trong lòng một người, hoảng sợ vừa định giãy giụa, liền nghe thấy một thanh âm làm hắn trong nháy mắt rơi lệ lạnh lạnh. . .

“Đừng sợ!” Nhẹ nhàng ôm Băng Mặc vào trong lòng, Hoàng Tổ Yên vỗ vỗ lưng hắn an ủi nói.

“Ô ô. . .” Tâm lập tức buông xuống, sợ hãi qua đi còn lại an tâm làm cho Băng Mặc không thể giả vờ kiên cường được nữa, sự lạnh lùng trên mặt hắn biến mất, còn lại chỉ có yếu đuối. . .

Nhẹ vỗ về Băng Mặc đang vui đầu vào trong lòng mình khóc rống, Hoàng Tổ Yên thở dài, liền đem ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Ngôn Hinh đang đứng ngốc ở đằng kia, “Ngôn đại nhân, hoàng cung của trẫm không phải là nơi mà người có thể làm càn!”

Chân như nhũn ra, Ngôn Hinh “Ừm” một tiếng quỳ xuống đất, nàng ta vẫn không hiểu được nữ hoàng làm thế nào mà xuất hiện trước mắt, còn có đạo lam quang kia nữa. Nhưng không có thời gian cho nàng ta nghĩ rõ ràng, câu nói của nữ hoàng làm cho nàng ta toàn thân rùng mình một cái. “Bệ hạ thứ tội, bệ hạ tha mạng a!” Không ngừng dập đầu, bản tính sợ chết của Ngôn Hinh lộ rõ.

Chẳng buồn liếc nhìn người trên đất một cái, “Người đâu! Giật áo vào thiên lao.”

“Vâng” Thị vệ đi vào không nói hai lời đem Ngôn Hinh kéo đi.

“Bệ hạ tha mạng a. . .Ta là sứ thần a. . .” sợ hãi kêu to.

Băng Mặc khóc một hồi, nghe thấy tiếng kêu của Ngôn Hinh, ngẩng đầu lo lắng nhìn Hoàng Tổ Yên, “Này. . .”

Cúi đầu khẽ hôn lên đôi mắt khóc đến sưng đỏ của Băng Mặc, “Không cần lo lắng, trẫm sẽ xử lý tốt.”

“Dạ.” Ngượng ngùng một lần nữa vui đầu vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, Băng Mặc cảm thấy thật an tâm, sau này có phải không bao giờ chỉ một người đối mặt nữa hay không? Hắn không biết, nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Xuất hiện uy hiếp

An ủi Băng Mặc một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên để hắn về tẩm cung nghỉ ngơi trước, chính nàng đi tới trước mặt vật màu đen gì đó. Hơi khê động, trên bàn tay bạch ngọc liền bao trùm một tầng băng lam sắc linh khí, nhẹ nhàng nhất “Cổ trùng” kia lên, tỉ mỉ quan sát một chút, hình như cũng không có gì đặc biệt, chỉ là đáng về buồn nôn mà thôi, mặt ngoài thân thể cổ trùng kia có một tầng dịch mỏng trắng mịn, chắc là độc nước thôi? Mềm, giống như không có công kích, đương nhiên đây là đáng về sau khi nó chết, khi còn sống có thể chui vào bên trong thân thể của con người.

“Ành” Mắt không rời khỏi cổ trùng, Hoàng Tổ Yên nhẹ nhàng hô một tiếng, một bóng đen xuất hiện ở trước mặt nàng, “Người đi gọi Uyển Tùy đến.”

“Dạ.” Xoay người vừa định đi, lại bị Hoàng Tổ Yên gọi lại.

“Chờ một chút, cũng gọi Lãnh Nhan đến đây đi!” Đột nhiên nghĩ một việc không giải quyết được, Hoàng Tổ Yên quyết định vẫn nên gọi các nàng cùng nhau đến, giải quyết nhanh lên một chút cũng tốt.

“Dạ.”

Trong tay cầm cổ trùng, con người Hoàng Tổ Yên tia lạnh càng ngày càng lên. . .

Ngự thư phòng. . .

“Tiểu thư, ta nói, người dời tẩm cung đến ngự thư phòng này luôn sao?” Hạ Vân vừa vào cửa đã lên tiếng.

Nhú nhú mày, Hoàng Tổ Yên nghi ngờ nhìn về phía Lãnh Nhan, ta hình như không có gọi người mang nha đầu Hạ Vân này đến!

Lãnh Nhan bắt đầu dĩ nhiên vai, ta cũng không muốn a!

“Được rồi, các người không cần ‘Mất đi mây lại’, có được không? Nói chính sự đi!” Hạ Vân chịu không nổi ánh mắt trách cứ a! Mỗi lần đều làm việc bên ngoài, nàng chỉ là thỉnh thoảng “Hành sự bất lực” mà thôi a!

“Được rồi! Lãnh Nhan, Uyển Tuy, còn nhớ Âm giáo không?” Ngón tay gõ nhẹ tay vịn trên ghế ngồi, Hoàng Tổ Yên quyết định bỏ qua sự tồn tại của Hạ Vân.

Sửng sốt, Lãnh Nhan và Uyển Tuy liếc mắt lẫn nhau, đồng thời từ mắt đối phương đều thấy sự kinh ngạc, gật gật đầu.

Hạ Vân tò mò, có thể làm cho Lãnh Nhan và Uyển Tuy kinh ngạc cũng không có nhiều a! Âm giáo này, nàng cũng chỉ nghe nói, nổi danh là nuôi nấng cổ trùng với giáo phái giang hồ, nhưng bởi vì cách Hoàng Nguyệt quốc rất xa, trên cơ bản cũng không uy hiếp được đến các nàng, cho nên không đi tìm hiểu. Lần này tiểu thư nhắc tới, chắc hẳn đã có thứ “Thú vị” xảy ra!

Trầm ngâm một chút, Hoàng Tổ Yên nhìn chằm chằm Lãnh Nhan nói: “Người lần trước tra thế nào?”

Hơi nhíu mày, “Các nàng ẩn giấu rất tốt, đến nay vẫn không thể tra ra được nhiều thứ, chỉ biết hiện tại các nàng giống như xuất hiện nhiều ở hoàng thất các quốc gia.”

Kỳ thực, từ khi ở Ngạo Thiên quốc trở về, các nàng đã điều tra giáo phái này, bởi vì lần trước nữ hoàng Ngạo Thiên trúng dâm độc chính là xuất phát từ giáo phái này, loại dâm độc này được chế từ phương pháp đã thất truyền từ lâu, lần này xuất hiện lần nữa cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Hơn nữa...” Lãnh Nhan cau chặt mày bổ sung thêm, “Các nàng giống như đã có mặt ở khắp nơi, ngoài Hoàng Nguyệt chúng ta và Ngạo Thiên ra, khắp nơi đều có thể tra được tung tích của các nàng. Còn có, các nàng hình như...”

“Hình như chỉ nhằm vào hoàng thất đúng không?” Nhàn nhạt nói một tiếng, Hoàng Tổ Yên rút ra mấy cuộn giấy trên bàn sách, mặt trên chính là báo cáo mấy ngày nay của Tác Hồn, trên giấy rõ ràng viết gần đây tra được Âm giáo “Hoạt động”, mặc dù sự việc có phải âm giáo gây nên hay không vẫn chưa biết được, nhưng có thể khẳng định, nó đã dần dần trở thành uy hiếp đối với nàng!

“Đạ, chỉ là rất kỳ quái, nàng lại không tiếp xúc với thành viên hoàng thất của quốc gia ta. Chỉ có mấy vương gia giống như rất bất an muốn liên lạc với các nàng.” Lãnh Nhan cẩn thận liếc Hoàng Tổ Yên một cái.

“Hừ! Các nàng chiếm không được ngôi báu.” Hoàng Tổ Yên nặng nề mà cầm cuộn giấy trong tay ném lên bàn, hừ lạnh một tiếng, Hoàng di này sẽ gây phiền cho nàng, chính sự không thấy các nàng làm được gì, tranh quyền đoạt lợi mấy chục năm “Nhiệt tình không giảm”! Đột nhiên nghĩ đến một người, “Phải người chú ý đến hoàng tử một chút!”

“Đạ.”

Liếc nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Lãnh Nhan, khóe miệng Hoàng Tổ Yên hơi nhếch lên, “Nhan, người không cần khẩn trương như vậy, hoàng tử ta vẫn tin tưởng nàng, nàng sẽ không làm gì bất lợi đến quốc gia.” Mà giết nàng quốc gia sẽ rơi vào hỗn loạn, liếc mắt nhìn cuộn giấy, “Ta chỉ muốn người chú ý xung quanh hoàng tử một chút, Âm giáo có thể sẽ liên hệ với nàng.”

Giương mắt do dự nhìn Hoàng Tổ Yên, trong lòng Lãnh Nhan vẫn cảm thấy Hoàng Lan Chanh có hiểm nghị rất lớn.

“Làm theo lời ta bảo.” Không muốn nhiều lời, nhắm hai mắt lại, trong đầu Hoàng Tổ Yên lại nghĩ tới ngày đó nghe thấy “Cổ sự”, cho nên nàng tin hoàng tử!

“Đạ.” Biết tiểu thư tự nhiên có lý do của nàng, Lãnh Nhan tạm thời bớt lo lắng.

“Ừ. Uyển Tuy, người tới đây nhìn một chút.” Mở mắt, ý bảo Uyển Tuy mở một hộp gỗ hồng trên bàn.

Nghi ngờ đi lên phía trước, Uyển Tuy mở hộp liếc mắt nhìn, kinh ngạc há to miệng, “Tiểu thư, người từ đâu mà có thứ này?”

“Có vấn đề gì không?” Khó thấy được biểu tình này của Uyển Tuy, Hoàng Tổ Yên cũng ý thức được sự việc không bình thường.

“Cổ trùng này được gọi là hoàn cổ, bị nó cắn được, không, chỉ cần đụng vào nó thì độc của nó đọng vào da, hai canh giờ như nếu không có thuốc giải toàn thân thối rữa mà chết. Hơn nữa cho dù chỉ dính vào y phục của người, nhưng bởi vì độc này có tính ăn mòn rất mạnh, y phục bình thường căn bản không thể chống chịu được lâu, độc sẽ xâm nhập vào da, thế nhưng... Độc này cũng là đã biến mất từ lâu!” Trong lòng đột nhiên có cảm giác không tốt, Uyển Tuy cau chặt mày nhìn về phía Hoàng Tổ Yên.

“Phải không?” Tựa như lẩm bẩm, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng nhìn chằm chằm cổ trùng trong hộp, dâm độc, hoàn cổ! Âm giáo rốt cuộc có mục đích gì đây?

“Đều cùng Âm giáo có liên quan a!” Rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, Hạ Vân kinh ngạc nhìn cổ trùng trong hộp gỗ hồng, “Thật đúng là không phải khó coi bình thường!”

Không để ý tới những lời Hạ Vân đang nói, Hoàng Tổ Yên quay đầu nhìn Lãnh Nhan, “Nhan, thông tri cho Tử Nguyệt và Hi, chú ý nhiều hơn sự việc của Âm giáo.”

“Dạ.”

“Tiểu thư, bằng không giao cho ta đi! Từ Nguyệt có Hồng môn, Ảnh Hi có ám môn, chúng ta cũng không có khả năng bởi vì một Âm giáo mà để những chuyện khác xuống!” Hạ Vân xung phong nhận việc nói.

“Ngươi không...”

Phát tay ngăn cản lời muốn nói của Uyển Tuy, Hoàng Tổ Yên nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Được rồi! Hạ Vân, ngươi phụ trách điều tra chuyện của Âm giáo.” Kỳ thực đừng xem Hạ Vân bình thường đáng vẻ tùy tiện, vô tâm vô phách, nhưng nàng “Đường ngang ngõ tắt” bản lĩnh cũng không phải ít, chuyện này giao cho nàng hẳn là có thể.

“Ha ha ha, nghe thấy không? Tiểu thư vẫn biết rõ bản lĩnh của ta. Ngươi chỉ sợ ta đoạt công lao của ngươi đi!” Hạ Vân như có như không không liếc nhìn Uyển Tuy.

Uyển Tuy quay đầu đi, làm như không nhìn thấy.

Mất thấy Hạ Vân và Uyển Tuy trong lúc hồ động, Hoàng Tổ Yên và Lãnh Nhan liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng thoải mái một ít.

Nguyên ảnh cung...

“Nữ hoàng đệ hạ giá đáo.”

Không đợi thị vệ báo tin, Hoàng Tổ Yên liền bước vào cửa điện.

“Thần thiếp khấu kiến đệ hạ.”

“Đứng lên đi!” Tiến lên nâng Băng Mặc dậy, Hoàng Tổ Yên kéo hẳn đi tới trước bàn, thấy trên bàn để tổ yến, “Đã trễ thế này, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Dạ, thần đang đợi đệ hạ.” Lần lượt Hoàng Tổ Yên ngồi xuống, Băng Mặc buông tay nàng ra, bưng tổ yến trên bàn lên đưa đến bên môi của nàng.

“A! Ngươi biết đêm nay sẽ đến sao?” Há mồm ăn tổ yến do Băng Mặc dứt tới, Hoàng Tổ Yên nhũn mảy, nàng hình như không có nói là muốn tới à?!

Nghiêm túc nhìn về phía nữ hoàng, Băng Mặc gật đầu khẳng định, “Dạ, ta biết.”

Thân thể khẽ chấn động, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng nhìn chăm chăm Băng Mặc. Băng Mặc cũng buông tổ yến xuống, con ngươi trong suốt, cứ ngồi yên tĩnh như vậy để Hoàng Tổ Yên tùy ý nhìn chăm chăm.

Ở trong mắt hẳn, nàng chỉ thấy được quanh quẩn tình yêu say đắm nhân nhạ, Hoàng Tổ Yên bỗng nhiên cười nhẹ ra tiếng, “Ha ha, nói cho ta biết...” Tiếng nói biến mất ở chỗ tiếp xúc đôi môi...

“Ummm...” Không nghĩ đến nữ hoàng lại đột nhiên hôn hẳn, Băng Mặc trừng lớn đôi mắt đẹp.

“Bệ... Bệ hạ, Umm... Chờ một chút...” Thờ hồng học dè “Sắc thủ”, của Hoàng Tổ Yên đã vói vào bên trong áo hẳn, hai mắt Băng Mặc đã bị tình dục mê hoặc, nhưng vẫn cố duy trì vẻ thanh tỉnh cuối cùng, “Bệ hạ, thần thiếp còn chưa chuẩn bị tốt!”

Con ngươi đầy tình dục dần dần tiêu tan, Hoàng Tổ Yên nhìn chăm chăm Băng Mặc một hồi, đột nhiên ôm lấy hẳn, đi vào bên trong phòng.

“Bệ hạ.” Kinh hô lên tiếng, Băng Mặc bắt lực nắm chặt lấy y phục nữ hoàng, khăn trương nhắm hai mắt lại.

Để Băng Mặc nhẹ nhàng nằm trên giường, Hoàng Tổ Yên cũng nằm theo.

“Bệ hạ” Trong giọng nói mang một tia cầu xin, mặc dù hẳn rất thích nữ hoàng, nhưng... Hẳn thực sự còn chưa chuẩn bị sẵn sàng a!

Thờ dài, Hoàng Tổ Yên vỗ tay Băng Mặc đang chặt cầm lấy tay nàng, “Hôm nay trẫm sẽ không cưỡng bức ngươi, nghỉ ngơi thật tốt đi!” Nói xong đem Băng Mặc ôm vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Trong mắt giống như sắp sửa miêu tả sinh động cái gì, Băng Mặc cố sức nháy nháy mắt, vui đầu vào trong lòng Hoàng Tổ, vai hơi lay động...

Một lúc lâu, nghe thấy tiếng hít thở đều đều trong lòng truyền ra, Hoàng Tổ Yên mở mắt, cúi đầu nhìn Băng Mặc đang ngủ yên ổn trong lòng, khóe miệng nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Xử trảm Ngôn Hinh.

Chính sự điện...

“Đối với hành động lần này của sứ thần Băng Ảnh quốc Ngôn Hinh ở hậu cung, còn ai có nghi vấn gì không?” Hinh bộ thượng thư giải quyết việc chung nói.

Trên đại điện nhất thời yên tĩnh lại, các đại thần vừa rồi còn đang nghị luận sôi nổi đều nín thở đứng ở một bên.

“Đã không có người nghi vấn, như vậy bản quan tuyên án —— phán xử Ngôn Hinh ngộ môn chém đầu răn chúng!” Lãnh ngành tuyên đọc bản án, Hinh bộ thượng thư Nghiêm Ân khom người hướng Hoàng Tổ Yên ý bảo tuyên án xong.

Gật gật đầu, Hoàng Tổ Yên từ đầu chí cuối trên mặt không có bất luận biểu tình gì.

“Bệ hạ.” Tể tướng bước về phía trước một bước, lo lắng nhìn Hoàng Tổ Yên, “Ngôn Hinh dù sao cũng là sứ thần Băng Ảnh phái tới lần này, ngài xử tử nàng ta, chỉ sợ rằng...”

“Chỉ sợ cái gì? Trẫm sẽ viết thư cho nữ hoàng Băng Ảnh quốc, việc này từ đầu đến cuối trẫm sẽ viết rõ ràng, làm cho nữ hoàng Băng Ảnh chính mình nhìn rõ, lần này trẫm xử trảm Ngôn Hinh là có tình và lý ở trong!” Nếu như bà ta không muốn hiểu rõ, trẫm sẽ giúp bà ta nghĩ rõ ra, xem hoàng vị của bà ta quan trọng hay là mạng của Ngôn Hinh quan trọng! Đương nhiên những lời này Hoàng Tổ Yên cũng không nói ra miệng, chỉ là trong con ngươi lãnh ý lại dày thêm một tầng.

“Vâng.”

Ngự thư phòng...

“Tể tướng, phiền khanh tự mình đưa phong thư này cho người của dịch quán.” Đưa thư vừa viết xong tới trước mặt tể tướng, tâm tình Hoàng Tổ Yên đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

“Vâng.” Tiếp nhận thư, tể tướng một khắc cũng không dừng lại, xoay người đi ra ngoài. Nàng biết việc nán lại càng lâu, chuyện này sẽ càng khó giải thích.

Nhìn bóng lưng tể tướng ly khai một lúc lâu, Hoàng Lan Chanh mới quay đầu nhìn chằm chằm nữ hoàng, “Hoàng muội, ta hiện tại càng ngày càng không hiểu được ngươi, tại sao ngươi lại muốn làm như vậy, ngươi biết rõ chuyện này không phải chỉ cần một phong thư là có thể giải quyết.”

“Ta chỉ là muốn thử xem.” Nghiêng người dựa vào ghế mềm, Hoàng Tổ Yên bung chén ngọc lên, quơ quơ, trong chén chính là sản phẩm nổi tiếng của Uyển Thành —— rượu nho, nàng thực sự không ngờ đến thế giới này còn có loại thức uống như thế, nghe nói là gần đây mới nghiên chế ra (nghiên cứu + chế tạo), mặc dù công nghệ còn khá thô, nhưng ở cổ đại mà có thể làm đến mức này đã là rất tốt.

“Hoàng muội, ngươi có đang nghe hoàng tỷ nói chuyện không?” Thanh âm có chút lo lắng, Hoàng Lan Chanh nguyên bản vẫn duy trì sự tôn kính đối với nữ hoàng, nhưng chuyện ngày hôm nay nàng xác thực nhìn không được, mới dùng loại khẩu khí này nói chuyện với Hoàng Tổ Yên.

Liếc mắt nhìn Hoàng Lan Chanh có chút nôn nóng, Hoàng Tổ Yên khẽ cười nói: “Hoàng tỷ hôm nay ngược lại không hề câu nệ a!”

Nhíu nháu này, “Hoàng muội, bây giờ không phải là lúc để cười!”

“Ta không có nói đùa, hoàng tỷ, ‘Trẫm’ làm mỗi một việc gì cũng đều có lý do.” Buông chén ngọc, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Hoàng Lan Chanh.

“Lý do? Đây có thể sẽ gây ra chiến tranh đó, ngươi hiểu chưa?”

“Ta biết.” Nhíu mày, nàng phát giác Hoàng Lan Chanh hôm nay có chút không bình thường, tựa hồ đối với chiến tranh phá lệ... miễn cảm?

Dường như cũng chú ý tới sự “Không bình thường” của mình, Hoàng Lan Chanh một lúc lâu không nói chuyện, tâm tình bình tĩnh một chút, mới mở miệng lần nữa, “Ngươi biết những thứ gì? Và muốn thăm dò cái gì?”

Một lần nữa bung chén ngọc lên, Hoàng Tổ Yên do dự một chút, gương mặt nhìn chằm chằm Hoàng Lan Chanh chậm rãi nói: “Hoàng tỷ, lần này Ngôn Hinh không chỉ mạo phạm Ảnh phi mà còn nói vài chuyện không sạch sẽ.” Những thứ này là bởi vì nàng không muốn khiến cho sự việc có thêm phiền toái không đáng có mà che giấu một phần sự thực, dù sao cổ trùng thất truyền đã lâu giờ xuất hiện lần nữa sẽ là sự kiện làm hỗn loạn nhân tâm, cho nên lúc ban đầu Ngao Thiên cũng không dám công bố chuyện nữ hoàng thân trúng dâm độc ra ngoài.

“Còn có?”

“Ân, trước khi ả ta mạo phạm Ảnh phi, ả ta đã nói vài lời với Ảnh phi.” Cố ý dừng lại một chút. “Ả bảo Ảnh phi ăn cắp bản đồ bố trí quân sự của chúng

ta. Người nói xem Băng Ảnh có sắp tâm gì?”

Khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, Hoàng Lan Chanh không ngờ còn có chuyện như vậy, cau chặt mày, “Như vậy, nói cách khác, Băng Ảnh muốn phát động chiến tranh? Thế nhưng, tại sao họ lại muốn làm như vậy?”

Bởi vì hoàng thất Băng Ảnh đã bị người khổng chế! Những lời này Hoàng Tổ Yên cũng không có nói ra miệng, kỳ thực đây cũng chỉ là suy đoán của nàng mà thôi, tạm thời vẫn không nên nói ra ngoài, để tránh khỏi mang đến phiền toái không cần thiết.

Theo mấy ngày nay Tác Hồn điều tra báo cáo, xem ra, rất nhiều chuyện đều nhắm thẳng vào Âm giáo, nàng hiện tại vẫn không hiểu rõ mục đích của Âm giáo, cũng không thể nói trước cái gì. Núp trong bóng tối như vậy, lại là một tổ chức dùng thủ đoạn không đồng nhất để ‘khống người’, nếu không có điều tra rõ trước, thì không nên đa đoan kinh xà mới tốt!

“Chiến tranh cần lý do sao?” Nàng hiện nay chỉ có thể nói như vậy.

Sững sốt, lập tức cười khổ một tiếng, “A, đúng vậy! Chiến tranh là không cần lý do ... Hoàng muội, ta mệt mỏi, xin được cáo lui trước!”

Nhìn bóng lưng cô đơn của Hoàng Lan Chanh, Hoàng Tổ Yên thở dài, khúc mắc của hoàng tử xem ra rất khó cởi a! Đào mắt nhìn phong thư trên bàn, ánh mắt lại trở nên băng lãnh, chiến tranh? Đây mới thật là mục đích của người sao?

Ngày hôm sau, kinh thành, tửu điểm dành cho khách hành hương...

“Tiểu nhị, khách.” Một nữ tử bộ dạng trâu cao mã đại thô lỗ gào thét. Đi theo phía sau còn có hai vị nam tử vóc người yếu đuối, một vị mang khăn che mặt, thấy không rõ tướng mạo lắm, nhưng đôi mắt xé rách yêu mị lộ ra ngoài, cũng làm cho tầm mắt của tất cả khách nhân trong khách điểm câu qua; một vị nam tử khác diện mạo thanh tú mắt thấy nhiều người dùng loại ánh mắt háo sắc nhìn công tử nhà mình như vậy, tức giận mà trừng ngược lại. Ai biết hẳn vốn là bộ dạng không tề, đôi mắt to trừng người như thế, chỉ làm cho người khác cảm thấy đáng yêu, mà không có chút lực uy hiếp. Thăng làm cho các nữ nhân trong khách điểm mắt mở còn lớn hơn nữa...

“Ha ha...” Một tiếng cười khê, nam tử đeo khăn che mặt vron tay ngọc cốc đầu nam tử thanh tú một cái, liền đi theo nữ tử khỏi ngõ phía trước lên lầu.

“Aiz...” Không nhìn được mỹ nhân, người dưới lầu phát ra một mảnh tiếng thở dài. Nhưng lập tức khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt vừa rồi.

“Aiz! Ta đã nói với người, nghe nói hôm nay sẽ xử trăm sứ thần Băng Ảnh đó!” Một nữ tử tựa hồ muốn tỏ ra mình biết rất nhiều chuyện bí mật, nên cúi đầu giả vờ thần bí nói với người ngồi cùng bàn.

“Hừ, chuyện người nói chúng ta đã sớm biết có được không! Đây là tin tức lớn nhất mấy ngày nay a!” Một đồng bạn khác của nàng ta chẳng đáng liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nữ tử kia không cam lòng lên giọng, “Nhưng các người khẳng định không biết tại sao nàng ta bị xử trăm a!”

“Biết a! Không phải là mạo phạm nữ hoàng, nói một vài lời không nên nói sao?”

“Hừ! Người thì biết cái gì? Kỳ thực, nàng không phải mạo phạm nữ hoàng, mà là mạo phạm Ảnh phi.”

“Mạo phạm Ảnh phi? Ảnh phi không phải hoàng tử Băng Ảnh của họ sao? Nàng thế nào...” Bàn bên cạnh có một người kinh ngạc bu lại.

“Ha ha, các người đây chắc cũng không biết đi!” Nữ tử kia đắc ý hất cằm lên, cố ý giảm thấp thanh âm xuống, “Nghe nói! Ảnh phi kia trước đây khi còn ở Băng Ảnh đã từng có một đoạn tình cảm dây dưa với sứ thần Ngôn Hinh!”

“Oa...”

“Thì ra là như vậy a...”

“Đó chính là tình cũ, khó có thể khổng chế”

“Xuyt —— người muốn bị xử trăm sao?” Một người còn chút lý trí, vội vàng kéo nữ tử vừa phát câu cảm khái ra.

Mọi người cũng dần dần ý thức được chuyện này không thể thảo luận trước mặt mọi người như vậy, dù sao cũng xem như là “Gièm pha” hoàng thất. Cả đám sôi nổi tản ra...

Nữ tử vừa mới dẫn đầu buôn chuyện không dấu vết cười lạnh một cái, ngay sau đó trộm chạy ra khỏi khách sạn.

“Theo sau!”

“Vâng.”

Trong con người lộ ra quang mang lãnh khốc, quét mắt toàn trường một cái, cúi đầu phẩm trà, trong lòng Hoàng Tổ Yên lại không bình tĩnh như mặt ngoài. Bọn họ làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì? Theo như biểu hiện của nữ tử khi nãy, là một người có võ công cao thâm, nghĩ đến lần này phát tán lời đồn cũng là có kế hoạch đi?

Không được một khắc thời gian, một bóng đen đi tới trước mặt nàng.

“Thất bại?” Cũng không ngừng đầu lên, tiếp tục phẩm trà, trong giọng nói Hoàng Tố Yên mang theo hiểu rõ.

“Vâng, thỉnh tiểu thư trừng phạt!” Ảnh cúi đầu lĩnh ngạnh trả lời.

“Được rồi, ngươi biết ta sẽ không trừng phạt ngươi, hơn nữa... Đây là sự tình ta đã sớm dự liệu được. Ắt sát?” Liếc mắt nhìn Ảnh một cái, Hoàng Tố Yên nhàn nhạt nói.

“Vâng.”

“Được rồi, đi thôi!” Đứng dậy, đặt một thỏi bạc ở trên bàn, đi ra đại môn.

Lầu hai khách sạn...

Đưa mắt nhìn thân ảnh màu trắng kia rời đi, nam tử che mặt đôi mắt đẹp hơi cong, trong mắt hiện lên một tia hứng thú.

Một bên nam tử thanh tú còn đang thao thao bất tuyệt: “Công tử, người nói ăn cá chua ngọt hay là sườn xào chua ngọt ngon hơn? Hay là ăn một ít thức ăn sáng thanh đạm, không được, đã lâu không ăn thật ngon rồi, công tử cần phải bồi bổ, như vậy liền ăn...”

“Được rồi, Phong nhi, tùy tiện gọi một chút đi!” Nam tử che mặt cười nhạt quay đầu lại.

“Đúng vậy, đúng vậy, Phong nhi, ngươi cũng đừng chọn tam lý tứ, ta sắp chết đói rồi đây!” Nữ tử khôi ngô bên cạnh quái, phụ họa nam tử che mặt nói.

Tà trừng liếc mắt nữ tử một cái, Phong nhi gật gật đầu với nam tử che mặt, “Vâng, công tử, vậy ta gọi bọn họ dọn lên mấy món chiêu bài của khách điểm a!” Nói xong, liền thu xếp đi.

Buồn cười nhìn Phong nhi hưng phấn, nam tử che mặt bưng trà xanh trên bàn lên, nhấp một ngụm. Cuối cùng đã tới kinh thành Hoàng Nguyệt quốc, nhưng hấn đối với con đường sau này cũng chưa tính toán tốt, ừ, nhìn kỹ hấn nói đi!

Ngự thư phòng...

“... Các ngươi nói, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Đem sự tình mình nghe được ở khách điểm nói cho những đại thần một lần, Hoàng Tố Yên tức giận vỗ bàn đọc sách một cái.

“Ừm” một tiếng, ngay cả tể tướng trong sáu vị đại thần trụ cột, tất cả đều sợ đến quỳ rạp xuống đất, “Nữ hoàng bệ hạ thứ tội!”

“Thứ tội? Chút chuyện như thế cũng làm không xong, các ngươi nói trầm thứ tội thể nào đây?” Tay chỉ Hình bộ thượng thư, nghiêm khắc hỏi: “Nghiêm Ân, ngươi nói, sao chuyện này lại để lộ ra, chuyện cũ năm xưa của hoàng Băng Ảnh cũng không đến mức tất cả mọi người đều biết đi!” Mặc dù trong lòng Hoàng Tố Yên biết rõ chuyện lời đồn lẩn này không có liên quan đến những đại thần ở đây, nhưng nàng muốn mượn cơ hội này hảo hảo làm cho thần kinh các nàng căng thẳng một chút. (Aqua: căng kiêu này có ngày đứt bong chết đó chị.)

“Vi thần, vi thần...” Mồ hôi lạnh từng giọt một rơi xuống, Nghiêm Ân thực sự không biết nên nói cái gì.

“Bẩm báo bệ hạ, giờ Ngọ hôm nay Ngôn Hình đã bị xử trảm.” Thanh âm của một thị vệ phá vỡ tầng áp suất thấp trong ngự thư phòng.

“Được rồi, các ngươi lui xuống hết đi! Sau này chú ý một chút cho trẫm!” Cảm giác đã đủ rồi, Hoàng Tố Yên phát phát tay, “Giải phóng” những đại thần kia. (Aqua: giống y chang nấu ăn, thấy vừa rồi bắt xuống a.)

“Tạ ân bệ hạ không trách phạt.” Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng cảm tạ vị thị vệ báo tin kia, sôi nổi lui xuống.

Một lần nữa ngồi trở lại ghế mềm, Hoàng Tố Yên vỗ về nguyên giới rơi vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chiến! Thì như thế nào?

Editor: Dạ Thiên Băng

Beta: Sally

Trầm tư một lúc, Hoàng Tổ Yên cũng nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Chủ mưu là ai tạm thời không cần phải suy nghĩ, chuyện lần này, không, phải nói là từ việc của Ngao Thiên quốc bắt đầu, hình như tất cả đều là một việc, mà việc này hình như nhắm vào Hoàng Nguyệt quốc của nàng.

Khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng hô, “Ành”

Một bóng đen xuất hiện, cung kính cúi đầu.

“Ngươi nói cho Mi, để hần cùng Uyển Tùy mang được trở về. Cùng Uyển Tùy ứng phó với Âm giáo, nàng sẽ biết phải cần những thuốc gì.”

“Dạ.”

Ngồi một lát, Hoàng Tổ Yên mới đứng dậy, mấy ngày nay hình như mình đều ở ngự thư phòng, hậu cung một đám mỹ nhân cũng mặc kệ, thật đúng như lời Hạ Vân nói, nàng đã đem tâm cung đến đây rồi. Tự cười giễu một chút, chẳng lẽ một Âm giáo cũng khiến cho tâm thần nàng không yên sao?

Tu luyện cũng không cần nói ra, nàng cũng không dám ở trạng thái tâm lý này mà tu luyện, nếu như tẩu hỏa nhập ma cũng không phải là chuyện đùa.

Bất tri bất giác đi tới Tuyên Nhiên cung, nâng mắt nhìn cung điện thanh lịch trước mắt, đã trẻ thế này mà đèn đuốc vẫn sáng trưng. Vừa mới nhắc chân đến gần, thì tiêu thị đã thấy, vội vã lớn tiếng báo tin: “Nữ hoàng bệ hạ giá đáo...”

Rất nhanh liền từ bên trong một thân ảnh màu lam chạy ra. Nam Cung Hạo Nhiên cao hứng nhìn cô gái trước mắt, dung nhan tuyệt mỹ hần nhìn sao cũng không biết chán. Chỉ có hai ngày không thấy nàng, chính mình lại có cảm giác đã không gặp từ rất lâu. Lòng tràn đầy nhưng nhớ không kiềm nén được...

Mở hai tay tiếp được Nam Cung Hạo Nhiên đang chạy tới, trong mắt Hoàng Tổ Yên lộ ra ý cười, “Nhiên nhi, nói thế nào cũng là một công tử thế gia a! Hôm nay sao lại không để ý tới hình tượng vậy”.

Nghe Hoàng Tổ Yên trêu chọc, Nam Cung Hạo Nhiên mới ý thức được chính mình hình như quá kích động, gương mặt đỏ bừng càng sâu hơn, hình như hần cảm nhận được ánh mắt ái muội từ xung quanh.

“Ha ha, vào đi thôi!” Ôm lấy Nam Cung Hạo Nhiên không nói gì, đi vào cung điện.

“Nhiên nhi, đã trẻ thế này sao còn không đi nghỉ ngơi?” Đi tới nhuyển tháp ngồi xuống, để cho Nam Cung Hạo Nhiên ngồi trên đùi mình, Hoàng Tổ Yên nghiêng đầu hỏi.

Do dự một chút, Nam Cung Hạo Nhiên vẫn quyết định nói thật, “Ta gần đây đang cho người điều tra một việc.”

“Ừ.” Đợi một hồi, không thấy hần nói tiếp, Hoàng Tổ Yên nghiêng đầu nhìn hần: “Làm sao vậy?”

Hơi nhíu mày, Nam Cung Hạo Nhiên nghiêm túc nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên nói: “Yên, đối với những chuyện đó, ta còn chưa điều tra rõ, vì thế bây giờ còn chưa thể nói cho người biết.”

Nhìn thấy được Nam Cung Hạo Nhiên có ý xin lỗi, Hoàng Tổ Yên lắc lắc đầu, “Không sao, ta biết ngươi có lý do của mình. Ta sẽ không hỏi.”

“Yên, cảm ơn.” Hần biết đối với Hoàng Tổ Yên – nữ hoàng một quốc gia mà nói, đây là tín nhiệm lớn nhất, vì thế Nam Cung Hạo Nhiên trong lòng thập phần cảm kích.

“Ám vệ cũng không thể tra được nhiều việc phải không?” Làm như trong lúc vô ý nhắc tới, Hoàng Tổ Yên nhẹ vỗ về Nam Cung Hạo Nhiên, trong lòng suy nghĩ xoay chuyển. Đối với Nam Cung Hạo Nhiên, nàng cũng không phải lo lắng, Nam Cung thế gia truyền tới thế hệ này cũng có một đoạn lịch sử rất dài, nếu như không có thực lực cường ngạnh, cũng không kiên trì được lâu như vậy.

“Ừ, chuyện lần này rất phức tạp.” Bịu nhẹ môi đỏ mọng, hần gọi ám vệ tra chuyện này cũng đã qua một khoảng thời gian, thế nhưng chỉ tra được một ít dấu hiệu mà thôi, loại chuyện này là lần đầu tiên.

“Ừm, có liên quan đến Âm giáo?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định, Hoàng Tổ Yên biết Nam Cung Hạo Nhiên hần sẽ không chịu nổi, xảy ra nhiều sự việc như vậy, hần nhất định sẽ gọi ám vệ đi thăm dò.

Bịu cái miệng nhỏ nhắn, Nam Cung Hạo Nhiên đáng thương nhìn Hoàng Tổ Yên, “Xin lỗi! Ta biết ngươi không thích ta quản việc này, thế nhưng ta lại không làm được a! Ai kêu Âm giáo này uy hiếp đến ngươi chứ?” Liếc trộm nàng một cái, Nam Cung Hạo Nhiên đột nhiên ưỡn ngực đồng dạt nói: “Yên, không phải nói ngươi sẽ không hỏi sao?”

“Chỉ muốn biết là chuyện gì!” Hoàng Tổ Yên bắt đầu đi thờ dài, nắm thật chặt tay hần ôm lấy hần, “Sau này không cần phải tìm hiểu những việc này, trước đây ở Thương Sơn thì không sao, nhưng hiện tại ngươi thời thời khắc khắc nhớ kỹ ngươi là phi tử hậu cung, biết không?” Như vậy, nếu để cho người khác biết, ngươi rất dễ bị thương tổn!

“Biết.” Tiếng nói rầu rĩ làm cho Hoàng Tổ Yên càng thêm bất đắc dĩ. Giờ đầu nhỏ của Nam Cung Hạo Nhiên đang chôn xuống, dùng sức hôn xuống, xem như là một “Trừng phạt” nho nhỏ cho hần đi! Nặng nề mà mút mật nước trong miệng hần, hàm răng ở trên môi qua lại gặm cắn, lưỡi nàng linh hoạt cuốn lấy cái lưỡi thom tho của hần, một trận càn quét. Một tay đi vòng qua sau đầu Nam Cung Hạo Nhiên, hơi dùng sức để hần càng gần kề chính mình,

một cái tay khác cũng không chịu nổi tịch tịch đi vào bên trong áo Nam Cung Hạo Nhiên...

“Umm... Yên, người... umm... Nhẹ chút... Hô...” Đột nhiên bị hôn nồng nhiệt đến hoảng sợ, Nam Cung Hạo Nhiên chăm chú nắm lấy y phục của Hoàng Tố Yên, thừa hưởng sự “Trùng phạt ngọt ngào” này.

Nhiệt độ trong phòng dần dần lên cao, một đêm xuân phong tấp nập là không cần nói nhiều...

Sáng sớm...

Trời mới vừa sáng, Hoàng Tố Yên liền tỉnh táo lại, nhìn Nam Cung Hạo Nhiên tối hôm qua một một đêm còn đang ngủ say, không khỏi cười. Không ngờ tu chân còn có chỗ tốt này a! Lăn qua lăn lại thế nào đi nữa, nghỉ ngơi một chút tinh thần lại tăng gấp trăm lần. Nhìn Nam Cung Hạo Nhiên cũng là người luyện võ, võ công cũng không tệ lắm, cũng bị một thành dạng này!

Chính sự điện...

“Khởi bẩm nữ hoàng bệ hạ, vì thần có chuyện quan trọng muốn tấu...” Binh bộ thượng thư Thư Lương sắc mặt có chút lo lắng tiến lên một bước.

“Chuẩn tấu.” Phát tay để nàng nói cho hết lời, Hoàng Tố Yên trong lòng đã đoán được cái gì.

“Khởi bẩm bệ hạ, có thám tử dùng bò câu đưa tin, đem chuyện của bệ hạ dùng chim bồ câu truyền về Băng Ảnh quốc, nghe nói nữ hoàng Băng Ảnh rất tức giận...”

Lời này vừa nói ra, trên đại điện lập tức vang lên một mảnh tiếng thảo luận...

“Nữ hoàng Băng Ảnh quả nhiên tức giận...”

“Cũng không nhìn xem là ai sai, ai kêu nàng phái người như vậy đến đây!”

“Tuy nói như thế, nhưng chuyện này có thể sẽ xảy ra chiến tranh a!”

“Chiến tranh? Hoàng Nguyệt quốc ta cũng đã lâu rồi không có chiến tranh!”

“Ta nói vị đại nhân này, người cảm khái cái gì a? Chiến tranh đó biết không? Đó là...”

...

“Mọi người thảo luận đủ chưa?” Âm thanh lạnh như băng từ trên hoàng tọa truyền xuống, trong nháy mắt đại điện yên lặng.

“Xem ra đã nói đủ rồi a” Biểu tình lãnh đạm, làm cho các đại thần trên điện âm thầm đổ mồ hôi, sao lại quên nữ hoàng ghét nhất là lộn xộn a?

Nhìn các đại thần bên dưới mỗi một người đều im lặng, Hoàng Tố Yên mới cười ra tiếng: “Thế nào? Chỉ là nghe nói nữ hoàng Băng Ảnh quốc tức giận, thì các đại thần Hoàng Nguyệt quốc ta sợ đến như vậy?”

Trên điện vẫn hoàn toàn yên tĩnh, quay đầu đi nhìn chằm chằm tể tướng, “Tể tướng, người muốn nói gì sao?” Vừa nãy chỉ có tể tướng là không tham gia thảo luận, mà cúi đầu không nói, vì thế Hoàng Tố Yên trước hết muốn nghe ý kiến của nàng.

Nghe thấy nữ hoàng hỏi mình, tể tướng vội vã ra khỏi hàng, khom người nói: “Vị thần chỉ là tức giận mà thôi, nữ hoàng Băng Ảnh kia nếu tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, hẳn là sẽ biết chuyện lần này người sai chính là sứ giả của các nàng, cho dù phát động chiến tranh cũng ở vào trạng thái bị động, vị thần nghĩ việc này còn phải chờ một chút.”

“Ừ.” Khẽ gật đầu một cái, xem như đồng ý với lời tể tướng nói. Chỉ là Hoàng Tố Yên còn chưa nói, có khả năng vốn là nữ hoàng Băng Ảnh hi vọng có kết quả này...

“Khởi bẩm bệ hạ, vì thần có lời muốn nói...” Binh bộ thượng thư Thư Lương lại lần nữa ra khỏi hàng.

“Chuẩn.”

“Kỳ thực hiện tại mà nói, nữ hoàng Băng Ảnh có khả năng sẽ phát động chiến tranh, lần này chúng ta...”

“Chiến, thì thế nào?” Âm thanh lạnh lùng thoáng làm giật mình tất cả mọi người trên đại điện.

“Thế nhưng bệ hạ...”

“Trẫm hỏi người, chiến, thì thế nào?” Một lần nữa cắt ngang lời nói của Thư Lương, Hoàng Tố Yên không muốn nhiều lời với các nàng, sự việc vốn đã như thế, tại sao nàng phải ở đây thảo luận với các nàng để tránh? Dù cho lần này tránh được, lần sau thì sao? Nếu như mình không chuẩn bị mọi tình huống thì làm sao bây giờ? Nếu như vậy, lần này liền giải quyết hết thấy.

Cúi đầu tránh thoát ánh mắt băng lãnh của nữ hoàng bắn tới, trong lòng tất cả mọi người đều tự hỏi, ‘đúng vậy! Chiến, thì thế nào?’ Quốc gia của ta mà

đem so với Bạng Ảnh sao, thậm chí về quân sự, kinh tế mọi phương diện so với các nàng còn tốt hơn, chính mình sợ cái gì? Chiến, thì thế nào đây?

Hài lòng nhìn thấy các đại thần sôi nổi tự tin ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của nàng, Hoàng Tổ Yên khoe miệng rớt cuộc lộ ra mỉm cười, “Hôm nay liền tới đây, bãi triều!”

“Nữ hoàng khỏi giá...” Đứng dậy đi ra chính sự điện, lưu lại một đám đại thần vẫn còn đang suy tư...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bạng Mặc khuynh tình

Ngự hoa viên...

“Hoàng muội, ta nghe nói, ngươi... không phản đối chiến tranh sao?” Hoàng Lan Chanh không thể tin được, chỉ vì một chút “Việc nhỏ” liền đổi lấy chiến tranh, dường như nhớ ra cái gì đó, toàn thân nàng chấn động, trong đầu hồi ức thoáng cái hiện ra...

Thấy Hoàng Lan Chanh tựa hồ rơi vào trong ảo tưởng, Hoàng Tổ Yên gõ mạnh lên mặt bàn một cái, làm Hoàng Lan Chanh giật mình thoát khỏi ký ức.

“Hoàng muội, ta...” Có chút luống cuống nhìn về mặt yên lặng của nữ hoàng trước mặt, Hoàng Lan Chanh trong lòng vô cùng ảo não chính mình thất thố.

“Không có việc gì, ta biết.” Vô tình chậm rãi phẩm trà, trong lòng lại nghĩ những chuyện khác...

“Ngươi biết? Hoàng muội, ngươi biết cái gì?” Có chút kích động chạy vội tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, trong mắt có một tia không thể tin được và một tia phức tạp...

“Hoàng tỷ, ta đã kể vị, chỉ ít cũng nên hiểu biết một chút nội tình những người chung quanh ta đi!” Cười nhạt nhìn cô gái trước mắt, kỳ thực chuyện của hoàng tỷ cũng là trong một lần vô tình mới biết được.

“Như vậy...”

Kéo tay Hoàng Lan Chanh qua, Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, “Mẫu hoàng đã tiếp nhận chuyện này, ta đương nhiên sẽ không phản đối.”

Đây là hứa hẹn, cũng là biểu lộ lập trường của mình. Nàng là một nữ hoàng, chỉ cần không uy hiếp được nàng, nàng tự nhiên sẽ không truy cứu những chuyện đã qua.

Tâm tình vẫn treo cao rớt cuộc buông xuống, Hoàng Lan Chanh chỉ cảm thấy cả người dễ chịu, “Hoàng muội, đối với chuyện này, ngươi rớt cuộc là nghĩ như thế nào?”

“Nghĩ như thế nào? Ta không nghĩ như thế nào a!” Nhàn nhàn tự mình rót một ly trà, tinh tế phẩm, Hoàng Tổ Yên tựa như không chút nào cảm giác được sự lo lắng của Hoàng Lan Chanh.

“Chiến tranh...” Cái từ này thực sự không thể tiêu tan trong lòng nàng, Hoàng Lan Chanh bắt đầu nhìn nữ hoàng thờ ơ, không nói thêm gì nữa.

“Hoàng tỷ, quan hệ nơi này cũng không đơn giản như các ngươi nghĩ. Ta vẫn là câu nói kia, chiến, thì thế nào? Hoàng Nguyệt chúng ta chẳng lẽ còn sợ các nàng sao?” Tuy rằng một loại tư thái vô cùng nhàn nhã nói ra lời này, nhưng khi Hoàng Tổ Yên nói lại mang theo khí thế cường đại.

Trầm mặc một trận, Hoàng Lan Chanh mới nghiêm mặt nói: “Ta tin ngươi...”

Khoe miệng hơi cong lên Hoàng Tổ Yên nâng tay, lấy trà thay rượu.

Nhấp một ngụm, Hoàng Lan Chanh nhìn chằm chằm trông mắt thủy chung lãnh đạm kia nói: “Kia... Ảnh phi làm sao bây giờ?”

Tay bưng chén ngọc chấn động, thoáng dừng lại một chút, lại tiếp tục động tác như trước, “Không có biện pháp, ta sẽ tận lực bù đắp cho hắn.” Vẫn là ngữ khí nhàn nhạt, chỉ là trong đôi mắt thật nhanh hiện lên một tia yêu thương.

“Ân, trong lòng ngươi hiểu là được rồi, ta... Hoàng tỷ không muốn nhìn thấy ngươi sau này phải hối hận!” Dường như nhớ ra cái gì đó, Hoàng Lan Chanh cảm xúc có chút trầm, “Hoàng muội, những gì nên nói ta cũng đã nói, cáo từ.”

“Ừ.”

Nhìn thân ảnh Hoàng Lan Chanh dần dần khuất bóng, Hoàng Tổ Yên mới thở dài mà nhẹ nhàng nói: “Mì, người nói, ta có phải sẽ làm hấn tổn thương hay không?”

“Sẽ.” Một thanh âm mềm mại đáng yêu từ trong không khí truyền đến, chỉ cần tỉ mỉ chút là có thể nghe ra trong thanh âm mang theo sự run rẩy. Thế nhưng Hoàng Tổ Yên lúc này lại không rảnh để chú ý đến.

Trầm mặc, Hoàng Tổ Yên mình cũng không hiểu rõ ràng lắm cảm giác trong lòng là như thế nào, chỉ là yêu thương...

Nguyên ảnh cung...

Vì sao nàng lại nhìn thấy trong lòng hấn có một loại cảm giác thua thiệt? Đi qua nâng Băng Mặc đang muốn hành lễ dậy, Hoàng Tổ Yên hơi nhú mày, “Đứng lên đi!”

“Tạ bệ hạ.” Từ khi Hoàng Tổ Yên vào cửa đến giờ Băng Mặc vẫn luôn cúi đầu, nhỏ giọng tạ ân.

“Người biết chuyện sáng nay trên triều đi!” Ngờ khí khẳng định, Hoàng Tổ Yên buông cánh tay hấn ra, tự nhiên đi vào trong điện tự rót một chén trà cho mình.

“Đúng vậy.” Rót cuộc ngừng lên, Băng Mặc yên lặng nhìn nữ hoàng diện vô biểu tình, trong con ngươi hiện lên một tia đau xót.

“Muốn nói gì sao?” Khóe miệng cong một độ cong lạnh lùng, Hoàng Tổ Yên cũng đặt chén trà xuống, yên lặng nhìn Băng Mặc đi tới trước mặt nàng.

Băng Mặc đi lên phía trước, cẩn thận từng li từng tí kéo tay Hoàng Tổ Yên qua, thấy nàng không có phản đối, mới lớn mật dụi sát gương mặt tươi cười vào, nhẹ nhàng cọ xát, “Thần là phi tử Hoàng Nguyệt quốc, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, đều sẽ đứng ở bên cạnh bệ hạ.”

Lời tuyên thệ làm cho Hoàng Tổ Yên sững sốt, vốn nàng còn muốn giải thích cho hấn một chút, chưa từng nghĩ tới sẽ nghe được những lời tâm ý như thế này. Tâm bị xúc động, thân thủ ôm Băng Mặc vào trong lòng, thương tiếc hôn lên đôi mắt đẹp của hấn, tựa hồ có thể cảm giác được một chút ẩm ướt.

“Bệ hạ, ngô...”

“A ——” đột nhiên bị Hoàng Tổ Yên ôm lấy, Băng Mặc kinh hô một tiếng, lập tức liền ý thức được chuyện sắp phát sinh kế tiếp, mặt cười không khỏi rặng mây đỏ che phủ...

“Lần này chuẩn bị xong chưa?” Mềm nhẹ đặt Băng Mặc lên giường, Hoàng Tổ Yên trêu chọc liếc mắt nhìn nơi nào đó một cái.

“Ân...” Nhỏ giọng trả lời một tiếng, nếu không phải nỗ lực Hoàng Tổ Yên không giống người bình thường, hấn là nghe không được.

“Ha ha...” Cười khẽ một tiếng, tay lẳng không đem mạn giường thả xuống, che giấu đi cảnh xuân sắc trên giường... (Aqua: cái mạn che trong truyền thuyết là đây TvT.)

Sau cuộc mây mưa một hồi, Băng Mặc mệt mỏi ghé vào trên người Hoàng Tổ Yên, lười biếng hé nửa con mắt, ánh mắt một khắc không rời nàng, dường như muốn đem nàng khắc ở trong lòng...

“Lần này cùng Băng Ảnh chiến tranh là phải tiến hành.” Đột nhiên toát ra một câu nói đánh vỡ không khí ấm áp vừa rồi, Hoàng Tổ Yên yên lặng nhìn vẻ mặt nhu tình của Băng Mặc, thực sự không muốn lại nhắc tới chuyện này. Mặc dù hấn đã biểu lộ thái độ, nhưng vẫn là hi vọng cho hấn có một sự chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Băng Mặc nghe xong, động dậy thân thể, nhìn thẳng mắt Hoàng Tổ Yên: “Ta nói rồi, ta sẽ không hối hận. Hơn nữa... dù cho... dù cho Băng Ảnh bị diệt quốc, đó cũng là chuyện của hoàng thất Băng Ảnh, ta tin bệ hạ tuyệt đối làm tốt hơn so với hoàng thất.”

Khiếp sợ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, không ngờ hấn lại nhìn thấu triệt như vậy, giật mình, người như vậy nàng sao có thể không quý trọng cho được!

“A, bệ hạ, người... ngô...”

Gió mát thổi qua, đêm xuân còn dài...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chuẩn bị chiến tranh. Ma Dật

Editor: Dạ Thiên Băng

Beta: Sally

Chính sự điện

“Bệ hạ, Băng Ảnh quốc chính thức tuyên chiến với quốc gia của ta.” Binh bộ thượng thư Thư Lương cung kính trình lên chiến thư vừa lấy được.

Tiếp nhận chiến thư, Hoàng Tổ Yên cười lạnh một tiếng, còn hạ chiến thư a, xem ra là chuẩn bị đầy đủ!

“Mới một ngày mà thôi, liền hạ chiến thư, bệ hạ, theo suy nghĩ của vi thần, Băng Ảnh quốc đây là đã có mưu đồ từ lâu!” Tể tướng nhìn sắc mặt của mọi người, cố ý lớn tiếng nói một câu.

Buồn cười liếc mắt nhìn tể tướng rõ ràng đang diễn trò, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt gật gật đầu. Nhìn các đại thần hơi có chút tức giận bất bình, nàng thật ra rất nhân nhả ngồi nghe, cũng không nói lời nào.

Một khắc đi qua, thấy đa số mọi người thảo luận được không sai biệt lắm, Hoàng Tổ Yên mới mở miệng nói: “Băng Ảnh đã hạ chiến thư, như vậy chúng ta sẽ chuẩn bị tốt cho chiến tranh. Binh bộ thượng thư.”

“Có vi thần!” Thư Lương ra khỏi hàng.

“Trẫm lệnh cho người lập tức điều động quân đội khắp nơi đi trước tới biên giới Băng Ảnh quốc và quốc gia của ta nghênh chiến. Lý tướng quân...”

“Có mặt tướng!” Lý Yên ra khỏi hàng.

“Trẫm phong người là Đại nguyên soái nghênh chiến với Băng Ảnh, lệnh người lập tức dẫn đầu kỵ binh dũng mãnh doanh đi đến biên cảnh tác chiến.”

“Vi thần (mặt tướng) can tuân thánh chỉ.” Thanh âm vang vang hữu lực trả lời, làm cho các đại thần ở đây đều hưng phấn.

Hoàng Tổ Yên hài lòng mỉm cười nhìn các nàng ra khỏi cửa điện.

Tể tướng cũng cùng các đại thần đưa mắt nhìn hai vị đại nhân rời đi, quay đầu trầm ngâm một chút, nói: “Đối phó một Băng Ảnh quốc, Hoàng Nguyệt quốc ta vẫn có năng lực. Sợ là trong khoảng thời gian này toàn bộ đại lực sẽ không thái bình a!”

“Ừ” Gật đầu tán thành, Hoàng Tổ Yên nhìn các vị đại thần lại bắt đầu nghị luận sôi nổi, “Tuyên chỉ, khoảng thời gian này toàn quốc chấp hành giới nghiêm. Các người mọi thời khắc đều phải quan tâm đến tình hình các nước, tuyệt đối không thể để cho nước khác thừa cơ hội này!”

“Chúng thần can tuân thánh mệnh!”

Ngày hôm sau, kinh thành, ngoài hoàng cung...

Một thân cung trang màu ngân bạch, trên lưng đeo bảo kiếm sắc bén, Hoàng Tổ Yên cưỡi một con ngựa đỏ thẫm cao to chậm rãi đi đến trước mặt binh lính kỵ binh dũng mãnh doanh.

Mấy vạn ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ hoàng bệ hạ trước mắt, các binh lính kỵ binh dũng mãnh doanh trong lòng đều hết sức kích động, xuất chinh chiến trường, do nữ hoàng tự mình đưa tiễn, là cho các nàng vinh quang lớn nhất!

Nhìn binh lính trước mặt khí thế ngất cao đầu, Hoàng Tổ Yên cũng cảm giác được một loại dũng cảm chưa bao giờ có được. Tiếp nhận rượu tiểu thị bùng lên, nâng giờ cao chén rượu lên, “Các người là vì quốc gia mà chiến, cũng vì người nhà các người mà chiến, trẫm mời các người, dẹp binh bình thiên hạ.”

“Tạ bệ hạ ——” Âm thanh được đề cao biểu thị công khai kích động trong lòng mọi người, có thể được nữ hoàng coi trọng như vậy là điều các nàng vẫn chờ đợi!

Ngựa đầu uống hết rượu trong chén, trong lòng luồng hào khí kia làm cho Hoàng Tổ Yên nhịn không được cất tiếng cười to...

Mục Trưng Khẩu ngây ngốc nhìn nữ hoàng đang cười to, tất cả mọi người ở đây đều bị lây bởi cổ khí thế kia, quần chúng không khỏi vỗ tay, lớn tiếng kêu lên. Dần dần, tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiệt liệt, mọi người đều không ngờ nữ hoàng luôn luôn băng lãnh sẽ dưới tình huống này, mà không để ý tới “Hình tượng”, cười to, nhưng mà... không ai không bị nữ hoàng hấp dẫn a. Dưới ánh mặt trời, giờ phút này, nữ hoàng miệng cười xán lạn vĩnh viễn ở trong lòng mỗi người.

Hoàng Tổ Yên cũng không biết hôm nay tại sao mình “Khác thường” như thế, chỉ là muốn cười... Đã bao lâu rồi nàng không ở trước mặt nhiều người lộ ra cảm xúc chân thật của mình rồi? Một phút kia, giống như trong lòng tích tụ rất nhiều thứ, chỉ nghĩ buông ra, không hề kiềm chế mình.

Trong đám người, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vẻ mặt tươi cười của Hoàng Tổ Yên, là nàng thay đổi sao? Khi gặp gỡ người lạnh lùng? Hiện tại hẳn cũng không thể có hi vọng sao?

“Lý tướng quân, trẫm ở kinh thành chờ tin tức tốt của người.” Lực mạnh vỗ Lý Yên một chương, không dấu vết đem một chút linh lực rót vào trong cơ

thể năng. Nàng lần này nghiêng chiến Bạng Ảnh là nhân vật trọng yếu, một chút linh lực hẳn có thể giúp nàng một ít, rót vào nhiều cũng sợ nàng chịu không nổi.

“Ta bệ hạ tín nhiệm.” Lý Yên là một người cẩn ngôn bất tiểu (người nghiêm cẩn, quy tắc), nhưng nàng lúc này cũng có vẻ kích động, cung kính xuống ngựa làm lễ.

“Ừ. Lên đường đi!”

Lý Yên xoay người nhảy lên ngựa, giơ tay phải lên, một tiếng huýt sáo dài: “Xuất phát ——” đại quân chính thức đi đến tiền tuyến. Bách tính đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn các nàng rời đi...

Hình như phát hiện gì đó, Hoàng Tổ Yên quay đầu lại nhìn trong đám người.

“Các người đi về trước đi! Trẫm đi làm ít chuyện.” Hơi nghiêng đầu nói với thị vệ bên người một câu, Hoàng Tổ Yên liền nhảy xuống ngựa, thừa dịp bách tính không chú ý bên này, lách mình chạy về nơi nào đó...

“Bệ hạ...” Thị vệ kia sửng sốt một chút, chờ nàng lấy lại tinh thần, nữ hoàng đã không thấy bóng dáng, nàng sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh. Vào lúc này, an nguy của nữ hoàng càng quan trọng, hiện tại nàng thậm chí còn không biết nữ hoàng đi đâu, nàng trở về làm sao nói với các vị đại thần đây?

Hoàng Tổ Yên cũng không quản thị vệ kia như thế nào, mà nàng chỉ muốn đuổi theo dáng vẻ quen mắt kia.

“Thì ra là người...” Dễ dàng theo sát dáng vẻ kia vào một ngôi nhà, đầu tiên mắt nhìn thấy một người nằm trên nhuyễn tháp trong viện.

“Thì ra nữ hoàng bệ hạ còn nhớ Dật nhi a! Dật nhi thực sự cảm thấy rất vinh hạnh!” Lười biếng đứng dậy, Ma Dật chân thành đi tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, kéo tay nàng, dắt tới nhuyễn tháp, tư thế xinh đẹp mời ngồi, “Bệ hạ mời ngồi!”

Không để ý ngồi xuống, liếc mắt nhìn Ma Dật, đối sự xuất hiện của hắn cũng không quá kinh ngạc!

“Bệ hạ hình như biết là ta sẽ đến!”

Khẽ che môi anh đào, trong mắt Ma Dật lộ ra ý hiểu rõ.

“Lần này cố ý dẫn ta đến đây, là có chuyện gì?” Không muốn nhiều lời vô ích, Hoàng Tổ Yên đi thẳng vào vấn đề. Chậm rãi đem thân thể tựa vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, Ma Dật vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng vẽ hoa trên ngực Hoàng Tổ Yên, “Thời gian trước, Dật nhi viết thư cho bệ hạ, bệ hạ làm sao không hồi âm cho ta, làm cho Dật nhi có một chút thương tâm!”

Buồn cười liếc mắt nhìn người trong ngực, tay đang “Ăn đậu hủ”, cũng không gạt tay hắn ra, trái lại coi như không có việc gì mà ôm Ma Dật, “Người nói, cho rằng trẫm không nên quản, cho nên mới không hồi âm.”

“Không nên quản?” Dường như nghe được việc buồn cười, trong nháy mắt Ma Dật đứng lên, trên mặt cười quyền rũ cũng dần dần nhạt đi, “Vậy bệ hạ muốn như thế nào mới quản, theo lý mà nói, từng bước một ám sát là người của ma cung ta?”

Coi như không nhìn thấy biểu tình dần dần trở nên lạnh của Ma Dật, Hoàng Tổ Yên nhàn nhã nghiêng dựa vào nhuyễn tháp, con người hiện lên một tia ánh sáng lãnh khốc, “Chỉ vì Ma cung có vài người làm rất quá đáng, hơn nữa... Dù sao cũng là năm bè bảy mảng, như vậy thì diệt đi.”

“Người...” Ma Dật nghĩ không ra, vốn là đến để cầu viện, hiện tại lại giống như tự rước lấy nhục, trong lòng một ngum hờn dỗi không chỗ tiêu, cư nhiên “Oa” một tiếng ối ra một ngum máu đen.

“Người đây là...” Kinh ngạc tiếp được thân thể đang ngã xuống của Ma Dật, “Đã để bệ hạ chê cười!”

Yên lặng nhìn chằm chằm Ma Dật bởi vì ngượng ngùng mà càng thêm kiều mị, Hoàng Tổ Yên cười ôm chặt hắn, tự ngồi trên giường, để cho Ma Dật ghé vào trên người nàng, “Sao có thể? Dật nhi như vậy là có một phen phong tình a!”

Bị Hoàng Tổ Yên nửa trêu chọc nửa nghiêm túc nói làm cho mặt Ma Dật càng đỏ ửng, “Bệ hạ đừng giấu cợt Dật nhi.”

Không trả lời hắn, chỉ cười nhạt nhìn hắn.

“Kỳ thực ta biết, chuyện của Ma cung, bệ hạ nhất định rõ như lòng bàn tay, ta cũng không nói thêm gì. Chỉ hi vọng bệ hạ có thể giúp ta cứu vài người bị áp bức ra, Dật nhi vô cùng cảm kích.” Chân thành nhìn Hoàng Tổ Yên, hắn cũng biết muốn trở về Ma cung là một chuyện rất khó, hắn cũng không cần như vậy. Sự phó (tiền nhiệm Ma cung cung chủ) cũng chỉ nói muốn mình tận lực, hiện tại hắn đã bắt lực, hơn nữa...

Đúng như lời của Hoàng Tổ Yên, hiện tại, Ma cung đã sớm là năm bè bảy mảng (chia 5 xẻ 7), dù cho không có việc phản loạn, thì nhất định cũng sẽ bị kẻ địch bên ngoài tiêu diệt. Hẳn biết, chỉ cần có thể cứu Ma Viêm bọn họ ra, hắn cũng thỏa mãn.

Lẳng lặng nhìn Ma Dật nửa ngày, Hoàng Tổ Yên mới chậm rãi gật đầu đáp ứng, điều này làm cho Ma Dật thở phào nhẹ nhõm, đối với chuyện của mình... Liếc trộm Hoàng Tổ Yên không biết đang suy nghĩ gì một cái, Ma Dật đem mặt vui vào trong ngực của nàng, vẫn là thuận theo tự nhiên đi!

Vỗ nhẹ Ma Dật một cái, “Chuyện cứu người ta sẽ an bài, người ở nơi này đừng thương cho tốt đi! Có tiến triển gì ta sẽ phái người thông báo cho

ngươi.” Nói xong, đứng dậy, xoay người muốn đi.

“Ta...” Há mồm kêu người muốn đi là ‘hãy ở lại’, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Hoàng Tổ Yên biết quá khứ của Ma Dật, nên hôn lên môi hắn, lúc này mới đi ra ngoài.

Ma Dật ngo ngác chạm nhẹ môi vừa được hôn ấm áp, khóe miệng tươi cười dần dần khuếch tán...

Ngự thư phòng...

“Tể tướng, còn muốn nói gì sao?” Nhân nhật nhìn tể tướng một bộ muốn nói lại thôi, Hoàng Tổ Yên cũng không ngẩng đầu lên lật xem tấu chương trong tay.

“Bệ hạ, vì thần muốn nói, ngài sau này ra ngoài có thể nói rõ một chút không, như vậy chúng thần có việc cũng có thể tìm được!” Cẩn thận từng li từng tí nói. Lâm nguyệt cũng thật không có biện pháp! Thời gian này, an toàn của nữ hoàng là quan trọng nhất, như hôm nay mấy canh giờ tìm không được nữ hoàng, nàng không hi vọng lại xảy ra, quả thực chính là khảo nghiệm trái tim của nàng.

Nhẹ gật đầu cười, lần đầu tiên thấy biểu tình khóc không ra nước mắt của tể tướng đại nhân a! Ngẫm lại, hình như từ khi nàng đăng cơ tới nay, tể tướng đại nhân luôn luôn trước mắt nàng bày ra biểu tình cực hạn, đây có phải là điều đáng tự hào của nàng không?

“Lần này an bài ở biên cảnh liền giao cho Lương tướng quân đi!” Dem tấu chương vừa mới phê duyệt xong giao cho tể tướng, hơi trầm ngâm một chút, Hoàng Tổ Yên âm thầm từ nguyên giới lấy ra một bình ngọc, đưa cho tể tướng, “Người phái người đưa bình ngọc này đến tay Lý tướng quân, nói cho nàng biết, nếu bị trúng độc, có thể lấy một viên thuốc trong bình ra hòa chung với nước, chia ra mười lần uống, uống vào có thể giải độc.”

“Đây là?” Nghi ngờ tiếp nhận bình ngọc.

“Giải độc đan do Độc y nghiên cứu chế tạo, có thể giải bách độc.” Âm thanh nhân nhật như có như không.

Nhưng tể tướng lại cảm thấy vạn phần kinh ngạc, Độc y này tính cách kỳ quái mọi người đều biết, hơn nữa được của nàng rất khó kiếm, trong tay nàng có thể có đan dược giải bách độc, độc y tuyệt đối sẽ không cho người khác, thế nhưng nữ hoàng lại có được một bình lớn như thế, điều này không khỏi làm nàng đối nữ hoàng bệ hạ này lần nữa đánh giá lại một phen. Cuối phát hiện mình hình như chưa từng hiểu bệ hạ, thậm chí ngay cả bản lĩnh của bệ hạ cũng không rõ lắm. Không biết nàng là nên cảm khái chính mình không xứng với chức tể tướng, hay là nữ hoàng phòng người quá mạnh mẽ.

Hoàng Tổ Yên thật không nghĩ tới những thứ này, không lộ thực lực chân chính của mình, chỉ là bởi vì thói quen mà thôi, làm cho địch nhân nhìn không thấu mới là phòng địch tốt nhất.

“Người đi xuống trước đi!”

“Dạ. Vì thần xin cáo lui.”

Trầm tư nửa ngày, Hoàng Tổ Yên tay gõ nhẹ trên bàn, “Mị, Uyển Tuy nói như thế nào?”

Một bóng đen trong nháy mắt xuất hiện cách đó không xa bên trái Hoàng Tổ Yên, khom người trả lời nói: “Nói việc tiểu thư yêu cầu, nàng đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Thoáng nhìn Mị vẫn duy trì khoảng cách với nàng, Hoàng Tổ Yên hơi nhũn mảy, “Qua đây.”

Chậm rãi đến gần bên cạnh nàng, Mị chính mình cũng không biết vì sao hắn vô ý né tránh nàng, mình không phải thích đứng bên cạnh nàng nhất sao? Vì sao gần đây nhìn nàng, làm cho hắn có một loại cảm giác hít thở không thông?

“Người làm sao vậy?” Dem Mị kéo qua, ôm hắn vào lòng, Hoàng Tổ Yên gần đây có cảm giác Mị có chút là lạ, nhưng hi vọng hắn có chút không gian tự do, vì thế vẫn không hỏi.

“Không... Không có gì!” Trả lời qua nhanh, càng hiện ra hắn hoang mang luống cuống.

Nắm chặt cảm hắn, Hoàng Tổ Yên không cho hắn lảng tránh nhìn thẳng vào mắt của hắn, “Nói đi! Xảy ra chuyện gì?”

“Ta...” Giãy giụa nhìn Hoàng Tổ Yên, nhìn thấy ánh mắt khích lệ của nàng, Mị hạ quyết tâm, cắn cắn môi, “Tiểu thư, ta cảm giác gần đây lúc nhìn thấy ngươi, trong lòng ta chung quy có chút cảm giác kỳ quái, ê ẩm, thấy ngươi và Ánh phi bọn họ... thân thiết, tâm sẽ đau, ta...”

Ngây ngốc cả người, nghe Mị luống cuống kể ra cảm giác của hắn trong khoảng thời gian này, trong lòng Hoàng Tổ Yên có chút không thoải mái. Có lẽ là nàng ích kỷ, nàng hi vọng Mị vĩnh viễn đều giống như một trang giấy trắng, nàng luôn bảo hộ Mị rất tốt, thậm chí không cho hắn tiếp xúc với tình cảm. Thế nhưng bây giờ bởi vì nàng, làm cho Mị có dục vọng tình yêu, việc này rất chậm chạp phải không?

“Mị, ngươi hãy nghe cho kỹ, việc này không có gì là kỳ quái, những thứ này đều là bình thường.” Từ từ đem đầu Mị nâng lên, để hắn nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Phải không?” Chỉ cần tiểu thư nói hắn đều tin, cao hứng đem đầu vùi vào trong lòng tiểu thư, thực sự rất ấm áp!

Nhìn thấy Mị cười, Hoàng Tổ Yên mới thở phào nhẹ nhõm, người vẫn không nên quá đơn thuần, tình cảm này xem ra nhất định đúng! Chính mình trước đây thế nào lại nghĩ muốn giam cầm tình cảm của hắn?

Nhẹ vỗ về tóc dài của Mị, Hoàng Tổ Yên con người hiện lên một tia âm đạm.

“Bệ hạ, nên nghỉ ngơi.” Ngoài cửa tiểu thị cẩn thận nhắc nhở, cắt ngang ý nghĩ của Hoàng Tổ Yên ý nghĩ. Nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã rất trễ rồi!

Vỗ vỗ Mị trong lòng, Hoàng Tổ Yên có chút trêu đùa hỏi: “Mị muốn cùng ta ngủ sao?”

“Ách?! A! Không có.” Vội vàng ngẩng đầu, mặt Mị đã đỏ bừng, hơi sửa sang lại một chút, mới nhỏ giọng xin cáo lui, không bao lâu liền thi triển khinh công bay đi.

Khỏe miệng tươi cười sâu sắc, Mị như vậy không phải càng thêm đáng yêu sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuyên Nhiên cung...

“Yên, về chuyện chiến tranh...” Nam Cung Hạo Nhiên nằm lý ở trên giường, nhìn Hoàng Tổ Yên đang mặc quần áo lo lắng nhăn mày lại.

“Nhiên nhi” đi qua, đem tiểu mỹ nhân kéo vào trong lòng, “Chuyện này người không cần lo lắng.”

“Thế nhưng chiến tranh lần này không giống, Âm giáo ở phía sau còn không biết sẽ làm ra chuyện gì?”

“Âm giáo? Nhiên nhi, người tra được bao nhiêu?” Nhíu mày, nàng nhớ rõ không nói cho hắn biết về việc của Âm giáo.

“Chỉ có một chút, Âm giáo này tự nhiên xuất hiện, chỉ bất không được gì, mỗi lần sắp phát hiện gì đó, người quan trọng hoặc là đột nhiên biến mất, hoặc là tự sát!” Có chút tức giận nói, lần đầu tiên Nam Cung Hạo Nhiên thực sự có cảm giác thất bại như vậy.

Nhớ tới mấy ngày trước, cũng chính là ngày Ngôn Hinh bị xử trảm, nàng ở khách sạn phát hiện cô gái kia, đột nhiên cảm giác nàng ta không phải cố ý để mình nhìn? Chỉ cần người có chút thể lực, hẳn là rất dễ biết ngồi ở chỗ kia chính là nữ hoàng, nhìn nàng không kiêng nể gì như vậy, đó chính là cố ý để nàng nhìn!

“... Yên, Yên, người có đang nghe ta nói chuyện không?” Có chút bất mãn hơi mân mê môi đỏ mọng.

“Ừ, đang nghe!” Hôn lên môi của hắn, “Được rồi, ta cần lên triều, người nghỉ thêm chút nữa đi!”

“Dạ.”

Vừa đi trên đường, Hoàng Tổ Yên vừa suy nghĩ. Không sao, một ngày nào đó nàng sẽ biết tất cả, hơn nữa nàng tin cách ngày đó đến sẽ không lâu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Giấu giếm sát khí

Edit: Aquarius.

Beta: Sally.

Thu, mùa lá rụng về cội, khí trời càng ngày càng lạnh, bầu trời cũng dần dần không còn xanh thắm, mà mang theo một chút mờ mịt, giống như tâm tình của người đang ngẩng đầu nhìn bầu trời...

“Thần phi, đến lúc dùng bữa rồi!” Huyền nhi nhẹ chân chạy đến phía sau Lâm Tư Thần, thanh âm trầm nhẹ, tận lực không dọa đến người đang trầm tư.

“Ân.” Ngày qua ngày, loại ngày tháng này chính là thứ mình muốn? Nhớ lại lúc trước nghe thấy mình có thể gả cho nữ hoàng, trong lòng vô hạn mong chờ, hiện tại... nhìn quanh bốn phía một chút, cung điện quanh quẽ, sân vườn vắng vẻ hiu quạnh, phần mong chờ trong lòng kia sớm bị hiện thực đá kích đến tan thành mây khói. Hắn có bao nhiêu lâu chưa gặp được nữ hoàng?

Ngay cả chính hắn cũng không nhớ rõ. Có mấy lần muốn đi tìm nàng, thế nhưng nghe nói nàng lại đang ở ngự thư phòng cùng các đại thần thương lượng việc chiến tranh, nên không dám quấy rầy, đành phải trở về. Một tháng này, vẫn nghe các tiểu thị bàn về nữ hoàng ngày hôm trước đi Tuyên Nhiên cung, ngày hôm qua ở Nguyên ảnh cung, hôm nay lại đang ở Ngọc Trúc điện dùng bữa, tim của hắn đau đến chết lặng. Ngơ ngác sờ nhẵn bạch ngọc trên tay, đây là an ủi duy nhất trong lòng hắn...

“Thần ca ca, người ở đâu?” Một tiếng kêu to hoạt bát, làm cho Lâm Tư Thần theo giật mình tỉnh lại từ trong ký ức. Nhìn phía cửa sân, liền thấy một thân ảnh cung trang thanh sắc đến về phía hắn, vô thức nhanh chóng đưa tay giấu ra phía sau, Lâm Tư Thần hiện lên một nụ ôn nhu cười, “Ta ở đây! Hiền đệ đệ tới à!”

“Ân. Không có quấy rầy đến người đi?”

Tựa hồ nhận thấy được trên mặt Lâm Tư Thần có chút mất tự nhiên, Lăng Y Hiền nghi ngờ nhìn hắn một cái.

“Không có. Sao có thể quấy rầy chứ!” Giải thích chính là che giấu, liếc trong mắt Lăng Y Hiền có chút không tin, Lâm Tư Thần hơi có vẻ cứng nhắc dời đi đề tài: “Hiền đệ đệ, sao hôm nay lại đến chỗ ta chơi?”

“Bản cung có ngày nào không rảnh a? Dù sao đệ hạ cũng sẽ không tới chỗ ấy của ta, ta nghĩ đi chỗ nào chơi cũng có thể, chỉ là cả ngày cứ ngốc như thế thực rất không thú vị a!” Nói đến đây, Lăng Y Hiền thì đẩy mình bức tức muốn phát tiết, chu cái miệng nhỏ nhắn, thần tình có chút u oán, “Còn có a! Ta muốn đi tìm Ngôn ca ca nói chuyện phiếm, nhưng hắn không nói lời nào, chỉ lo đọc sách...”

Nghे Lăng Y Hiền oán giận, Lâm Tư Thần cũng chỉ có thể cười khổ mà chống đỡ, chính hắn cũng như thế này, có thể lấy cái gì đi an ủi người khác đây? “Chúng ta vào nhà trước đi!”

“Nga, được.” Lời nói đột nhiên bị cắt đứt, Lăng Y Hiền cũng không mất hứng, hắn cũng biết mình đang nói toàn những lời không có chút ý nghĩa, thế nhưng lại nhen không được muốn tìm người nào đó nói ra, dường như chỉ cần làm thế chính mình mới không cảm thấy nhàm chán.

Vào phòng, Lâm Tư Thần liền phân phó chuẩn bị bữa tối. Đồ ăn rất nhanh được mang lên bàn, mời Lăng Y Hiền cùng nhau dùng bữa, hai người lẳng lẳng ăn, lại không phát ra một tiếng thanh âm, biểu hiện sự gia giáo rất tốt.

“Nữ hoàng giá đáo...” Hô to một tiếng, làm cho hai người không nghĩ nữ hoàng sẽ tới, thoáng chốc ngây ngẩn cả người, ngay cả chiếc đĩa rơi xuống trên mặt đất lúc nào, cũng không hề có cảm giác.

“Trẫm tới không đúng lúc sao?” Hoàng Tổ Yên thấy hai người đang dùng bữa, “Một chút phản ứng” cũng không có, nghi ngờ hỏi một câu.

“Nga, không có, thần thiếp tham kiến đệ hạ.” Hoàng Tổ Yên đã đứng ở trước mặt, Lâm Tư Thần mới phản ứng được, hoảng hốt vội vàng hành lễ. Thấy Lăng Y Hiền không có phản ứng gì, vội vàng lôi kéo y phục của hắn, ý bảo hắn mau hành lễ.

Về mặt ủy khuất hành lễ, Lăng Y Hiền cắn môi đỏ mọng, lui về sau một bước. Nàng tới nơi này nhìn Thần phi, vậy còn mình thì sao? Ở lại chỗ này cũng dư thừa rồi!

Gật đầu chuẩn bệ họ không cần đa lễ.

Hoàng Tổ Yên lần này tới cũng chỉ là ngẫu nhiên, vốn cùng tể tướng vừa đi vừa thương lượng việc chiến sự, mình cũng không hề chú ý đã đi đến chỗ nào, chỉ là thời gian thương thảo không sai biệt lắm, mới phát hiện đã tới Nghênh Thần cung, nhớ tới ánh mắt quái dị trước khi đi của tể tướng... tên cáo già này à! (Aqua: mẹ vợ chị đó, cáo già gì ở đây, mặc dù bà cáo già thật* là lười*)

Nhìn trước mặt nữ hoàng không nói lời nào, Lâm Tư Thần sắc mặt ảm đạm xuống, nhưng vẫn lên tinh thần mỉm cười, “Đệ hạ dùng bữa chưa?” Thân thủ khẽ kéo Hoàng Tổ Yên ngồi ở bên cạnh bàn, “Đệ hạ có muốn ăn chút gì hay không? Thần thiếp cùng Hiền đệ vừa mới ăn không lâu! Hiền đệ...”

Dường như không thấy được ánh mắt Lâm Tư Thần, Lăng Y Hiền vẫn như cũ cúi đầu không nhúc nhích đứng ở một bên.

“Thế nào? Hình như đang giận trẫm à!” Tâm tư vừa chuyển liền hiểu chuyện gì xảy ra Hoàng Tổ Yên đứng dậy đi tới trước mặt Lăng Y Hiền, nâng cằm hắn lên, nhìn ánh mắt của hắn.

“... Không có.” Do dự một chút, vẫn không có nói ra cảm thụ của mình. Cho dù có đơn thuần vô tri thế nào đi nữa, hắn dù sao cũng sống trong hoàng cung lâu như vậy, hoàng cung “Cách sinh tồn cơ bản”, hắn vẫn phải biết, lòng ghen tị là thứ tối kỵ với phi tử, cho dù nữ hoàng không truy cứu, cũng sẽ bị người lên thảo luận một vài lời khó nghe. Chính bởi hiểu được điểm này, vì thế cho dù nữ hoàng từ khi hồi cung không đi Tuyên Lăng cung, hắn cũng không nói cái gì, chỉ ủy khuất trong lòng vô cùng rõ ràng...

Nhìn hắn một hồi, Hoàng Tổ Yên biết hắn đang nói dối, nhưng cũng không thể nói cái gì, chỉ là ở trong lòng thở dài, “Vậy người về nghỉ ngơi trước đi! Hôm khác trẫm sẽ tới thăm người được không?”

“Vâng” Đường như rất sợ Hoàng Tổ Yên nuốt lời, Lăng Y Hiền trả lời rất nhanh. Vội vã hành lễ, liền đi ra ngoài.

“Đệ hạ, Lăng phi hắn...” Có chút lo lắng nhìn Lăng Y Hiền rời đi, Lâm Tư Thần há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra miệng.

“Trẫm biết người muốn nói cái gì!” trong lòng Hoàng Tổ Yên có chút tư vị không nói nên lời, hơi nắm thật chặt tay phải, vừa rồi lúc Lăng Y Hiền đi qua bên người nàng, có thứ gì đó chảy xuống, nàng vô thức đưa tay đón, lại nhận được một giọt châu lệ. Cho dù người có vô tâm vô tình đến mấy cũng không được những người này yên lặng hướng theo, nàng còn có thể nói cái gì đây?

Quay đầu, vừa lúc bắt được sự thương cảm chợt lóe lên trong mắt Lâm Tư Thần, nàng không khỏi lại thở dài, phát hiện khi đối mặt với bọn họ nàng chỉ biết thở dài, không có khả năng thoát cái liên tiếp thu toàn bộ bọn họ, nhưng lại không thể hoàn toàn bỏ qua sự trả giá của bọn họ...

“Thần nhi, trăm mấy ngày nay chưa có tới nhìn ngươi, ngươi có oán trăm hay không?” Đi qua ôm eo nhỏ nhắn của Lâm Tư Thần, gác cằm lên vai hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Thế giới này nữ tử tự nhiên cao hơn so với nam tử, vì thế Lâm Tư Thần có thể vùi đầu vào trong lòng Hoàng Tổ Yên.

“Bệ hạ muốn nghe lời nói thật sao?” Giọng buồn buồn từ trong ngực truyền ra, Lâm Tư Thần cảm thấy lúc này nói không thì quá giả dối, không có phi tử nào có thể chịu được nữ hoàng bỏ quên hơn một tháng!

“Ừ.”

“Ta có oán bệ hạ” thần nhiên thừa nhận tâm tình của mình, tình yêu trong lòng không chiếm được sự đáp lại, thậm chí bị bỏ qua, không có người nào làm như tâm bình khí hòa được. Hơn nữa Lâm Tư Thần biết chỉ cần mình không nói rõ ra, nữ hoàng vẫn sẽ bỏ qua chuyện đó, vì thế hắn quyết định đánh cuộc một lần, “Ta thích bệ hạ, ta không nên cầu bệ hạ nhất định phải đáp lại cảm tình của ta, ta chỉ là hi vọng bệ hạ có thể cách một khoảng thời gian nhớ tới, ở đây còn có một người đang chờ bệ hạ là được...”

Hoàng Tổ Yên kinh ngạc nhìn hắn, đây thật là Lâm Tư Thần ôn nhu hay xấu hổ sao?

Nghĩ tới những người khác sẽ cứ như thế nói trắng ra tâm tình của mình, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Tư Thần sẽ làm như vậy. “Thần nhi...”

“Bệ hạ còn chưa có ăn đi? Ngồi xuống trước, đến, dùng bữa!” Có chút khiếp đảm cắt ngang lời nói của Hoàng Tổ Yên, Lâm Tư Thần trên mặt đỏ ửng chưa tan, mãnh kéo Hoàng Tổ Yên ngồi xuống bên bàn.

“Thần nhi, nghe trăm nói xong được không?” Kéo chặt Lâm Tư Thần muốn tránh qua, Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nhìn hắn, “Trăm không thể đối với ngươi hứa hẹn cái gì cả” thấy trong đôi mắt Lâm Tư Thần xẹt qua một tia đau xót, Hoàng Tổ Yên vội vã nói tiếp: “Thế nhưng trăm muốn nói, trăm đối với ngươi cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác, chỉ ít tâm tình thích vẫn phải có, ngươi không nên hạ thấp địa vị của mình xuống tận cùng như thế có được không? Ngươi rất tốt, bằng không, trăm lúc trước cũng sẽ không cho ngươi tiến cung.”

Kinh ngạc ngẩng đầu, Lâm Tư Thần lúc này mới dám nhìn thẳng mắt Hoàng Tổ Yên: “Ta cho rằng...”

“Ngươi cho là cái gì? Ngươi cho rằng trăm để ngươi tiến cung làm phi tử là ngại với mẫu thân của ngươi?” Buồn cười điểm, điểm cái đầu nhỏ của hắn, “Trăm là nữ hoàng, mẹ của ngươi có thể tạo áp lực với trăm sao? Hay ngươi cho rằng trăm phải dựa vào mẹ ngươi mới có thể lôi kéo quần thần trong triều?”

“Không, ta không có nghĩ như vậy.” Vội vàng giải thích, Lâm Tư Thần lúc này mới yên lòng, trong lòng lại tràn lên tia hi vọng, “Vây ý của bệ hạ là người thích con người của ta?” (Aqua: vàng, nghĩa bóng lẫn nghĩa ‘đen’ hờ hờ.)

“Trăm không phải mới vừa nói rất rõ ràng sao?”

“Ân.” Hải lòng tựa đầu vào lòng Hoàng Tổ Yên, hắn, rốt cuộc cũng có thể có được hạnh phúc a!

Nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, Hoàng Tổ Yên cũng lẳng lặng cảm thụ được sự ấm áp khi hai người ôm nhau.

“Bệ hạ, về việc chiến sự...”

Nhíu nhíu mày, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt bĩu môi, “Tất cả vẫn rất thuận lợi!” Đây cũng là lo lắng lớn nhất của nàng. Ân theo lẽ thường mà nói, Băng Ảnh chuẩn bị lâu như vậy, tuyệt đối không thể cứ vậy mà xoay chuyển tình hình...

“Bệ hạ, có thể nói không?” Cẩn thận liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, hắn biết phi tử hậu cung không thể tham gia triều chính, thế nhưng hắn muốn biết tất cả mọi thứ về nữ hoàng, bởi vì mấy ngày nay, bệ hạ một mực vì việc chiến sự mà phiền não, vì thế hắn mới muốn nghe một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Nghĩ nghĩ một hồi, Hoàng Tổ Yên mới cúi đầu hôn lên môi Lâm Tư Thần một cái, chậm rãi nói tình huống biết được gần đây...

“Nói cách khác mấy ngày nay Băng Ảnh cũng không cho quân chủ lực ra nghênh chiến?” Lâm Tư Thần nghe xong, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, đây không phải là bên họ hạ thư tuyên chiến sao? Nào có đánh một tháng; ngay cả quân chủ lực cũng không ra?

“Ân, chính là như vậy.” Hoàng Tổ Yên cũng không nghĩ nữ hoàng Băng Ảnh rốt cuộc là nghĩ như thế nào, hắn là xem Âm giáo rốt cuộc muốn làm gì? Chỉ là muốn làm tiêu hao quốc lực của nàng sao? Chỉ sợ các nàng có muốn tiêu cũng tiêu không nổi!

“Bọn họ làm như vậy thật giống như đang chờ đợi cái gì đó” đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lâm Tư Thần lo lắng nắm chặt lấy y phục của Hoàng Tổ Yên, “Không lẽ bọn họ đang đợi viện quân của quốc gia khác?”

Vỗ vỗ người ngọc trước ngực, Hoàng Tổ Yên an ủi nhìn hắn, “Không đâu, lần này Băng Ảnh là bên đuối lý, những quốc gia khác sẽ không ngốc đến nỗi giúp bọn họ, bất quá, ngươi nói chờ cái gì, thật ra cũng rất có thể.” Trầm ngâm một chút, Hoàng Tổ Yên mới mỉm cười ôm lấy Lâm Tư Thần, “Quên đi, không nói chuyện này nữa, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi rồi.”

Một câu nói rất bình thường, nhưng vào lúc này lại thành ve vãn. Lâm Tư Thần mắc cỡ làm cái đầu nhanh chạm ngực luôn.

Mềm nhẹ đặt hắn lên giường, Hoàng Tổ Yên luôn luôn không quên hỏi một câu: “Chuẩn bị xong chưa?”

Ngượng ngùng nói không ra lời, chỉ là hơi gật gật đầu.

Một đêm mưa xuân ôn trạch tất nhiên là không cần phải nói...

Sáng sớm, Nghênh Thần cung...

Cúi đầu in lên môi Lâm Tư Thần một nụ hôn, Hoàng Tổ Yên mặc quần áo tử tế, đi tới phía trước cửa sổ, hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, mắt sắc nhìn thấy trong viện một gốc cây đối diện cửa sổ trên cây có chút dấu vết... Cau chặt mày, Hoàng Tổ Yên trầm mặc nửa ngày, cuối cùng không xác định lắc lắc đầu. Có thể là do thần kinh của mình quá căng thẳng!

Bên ngoài điện, dùng chút điểm tâm sáng, liền bắt đầu tảo triều sớm.

Chính sự điện...

“Vi thần có việc bẩm báo.” Lại bộ thượng thư Lương Hình ra khỏi hàng đưa lên một phần tấu chương.

Tiếp nhận tấu chương, Hoàng Tổ Yên nhìn thấy bên trong viết về chuyện trong thời gian đó của Giang Vân hơi sững sốt một chút, mình cũng sắp quên luôn chuyện này rồi, nếu không phải Lương Hình nhắc tới, sợ rằng nàng thật đúng là sẽ quên có một người tên Giang Vân này a!

“Lương ái khanh ý là...”

“Vi thần trình tội chứng Giang Vân cấu kết với Yên quốc, tấu chương kẻ trên có toàn bộ chứng cứ buộc tội ả ta bán nước, thỉnh nữ hoàng định đoạt.”

Nhìn cái tên Tiểu Triệt trên tấu chương, Hoàng Tổ Yên trong lòng đối với Dương đại nhân này khá là thương thức, lần trước tấu chương là lên trình lên, chứng cứ không đầy đủ, cho nên nàng kêu Mị đi thăm dò, về sau bởi vì tra được vị Giang tuân phủ thật lâu không có liên lạc với Yên quốc nên thôi, dù sao quan trường hủ bại là vấn đề từ xưa đến nay không thể nào tiêu trừ hết được. Không ngờ lúc này ả lại cấu kết với Yên quốc, hơn nữa đã vượt ra khỏi trình độ mà trong lòng Hoàng Tổ Yên có thể dễ dàng tha thứ.

“Vậy Lương ái khanh cho rằng chuyện này nên xử trí như thế nào?” Mặc dù thanh âm Hoàng Tổ Yên vẫn nhàn nhạt nghe không ra tình tự, nhưng đám người ở đây đều đã thành tinh rồi, lập tức thì biết nữ hoàng mất hứng, sôi nổi cúi đầu làm bộ không biết.

“Vi thần cho là nên lập tức bắt Giang Vân lại, chiến tranh đang vào đúng thời điểm mấu chốt, ở hậu phương không thể xảy ra vấn đề.”

“Ừ. Không nên đá thảo kinh xà, nhanh đem Giang Vân tước nã quy án, còn nữa, tuyên Dương Tiểu Triệt vào kinh gặp trẫm.”

“Vi thần tuân chỉ.”

“Bệ hạ, chuyện Yên quốc...” Tể tướng suy nghĩ một hồi, nói: “Yên quốc cùng Băng Ảnh cũng không giáp biên giới, họ cũng không dám ngang nhiên chống đối chúng ta, thứ phải phòng chính là ‘Đâm sau lưng’.”

“Àn.” Tán thành gật gật đầu, Hoàng Tổ Yên đột nhiên nhớ tới sáng sớm hôm nay nhìn thấy... Nếu như trong hoàng cung cũng có thứ “Đâm sau lưng” này, vậy phòng thể nào đây?

“... Bệ hạ?” Binh bộ thượng thư Thư Lương đứng ra báo cáo về việc chiến sự, ngày hôm trước nàng mới từ biên cảnh trở về, lại phát hiện nữ hoàng hình như... thất thần?

“Àn?” Hừ lạnh một tiếng, cắt ngang Thư Lương đang phát ngôn, làm nữ hoàng thất thần một chút không được sao?

“Ách! Bệ hạ, mấy ngày nay tình huống chính là như vậy. Thỉnh bệ hạ định đoạt!” Vội cúi thấp đầu, ánh mắt bệ hạ quá có áp lực.

“Vẫn là như vậy a!” Dường như lắm bầm, Hoàng Tổ Yên nhìn chằm chằm tấu chương Thư Lương trình lên, cảm giác có một số việc gần đây hình như “Vừa mới” cùng nhau phát sinh, tựa như... một cục diện rất lớn, đã bày sẵn hết thảy!

“Bệ hạ, không bằng...” Thư Lương đột nhiên ngừng đầu nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Không được!” Lắc lắc đầu, “Trẫm biết người muốn nói gì, có phải người muốn đề nghị chúng ta chủ động xuất kích?”

“Đúng vậy, bệ hạ, cứ kéo dài mãi, binh sĩ sẽ chịu không nổi.” Nàng mới từ biên cảnh trở về, tất nhiên là biết một ít binh sĩ đã bắt đầu oán trách, chỉ bởi vì Lý tướng quân trị quân rất nghiêm mới không xảy ra chuyện gì.

Cảm giác của binh lính nàng hiểu chứ, thử hỏi, trong một tháng đuổi theo một đám quân chỉ biết trốn ở biên cảnh lòng vòng, không người nào chịu được thời gian lâu như vậy, hơn nữa còn phải thời thời khắc khắc đề phòng các loại âm mưu có khả năng xảy ra, hai chuyện ở cùng một chỗ xác thực là chịu không nổi. Hoàng Tổ Yên lần đầu tiên có cảm giác mình bị đùa bỡn xoay vòng, “Thư ái khanh, các người hãy tận lực nghĩ biện pháp trấn an quân lính, việc này rất nhanh sẽ có kết quả.” Hơi hít mắt, Hoàng Tổ Yên ngữ khí khẳng định làm cho Thư Lương an tâm không ít.

“Vi thần tuân chỉ.”

Ngự hoa viên...

Tuy nói đã đến mùa thu, nhưng ngự hoa viên vẫn có nhiều hoa cảnh tượng như gấm. Đi bộ giữa đường, thường thức các loại hoa nhi kiều điểm nở rộ, Hoàng Tổ Yên bộ dáng nhàn nhã làm cho Hoàng Lan Chanh bên cạnh cảm thấy rất kỳ quái, gần đây không phải vẫn thấy nàng vội vã cùng sao?

Sao đột nhiên lại có hưng trí ngắm hoa?

“Hoàng muội, sự tình có chuyển biến?”

“Có một chút.” Vẫn là một bộ dáng không để ý, Hoàng Tổ Yên đi tới đình nghỉ mát ngồi xuống, làm như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nhìn về phía Hoàng Lan Chanh: “Hoàng tỷ vì sao đến bây giờ vẫn không chịu lên triều?”

Thần sắc tối sầm lại, lập tức làm bộ không có việc gì mà cười nói: “Như ta vậy, không phải tốt hơn sao? Có chi phải làm cho sự việc thêm rắc rối!”

“Hoàng tỷ, người kỳ thực không cần quá chú ý những chuyện đó, ta tin trên đời này ngoài ta và tể tướng thì không ai biết chuyện này!” Nhàn nhạt như sương mây, Hoàng Tổ Yên thực sự kỳ quái nàng tại sao phải cố chấp cái thân phận kia, không phải sớm thành chuyện đã qua rồi sao?

Đối với ánh mắt nghi hoặc của Hoàng Tổ Yên, Hoàng Lan Chanh cũng chỉ cười khổ một tiếng, không giải thích gì thêm.

“Quên đi, tùy người! Nếu như cho ta chọn lựa, ta cũng sẽ chọn lên triều.” Nhún vai, Hoàng Tổ Yên vô tình nói.

“Hoàng muội hôm nay thế nào lại nhàn nhã như vậy?” Vẫn thấy kỳ quái mấy ngày gần đây Hoàng Tổ Yên vội đến không thấy trời trăng gì vì sao hôm nay tâm tình tốt vậy.

“Hoàng tỷ có phải cảm thấy ta dường như nắm chắc được thắng lợi hay không?”

“Àn. Chẳng lẽ không đúng sao?” Đã có thể nhàn nhã mà ngắm hoa trong này, không phải biểu thị tình huống đã được khống chế sao.

“Không phải.” Dành cho một đáp án khẳng định, Hoàng Tổ Yên cũng không nói thêm gì nữa, tiểu ý trong đôi mắt cũng dần dần thối lui, không phải nàng nắm chắc thắng lợi, mà là nàng bây giờ vẫn chưa làm gì cả!

Chỉ là chờ, chờ một việc sắp phát sinh, mồi nôi từng đầu mối lại...

Hai người cứ như vậy lặng lẽ ngồi, trầm mặc, từng người tự hỏi. Một trận gió lạnh thổi qua, làm cho Hoàng Lan Chanh đánh cái rùng mình, quay đầu nhìn nữ hoàng thờ ơ, sự khác thường trong lòng trời dậy, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì sợ rằng không ai biết đi! Một người như vậy cư nhiên cũng có chuyện không thể tránh được, nàng đang lo lắng rất nhiều, lại hết sức tò mò chủ mưu của những sự việc liên tiếp xảy ra!

Đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía bên phải, bên miệng Hoàng Tổ Yên dần dần câu lên một tia cười lạnh, nguyên lai trong cung thật sự có người “Đám sau lưng” a! Bất quá, người cho là người trốn được sao? Hơi híp mắt, Hoàng Tổ Yên đứng dậy, “Hoàng tỷ, người về tẩm cung trước đi! Ta còn có một số việc cần làm.”

“Nga, được.” Nhìn thân ảnh Hoàng Tổ Yên rất nhanh biến mất ở trước mắt, Hoàng Lan Chanh nhú nhú mày, nàng mới vừa rồi là không phải phát hiện cái gì chứ?

Nhàn nhàn theo sát thân ảnh màu xám kia, nàng vừa cùng Hoàng Lan Chanh nói chuyện đã chú ý tới có người ẩn nấp trên thân cây ở cách các nàng một khoảng, hơn nữa hình như ẩn nấp rất kỹ, liền cố ý trầm mặc xuống, tập trung tinh lực đem một tia linh lực rót vào trong cơ thể người kia, sau đó sẽ phát ra một điểm kinh khí đánh hướng người trên cây, bức người đó không đi không được, chờ khi người đó vừa đi, nàng liền dựa vào sự cảm ứng linh lực để theo sau.

Chậm rãi đi, Hoàng Tổ Yên cảm giác được nàng tựa hồ đang đi vòng vào trong hoàng cung, là sợ bị theo dõi đi! Ai biết được, nàng không muốn theo dõi phía sau! Trờ lại tẩm cung dùng một chút điểm tâm, nhận thấy được người nọ tựa hồ không hề đi vòng vèo, mà là bay ra ngoài hoàng cung, nàng mới thay đổi thường phục đi ra ngoài.

Ngoài kinh thành cách đó không xa có một rừng cây, vốn là sẽ đi qua trảng săn bắn hoàng gia, nhưng bởi vì nữ hoàng tiền nhiệm, cũng chính là mẫu hoàng Hoàng Tổ Yên, không thích săn bắn, mới để cho nó hoang phế, hiện tại biến thành nơi các loại động vật tụ cư, có vài bách tính cũng thường đi vào chuẩn bị món ăn thôn quê, nhưng bởi vì dù sao cũng là trảng săn bắn hoàng gia, cho dù hoang phế, cũng không thể thâm nhập quá sâu, vì thế ở đây vết chân rất thưa thớt.

Hoàng Tổ Yên lúc truy đến nơi đây, cũng không khỏi cảm khái một chút, dùng chỗ này làm “Căn cứ” là một chọn lựa rất đúng. Nếu như ở trong thành, nàng tuyệt đối có thể tra ra.

Theo vào, bởi vì dùng linh lực ẩn thân, chỉ cần không phải là người tu chân, thì không phát hiện được. Người nọ nhìn phía sau, xác định không có người theo dõi, mới xoay người vào rừng cây.

Vẫn theo người nọ quẹo trái quẹo phải ở trong rừng cây khúc chiết, Hoàng Tổ Yên tinh tế quan sát đến hoàn cảnh chung quanh, mặc dù đối với bản lĩnh của mình rất có tự tin, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Dường như sắp đến nơi, người nọ đột nhiên gia tốc đi về phía trước. Hoàng Tổ Yên cũng tăng tốc theo sau.

Sau một hồi, đột nhiên có loại cảm giác nguy cơ, dừng bước lại, tập trung tinh thần cảm ứng. Bỗng nhiên vung tay lên, một cây phi kim đâm tiến giữa cành cây bên cạnh, từ phía trên truyền đến một tiếng kêu đau đớn, sau đó một bóng người thẳng tắp rơi xuống.

Chăm chú cau mày, trực tiếp hiện thân, không có thời gian tự hỏi vì sao bọn họ có thể phát hiện nàng, Hoàng Tổ Yên lần thứ hai dùng linh lực đối phó với địch nhân (lần đầu tiên là đối phó người tu ma!)

Dưới sự trợ giúp của linh lực, rất nhanh, người trên những cây xung quanh đều bị nàng đánh rơi xuống, thế nhưng nàng một chút cũng không lưu tình, trên phi châm kia có thoa độc dược do Uyên Tuy đặc biệt chế ra, những người đó chắc chắn không sống nổi.

Lạnh lùng đi tới trước mặt một người, “Chủ tử của các người là ai?”

Người nọ rõ ràng toàn thân đau đến mồ hôi ướt đầm y phục, nhưng vẫn cắn chặt miệng, không chịu nói.

Nhú mày, nhìn chung quanh một chút, người bị nàng rút linh lực vào thân thể cũng ở trong đó, “Mục đích của các người là gì?”

“Giết người.” Không có một chút do dự trả lời, làm cho Hoàng Tổ Yên cảm thấy hứng thú.

“Giết ta?” Nàng mới đăng cơ không lâu, tự hỏi không làm việc gì có lỗi với ai, duy nhất một lần chính là xử tử một ít quan viên liên quan cùng tạo phản với hoàng tử, chẳng lẽ là...

“Tại sao muốn giết ta?” Ngự khí lãnh đạm, dường như người họ muốn giết không phải nàng, không thêm quan tâm.

“Giết... nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc cần... cần lý do sao?” Người áo xám đã sắp không thở được băng lãnh đáp, nói xong liền nghiêng đầu, tắt thở.

“Giết nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc a...” Khóe miệng cong lên một độ cung hứng thú, Hoàng Tổ Yên cuối cùng nhìn chung quanh rừng cây một chút, hình như những người này chỉ là dùng để cản nàng lại! Để cho chủ mưu đi sao? Đương nhiên, nếu như có thể giết ta thì càng vui!

Thu linh lực, thuận tiện cũng thu phi châm lại, những phi châm này không giống tú hoa châm bình thường, mà là dùng vật liệu đặc thù chế thành, có thể rút linh lực dùng, vì thế cũng dễ thu hồi, nàng đương nhiên muốn thu trở về.

Xoay người ly khai rừng cây, mặc dù biết có người muốn giết nàng, nhưng trong lòng của nàng lại dễ chịu hơn, chỉ ít cũng biết được mục đích không phải sao? Luôn luôn ở vào vị trí bị động, làm cho nàng không thể thoải mái nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thân thể

Editor: Dạ Thiên Băng

Beta: Sally

Ngự thư phòng...

Mồ hôi lạnh không ngừng rơi từ trán xuống, thế nhưng không ai dám lau đi, các đại thần mỗi người đều cúi đầu, tránh tầm mắt nhìn thấu người của nữ hoàng.

“Thế nào? Ở trong hoàng cung có gian tề, các người một người cũng nói không nên lời. Vậy có phải trăm ngày nào đó bị người ta giết, các người cũng sẽ không biết?” Tiếng nói lạnh như băng, các đại thần đều sợ hãi, quỳ xuống.

“Chúng thần tội đáng chết vạn lần...”

“Hừ! Chỉ biết nhận tội, chẳng lẽ không ai có biện pháp giải quyết?” Mắt lạnh lùng quét tất cả, cuối cùng ánh mắt dừng trên người tể tướng.

Cảm giác được ánh mắt của nữ hoàng rơi trên người mình, tể tướng không khỏi cười khổ, nàng cũng không có biện pháp a! Đối phương ẩn giấu sâu như vậy, hơn nữa sợ rằng giấu trong hoàng cung cũng không phải một ngày hai ngày, việc này nàng biết tra từ đâu a? Thế nhưng nữ hoàng hỏi vẫn không thể không trả lời.

“Hồi bệ hạ, vi thần thấy gian tề này rất có thể là người bên cạnh người, bởi vì nàng (hắn) giống như biết thói quen của bệ hạ.”

Trầm mặt, Hoàng Tổ Yên vô ý vờ về nguyên giới, con người hiện lên một tia phức tạp, “Đúng như lời tể tướng, xác thực rất có thể là người bên cạnh tể tướng.”

Lặng lẽ lấy tay lau mồ hôi lạnh, tẻ tướng nhìn binh bộ thượng thư Thư Lương với ánh mắt như có ý ‘ngươi cũng nên nói gì đi’!

Thư Lương trầm ngâm một chút, “Trong lòng bệ hạ có ý nghĩ gì rồi phải không?”

Trầm mặc, Hoàng Tổ Yên nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới nhàn nhạt nói một câu: “Các ngươi đi xuống trước đi!”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, đồng thời khom mình hành lễ, lui ra ngoài.

Chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng nhìn chăm chăm nguyên giới đến ngây người, đúng vậy, trong lòng nàng đã có suy nghĩ, chuyện lần này, mặc dù cuối cùng vẫn không biết chủ mưu, nhưng lại làm cho nàng tìm được một ít đầu mối, xuất ra linh lực ẩn giấu thân mình, thì tuyệt đối không có khả năng bị người khác phát hiện, cho dù người đó có võ công cao tới đâu cũng không có khả năng, như vậy cũng chỉ có...

“Hoàng muội...”

Hoi giạt mình, Hoàng Tổ Yên sửa sang lại một chút, mới lên tiếng: “Hoàng tỷ vào đi!”

Hoàng Lan Chanh đi đến trước mặt Hoàng Tổ Yên, nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, mới yếu ớt nói: “Tại sao muốn dùng mình làm mồi?”

“Bởi vì mục tiêu của các nàng là ta!” Nhàn nhạt trả lời, Hoàng Tổ Yên hơi nhắm mắt lại.

“Ngươi từ khi bắt đầu đã biết rồi sao?”

Mờ mắt, không nói lời nào. Trong lúc nhất thời hai người giống như cũng không biết nên nói cái gì, trong phòng rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên mới thở dài, “Hoàng tỷ biết lịch sử Hoàng Nguyệt quốc không?”

Kinh ngạc nhìn nàng một cái, Hoàng Lan Chanh tìm ghế ngồi xuống, “Biết đại khái.”

“Biết một trăm năm trước Hoàng Nguyệt quốc ra sao không?” Tiếng nói trở nên có chút mờ ảo, nàng không cảm thấy hứng thú với cái gọi là lịch sử này, lịch sử là người thắng viết, trong đó có chút sự việc nhất định bị giấu giếm. Nhưng làm nữ hoàng lại không thể không biết những điều này, cũng là sau khi tìm hiểu mới biết, mới để cho nàng bí mật mới này. Đúng vậy, không có một quốc gia nào phát triển mà không trải ngập huyết tinh, muốn so sánh với các quốc gia khác, có thể nói Hoàng Nguyệt quốc đã tốt hơn rất nhiều.

“Ta có thể không biết sao?” Cười khò một tiếng, tổ tông nàng muốn có một vài ranh giới mà trả giá bao nhiêu, trong lòng nàng đều biết rõ.

“Hoàng tỷ...” Không biết nên nói gì để an ủi nàng, Hoàng Tổ Yên chỉ có trầm mặc.

“Ngươi không cần để ý, dù sao sự việc đã đều đã qua, không phải sao?” Ngược lại Hoàng Lan Chanh nói rất nhẹ nhàng. “Đúng rồi, ngươi nói những thứ này là...”

“A, chỉ là muốn nói, làm nữ hoàng một đại quốc, có vài ‘Cửu nhân’ cũng là bình thường!” Thiếu chút nữa quên ước nguyện ban đầu của mình, Hoàng Tổ Yên nghe thấy Hoàng Lan Chanh nhắc nhở mới tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Ý của ngươi là nói, việc này trước đây đều là do những người bị diệt quốc làm ra.” Kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

“Ừ, có thể nói như vậy!” Nghĩ nghĩ, Hoàng Tổ Yên đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn phương xa nơi nào đó, “Chỉ có khả năng này thôi, không phải sao?”

“Vậy ngươi định làm như thế nào?”

“Tạm thời vẫn không thể làm gì, từ từ nhìn thôi!” Mặc dù phạm vi chủ mưu đã rút nhỏ, nhưng còn rất nhiều chỗ nàng chưa biết rõ, bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hoàng Lan Chanh gật gù đầu, “Chuyện gần đây rất nhiều, hoàng muội nhớ chú ý nhiều hơn!”

“Ừ.” Quay đầu lại mỉm cười, trong lòng Hoàng Tổ Yên có một cỗ ám áp truyền ra.

“Vậy ta về tắm cung trước!” Hoàng Lan Chanh đứng lên, làm lễ, xoay người đi ra ngoài.

Sắc trời tối dần, Hoàng Tổ Yên cứ lẳng lặng ngồi trong phòng như vậy. Nếu chỉ vì báo thù, nàng cũng không phải quá lo lắng, thế nhưng kinh ngạc là nàng (hắn), còn có thể tìm ra vị trí của nàng! Từ nguyên giới lấy ra một nhẫn bạch ngọc, con ngươi thần sắc phức tạp càng sâu.

Lúc này, một tiếng nói lạnh lùng đột ngột vang lên: “Có thể làm cho nữ hoàng bệ hạ đau đầu như thế, người nọ thật đúng là lợi hại!”

“Tà Độc, ta gọi ngươi đến cũng không phải để cho ngươi châm chọc ta.” Con ngươi hiện lên ánh sáng lạnh, Hoàng Tổ Yên cũng không xoay người sang chỗ khác, chỉ là ngữ khí so với bình thường càng lạnh hơn.

“Hừ! Thì sao?! Khó có được người chịu để ta đi ra, đắc tội người, cùng lắm thì trở về!” Tiếng nói băng lãnh vẫn vang lên, nhưng cẩn thận nghe có thể cảm thấy ra trong đó có một tia phần hận.

Bỗng nhiên xoay người, Hoàng Tố Yên thân hình khẽ động, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tà Độc, tay nắm lấy cổ tay phải của nàng, con người ánh sáng càng ngày càng lạnh: “Người đừng cho là ta không dám giết người!”

Hoảng sợ nhìn nữ hoàng bí hiểm trước mắt, Tà Độc quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, nữ hoàng vừa cách nàng ít nhất mười thước, lại trong chớp mắt đến trước mặt mình, công lực bậc này quả thực... Không phải người có thể đạt tới!

“Thế nào? Sợ?” Thả tay Tà Độc ra, Hoàng Tố Yên sửa sang lại quần áo có một chút lộn xộn, mặt không thay đổi đi đến trước bàn đọc sách ngồi xuống.

“Nữ hoàng gọi... Gọi ta đến có chuyện gì không?” Tận lực ngăn chặn nội tâm run rẩy, đây là lần đầu tiên nữ hoàng lộ sát ý với nàng, nàng vẫn cho là dựa vào “Liên hệ” của nàng và Uyển Tuy, nữ hoàng chắc chắn sẽ không giết nàng. Nhưng nàng hình như đã quên người trước mặt thực lực cường đại, có thể nàng đã không có biện pháp thương tổn đến Uyển Tuy?... Nghĩ tới đây, trong mắt sợ hãi càng sâu...

Không có người không sợ chết, nhìn thấy dáng vẻ của Tà Độc, con người Hoàng Tố Yên ánh sáng lạnh dần tiêu tan, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh băng lãnh, “Tộc nhân của người đã xuất hiện.”

Dù sao bản thân chính là một người tâm ngoan độc ác, Tà Độc rất nhanh bình phục sợ hãi trong lòng, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng như trước, “Tộc nhân? Ta đã sớm chỉ còn một mình, tộc nhân là gì?”

Thẳng tắp nhìn vào ánh mắt Tà Độc, xác định ngoại trừ lạnh lùng ra thì không nhìn thấy tâm tư gì, Hoàng Tố Yên mới tiếp tục nói: “Nếu như vậy, phái người đi Băng Ảnh quốc điều tra những người đó hẳn là không có vấn đề gì?”

“Người nào?” Sắc mặt hơi có chút biến hóa, nhưng còn chưa chờ Hoàng Tố Yên thấy rõ, liền trở lại bình thường.

“Âm giáo! Cũng giống như người, một đám người am hiểu sử dụng cổ độc.”

Trên mặt thần sắc khó phân biệt, Tà Độc yên lặng nhìn chằm chằm vẻ mặt đậm mạc của nữ hoàng: “Người không sợ ta trốn sao?”

“Người trốn không thoát, ban đầu người đối với Uyển Tuy ra sao, hiện tại ta một lần nữa dùng trên người người mà thôi.” Lạnh lùng liếc Tà Độc một cái, Hoàng Tố Yên trả lời khẳng định. Vừa rồi nắm tay Tà Độc, nàng đã đem một tia linh lực bao lấy cổ độc được rót vào tâm mạch ở giữa của nàng, một khi phát hiện nàng phản bội, linh lực sẽ lập tức tiêu tan, độc được kia cũng sẽ trong nháy mắt lan tràn toàn thân, đến lúc đó có Đại La Kim Tiên cũng cứu không được nàng.

Ý thức được gì đó, tay trái Tà Độc vô tình nắm lấy cổ tay phải, “Ta biết.”

“Ừ, đi đi!”

Nhìn phương hướng Tà Độc rời đi một lúc, Hoàng Tố Yên mới nhàn nhạt xoay người nhìn về phía nơi nào đó ở thư phòng, “Ra đi!”

“Ha ha ha, không hổ là tiểu thư! Bị phát hiện.” Trong không khí một trận dao động, Hạ Vân, Lãnh Nhan và Uyển Tuy thân hình dần dần hiện ra.

“Vật này là ta cho các người, ta tất nhiên sẽ biết.” Buồn cười nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Hạ Vân, không lâu trước đây làm được linh khí ẩn thân nhưng thật ra là để Hạ Vân dùng thăm dò mình. Xoay người nhìn Uyển Tuy một thân hàn khí, chính xác mà nói, Uyển Tuy xem như là đồ đệ của Tà Độc, nhưng tình hình hiện tại thì khác. Còn nhớ tình cảnh năm đó nàng cứu Uyển Tuy, khi đó trên người Uyển Tuy không có chỗ nào có một làn da hoàn chỉnh. Trong cơ thể có hơn mười loại độc tố ẩn núp, mà việc nàng có trái tim băng giá chính là, thân thể của Uyển Tuy phát hiện một huyết cô hút máu mà sống. Theo Uyển Tuy dứt quãng kể hết mọi chuyện, nàng biết Tà Độc, lấy thân thể đồ đệ của mình dưỡng cô là một nữ tử độc ác, thế là nàng liền đi Uyển cốc (chỗ Tà Độc lánh đời) bắt Tà Độc, vốn là muốn giết nàng, thế nhưng phát hiện trên người Uyển Tuy chỉ là tử cô, mà mẫu cô lại ở trên người Tà Độc, lúc này chỉ có thể giam cầm nàng ta. Mà năm ấy Uyển Tuy mười bốn tuổi, Hoàng Tố Yên mười tuổi.

“Uyển Tuy, muốn giết nàng sao?” Biết mấy ngày trước tử cô kia được Uyển Tuy dùng huyết liên giết chết, trong lòng Hoàng Tố Yên một tia cổ kị cũng không còn.

“Không cần.” Mặc dù có hận ý, nhưng đã không còn mãnh liệt như vậy. Kỳ thực Uyển Tuy còn có chút cảm kích với Tà Độc, nếu không phải là nàng, mình cũng không có khả năng gặp gỡ tiểu thư.

“Tiểu Uyển rất rộng lượng! Nếu là ta, đã sớm đem nàng chặt làm tám khúc!” Hạ Vân tùy tiện vỗ vỗ vai Uyển Tuy, cảm khái nói.

Liếc nàng một cái, Uyển Tuy không để ý đến nàng.

“Tiểu thư lần này bảo chúng ta đến là có việc gì?” Lãnh Nhan đột nhiên lên tiếng hỏi mục đích chủ yếu của hôm nay.

“Ừ, gọi các người đến là muốn phân nhiệm vụ cho các người, chuyện lần này có khả năng có chút phức tạp, Uyển Tuy người mang những người này đi Băng Ảnh đi!” Trầm ngâm một chút, Hoàng Tố Yên vẫn quyết định muốn Uyển Tuy đi xem, không phải không tin Tà Độc, mà là chuyện ở Băng Ảnh dựa vào một mình Tà Độc sợ rằng không thể ứng phó, trừ phi nàng ta lấy một thân phận khác của mình, thế nhưng nàng ta sẽ làm sao?!

“Dạ.” Không hỏi nguyên nhân, Uyển Tuy rất cung kính tiếp nhận lệnh.

“Lãnh Nhan, ngươi thì đi giúp Ma cung đi!” Quay đầu nói với Lãnh Nhan.

“Ma cung? Tiểu thư, ta đi!” Hạ Vân hưng phấn nhảy dựng lên, hai mắt tỏa sáng.

“Ngươi không được!” Liếc nàng một cái, lắc lắc đầu.

“Vì sao? Dù sao Ma cung cung chủ đã bị tiểu thư ‘Quyền dưỡng’ (bao nuôi) không phải sao? Hiện tại Ma cung một đám tranh quyền đoạt lợi, năm bè bảy mảng, ta vì sao không được...” Còn muốn tiếp tục nói, lại bị một quyền thư ném đến trước mặt cắt ngang lời muốn nói.

“Quyền dưỡng? Hạ Vân, ngươi nói chuyện tầm bậy nữa, trăm sẽ để ngươi ném thử ‘Khát máu’.” Hoàng Tố Yên tàn bạo nhìn chăm chăm miệng thú của Hạ Vân. Bên cạnh Uyên Tuy tay khẽ nhúc nhích, giống như đã chuẩn bị tốt đề trả ‘Khát máu’ ra.

“Khát máu?” Khóe miệng co quắp, Hạ Vân vội cách Uyên Tuy rất xa, đáng thương nhìn Hoàng Tố Yên, “Tiểu thư ngươi thật ác độc!”

“Hừ! Sau này quản cho tốt cái miệng của ngươi.” Hoàng Tố Yên hừ lạnh một tiếng, không nhìn nàng, “Lãnh Nhan, ngươi mang những người này đi đi! Mặc dù hiện tại thực lực Ma cung cũng không có gì, nhưng vẫn phải chú ý.”

“Dạ.”

“Tiểu thư, vậy còn ta?” Tiếng nói nhỏ từ một góc truyền ra, liếc nàng một cái, Hoàng Tố Yên nhàn nhạt nói: “Ngươi thì ở bên cạnh ta, chỗ nào cũng đừng đi!” làm cho Hạ Vân cả người u oán ngồi trên ghế thờ dài.

Mỉm cười nhìn Hạ Vân ở nơi đó hồi hận, Hoàng Tố Yên phát hiện mỗi lần đùa Hạ Vân như vậy, lòng nàng sẽ tốt lên không ít.

“Các ngươi đều đi xuống trước đi!”

“Dạ.”

Hoàng Tố Yên ở tại Ngự thư phòng một chút mới đứng dậy đi ra khỏi phòng. Ngoài cửa tiểu thị vội lên tiếng, “Bệ hạ, muốn truyền bữa tối sao?”

Sửng sốt một chút, nếu không phải vì thói quen, nàng sớm cũng không cần ăn uống, cho nên đối với dùng bữa nhớ thì dùng, bữa trưa đã bỏ lỡ, bữa tối vẫn nên ăn chút vậy!

Suy nghĩ một chút, Hoàng Tố Yên gật gật đầu, “Dọn đến Tuyên Lăng cung đi!” Đáp ứng hôm khác sẽ đi tìm Lăng Y Hiên, làm nữ hoàng không nên nuốt lời đã nói.

“Trẫm đi đây một chút, nói với Lăng phi, trẫm một lúc nữa sẽ qua.” Nói xong không đợi kia tiểu thị trả lời, liền đi.

“Dạ...” Chưa nói xong đã không thấy bóng dáng của nữ hoàng.

Ngự hoa viên...

Yên lặng đứng trong bụi hoa, nhìn một mảnh nhiều loại hoa, giống như vẫn đang còn mùa xuân, nhưng đảo mắt đã đến mùa thu. Lá cây đã rụng hoàn toàn, lại bị một trận gió mát thổi bay, bay lượn trên không trung, vòng đi vòng lại, dường như không biết mệt mỏi. Thế nhưng, lòng người lại không bình yên được như vậy tâm. Con người Ngao Ngôn hiện lên một tia ưu thương chỉ dám bộc lộ khi không có người.

Tiến cung đã ba tháng, vừa mới bắt đầu thì rất tốt, cảm giác cũng như thay đổi chỗ ở cũng là cuộc sống hoàng cung khô khan chán nản mà thôi, thế nhưng sau sự việc ở Ngao Thiên, tim của hắn không bao giờ có thể giữ vững bình tĩnh nữa. Nữ hoàng...

Tuyệt mỹ lại vừa là nữ tử thần bí khó lường, không biết lúc nào đã ở trong tim của hắn để lại ấn ký, đợi khi hắn phát hiện, ấn ký kia đã quá sâu chính hắn cũng không có biện pháp xóa bỏ...

“Ngọc giai sinh bạch lộ,

Dạ lâu xâm la miết.

Lại hạ thủy tình liêm,

Linh lung vọng thu nguyệt.”

“Ngôn phi, đây là đang oán trẫm sao?” Một tiếng nói lạnh lạnh vang lên, Ngao Ngôn sợ đến mức vội vàng xoay người nhìn sang, “Bệ hạ...”

“Ngôn phi, đây là đang oán trẫm sao?” Thẳng tắp nhìn hắn, Hoàng Tố Yên chậm rãi đi đến bên người Ngao Ngôn.

“Thần thiếp...” Một cổ ủy khuất xông lên đầu, Ngao Ngôn có chút nghẹn ngào không nói ra lời. Nhưng lại sợ nữ hoàng hiểu lầm cái gì, vội vội vàng vàng muốn quỳ xuống giải thích.

Một phen đỡ lấy thân thể Ngao Ngôn, Hoàng Tổ Yên ôm hấn vào trong lòng, thờ dài nói: “Trẫm biết, mấy ngày nay bỏ quên ngươi, xin lỗi.”

Ngao Ngôn vốn còn muốn giải thích, nghe thấy Hoàng Tổ Yên nói, sừng sốt một chút, trong mắt nước mắt bắt đầu chùng chát, nhào vào trong ngực nàng khóc, “Ô ô...”

Vỗ nhẹ bờ vai của hấn, Hoàng Tổ Yên trầm mặc đang nhìn bầu trời. Bản thân vô tâm, lại rước lấy nợ tình, nàng rốt cuộc nên làm như thế nào? Đột nhiên mắt sắc nhìn thấy một bóng đen xa xa xuất hiện, con ngươi hiện lên một tia sáng lạnh, vẫn không nhận được sao?

“Ngôn nhi, trẫm cũng không phải cố ý bỏ qua ngươi, chỉ là gần đây hơi bận rộn...”

Đột nhiên cảm giác mình vừa nói như thế có chút giống con người, lập tức ngậm miệng lại, trong lòng có chút ảo não.

“Thần thiếp biết.” Yên lặng lau nước mắt, Ngao Ngôn ngẩng đầu mỉm cười nói, có thể được nữ hoàng ôn nhu đối đãi như thế, trong lòng khổ sở của hấn đã phai nhạt không ít, hấn cũng là một phi tử hậu cung, hấn biết nữ hoàng không có khả năng làm tốt mọi thứ, chỉ cần biết rằng trong lòng nữ hoàng có vị trí của mình, hấn cũng đã rất thỏa mãn.

Nhìn nam tử như vậy, nàng còn có thể nói gì đây? Chỉ là cánh tay ôm chặt hơn chút nữa, không khỏi ưng thuận hứa hẹn: “Ngày mai trẫm đi chỗ ngươi, bồi cùng ngươi.”

“Dạ.” Trong nháy mắt trên mặt đã đỏ ửng, Ngao Ngôn tựa vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, nhỏ giọng trả lời. Hấn đã không còn cầu gì nữa.

Tuyên Lăng cung...

Đem Ngao Ngôn về tẩm cung, Hoàng Tổ Yên mới đi đến Tuyên Lăng cung, nàng cũng không quên ở đây còn có người đang chờ nàng dùng bữa!

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ ——” Lăng Hiến hiển nhiên trải qua trang điểm tỉ mỉ, vốn đã xinh đẹp động lòng người, hấn trang điểm một chút càng mê người.

“Ừ, đứng lên đi!” Mỉm cười nâng hấn dậy, mặc dù bình thường nghe thấy hấn bốc đồng lên thảo luận, nhưng Hoàng Tổ Yên đối với hấn cũng không có ác cảm gì, từ nhỏ đã là hoàng tử được sủng ái của một quốc gia, tính tình có chút bốc đồng cũng là bình thường.

Kéo tay hấn đi đến bên cạnh bàn ăn, trên bàn đã bày xong các món ngon tỏa ra hương vị nồng đậm, ngồi xuống tinh tế nếm, Lăng Y Hiến cũng thường thường gấp một ít thức ăn bỏ vào trong chén Hoàng Tổ Yên, hai người lại nhìn nhau cười, một bữa cơm vô cùng ấm áp.

“Gần đây bởi vì chiến tranh, trẫm luôn luôn quên rất nhiều chuyện, cũng không đến đây thăm ngươi, ái phi không trách trẫm chứ?” Dùng cơm xong, chờ người đem đồ ăn còn lại với chén đĩa lui xuống, Hoàng Tổ Yên kéo tay Lăng Y Hiến, nhìn hấn mỉm cười hỏi.

Kỳ thực trong lòng vẫn có chút buồn nữ hoàng, nhưng Lăng Y Hiến cũng không nói ra, không muốn nữ hoàng lưu lại ấn tượng là một ghen phụ, “Không có, chỉ là hi vọng bệ hạ sau này có thể đến Tuyên Lăng cung thăm thần thiếp nhiều hơn là tốt rồi.” Nhu thuận tựa đầu vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, Lăng Y Hiến hưởng thụ giờ khắc ấm áp này.

Ha ha! Thực sự là một vật nhỏ không che dấu được, nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia cũng có thể đeo cái bình rượu (chắc y nói là mỡ nhọn), con ngươi u oán cũng rõ ràng. Cúi đầu hôn hai cánh môi hồng hào kia, trần trọc triền miên...

Cảm giác ngọt ngào từ môi lan tràn đến toàn thân, Lăng Y Hiến say mê trong đó...

Sáng sớm ngày hôm sau...

Hồi tưởng lại sự nhiệt tình tối hôm qua của Lăng Y Hiến, thật đúng là làm nàng hoảng sợ, cảm giác hấn hình như có chút kinh nghiệm về việc này, nếu như không phải thân thể phản ứng vẫn rất mới lạ, nàng cũng hoài nghi hấn có phải từng có kinh nghiệm hay không. Về sau hỏi ra, mới biết mẫu hoàng hấn cư nhiên phái người chuyên môn đến dạy thuật khuê phòng, làm cho nàng không biết nói gì, mẩu thân như vậy thật đúng là... Rất dụng tâm a!

Quay đầu lại nhìn một chút, Lăng Y Hiến vẫn ngủ say như vậy, Hoàng Tổ Yên bắt đầu dĩ cười cười, đi ra ngoài.

Lên triều là việc làm mỗi ngày, ngấm lại cho dù dựa vào thân pháp của Tà Độc, hôm nay cũng không khả năng đến Băng Ảnh, vì thế trên chiến trường truyền đến những tin tức như trước, các đại thần cũng dần dần cảm thấy kích tình lúc ban đầu cũng không có, bị Hoàng Tổ Yên giũa cho một trận. Hạ triều, như thường lệ đi Ngự thư phòng, mới xem tấu chương không lâu thị người báo cáo tể tướng đại nhân cầu kiến.

“Tuyên nàng vào đi!” Buồng tấu chương vừa mới phê xong, Hoàng Tổ Yên lẳng lặng chờ tể tướng, lúc này đến cầu kiến, hấn là đồ giao cho nàng ngày hôm qua đã tra ra gì rồi!

“Vi thần khấu kiến nữ hoàng bệ hạ.” Đầu tiên là cung kính hành lễ, dáng vẻ tể tướng hơi có chút vội vã.

“Ừ, đứng lên đi! Có phát hiện gì sao?”

Đứng dậy, trên mặt tể tướng mang theo lo lắng, “Các nàng hấn là thuộc về một tổ chức rất nghiêm mật, các nàng mỗi người võ công đều rất cao cường, hơn nữa mỗi người trong cơ thể đều có cỗ trùng!”

Hơi nhủu mày, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nói: “Vậy thì như thế nào?”

“Bệ hạ, an nguy của ngài đang bị uy hiếp! Mặc dù vì thần không biết bản thân bệ hạ thực lực đến cảnh giới nào, thế nhưng đây cũng không phải thế lực đơn giản có thể ứng phó được!”

“Không sao.”

“Bệ hạ...”

“Không phải còn có hoàng tử sao?” Sắc mặt vẫn như trước, Hoàng Tổ Yên chỉ chỉ ghế tựa bên cạnh, ý bảo tể tướng ngồi xuống nói.

“Thế nhưng nàng không phải người hoàng tộc.”

“Tể tướng!” Nghiêm khắc trừng tể tướng một cái, Hoàng Tổ Yên thoáng lo lắng nhìn ra cửa một chút.

“Vi thần...” Ý thức được mình nói sai, tể tướng vội muốn bù đắp.

“Tể tướng đại nhân nói không sai, ta vốn không phải người của hoàng thất.” Hoàng Lan Chanh chậm rãi đi đến.

“Đây chẳng qua là đồn đại...” Hoàng Tổ Yên nhìn cặp mắt ưu thương của Hoàng Lan Chanh, muốn nói gì đó, thế nhưng bị Hoàng Lan Chanh cắt ngang.

“Bệ hạ, trong lòng rất rõ không phải sao?” Nhân nhạ trần thuật, trên mặt Hoàng Lan Chanh cũng không bị hoảng sợ khi sự thật được phơi bày, chỉ có nhân nhạ bất đắc dĩ.

“Ta... Đúng vậy, có lần ta trong lúc vô tình nghe thấy người cùng Văn phi nói chuyện mới biết.” Trước một ngày khi nàng đăng cơ, bởi vì tâm tình không tốt, tùy ý đi lại trong hoàng cung một chút, trong lúc vô tình đi tới Văn Uyển, vốn còn muốn đi tiếp, lại bị tiếng khóc bên trong hấp dẫn, liền đi đến, liền nghe thấy một việc làm cho nàng kinh ngạc: Nhà mẹ đẻ Văn phi vốn là quân nhân thế gia, một nhà nữ tử đều là đại tướng quân trên chiến trường, mà bởi vì quanh năm đóng ở biên cương, vì thế nhà cũng dọn đến thành thị biên cảnh, chuyện bất hạnh xảy ra, một lần trong chiến tranh, mẫu thân của Văn phi không bảo vệ được thành trì, chết trận sa trường, Văn phi bị binh lính địch quốc bắt đi, về sau thật vất vả mới trở về được, tiên hoàng trước niệm tình một nhà Văn phi vì quốc gia hi sinh, đem Văn phi gả cho tiên hoàng, hy vọng có thể để cho hậu nhân của đại tướng quân sống tốt, thế nhưng làm cho người ta nghĩ không ra chính là ngay khi Văn phi tiến cung trở thành phi tử, lại phát hiện đang có thai, cũng chính là Hoàng Lan Chanh hiện tại. Tam Hoàng tử, tiên hoàng vì mặt mũi của tiên hoàng trước đây nên che dấu việc này, cũng chỉ có tể tướng biết chuyện này, mà việc này cũng đã giấu giếm đến nay.

Hoàng Tổ Yên vẫn muốn Hoàng Lan Chanh không nên đề ý chuyện này, trong lòng kỳ thực đã coi Hoàng Lan Chanh là người thân cuối cùng trong hoàng cung này, vì thế không hi vọng nàng rơi vào cái bóng mờ kia...

“Hoàng tử...” Con người lo lắng rất rõ ràng.

Hoàng Lan Chanh nhìn nữ hoàng trước mặt, đột nhiên đại cười ra tiếng: “Ha ha ha! Hoàng muội, người không nên lo lắng cho ta, ta biết suy nghĩ của người, người tốt với ta, ta cái gì mà không bỏ xuống được!”

Một thời gian, Hoàng Lan Chanh gọi nàng là hoàng muội, nàng đã biết hoàng tử thật sự buông xuống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt Hoàng Tổ Yên cũng dần dần tươi cười.

Nhìn nữ hoàng như vậy, tể tướng thở dài, có một số việc đã không cần nói nữa...

“Nếu bệ hạ đã biết, vi thần cũng không có gì để nói, Văn tướng quân một nhà đúng là trung lương, bệ hạ vô luận quyết định gì, vi thần cũng sẽ không nói gì nữa!”

“Được rồi, người xem tể tướng và người đều đang nói cái gì? Những người ta nói đó không thể gây thương tổn đến trẫm, tể tướng hãy yên tâm.” Buồn cười nhìn vẻ mặt buông tha của tể tướng, Hoàng Tổ Yên bất đắc dĩ giải thích.

“Dạ, vi thần tin bệ hạ!”

“Ha ha ha...” Ba người nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Dĩ nhiên là hấn!

Edit: Aquarius.

Beta: Sally.

Ngự hoa viên...

“Yên, người thế nào đột nhiên muốn dùng bữa ở ngự hoa viên?” Nam Cung Hạo Nhiên tò mò liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, bình thường vội đến không thể thấy mặt, hôm nay đột nhiên có hứng trí đến ngự hoa viên ngắm hoa, thật đúng là làm cho hắn cảm thấy giật mình!

“Ha ha, ta vẫn luôn rất nhân hạ thoải mái.” Nhân nhả tựa ở trên nhuyễn tháp, bên cạnh có thị nhân ân cần giúp đỡ gấp thức ăn, Hoàng Tổ Yên cảm thấy làm nữ hoàng lâu như vậy, chính mình thật đúng là càng ngày càng “Hủ bại”.

Biểu mô, Nam Cung Hạo Nhiên có chút bất mãn liếc mắt nhìn nàng, “Nhân nhả sao? Sao ta suốt ngày không nhìn thấy thân ảnh của ngươi?”

Giương mắt cười nhạt, “Ngươi muốn ta cả ngày cùng ngươi?”

“Mới không có, chỉ là cảm cuộc sống bây giờ cùng trước đây hoàn toàn không giống nhau!” Nam Cung Hạo Nhiên có chút thương cảm cúi đầu.

Trầm mặc một chút, Hoàng Tổ Yên mới một lần nữa giương lên cái mỉm cười, “Nhiên nhi, ngươi còn đang điều tra Âm giáo chuyện gì?”

“Ách! Kỳ thực... cũng không tra xét được bao nhiêu...” Ánh mắt né tránh, Nam Cung Hạo Nhiên có chút chột dạ không dám nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Tra được cái gì sao?” Nhân nhạt hỏi, Hoàng Tổ Yên thần tình có chút âm tình bất định.

“Có thể nói hoài nghi ai?” Yên lặng nhìn Hoàng Tổ Yên, Nam Cung Hạo Nhiên từ trong tay áo lấy ra một tiểu hà bao, đưa cho Hoàng Tổ Yên, “Kỳ thực Yên đã đoán được là ai mà!”

“Nga, sao ngươi biết?” Nhíu mày, Hoàng Tổ Yên tiếp nhận hà bao, đưa đến trước mũi ngửi, sắc mặt nhất thời thay đổi, “Ngươi lấy được từ đâu?”

“Trong khu rừng sâu ngày ngươi bị ám sát.” Nhìn chăm chăm biểu tình Hoàng Tổ Yên, trong lòng Nam Cung Hạo Nhiên kỳ thực rất mâu thuẫn, muốn nhanh tìm được chủ mưu của hành động ám sát lần trước, nhưng khi biết chủ mưu có thể là người kia, lại sợ Hoàng Tổ Yên sẽ bị thương tổn, cho nên mới do dự đến bây giờ...

“Bởi vì ngươi tựa hồ cũng bắt đầu hoài nghi hắn, nên ta mới nói ra.”

“Là bởi vì nhìn thấy Tác Hồn đã bỏ điều tra chuyện này sao?” Nhìn bầu trời, tựa như đang lẩm bẩm, trong lòng Hoàng Tổ Yên sớm đã ôm hoài nghi đối với hắn, có thể vẫn chưa kết luận được, có lẽ nàng vô thức không tin hắn đã phạm tội! Hiện tại lại muốn chờ người kia tới.

“Án.” Khẽ ừ, Nam Cung Hạo Nhiên cũng trầm mặc, hắn hiểu rõ cảm thụ của Hoàng Tổ Yên, bị chính người mình tin nhiệm phản bội thật rất thống khổ...

“Khởi bẩm bệ hạ, hộ bộ thượng thư đại nhân cầu kiến” lúc này, một thị nhân cất ngang mạch suy nghĩ của hai người.

“Tuyên.” Sửa sang lại quần áo, Hoàng Tổ Yên ngồi thẳng chờ.

“Vi thần Phương Nghiên tham kiến nữ hoàng bệ hạ!” Một phụ nhân trung niên hơi có vẻ mập mạp đi đến, khom mình hành lễ nói.

“Đứng lên đi!” Phất tay cho Phương Nghiên đứng lên, “Chuyện gì?”

“Một thời gian trước bệ hạ tuyên Độc Châu tri phủ Dương Tiểu Triệt vào kinh diện thánh, hiện tại nàng ta đang ở ngay ngoài cung chờ yết kiến!”

“Nga, vụ án Giang Vân đã xử lý xong?” Phất tay bảo thị nhân đem đồ ăn lui ra, Hoàng Tổ Yên đứng dậy đi tới trước mặt Nam Cung Hạo Nhiên, “Nhiên nhi, ngươi về tẩm cung trước đi!”

Liếc mắt nhìn hộ bộ thượng thư vẫn cúi đầu, mặc dù hắn rất muốn biết vụ án Giang Vân được xử lý thế nào, nhưng vẫn biết mình ở trong này rất bất tiện, nên gật gật đầu, đứng dậy hành lễ, đi ra ngự hoa viên.

Nhân nhạt ngồi xuống, Hoàng Tổ Yên nhìn bộ dáng nghiêm cần của hộ bộ thượng thư, khóe miệng không khỏi hơi cong lên, “Phương ái khanh, Nhiên Phi đã về tẩm cung rồi, ngươi có thể ngẩng đầu đáp lời.”

Ngẩng đầu, lúng túng kéo kéo miệng, Phương Nghiên kỳ thực cũng chỉ là cẩn tuân quy củ sau khi tiến vào cung mà thôi, ngược lại bị nữ hoàng trêu chọc thành... xấu hổ? Thẹn thùng nha! “Khởi bẩm bệ hạ, án Giang Vân liên lụy đến quan viên khoảng chừng hơn mười người, trong đó tam phẩm trở lên không có, tứ phẩm một người, ngũ phẩm ba người, lục phẩm tám người, còn lại đều là tiểu nhân vật không đáng nhắc đến. Có thể là thời gian Yên quốc liên hệ với Giang Vân không dài, nên bọn họ vẫn chưa cấu kết được một số đại quan.”

“Án.” Chỉ có mười mấy người vậy cũng coi như tốt, ở Trung Quốc cổ đại một vụ án lớn như vậy, nhẹ thì cũng kéo đến chừng một trăm người có liên quan, nàng nên vui mừng đã tẩm Giang Vân còn chưa đủ lớn, vẫn chưa cùng Yên quốc cấu kết quá lớn, bằng không những quan viên này sẽ bị “Thanh trừ”, đều phải tổn hao rất nhiều thời giờ của nàng, mà nàng hiện tại tối không có chính là thời gian, còn nhiều việc đang chờ nàng xử lý a!

“Kia bệ hạ...”

“Trẫm biết, tuyền Dương Tiểu Triệt yết kiến đi!”

“Dòi giá ngự thư phòng...”

Ngự thư phòng...

“Vi thần Dương Tiểu Triệt tham kiến nữ hoàng bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...” một người mặc quần áo tơ lụa đậm thanh sắc, tuổi tác nữ tử khoảng chừng bốn mươi vào ngự thư phòng, cung kính hành đại lễ.

“Hãy bình thân!” Hoàng Tổ Yên tỉ mỉ quan sát nàng, nói thật, không có chỗ nào tương tự với Trúc nhi! Bốn phía gương mặt vừa nhìn đã biết là một người nghiêm, dung mạo không tính là thanh tú, nhưng ngũ quan đoan chính, hơn nữa bộ dáng chính trực, Hoàng Tổ Yên cho nàng ta một đánh giá chung: là một thanh quan! Không có biện pháp, làm nữ hoàng, tiêu chuẩn làm quan của mọi người vẫn phải nhìn ra.

“Tấu chương của Dương ái khanh kỳ thực trẫm đều xem hết, trước kia trẫm cũng đã tỉ mỉ điều tra, nhưng bởi vì khi đó Giang Văn đã thu tay lại, mới gác chuyện này sang một bên. Dương ái khanh đối với lần này không có câu oán hận đi?”

“Sẽ không, nếu như vi thần có một câu oán hận nào, về sau sẽ không tiếp tục tra chuyện này, cũng không lại đệ trình tấu chương lên đây.” Có nề nếp trả lời, Dương Tiểu Triệt thần tình một mảnh đạm nhiên.

Người này rất thú vị a! Đây là ý nghĩ trong lòng Hoàng Tổ Yên. “Lần này Dương ái khanh lập công lớn, muốn trẫm thưởng người như thế nào?”

“Đây chỉ là việc mà bản phận vi thần phải làm mà thôi, không dám muốn bệ hạ thưởng bất cứ cái gì.” Cung kính quỳ xuống hành lễ, biểu tình trên mặt vẫn không có biến hóa.

Cảm thấy hứng thú chọn mày, Hoàng Tổ Yên nhìn Hộ bộ thượng thư bên cạnh có chút câu nệ nói: “Phượng ái khanh, người lui xuống trước đi!”

“Vâng, vi thần xin cáo lui!” Thở phào nhẹ nhõm, Phượng Nghiên cúi đầu lui ra ngoài.

“Trúc nhi, là yên tử của khanh đi!” Làm như vô ý liếc mắt nhìn Dương Tiểu Triệt một cái, Hoàng Tổ Yên chỉ chỉ ghế tựa bên cạnh, “Ái khanh ngồi xuống trước đã! Không cần câu nệ như thế. Trẫm chỉ muốn tùy tiện tâm sự!”

Đứng dậy, “Tạ bệ hạ.” Rồi ngồi xuống, nhưng chỉ ngồi nửa cái ghế.

“Trẫm muốn nghe một chút chuyện trước khi Trúc nhi chưa tiến cung một chút, có thể chứ?” Tay vô thức vỗ về nguyên giới, trong mắt Hoàng Tổ Yên hiện lên một tia thần sắc phức tạp.

Đột nhiên ngừng đầu, Dương Tiểu Triệt lẳng lặng nhìn chằm chằm Hoàng Tổ Yên, nhàn nhạt nói: “Có phải Trúc nhi ở trong cung làm sai chuyện gì hay không?”

“Ngạ, ái khanh vì sao lại hỏi như vậy?”

“Vi thần biết bệ hạ không phải là người thích hỏi thăm chuyện vặt vãnh của người khác.”

“Phải không?” trong con ngươi hiện lên hàn quang, Hoàng Tổ Yên vỗ bàn một cái, “Dương Tiểu Triệt, gần đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Ngay ngày hôm qua, Tác Hôn cư nhiên báo cáo cho nàng một tin tức kinh người: Trúc nhi cũng có tham dự ám sát! Không, có thể nói rằng, Trúc nhi chính là người trong Âm giáo! Vừa mới biết chuyện này, cả người nàng đều ngốc trẻ, Trúc nhi... sao lại là hắn? Một người từ khi còn nhỏ đã theo bên cạnh nàng chiếu cố cho nàng, một người trước mặt nàng luôn luôn trong lúc lơ đãng toát ra biểu tình ái mộ, một người vẫn ôn nhu đứng ở phía sau chăm sóc cho cuộc sống hằng ngày của nàng, một... ký ức về Trúc nhi rất nhiều, lại không có chuyện nào không tốt. Thế nhưng hiện nay một loạt sự tình cũng bởi vì hắn ở bên cạnh nàng mới phát sinh! Làm cho nàng không khỏi hoài nghi hắn sở dĩ ở bên nàng từ nhỏ là việc đã được sắp đặt từ trước?! Một hành động ám sát được chuẩn bị đến mười mấy năm!

“Kia —— Dương ái khanh có biết Trúc nhi là người của Âm giáo không?” Cười lạnh một tiếng, Hoàng Tổ Yên dần dần bình phục phần hận trong lòng, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt sắc mặt hơi thay đổi.

“Âm giáo?” Trong lòng khiếp sợ tột đỉnh, Dương Tiểu Triệt sắc mặt dần dần biến trắng. Đồn đại về Âm giáo nàng biết đến không nhiều, nhưng mà con trai của mình dính dáng trong đó...

“Bệ hạ... có phải ngài hiểu lầm chuyện gì rồi không?” Không dám tin nhìn nữ hoàng, Dương Tiểu Triệt ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Hiểu lầm? Trẫm có sao?” Mặc dù trong lòng không muốn tin, nhưng hôm nay Nam Cung Hạo Nhiên đưa ra thứ đó đã chứng thực phỏng đoán của nàng, trên hà bao kia... có mùi hương đặc biệt trên người Trúc nhi, hơn nữa... Vô về nguyên giới, Hoàng Tổ Yên cười khổ một tiếng, lúc trước khi cho bọn hắn nhẫn bạch ngọc, chính mình cũng không giải thích rõ ràng, chỉ là nói cho bọn hắn biết, nếu xảy ra chuyện gì, nàng có thể cảm ứng được, lại không có nói kỹ thực bởi vì nguyên giới là chủ giới, chỉ cần không vượt ra ngoài phạm vi một trăm lý (1 Hải Lý = 1,852 Km = 1852m = 40000 km / (360 × 60)), thì nguyên giới có thể cảm ứng được. Mà nàng ẩn thân bị phát hiện cũng lại lần nữa chứng minh điểm này, nhẫn trong lúc đó có thể cảm ứng lẫn nhau.

“Bệ hạ...” Bộ dáng thần nhiên vừa nãy đã không tồn tại nữa, còn lại chỉ có vẻ mặt cay đắng, “Trúc nhi cũng không phải là nhi tử ruột của nhi thần...”

“Cái gì?” Khiếp sợ nhìn Dương Tiểu Triệt, Hoàng Tổ Yên từ vẻ mặt của nàng đã biết việc này không liên quan tới nàng, nhưng không ngờ lại nghe được chuyện này.

“Năm đó khi vi thần gặp được cha Trúc nhi, cha hắn đã có thai một tháng, nhưng bởi vì... Bởi vì vi thần thập phần yêu thích cha hắn, vì thế cưới cha hắn vào cửa, hơn nữa gạt các trưởng bối trong gia tộc nói rằng vi thần làm cho cha hắn có thai, cho nên mới nhất định phải thủ vào cửa, nếu không Dương gia ở chỗ ấy cũng coi như một đại gia tộc, các trưởng bối nói thế nào cũng không đồng ý cho vi thần thú một nam tử không rõ thân phận về nhà...”

“Không rõ thân phận?”

“Đúng vậy, năm đó vi thần chỉ là trong lúc vô tình cứu hắn khỏi bị cường đạo cướp đoạt, lúc đó hắn đang hôn mê, vi thần lại đi vội, không có thời gian dừng lại, đành phải mang theo hắn lên đường, về sau... Chậm rãi nảy sinh tình yêu, liền thú hắn về nhà.”

Ha ha, thật đúng là một tình tiết cũ a! Thế nhưng vì sao tâm lại đau? Trong lòng có một thanh âm vẫn nói: đây là cục diện, một cục diện đã được lập nên từ mấy chục năm trước, mà mình cũng chỉ là người trong cuộc a!

“Dương ái khanh, người lui xuống trước đi! Chờ ở khách điểm, chờ trăm tùy thời triệu kiến!” Vô thức phát phát tay, Hoàng Tổ Yên xoa huyết thái dương thành thịch nháy lên, nhắm mắt ngồi trên ghế.

“Vâng. Vi thần xin cáo lui” có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, trong đầu Dương Tiểu Triệt hiện lên bộ dạng phu lang cười đến xinh đẹp, trong lòng đau xót, sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt hơn.

“Chờ một chút, sự tình hôm nay không được nhắc tới với bất luận kẻ nào, biết không?” Hoàng Tổ Yên dù chưa mở mắt ra, nhưng ngữ khí băng lãnh vẫn có thể làm cho người khác cảm giác như đứng ngồi không yên.

“Vi thần... cần tuân thánh chỉ.”

Chậm rãi lấy ra một cái nhẫn bạch ngọc, ngơ ngác nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, tay Hoàng Tổ Yên nắm chặt thành quyền...

Trúc nhi... người bảo trăm làm sao chịu nổi đây? (Aqua: Sắp có chuyện đau lòng diễn ra rồi đây. Haizzzzz)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phản bội – Chân tướng

Editor: Dạ Thiên Băng

Beta: Sally

Kiếp trước bên người trần ngập dối trá và phản bội, bởi vì đối phó những người đó làm cho nàng mất đi rất nhiều thứ tốt đẹp, bao gồm một tấm lòng son... Vì thế kiếp này nàng tuyệt đối không thể chấp nhận được người phản bội, đặc biệt người bên cạnh mình, cho dù bất kì lý do gì...

Hoàng Tổ Yên chậm rãi mở mắt, biểu hiện giống như chưa xảy ra việc gì, vẫn là dáng vẻ nhàn nhã như thường, thế nhưng đáy mắt kia ẩn sâu băng lãnh lại làm cho người ta lạnh run.

Huyền Ngôn cung...

“Bệ hạ chắc chưa dùng bữa tối? Cùng thần thiếp dùng bữa được không?” Mặc dù bệ hạ cười, nhưng Ngao Ngôn lại có thể cảm thấy được sự ảm đạm tức giận, cho nên nói chuyện cũng cẩn thận từng li từng tí.

Nhìn Ngao Ngôn trong mắt lo lắng, Hoàng Tổ Yên giật giật khóe miệng: “Làm sao vậy, sợ trăm?”

“Bệ hạ chỉ giáo cho?” Kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp, Ngao Ngôn không ngờ nữ hoàng sẽ nói như vậy. Sợ? Có lẽ ở Ngao Thiên, hắn nhìn thấy dáng vẻ này của mẫu hoàng, hắn mới thực sự sợ hãi, thế nhưng đối với bệ hạ, trong lòng không có một chút cảm giác sợ hãi.

“Thần thiếp tuyệt đối sẽ không có cảm giác sợ hãi đối với người!”

Nhìn Ngao Ngôn ôn nhu mà lại kiên định nói câu này, trong lòng Hoàng Tổ Yên có chút đóng băng dần dần trở nên ấm áp.

Đi qua kéo tay Ngao Ngôn, “Ngôn nhi, cảm ơn người!”

Trong lòng Ngao Ngôn mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn thuận theo chậm rãi tựa vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, tùy ý tim mình trầm luân...

Đêm tối là lá chắn che giấu tất cả tốt nhất, vô luận là đối với người hành sự, hay là người quan sát.

Trong hoàng cung, tới gần Tuyên Đức môn, không chớp mắt...

“Chủ tử!” Một bóng đen quỳ trên mặt đất, mặt hướng phía bóng người lam sắc cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi! Sự việc như thế nào rồi?” Tiếng nói nhàn nhạt nhu hòa lại làm cho thân thể hắc y nhân chấn động.

“Bởi vì gần đây có người quấy rối chúng ta, vì thế...”

“Vi thể Kiềm Thành công không được?” Xoay người lại, ánh trăng tạo bóng mờ trên mặt người nọ, làm cho hắc y nhân thấy không rõ về mặt của hắn lắm.

“Thuộc hạ đáng chết, không thể đánh hạ Kiềm Thành, thỉnh chủ tử trách phạt!” Thân thể hoàn toàn quỳ rạp trên mặt đất, hắc y nhân biết quy củ rất nghiêm, mình đến đây phục mệnh nhưng cũng đã quyết tâm nhận cái chết.

“Đáng chết? Nếu như chết có thể giải quyết vấn đề, ta thật muốn...” Cười khổ lắc lắc đầu, người áo lam kia đi lên một bước, cả khuôn mặt lộ ra dưới ánh trăng sáng sủa, khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ lại làm cho người đau lòng khổ sở. Trúc nhi yếu ớt nhìn phương hướng ngự thư phòng. Nương đến không biết là phúc hay là họa, mấy ngày trước trong thư phòng nói chuyện, nữ hoàng bệ hạ cũng không tiết lộ một câu, ngay cả Nhiên phi hồi cũng nói nặng thận trọng, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng mấy ngày nay hắn rõ ràng cảm thấy bất an, còn có ánh mắt bệ hạ nhìn hắn hình như thay đổi, nhưng lại không thể nói ra là thay đổi cái gì? Những ngày như vậy thật làm hắn rất khổ sở. Mười ba năm, hắn biết bệ hạ cũng đã mười ba năm, nếu như người vô tâm sẽ nảy sinh một ít tình cảm, huống chi... Bệ hạ ưu tú như vậy, hắn chỉ là một nam tử hầu hạ nàng, không tự chủ bị nàng hấp dẫn!

“Chủ tử...” Bởi vì thời gian gấp gáp thực sự không nhiều, hắn không thể không cắt ngang sự trầm tư của chủ tử.

“Cái gì?” từ trong sự hồi hận giật mình tỉnh lại, Trúc nhi lập tức khôi phục lại dáng vẻ trầm ổn.

“Thuộc hạ muốn hỏi chủ tử, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Cúi đầu nghĩ nghĩ, “Phản trưởng lão còn chưa thu phục được Ma cung sao?”

“Chủ tử... Ma cung đã bị nữ hoàng Hoàng Nguyệt phái người đi chế phục, sợ rằng cuối cùng sẽ bị Tác Hồn chiếm lấy...”

Cau mày, con ngươi thần sắc phức tạp thật sâu, “Ngươi đi trước đi! Ta suy nghĩ một chút, ngày mai giờ này ngươi hãy đến.”

“Dạ.” Xoay người nhẹ nhàng nhảy, nhảy ra tường cung, rất nhanh biến mất giữa ánh trăng.

“Haizz!” Khẽ thở dài một hơi, trên đời này có thể có bao nhiêu việc theo ý người? Minh cũng không thể chống đỡ được số phận. Cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, Trúc nhi chậm rãi đi về hướng tẩm cung của mình.

Mãi cho đến khi Trúc nhi đi ra rất xa, từ chỗ hắn đứng xuất hiện một bóng dáng, bóng dáng kia hừ lạnh một tiếng, liền bay về hướng ngự thư phòng.

Dần dần tới gần ngự thư phòng, bóng dáng kia nhẹ nhàng di chuyển, tránh được một cây ngân châm như sợi tóc, hét lên: “Tiểu thư là ta! Là ta! Ngươi định độc chết ta sao?”

“Vào đi!” Tiếng nói lãnh đạm, một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi tiếng “Tru lên” của Hạ Vân.

Vào ngự thư phòng, giống như Hạ Vân vào nhà của mình, tùy tiện nằm trên nhuyễn塌, còn cầm lấy điểm tâm trên bàn, vừa bỏ vào trong miệng ăn, vừa lẩm bầm “Ừ, thật không hổ là điểm tâm trong hoàng cung! Không giống bên ngoài.”

“Nói đi! Bọn họ đã nói những gì?” Hoàng Tổ Yên đứng đưa lưng về phía Hạ Vân, cũng không biết đang nhìn cái gì, chỉ là cúi đầu, tiếng nói lãnh đạm đến cực điểm.

“Ta nói tiểu thư, nói như thế nào ta cũng ngồi chồm hổm trong cái góc đó như đồ ngốc hai canh giờ, người không thể cho ta lấp đầy bụng rồi trả lời sao?” Bất mãn hét lên, Hạ Vân vẫn không buông tha hưởng thụ điểm tâm.

“A, muốn ta cho ngươi thời gian chậm rãi ăn điểm tâm sao?” Mùi vị uy hiếp mười phần, làm cho Hạ Vân không khỏi không lau mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, ta đây không phải là đùa giỡn sao?”

“Nói.”

“Dạ, dạ, dạ, này, ta nghe thấy bọn họ nói cái gì Ma cung đã không có biện pháp chiếm được, muốn Dương Trúc nghĩ biện pháp, a, hắc y nhân ‘Cuối đầu’ gọi Dương Trúc là... Chủ tử! Còn có nói sự việc ở Băng Ảnh có người đang quấy nhiễu, bọn họ không thể hành động gì đó.”

“Cứ như vậy?” Kinh ngạc liếc mắt nhìn Hạ Vân một cái, Hoàng Tổ Yên vẫn cho rằng Trúc nhi có liên quan đến Âm giáo, dù sao cũng là thiếu chủ, nhưng hiện tại xem ra, hình như Trúc nhi không giống có được thực quyền..

“Đúng vậy, chỉ như vậy a! Tiểu thư, chúng ta có muốn hành động hay không?” Hưng phấn ngồi dậy, Hạ Vân về mặt chờ mong nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Ngươi cao hứng như vậy?” Xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Vân, trên mặt Hoàng Tổ Yên không có chút nào vui vẻ khi sắp bắt được chủ mưu.

“Ách ——” Hạ Vân sững sốt một chút, mới nghĩ đến Dương Trúc là tiểu thị theo tiểu thư khi còn rất nhỏ. Nàng thật đúng là ngốc, nói như thế nào thì mối quan hệ này cũng không dễ quên?

“Hành động đi!”

Giống như than nhẹ một câu, làm cho Hạ Vân vẫn như trước đang chửi mình ngốc,sững sốt một chút, nhưng lập tức kịp phản ứng, vội gật gật đầu.”Được, tiểu thư, ta đi trước!”

“Ừ.” Xoay người nhìn ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên từ khi nàng tiếp quản Tác Hồn đến nay có hành động quy mô lớn như vậy, mà mục tiêu chính là Âm giáo, qua nhiều lần điều tra, nàng đối với việc làm của Âm giáo có hiểu biết nhất định, mặc dù không biết tổng bộ các nàng ở đâu, nhưng thiếu chủ các nàng không phải ở trong tay nàng sao? Nhớ tới Trúc nhi, Hoàng Tổ Yên cũng cảm giác trong lòng một trận đau nhói, yêu hấn sao? Không có. Thế nhưng tình cảm của nàng đối với hấn so với Lăng Y Hiên – Người cùng nàng đồng sản cộng chăm – lại càng sâu đậm hơn, dù sao ở bên người nàng lâu như vậy, nàng cũng không tin Trúc nhi linh lung thông thấu lòng người như vậy sẽ không biết nàng, mà hấn vẫn lựa chọn đối nghịch cùng nàng, đó chính là phản bội thực sự!

Tay nhẹ vỗ về nguyên giới, cho hấn nhẫn bạch ngọc là mình muốn bảo vệ hấn. Thế nhưng không ngờ có một ngày, hấn sẽ lấy nhẫn bạch ngọc để đối phó với nàng! Đầu ngón tay dần dần xuất một đạo ánh sáng màu lam, toàn bộ nguyên giới bị bao vây bên trong ánh sáng màu lam,giống như rơi vào sương mù. Liên dùng linh lực ngăn cách sự liên hệ của nhẫn bạch ngọc, đem nguyên giới đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng hôn xuống. “Người đâu?”

“Bệ hạ có gì phân phó?” Một tiểu thị nghe thấy nữ hoàng gọi, rất nhanh từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

“Bãi giá Ngọc Trúc điện.”

Ngọc Trúc điện...

“Nữ hoàng bệ hạ giá đáo “

“Thần thiếp (nô tỳ) tham kiến bệ hạ” Ngọc nhi cùng Trúc nhi mang theo các vị thị người vội đi ra nghênh giá.

“Hãy bình thân!” Nhàn nhạt đi qua bên cạnh bọn họ, Hoàng Tổ Yên vào cửa điện.

Ngọc nhi và Trúc nhi liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đối phương đều là kinh ngạc. Nhưng vẫn không dám ngăn lại, đứng lên theo vào điện, chỉ có con người của Trúc nhi lộ ra một tia bất an.

“Bệ hạ, ngài đây là...” Ngọc nhi lạnh mồm lạnh miệng, vừa vào cửa đã đem nghi hoặc hỏi ra.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Hoàng Tổ Yên kéo tay Ngọc nhi, “Trẫm đến không vui sao?”

“Nào có! Bệ hạ có thể đến nhìn thần thiếp, là chuyện thần thiếp vui vẻ nhất!” Đến gần một chút, đem người tựa vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, Ngọc nhi thì thầm nói.

“A, trẫm có cảm giác Trúc nhi không vui lắm đâu?” Nhíu mày, Hoàng Tổ Yên chỉ là đáng vẻ trêu chọc người, con người phức tạp lại sâu hơn một chút.

Có lẽ là có chút chột dạ, Trúc nhi nghe thấy Hoàng Tổ Yên nói, nhất thời lại chưa kịp phản ứng, chỉ lẳng lẳng nhìn chằm chằm nàng, miệng run run, lại không nói được một chữ.

Nhưng Ngọc nhi vội liếc nhìn Trúc nhi một cái, quay đầu cười cười với Hoàng Tổ Yên: “Bệ hạ hiểu lầm Trúc ca ca, mong ngóng bệ hạ tới nhất chính là Trúc ca ca, hấn là sao có thể không vui được?!”

“Phải không? Nói như vậy là Ngọc nhi không hoan nghênh trẫm?” Tròng mắt vừa chuyển, Hoàng Tổ Yên mỉm cười trêu đùa với Ngọc nhi.

“Bệ hạ lại trêu chọc thần thiếp!” Mắt xinh đẹp liếc Hoàng Tổ Yên một cái, Ngọc nhi đầu càng vui vào trong lòng Hoàng Tổ Yên, con người hắc bạch phản minh hiện lên một tia lo lắng.

Trong mắt có một tia ôn nhu, Hoàng Tổ Yên vỗ vỗ lưng Ngọc nhi, nâng mắt thấy Trúc nhi đang đứng cứng ngắc, âm thầm thở dài, “Trúc nhi, qua đây!”

“Ngọc nhi, muốn biết sao?” Tiếng nói ôn hòa bất thường, hình như biểu thị bảo tố đã tới, cánh tay Hoàng Tổ Yên ôm Ngọc nhi, “Trẫm vẫn không nghĩ ra một việc! Hi vọng Ngọc nhi vì trẫm giải thích sự hoang mang này.”

“Bệ hạ, ngài đang nói cái gì? Thần thiếp không biết việc gì?” Ngọc nhi thoáng hoang mang lắc đầu, nước mắt xấp xỉ xuống, đáng vẻ nhu nhược, nếu nữ

tử bình thường sẽ lập tức ôm hân vào trong ngực, cẩn thận che chở! Chỉ tiếc Hoàng Tổ Yên cũng không phải là nữ tử bình thường, nàng chỉ là cười lạnh lui về phía sau một bước. Từ phía sau nàng thật nhanh xuất hiện một lam ảnh, chờ mọi người thấy rõ, thì bảo kiếm của người nọ đã gác trên cổ Ngọc Nhi, mà nhìn tay Ngọc nhi, hiển nhiên là đang chuẩn bị công kích, lại bị lam ảnh đi trước một bước.

“Bệ hạ...” Vẫn là biểu tình điềm đạm đáng yêu, sắc mặt Ngọc nhi càng ngày càng tái nhợt, thân thể lung lay như sắp ngã, lập tức trên cổ xuất hiện một vết máu.

Lãnh đạm liếc mắt nhìn Ngọc nhi, Hoàng Tổ Yên đưa mắt đến trên người Trúc nhi, “Trúc nhi, ngươi còn muốn nói gì sao?”

Chậm rãi ngẩng đầu, yếu ớt liếc nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, lại cúi thấp đầu xuống, tiếng nói rầu rĩ truyền ra: “Thần thiếp... Dương Trúc không có lời nào để nói.”

Con người bắt đầu chùng chát tức giận, Hoàng Tổ Yên đẩy thị vệ đang ngăn chặn bên cạnh Trúc nhi ra, nắm lấy cánh tay của hân lạnh lùng nói: “Ngươi có biết hành vi của ngươi trong ánh mắt của Âm giáo căn bản là không tính là gì hay không?”

“Biết.” Vẫn không chịu ngẩng đầu, tiếng nói Trúc nhi mang theo một chút cay đắng không hề che giấu.

“Biết ngươi còn...”

“Bệ hạ” đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt Trúc nhi nước mắt dâng lên một tầng, nhưng vẫn như trước không rơi xuống lại, “Ta dù sao cũng là đời sau của hoàng thất Huyền Âm quốc.” Một câu nói kia đã quyết định toàn bộ.

Trông mắt hơi nheo lại, Hoàng Tổ Yên chậm rãi buông cánh tay Trúc nhi ra, ngữ khí băng lãnh, “Việc này thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên quan trọng!” Lúc này Ngọc nhi đã không còn đáng vẻ đáng thương, vẻ mặt không biểu tình gì. Trúc nhi thân thể run lên, cúi đầu không nói nữa.

“A!” Chuyển hướng nhìn chằm chằm Ngọc nhi, Hoàng Tổ Yên nhìn biểu tình xa lạ trên mặt Ngọc nhi, trong lòng đau nhói một chút, trên mặt băng lãnh càng dày hơn.

“Bệ hạ, nếu như là ngài, ngài sẽ buông tha quốc thù gia hận sao?” Trong mắt Ngọc nhi toát ra thần sắc phức tạp, đầu vội nhìn về hướng khác.

“Đứng.” Ngữ khí hình như có chút mờ ảo làm cho Ngọc nhi và Trúc nhi đồng thời nhìn về phía nàng. Trên mặt giống như mang theo hồi ức, Hoàng Tổ Yên lặng lẽ nhìn tay mình chằm chằm. Thực sự sẽ để xuống! Nàng hiểu chính mình, không muốn làm chuyện vô vị. Nhìn Ngọc nhi và Trúc nhi đang song song ngồi ngây ngốc dưới đất, lửa giận của Hoàng Tổ Yên dần dần phai nhạt, “Một trăm năm, chỉ là vinh hoa đã biến mất, các ngươi cứ cố chấp như vậy sao? Các ngươi nói, từ khi Hoàng Nguyệt quốc chiếm Huyền Âm quốc xong, cuộc sống của bách tính như thế nào? Mà lúc Huyền Âm quốc chưa bị chiếm thì cuộc sống của bách tính lại là như thế nào?”

Sắc mặt xanh chuyển sang trắng, Ngọc nhi giương mắt nhìn Trúc nhi, mà Trúc nhi thì đáng vẻ trầm tư.

“Chúng ta...” Lúc Ngọc nhi muốn mở miệng nói cái gì, một tiếng nói vô cùng bá đạo từ ngoài điện truyền vào: “Hoàng Nguyệt quốc nữ hoàng, đi ra cho ta!”

Nhìn thấy hai vị nam tử trong nháy mắt sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, Hoàng Tổ Yên cười lạnh một tiếng, phi thân ra Ngọc Trúc điện, “Các ngươi canh chừng bọn họ thật kỹ cho lắm——”

Vừa mới đi ra, có cảm giác trước mặt có cái gì đó bắn qua hướng nàng, hơi nghiêng đầu, “Đinh” một tiếng, bức tường phía sau Hoàng Tổ Yên, một phen đao lắc lắc kịch liệt rung động.

“Mới vừa ra liền đánh lén.” Nhiu mày, Hoàng Tổ Yên có chút dễ dàng nhìn nữ tử cường tráng tức đỏ mặt phía đối diện.

“Đối với câu hoàng đế như ngươi thì có gì để nói?” Hồn hên quát, nữ tử cường tráng yên lặng đứng đằng kia, hoàn toàn không để ý tới các thị vệ xung quanh cảnh giác nhìn nàng.

“Cô cô...” Tiếng nói có chút suy yếu từ phía sau truyền đến, Hoàng Tổ Yên không cần quay đầu cũng có thể biết được tình huống ở phía sau.

“Hạ Vân, ngươi bây giờ càng ngày càng vô dụng, thế nhưng lại để cho người ta lên vào hoàng cung!”

Điềm huyết đạo trên hai người Ngọc nhi, đẩy bọn họ ra để xem trò vui Hạ Vân không sao cả nhún nhún vai, “Tiểu thư, ngươi không phải đóng kịch, không phải là ngươi kêu ta dân, nàng đến sao? Còn có! Hai thị quân của ngươi tự nhiên cũng có võ công, hơn nữa cũng không tệ, nếu không phải là ta, tiểu thư ngươi có thể bị đánh lén a!”

“Vậy thì thế nào?” Ngữ khí nhàn nhạt, nhưng con người ánh sáng lạnh lại càng ngày càng lớn.

Ngọc nhi và Trúc nhi hai người khó chịu cúi đầu.

“Xem ra ta thật đúng là coi thường các ngươi!” Vẫn không quay đầu lại, thế nhưng Hoàng Tổ Yên tay cũng đã nắm thật chặt.

“Người chính là trưởng lão duy nhất của Âm giáo—— Huyền Thiên!” Dem lực chú ý một lần nữa đặt trên người cô gái trước mắt.

“Hừ! Người không phải đã sớm biết sao?” Hung hăng trừng Hoàng Tổ Yên, liếc nhìn hai người phía sau một cái, Huyền Thiên lăm lăm, trong nháy mắt tấn công.

“Các người ai cũng không được nhúng tay vào!” Hoàng Tổ Yên ra lệnh, làm cho Hạ Vân đang muốn rục rịch lập tức xụ xuống, chỉ phải yên lặng nhìn hai bóng dáng giao chiến trên không trung.

Bắt đầu không dùng Tu chân công pháp để đối phó Huyền Thiên, theo như báo cáo của Tác Hồn đưa lên, Huyền Thiên này hiện nay trong võ lâm là cao thủ võ công khó có, làm cho Hoàng Tổ Yên hưng phấn muốn thử xem võ công của mình rốt cuộc đã cao bao nhiêu, bình thường cùng Lãnh Nhan tỷ thí căn bản phát huy không được thực lực chân chính, mà cùng Huyền Thiên đánh sẽ không có nhiều lo lắng như vậy.

Không trung bóng dáng di chuyển càng nhanh, Huyền Thiên quả thực không có cách nào nhìn ra võ công của Hoàng Tổ Yên rốt cuộc ra sao, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đánh, nhưng vẫn không phản ứng kịp, một lát sau đã bị đánh đến chật vật không chịu nổi.

Bỗng nhiên lui về phía sau mấy bước, Huyền Thiên che ngực, “phụt” phun ra một ngụm máu lớn.

“A! Tiểu thư thực sự là rất lợi hại, không ngờ võ công của tiểu thư đã đến cảnh giới này! Xem ra sau này ta phải nỗ lực luyện công hơn! Kém quá xa nha!” Ở một bên cảm khái nói. Lúc nàng bắt đầu đánh nhau với Huyền Thiên, thật sự rất mệt! Nếu không phải tiểu thư truyền cho nàng một ít linh khí, nàng nhất định không thể an toàn dẫn dắt Huyền Thiên vào trong hoàng cung đâu! Võ công của Huyền Thiên, nàng biết, tiểu thư tự nhiên còn mạnh hơn so với nàng, quả thực... Quả thực không phải người rồi!

“Huyền Thiên, người cho rằng chỉ bằng vào một Âm giáo mà có thể phá hủy Hoàng Nguyệt quốc ta sao?” Chẳng đáng liếc nhìn Huyền Thiên đang há mồm thờ đốc, trong lòng Hoàng Tổ Yên đối với loại người có tâm tư không tốt, không có lý do đáng hoàng rất khó chịu. Giống như cô đại kiếp trước luôn miệng nói muốn phản Thanh phục Minh, người nào là chân chính phần mộ khi quốc gia bị hủy diệt, mà muốn lật đổ người ngoài thống trị?! Bọn chúng đều là muốn vinh hoa phú quý, cũng không nhìn hiện thực xã hội, chỉ vì mình! Cho dù là người có tâm, vậy thì thế nào? Sự thực đã như vậy, đối một quân chủ, chỉ cần quân chủ kia có lợi đối với dân, có phải là hèn hay không cũng không có quan hệ gì với họ? Nhìn trước mắt người, Hoàng Tổ Yên cảm thấy nàng so với thời kì nghìn năm phân tranh của Khang Hi trong lịch sử Trung Quốc càng buồn cười, lại muốn khôi phục một quốc gia mà một trăm năm trước đã không tồn tại, không, phải nói hoang thất. Cái này chẳng lẽ không phải là vì vinh hoa phú quý sao?

“Có ý nghĩa sao? Muốn khôi phục lại hoàng thất một một trăm năm trước! Người cho là lấy cớ hiệu như vậy, bách tính sẽ ủng hộ sao? Trẫm đã điều tra, kinh thành Huyền Âm quốc một trăm năm trước cũng không có bao nhiêu người đi theo các người!”

Khiếp sợ nhìn Hoàng Tổ Yên, thân thể Huyền Thiên khẽ run, “Người đã sớm biết.”

“Sớm? Không còn sớm. Chỉ là nữ hoàng Ngao Thiên quốc trúng độc thực sự làm cho trẫm tò mò mà thôi.” Con người trào phúng rõ ràng như vậy, nếu không phải là muốn giải cổ độc trên người Trúc nhi và Ngọc nhi, nàng cũng không cần thiết cùng Huyền Thiên dài dòng như thế. “Vì thế, người biết không? Kỳ thực người đã sớm biết đại thể đã mất, người cho là các người thực sự ẩn giấu rất tốt sao? Các người muốn liên lạc người giúp đỡ đã nằm trong phạm vi khống chế của trẫm.” Đi đến trước mặt Huyền Thiên, nàng biết hiện tại Huyền Thiên đã không thể động, nàng vừa mới đánh gãy gân tay và chân gân của nàng, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không chạy trốn được.

“Ha ha, phải không?” Đột nhiên ngẩng bì thương liếc nhìn Hoàng Tổ Yên một cái.

Hạ Vân cách đó không xa thấy, lo lắng hô một tiếng “Cẩn thận”.

Nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, Hoàng Tổ Yên cũng không tránh kịp máu độc công kích của Huyền Thiên.

“Phốc” một tiếng, Hoàng Tổ Yên vô ý dùng tay cản, nhất thời tay dính đầy huyết tinh (máu tươi).

“Ha ha ha ha... Ta cho dù không sống nổi, ta cũng muốn nữ hoàng Hoàng Nguyệt quốc người chôn cùng.”

“Chôn cùng?” Chẳng đáng nhìn Huyền Thiên đang rơi vào “Ảo tường” của mình, từ hông giữa kéo xuống một cái khăn tay, chậm rãi lau vết máu, “Máu của người thật sự làm dơ tay trẫm.”

“Người... Người... Sao có thể? Máu đen của ta chứa hơn mười loại kịch độc, một khi dính vào da, không tới một phút đồng hồ nhất định sẽ chết...” Khiếp sợ mờ to hai mắt nhìn, Huyền Thiên thế nào cũng không nghĩ ra Hoàng Tổ Yên cũng không phải người thường, mà là một người tu chân, tụ tập thiên địa linh khí trong thân thể như thế nào lại bị chi độc phạm tục gây ra thương tổn?

“Trẫm tại sao không trúng độc phải không? Bởi vì trẫm mới là thiên mệnh của quốc gia này, tại sao lại chết dưới tay người được!” Lời nói tự tin, đáng vẻ khí phách thuyết phục mọi người xung quanh, Hạ Vân hai mắt như sao nhìn chăm chăm Hoàng Tổ Yên.

Sừng sốt một chút, thân thể đau đớn càng ngày càng kịch liệt, lực phủ ngũ tạng lực phủ giống như gom lại thành một đồng, đột nhiên Huyền Thiên nhìn Hoàng Tổ Yên bật cười, “Ha ha ha, người không chết phải không? Vậy ta để những người khác chôn cùng là được rồi, dù sao phục quốc không thành công, bọn họ cũng phải lấy cái chết tạ tội!” Nói xong hung hăng cắn xuống.

Hoàng Tổ Yên vừa mới nghe nàng nói những lời này thì cảm thấy không được bình thường, vội bay qua, muốn giam cầm Huyền Thiên, nhưng vẫn chậm một bước, tro mắt nhìn Huyền Thiên cắn lưỡi tự sát trước mặt nàng.

Ngẩn ngơ, chỉ nghe phía sau Hạ Vân một tiếng thét kinh hãi, Hoàng Tô Yên vội xoay người sang chỗ khác, thật nhanh nhảy đến hai bên người Ngọc, Trúc, “Ngọc nhi, Trúc nhi —— “

Hấp hối, thân thủ Hoàng Tô Yên bắt được hai người, Trúc nhi khó khăn nói ra: “Cô cô cho chúng ta ăn là ‘Cộng sinh cỏ’, mẩu cỏ kí chủ một khi vong, tử cỏ kí chủ liền chết, mà... Ta và đệ đệ...” Trông mặt vừa chuyển, ôn nhu nhìn Ngọc nhi, “Trên người ta và đệ đệ... Đều loại có tử cỏ ‘Cộng sinh cỏ’, mẩu cỏ ở trên người cô cô...”

“Vì thế, các người mới có thể nghe lời của nàng như vậy, cho dù không muốn làm, cũng phải làm phải không? Bởi vì các người đều không muốn để cho người khác chết.” Thế nhưng nàng lại đồng thời lợi dụng hai người các người! Hoàng Tô Yên chặt cầm lấy tay Trúc nhi.

“Không quan hệ, hiện tại... Cái gì đều không quan hệ.” Cùng ca ca nhìn nhau cười, Ngọc nhi quay đầu lại nhìn nữ tử bọn họ cùng yêu trước mắt, yếu ớt nói: “Mười bảy năm trước, cô cô đem chúng ta đưa cho phụ thân Dương, Lý, đem mẹ ruột chúng ta giết chết, chính mình một người độc lĩnh Âm giáo. Vốn Âm giáo chỉ muốn sinh tồn mà thôi, thế nhưng cô cô không cam lòng nghèo khó, muốn phục quốc, phản bội mẹ của chúng ta, nàng một mình làm việc này. Bệ hạ... Ngọc nhi van cầu ngài, thả những người khác của Âm giáo được không?” Đáng thương nhìn Hoàng Tô Yên, mặc dù biết chính mình phản bội nàng, có thể trong lòng nàng rất hận mình, nhưng vẫn không thể mặc kệ nhiều người của Âm giáo như vậy, dù sao hân (nàng) cũng là tộc nhân của hân!

“Bệ hạ, cầu xin ngài!” Trúc nhi tốn sức quơ quơ tay với Hoàng Tô Yên, hi vọng nhìn nàng.

Trong lộ ra cảm xúc phức tạp, Hoàng Tô Yên cũng không biết nên nói thế nào, trong lòng hân là hận bọn hân đã lừa gạt nàng. Phản bội nàng, thế nhưng trước khi hân chết, thỉnh cầu như vậy, chính mình lại không nhẫn tâm cự tuyệt...

“Hào. Ta đáp ứng.”

“Ta, tạ bệ hạ...” Đồng thời đáp tạ một tiếng, đầu hai người dần dần đi xuống, thế nhưng bên môi lại còn lưu lại ý cười...

Lặng lặng ôm ấp hai người một lúc lâu, Hoàng Tô Yên mới lên tiếng: “Người đâu! Truyền lệnh xuống, trong cung có thích khách, Trúc thị quân và Ngọc thị quân vì bảo vệ trẫm, cả hai đều bị đâm chết, bảy ngày sau lấy chi lễ phi tử hậu táng.” (dựa theo nghi thức chôn cất của phi tử)

“... Dạ.”

“Tiểu thư...” Do dự nhìn Hoàng Tô Yên không có biểu hiện gì, Hạ Vân có chút không biết nên nói cái gì.

Nhìn nàng một cái, Hoàng Tô Yên lắc lắc đầu, “Không cần lo lắng, ta còn không yếu ớt như vậy!”

Nhìn thị vệ đem hai người thi thể nâng đi, sắp đặt tốt, Hoàng Tô Yên mới trở về tẩm cung của mình. Đóng cửa phòng, Hoàng Tô Yên dựa lưng vào ghế, đầu ngửa, trầm mặc cực kỳ lâu, đầu khẽ chuyển 1 vòng.

Ngự thư phòng...

“... Chuyện xảy ra chính là như vậy!”

Hoàng Tô Yên nhàn nhạt kể lại xảy ra ngày hôm qua, yên lặng nhìn Dương Tiểu Triệt vẫn đang ngẩn ngơ từ khi nàng bắt đầu kể.

Hiện tại, trong lòng Dương Tiểu Triệt có thể hình dung là ba đao cuộn trào mãnh liệt. Nghĩ lại nữ tử dường như mấy năm lại là người khác, đau hơn là phụ lang mười mấy tự nhiên thân thiết là có mục đích... Cái này nàng làm sao mà chịu nổi!

“Dương đại nhân, trăm hi vọng người có thể vĩnh viễn giữ bí mật này, trăm có thể tin người không?” Con người phóng ra ánh sáng uy hiếp, Hoàng Tô Yên nghiêm túc nhìn chăm chăm Dương Tiểu Triệt.

“Bệ hạ xin yên tâm đi! Vì thần nhất định sẽ giữ kín bí mật này.” Mặc dù có chút thất hồn lạc phách, nhưng việc nên làm cũng phải làm.

“Được. Trăm tin Dương ái khanh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kế hoạch du lịch

Edit: Aquarius.

Beta: Sally.

Ngự hoa viên...

Trời thu hiu quạnh thường làm cho người ta cảm thấy có chút bi thương, mặc dù người đã mất đi, nhưng lưu lại cho người sống là thất lạc vô tận.

Hoàng Tổ Yên ngơ ngác nhìn bầu trời, mặc dù vẫn là một mảnh xanh lam sạch sẽ, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác được bứt rứt... Hơi giật giạt khóe miệng, chính mình lúc nào trở nên giống như tận thế vậy? Mở tay ra, nhìn hai bạch nhãn ngọc trong lòng bàn tay, nàng hơi nhắm hai mắt lại... Từng cơn gió nhẹ thổi qua, một lọn tóc theo gió rơi xuống, Hoàng Tổ Yên chậm rãi mở mắt, trong con ngươi là một mảnh thanh minh.

“Khỏi bầm bệ hạ” một thị nhân từ đằng xa đi tới, quỳ gối trước mặt Hoàng Tổ Yên hành lễ. “Trúc phi cùng Ngọc phi vào giờ mọo canh ba đã chính thức được hạ táng tại hoàng lăng.”

“Ừm.” Thu nhận bạch ngọc vào nguyên giới, ngay chính nàng cũng không ngờ tới, chiếc nhẫn này nàng chỉ rót vào một ít linh khí thiên địa mà thôi, đã trở nên tinh thông linh tính, Trúc, Ngọc hai người vừa chết, nó tự nhiên tự động rời ra, trở lại bên cạnh nàng. Đây có phải nói ngay cả nhẫn cũng biết thế giả đã h^ư hay không...

*Thế giả: Người đã chết. Hi vậy (là trợ từ), được đặt ở cuối câu, biểu thị khẳng định, nhấn mạnh ý.

“Bệ hạ...” Một thanh âm nhẹ nhàng linh hoạt từ phía sau nàng vang lên. Hoàng Tổ Yên mỉm cười quay đầu lại, “Ngôn nhi, tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Thần thiếp là tới thăm bệ hạ.” Ngao Ngôn chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Thăm thăm?” Kinh ngạc nhìn h^{ắn}.

“Phải.” Lo lắng trong mắt không chút nào che giấu biểu lộ ra, Ngao Ngôn khẽ khàng tựa vào trong lòng Hoàng Tổ Yên.

Thân thủ ôm kiều thể mềm mại hôm nay phá lệ chủ động, cúi đầu, tựa trên vai Ngao Ngôn, nhắm đôi mắt lại, lông mi thật dài ở trên mặt đỏ xuống bóng mờ. “Ngôn nhi, ngươi nói thăm có phải rất vô tình hay không?”

“Không phải, chỉ là...” Ngẩng đầu yên lặng nhìn Hoàng Tổ Yên, trong mắt có một tia ưu thương, “Bệ hạ dường như cho tới bây giờ người vẫn chưa mở lòng ra với bất cứ ai, vẫn chỉ một mình gánh chịu tất cả.”

Thần sắc dần dần thay đổi, Hoàng Tổ Yên chậm rãi buông tay đang ôm lấy Ngao Ngôn, nhìn h^{ắn}, thần sắc trong đôi mắt khó nhìn ra.

“Thần thiếp biết lời như vậy không nên nói, nhưng nhìn bộ dáng bệ hạ vất vả, chúng ta lại không giúp được gì, trong lòng thực sự rất không dễ chịu a!”

“Chúng ta?” Ngao Ngôn xúc động nói ra tâm sự buộc chặt trong lòng nàng. Đúng vậy, nàng chưa từng mở rộng lòng mình với bất kỳ ai, trong lòng không hiểu nhau cũng không dễ tan rã như thế, kỳ thực ở sâu trong nội tâm của nàng vẫn tồn tại ý nghĩ mà họ vô pháp hiểu được. Lạnh đạm nhũn mảy, Hoàng Tổ Yên xoay người lại, nhìn xa xa bầu trời lam khói, “Có một số việc các ngươi không biết sẽ tốt hơn cho các ngươi.”

“Không.” Ngao Ngôn có chút kích động chuyển tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, “Bệ hạ, người sai rồi, chúng ta là phu thê a! Có chuyện gì mà chúng ta không thể biết?”

“Chúng ta là phu thê!” Một câu nói kia dường như trùng hợp với Nam Cung Hạo Nhiên lúc bọn họ ở Ngao Thiên, khi Hoàng Tổ Yên nghe xong thân thể chấn động, thần tình phức tạp nhìn Ngao Ngôn, đây là lần đầu tiên h^{ắn} lớn tiếng nói như vậy đi? H^{ắn} vẫn lộ bộ dáng trầm ổn, nhưng hôm nay lại biểu hiện kích động như thế, chắc h^{ắn} cũng đã nhẫn tới cực hạn đi!

“Ngôn ca ca nói rất đúng. Nhiên nhi cũng từng nói với Yên những lời này, thế nhưng dường như không đạt được hiệu quả!” Nam Cung Hạo Nhiên chân thành đi tới.

“Các ngươi hẹn trước sao?” Nhìn hai người một cái, Hoàng Tổ Yên có chút kinh ngạc, hai người bọn họ bình thường hình như không cùng xuất hiện, lần này tự nhiên hẹn trước rồi cùng đi “Thảo phạt” nàng!

Trao đổi ánh mắt mắt lẫn nhau, Nam Cung Hạo Nhiên gật gật đầu, “Chúng ta chỉ là hi vọng Yên trong lúc đó có thể hiểu chúng ta hơn, chúng ta hi vọng có thể giúp được Yên.”

Trầm mặc nửa ngày, Hoàng Tổ Yên đột nhiên cười, “Hạo, Nhiên nhi, Ngôn nhi, các ngươi rất tốt.”

“Kia...” Nhãn tình sáng lên, Nam Cung Hạo Nhiên chờ mong nhìn Hoàng Tổ Yên.

“Có một số việc các ngươi nên biết, ta tự nhiên sẽ nói với các ngươi, còn có vài việc các ngươi thật sự không nên biết là tốt nhất.”

Thấy biểu tình hai người từ chờ mong lập tức chuyển thành thất vọng, Hoàng Tổ Yên cũng chỉ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, có vài sự việc rất bất tiện khi cho bọn họ biết, thí dụ như Tác Hồn (Nam Cung Hạo Nhiên cùng nhau bái sư, vì thế biết cũng là đương nhiên, cũng không phải Hoàng Tổ Yên tận lực cho h^{ắn} biết.), thí dụ như “Lai lịch” của nàng...

Mặc dù kết quả không phải rất hài lòng, nhưng nữ hoàng đã cười, bọn họ vẫn rất vui vẻ.

Đem hai người đuổi về tẩm cung của họ, Hoàng Tổ Yên liền đi ngự thư phòng.

“Tuyên tể tướng, Binh bộ thượng thư yết kiến.”

“Vi thần tham kiến nữ hoàng.”

“Bình thân.”

Đề hai vị trọng thần ngồi xuống, Hoàng Tổ Yên mới chậm rãi mở miệng: “Việc ở Băng Ảnh quốc đã không cần phải bận tâm, chắc hẳn qua không bao lâu nữa, Lý tướng quân có thể mang theo tin tức thắng lợi tốt nhất trở lại kinh thành.”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, tể tướng là người đặt câu hỏi đầu tiên: “Bệ hạ, tin tức này từ khi nào?” Vì sao một chút tin tức bọn họ cũng không có.

“Ái khanh có còn nhớ rõ trăm từng đề cập đến cổ độc với ngươi không?”

“Vi thần nhớ, cổ độc kia hình như trước đây đã thất truyền. Chẳng lẽ bệ hạ đã tra ra điều gì?” Kinh ngạc mở to mắt, sau khi xử trảm Ngôn Hinh bà cũng từng đến tìm nữ hoàng, cùng bà đề cập qua Ngôn Hinh muốn dùng cổ độc để ám hại Ảnh Phi, mới bị nữ hoàng hạ quyết tâm xử trảm, mà loại cổ độc này dĩ nhiên đã thất truyền trên giang hồ lâu nay, lúc đó bà lập tức hiểu được vì sao nữ hoàng muốn xử trảm Ngôn Hinh, loại cổ độc này một khi xuất hiện tuyệt đối có thể nhiễu loạn nhân tâm.

“Vậy hai vị đại nhân còn nhớ một trăm năm trước Hoàng Nguyệt từng diệt một quốc gia tên Huyền Âm?” Hoàng Tổ Yên háo hức nghĩ đến câu nói của Ngao Ngôn, đúng vậy, tại sao phải tự mình một người gánh chịu tất cả sự việc? Quốc gia này cũng không phải của một mình nàng, việc gì nàng cũng làm, kia những đại thần đó dùng để làm gì? Không phải không thừa nhận có đôi khi nàng thật đúng là ngốc!

“Ân, đời cuối cùng của Huyền Âm quốc là một quân chủ tàn bạo bất nhân, thường xuyên bắt một vài bách tính vô tội đi tu luyện cổ vương cái gì đó...cổ vương? Ý bệ hạ là...” Bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hãi người, tể tướng yên lặng nhìn Hoàng Tổ Yên.

Binh bộ thượng thư so với tể tướng thì bình tĩnh một chút, dù sao cũng là người từng trải chiến trường, đối với những chuyện báo thù này thật ra nàng đã thấy rất nhiều, cho nên nói đến chuyện này, cũng chỉ ngồi lặng lẽ nhìn về phía nữ hoàng.

“Đúng vậy, hai vị đại nhân đều nghĩ tới đi? Việc này đều do hậu nhân hoàng thất Huyền Âm làm ra. Bọn họ vốn vẫn ẩn cư trong núi, nhưng bởi vì thế hệ này xuất hiện một người có dã tâm, mới thành lập một tổ chức tên là Âm giáo, đầu tiên lợi dụng cổ độc khống chế hoàng thất của các quốc gia, sau đó chính là nhằm Hoàng Nguyệt ta tiến hành một vài động tác...” Hoàng Tổ Yên đơn giản đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Nghe xong lời kể của nữ hoàng, hai vị trọng thần từng trải trên hai con đường, đều rơi vào trạng thái đại ra. Các nàng không ngờ việc nhìn như ‘đơn giản’ nhưng phía sau nó lại có nhiều cổ sự như vậy!

“Vậy sao trước kia bệ hạ...” Tể tướng vẫn có một chút nghi hoặc.

“Sao không nói cho các ngươi biết phải không?” Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Chỉ là sợ sẽ gây ra khủng hoảng, bây giờ suy nghĩ một chút, do trầm nghĩ sai rồi, không biết rõ sự tình mới càng làm ngươi ta sợ hãi a!”

“Bệ hạ...” Lo lắng nhìn nữ hoàng có chút uể oải, tể tướng kỳ thực hiểu được nguyên nhân nữ hoàng làm như vậy, thực lực nữ hoàng rất mạnh, có thể nói rằng nàng biết nữ hoàng là một người mạnh nhất, cái loại không tin nhiệm người khác này, chỉ tin chính mình thì cũng rất bình thường, chỉ là... ‘Bệ hạ, chỉ cần vi thần có thể giúp gì được cho bệ hạ, xin bệ hạ hãy tận lực phân phó!’

“Ân. Trăm triệu các ngươi vào đây, cũng có chuyện muốn các ngươi đi làm.” Dường như thoáng cái nghĩ thông suốt, Hoàng Tổ Yên cũng không muốn vẫn phải làm những việc vặt này, mà không thể đi làm những việc mình thích, vì thế ra một quyết định...

“Thỉnh bệ hạ phân phó.” Tể tướng cùng binh bộ thượng thư lập tức đứng dậy.

“Ngày mai trăm sẽ mang vài vị ái phi đi du lịch, chính sự trong triều đành làm phiền hai khanh.” Mỉm cười nhìn hai vị trọng thần, lần du lịch này nàng đã sớm lên kế hoạch rồi, chỉ là vẫn chưa làm được mà thôi, nàng cũng muốn mượn cơ hội lần này để thả lỏng một chút, hơn nữa có một nơi mà nàng muốn đến một chuyến...

“Bệ hạ ngài...” Dường như bị hoảng sợ, tể tướng hơi lui về phía sau một bước. Binh bộ thượng thư cũng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, “Bệ hạ, này... này không thể a!”

“Có gì không thể?”

“Chiến sự Băng Ảnh mặc dù không có sự thúc đẩy của Âm giáo, có thể sẽ không còn trở ngại gì lớn, thế nhưng dù sao vẫn tồn tại tai họa ngầm. Nữ hoàng Băng Ảnh quốc vốn chính là người rất có dã tâm, lần này Âm giáo xuất hiện cũng chỉ cho nàng ta một cơ hội mà thôi, đối với lần phát binh này, nàng ta chắc hẳn cũng sớm lên kế hoạch rồi.”

“Đúng vậy, bệ hạ. Trước kia khi nữ hoàng tiền nhiệm còn đang tại vị, chúng thần cũng đã thu được một vài tin tức như thế, nói rằng nữ hoàng Băng Ảnh đã âm thầm trừ bị quân đội, cũng từng nhắc tới với nữ hoàng tiền nhiệm. Lần này bệ hạ du lịch, chắc hẳn không thể về trong thời gian ngắn, vậy nếu như bị Băng Ảnh biết, sợ bọn họ có thể thừa cơ hội a!”

Từ trên bàn rút ra một phong thư, đưa cho tể tướng, Hoàng Tổ Yên chính sắc nói: “Hai vị đại nhân có thể nhìn thư này một chút. Trăm tuyệt đối không

nghĩ muốn chính mình hưởng lạc, mà không quản việc chiến sự. Lần này ra ngoài, một là điều tra dân tình, hai là sẽ đi biên cảnh quan sát.”

“Đi biên cảnh?” Liếc mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được khiếp sợ, hôm nay nữ hoàng rốt cuộc muốn cho các nàng bao nhiêu đả kích a?

“Bệ hạ nói đi biên cảnh chẳng lẽ muốn thân chinh?”

Chậm rãi đứng dậy từ trên ghế mềm, Hoàng Tổ Yên đi tới trước cửa sổ, nhìn những cây xanh cách đó không xa, khóe miệng dần dần cong lên: “Thân chinh! Cũng không loại bỏ khả năng này. Bất quá ta vẫn tin tưởng năng lực của Lý tướng quân. Trẫm nói đi xem, cũng chẳng qua là kiểm tra tình hình mà các người lo lắng có đột nhiên phát sinh hay không mà thôi.”

Liếc mắt nhìn tể tướng một cái, thấy nàng ta đang trầm tư, Binh bộ thượng thư tiến lên một bước, “Kia... Bệ hạ đã quyết định?”

Xoay người lại, Hoàng Tổ Yên nhìn hai người họ, gật gật đầu, “Đúng vậy.”

“Chúng thần nguyện vì bệ hạ khuyển mã chi lao*.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cung kính hành lễ.

*Khuyển mã chi lao: Kê dưới đối với người trên ra chút công lao, tự nói nhún là khuyển mã chi lao 犬馬之勞 _ cái công chó ngựa.

“Tốt. Sau này phải vất vả hai người rồi!”

“Bệ hạ xin yên tâm! Chúng thần xin cáo lui!”

Đợi một hồi, Hoàng Tổ Yên đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, “Vào đi! Còn muốn trốn tới khi nào?”

Một tiếng cười khê, Nam Cung Hạo Nhiên từ ngoài cửa sổ nhảy vào thư phòng, “Ta vẫn không thể gạt được Yên.”

“Nói đi! Lần này có chuyện gì? Lần này du lịch là vì hoàn thành ước hẹn lúc trước đối với người.” Vươn cánh tay ôm lấy Nam Cung Hạo Nhiên chủ động dựa vào, Hoàng Tổ Yên nhẹ điểm mũi hấn một cái.

Biểu mô, Nam Cung Hạo Nhiên bắt mắt nói: “Chu du thiên hạ, vốn là do Yên trước khi xuống núi hứa với ta, bây giờ người nói ngược lại giống như đang ép người vậy, lúc trước là do người chủ động đưa ra đó!”

“Được rồi! Là ta không đúng. Ta cũng không ngờ xuống núi liền có nhiều việc chờ ta xử lý như vậy, nhất thời ta quên mất.”

“Thành thật mà nói, ta còn tưởng rằng người sẽ vĩnh viễn quên chứ?”

“Ta quên, người có thể nhắc nhở ta a!” Nâng đầu hấn lên, nhẹ nhàng ấn xuống môi hấn một cái hôn, Hoàng Tổ Yên buồn cười nghe hấn oán giận.

Từ trong lòng Hoàng Tổ Yên giờ cánh tay lên, thẳng tắp nhìn nàng, thần sắc Nam Cung Hạo Nhiên có chút phức tạp, “Yên, ta cảm thấy từ khi người xuống núi tới nay, người thực sự thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi?” Kinh ngạc nhìn hấn.

“Đúng vậy. Trước đây khi còn ở trên núi người luôn thường xuyên cười, hơn nữa còn cùng ta nói đùa, thế nhưng sau khi xuống núi, đặc biệt là...sau khi mẫu hoàng người qua đời, cả người người giống như đang đeo một chiếc mặt nạ, làm cho người ta đoán không ra!”

Trầm mặc nửa ngày, trong lòng Hoàng Tổ Yên đã nghĩ đến vấn đề này, trí nhớ của kiếp trước rốt cuộc muốn ảnh hưởng nàng bao lâu đây? Linh hồn này đã trải qua hai thế, chẳng lẽ còn không nghĩ ra sao?

“Vị thế, lần du lịch này ta cũng hy vọng có thể mang lại cho ta một chút thay đổi.”

Hoàng Tổ Yên tựa đầu trên vai Nam Cung Hạo Nhiên, nhẹ nhàng nói ra lời trong lòng.

“Ân.”

Ngự thư phòng một lần nữa khôi phục yên tĩnh...

Sáng sớm ngày hôm sau, chính sự điện...

Kiếp trước có câu tục ngữ nói thật rất hay: kế hoạch vĩnh viễn cân không nổi biến hóa!

Hoàng Tổ Yên bây giờ hoàn toàn tin độ chính xác của những lời này. Mắt bốc hỏa nhìn người trước mắt quý trên mặt đất phát run, “Lễ bộ thượng thư, trước đây trẫm có nói qua loại sự tình này không thể thông tri lần thứ hai hay không?”

“Vi thần...vi thần biết, bệ hạ từng nói như vậy, thế nhưng...thế nhưng...”

Không kiên nhẫn liếc mắt, “Nhưng cái gì? Người nói cho xong một hơi cho trẫm, bằng không người vào trong thiên lao ở đi!”

“Thế nhưng vì thần cũng không biết tại sao sứ thần Lăng Hi quốc lại chọn vào lúc này tới chơi a, hơn nữa vào thời gian này các nàng đúng đã tới kinh thành đưa thư cầu kiến đền lễ bộ vì thế lúc này vì thần mới lập tức đến báo cho bộ hạ.” Sợ đến thực sự một hơi nói xong, Lễ bộ thượng thư Nguyên Mai nghẹn đến về mặt trướng đỏ bừng, sau khi nói xong liên tục thở hổn hển.

Nhìn lướt qua dưới điện những đại thần đó cũng nghẹn cười đỏ cả mặt, Hoàng Tổ Yên bắt đầu xoa xoa thái dương, vì sao Lễ bộ thượng thư nhà nàng lại “Khô hời” thế này?

“Đứng lên đi!” Uy hiếp nàng một hơi nói xong, nàng thật đúng là dùng một hơi nói xong, buồn cười nhìn Lễ bộ thượng thư còn chưa lấy lại được nhịp thở, “Nguyên ái khanh, người thông tri sứ thần đêm nay yết kiến đi!” Lại phải tổ chức yến hội, nàng có nói thế nào thì đó cũng chính là một quy củ bất thành văn! Quốc cùng quốc trong lúc phái sứ thần đến, phải tổ chức yến hội nghênh tiếp, nếu không chính là coi thường quốc gia của họ, nàng đối với lần này cảm thấy bất đắc dĩ, cử hành yến hội sao? Nói không chừng ngay trên yến hội bị người ta độc chết!

Ngự hoa viên...

Gió mát ẩm áp dễ chịu, không có sự nóng bức ngày hè, cũng không có ngày đông lạnh lẽo, cùng với ngày xuân ẩm ướt, Hoàng Tổ Yên rất thích mùa thu mát mẻ, nhìn ngự hoa viên một mảnh sinh cơ bừng bừng, tâm tình khá tốt nói với tiểu thị bên cạnh: “Hoa tượng (người làm vườn) của ngự hoa viên là ai?”

“Hồi nữ hoàng, là Hoa Nhân.” Tiểu thị cung kính đáp.

“Ân. Thường.”

“Hoàng muội, hôm nay tâm tình thật tốt a!” Hoàng Lan Chanh mỉm cười đi tới, bên người còn có Văn phi.

“Chanh nhi, tại sao có thể nói chuyện với nữ hoàng bộ hạ như thế?” Văn phi có chút khản trương trách cứ Hoàng Lan Chanh.

“Không có chuyện gì, là trẫm bảo hoàng tỷ gọi như vậy.” Cười to, Hoàng Tổ Yên nhìn chằm chằm tay Hoàng Lan Chanh nắm tay Văn Phi, trong lòng bỗng nhiên có chút đau nhói, phụ hậu...

Hoàng Lan Chanh cũng chú ý tới biểu tình Hoàng Tổ Yên trong nháy mắt biến hóa, đem Văn phi đỡ vào trong chòi nghỉ mát ngồi xuống ghế, kéo tay Hoàng Tổ Yên qua nhẹ giọng hỏi: “Có nghĩ tới đi thăm phụ hậu người một chút hay không?”

Hoàng Tổ Yên cười khổ một tiếng, “Có nghĩ tới thì thế nào? Máy ngày nay trong triều đình còn rất nhiều việc cần ta xử lý, ta lại không thể ly khai.”

“Tình huống bây giờ không phải ổn định rồi sao?”

“Aiz! Đây không phải là lại tới một sứ thần Lăng Hi quốc sao?” Bất đắc dĩ tìm cái ghế ngồi xuống, “Hi vọng không xảy ra chuyện gì nữa.”

Hoàng Lan Chanh nghe xong, cũng chỉ biết bất lực lắc đầu.

Không muốn nói đến việc này, lúc này đến ngự hoa viên vốn là muốn giải sầu, mà nàng lại không muốn phải ở chung với đám ‘quan’ phụ đáng ghét kia, nàng không muốn thất thố. “Văn thái phi thân thể gần đây có khỏe không?”

Mỉm cười gật đầu, Văn thái phi có chút câu nệ đáp: “Đa tạ nữ hoàng bộ hạ quan tâm, bản cung gần đây quá rất khỏe.”

“Ân, khỏe là tốt rồi!”

Sau đó là sự trầm mặc, mặc dù Hoàng Lan Chanh thường thường tìm một vài đề tài để hai người nói chuyện, thế nhưng dường như càng ngày càng lúng túng. Cuối cùng Hoàng Tổ Yên là người đầu tiên nhìn không được, nàng biết tính cách Văn thái phi, nhưng thật ra nàng thấy ngốc trong này mới là quái rầy hai cha con người ta, thế là vội vã cáo từ một tiếng, liền rời khỏi.

Ngự thư phòng...

“Ta nói tiểu thư a! Người thật đúng là đem tâm cung dời đến ngự thư phòng sao? Tại sao lại ở trong này chứ?” Hạ Văn nhẹ nhàng nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

“Người có ý kiến?” Đầu cũng không ngẩng lên, thanh âm Hoàng Tổ Yên truyền ra từ sau đồng tấu chương.

“Không ý kiến a! Chỉ là...” Đi qua, cầm một quyển tấu chương lật lật, “Trời ạ! Loại việc vặt vãnh này mà phải tự mình nữ hoàng người xử lý a!”

Liếc Hạ Văn tấu chương đang cầm, “Cái mà người gọi là ‘việc vặt’ có liên quan đến hơn một trăm mạng người!” Nói xong liếc mắt trên dưới nhìn Hạ Văn.

“Tiểu thư người lại muốn làm gì đây?” Bỗng nhiên nhảy ra, Hạ Văn cảnh giác nhìn ánh mắt Hoàng Tổ Yên có chút khả nghi.

“Không có gì! Chỉ là không phải người vẫn hay la hét rằng không có việc gì làm sao? Ta tìm cho người một ít chuyện làm không tốt sao?” Ngẩng khí nhàn nhạt làm cho người ta không thể nào tìm ra được có chỗ nào khả nghi.

“Ách... chuyện gì?” Tiểu thư càng như vậy nàng lại càng cảm thấy khả nghi, Hạ Vân lại lui về sau một bước.

“Chính là giao cho người một ít việc vặt để làm a!” Tiệp tay ném cho nàng một phong thư, “Phong thư này người mang tới Diệp Thuần, giao cho tri phủ nơi đó, sau đó nàng sẽ nói cho người biết nên làm những gì.”

“Tiểu thư, ta có thể không đi được không a?” Gương mặt đau khổ, Hạ Vân có chút hối hận hôm nay tới tìm tiểu thư, vị kia nhìn qua dường như tâm tình không tốt cho lắm! Bất quá bây giờ dường như đã không còn kịp hối hận rồi.

“Người cho là có thể sao?” Nhíu mày, khóe miệng Hoàng Tổ Yên cong lên một nụ cười lạnh nhìn nàng.

“Được rồi! Ta biết.” Vai xụ xuống, đi tới trước cửa sổ, quay đầu lại đáng thương nhìn Hoàng Tổ Yên một cái.

Kiên định lắc lắc đầu, Hoàng Tổ Yên liền cúi đầu làm việc tiếp.

Chán nản thu hồi ánh mắt, Hạ Vân thi triển khinh công, rất nhanh biến mất trước cửa sổ.

Qua một lúc lâu, Hoàng Tổ Yên mới ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ cười cười. Đột nhiên nghĩ đến tình cảnh nhìn thấy ở ngự hoa viên, trong lòng lại không khỏi có cảm thấy đau nhói. Phụ hậu...

Nhìn trên bức thư sắp viết cho phụ hậu, Hoàng Tổ Yên thờ dài, phụ hậu, khi người thấy được nội dung trong thư viết gì, có thể rất thương tâm hay không?

Ánh sáng có chút âm đạm chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu lên bàn sách, hiện ra nội dung trong thư:

‘Phụ hậu kính mến:

Gần đây người có khỏe không? Nghe nói khí trời ở hoàng lăng biến đổi thất thường, thỉnh phụ hậu chú ý thân thể! Nhi thần ở đây cũng khỏe! Chỉ là... phụ hậu cũng biết gần đây triều đình đã xảy ra chuyện đi?

Hết thảy đều phải kể từ một trăm năm trước một hồi chiến tranh diệt quốc của Hoàng Nguyệt... thiếu chủ Âm giáo chính là Trúc nhi cùng Ngọc nhi mẫu hoàng cùng phụ hậu chọn ra an bài chiếu cố nhi thần, khi phụ hậu biết chuyện này có phải rất khiếp sợ hay không? Nhưng phụ hậu không nên lo lắng, nhi thần một chút việc cũng không có, chỉ là... Trúc nhi cùng Ngọc nhi đều đã qua đời, mẫu hoàng đã đi, hai người bên cạnh nhi thần cũng rời đi, phụ hậu, nhi thần là nữ hoàng, không thể ở trước mặt người khác biểu hiện ra cái gì, thế nhưng vết thương trong lòng kia, thật sự rất khó che giấu...

Phụ hậu, con nhớ người!

Tổ Yên kính thượng.’

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nguy cơ

Editor: Dạ Thiên Băng

Beta: Sally

Nguyên Đức cung...

Bởi vì gần đây đã xảy ra nhiều vụ ám sát, vì thế lần này Lễ bộ thượng thư Nguyên Mai tuyệt không dám phớt lờ.

“Nguyên đại nhân, lần này Lãng Hi quốc phái sứ thần tới không biết là chuyện gì?” Binh bộ thượng thư Thư Lương bước đi thông thả đến trước mặt Nguyên Mai, nhẹ nhàng hỏi.

“Haizz! Nói đến chuyện này ta rất phiền muộn! Lãng Hi quốc này cũng không biết nghĩ như thế nào, tự nhiên lại đến lúc này, đưa báiiếp trẻ như thế, Lễ bộ thượng thư tiền nhiệm bị mất chức, ta vừa mới tiếp nhận chức vụ, có rất nhiều việc phải xử lý, hiện tại ta mới nghĩ được một chút, ta thật đúng là số khổ a!” Thở dài, Nguyên Mai mới tiếp tục nói: “Lại nói, nghe nói lần này sứ thần đến là muốn cho thấy thái độ.”

“Thái độ gì?” Nghi ngờ nhìn về thần bí của Nguyên Mai, Thư Lương suy nghĩ một chút, “Là bởi vì chiến tranh với Băng Ảnh quốc sao?”

“Ha ha, không hồ là binh bộ thượng thư, chính là như vậy.”

“Vậy thái độ của Lãng Hi quốc là...”

“Chờ sứ thần tới chẳng phải sẽ biết sao? Hai vị đại nhân, ở đây không phải là nơi nói chuyện phiếm.” Một tiếng nói nghiêm túc vang lên từ phía sau hai người.

“Tể tướng đại nhân...” Hai người đồng thời lúng túng xoay người sang chỗ khác. Hai người các nàng bởi vì bình thường quan hệ rất tốt, vì thế tự cùng một chỗ nói chuyện phiếm cũng có chút kiềm chế không được miệng.

“Hai vị đại nhân nên đi làm việc đi!” Giọng ổng tay áo, tể tướng đại nhân giống như vô ý liếc mắt nhìn người đang nhàn nhã uống trà bên cạnh.

Hai vị đại nhân quay đầu nhìn nhau một chút, đều gật gật đầu, nhanh chóng đi ra.

Hoàng Lan Chanh cười khê một tiếng, nàng biết suy nghĩ trong lòng các nàng, gần đây nữ hoàng đúng là rất coi trọng nàng, cho rằng nàng đến giám thị sao? Nhớ tới nụ cười trên mặt của nữ hoàng khi muốn nàng đến sớm một chút, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, thậm chí ngay cả việc này nàng cũng đều tính đến, cứ như vậy sẽ “Nghiền ép sức lao động” của nữ hoàng, sau này nàng có thể dễ dàng sống tự tại qua ngày sao?

“Sứ thần Lăng Hi quốc đến.”

Mọi người như trước vẫn cùng nhau nói chuyện phiếm, lúc này tầm mắt của các vị đại thần đều tập trung vào cửa điện, chỉ thấy một nam tử đeo khăn che mặt dẫn đầu đi đến, phía sau còn có mấy quan viên cung kính đi theo.

Loại tình huống này làm cho các đại thần ở đây hai mắt nhìn nhau, đây là... Một nam tử làm sứ thần, các nàng là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa nhìn nam tử kia thân phận cũng không thấp, nói không chừng là một hoàng tử...

Trong lúc nhất thời, trên đại điện không ai nói chuyện, các đại thần bởi vì không biết rõ tình huống, không dám nói lời nào. Mà Lăng Hi quốc bên kia lại là một hoàng tử hư thực chỉ yên lặng ngồi xuống, cũng không nói một câu, mấy nữ tử phía sau cũng chỉ nhìn nhau cười khổ một tiếng, cũng ngồi xuống cùng nam tử kia.

Tể tướng lúc đầu cũng không kịp phản ứng, nhưng dù sao cũng là trọng thần triều đình, nên chỉ cần nửa khắc là nghĩ ra lý do thoái thác. Nàng bưng ly rượu trái cây trên bàn bên cạnh, chân thành đi đến trước mặt sứ thần, “Lăng Hi quốc sứ thần đến, trên dưới quốc gia của ta thật vinh hạnh, vì thần là tể tướng Hoàng Nguyệt quốc, trước kính sứ thần một chén.”

Nam tử kia chỉ liếc nhìn tể tướng một cái, lắc đầu, vẫn không nói lời nào, phía sau hẳn một nữ tử mặc một thân thanh sắc vội đứng lên, nâng chén, mặt tươi cười nhìn tể tướng: “Tể tướng đại nhân không nên trách móc, ngũ hoàng tử hẳn rất ít nói chuyện. Hơn nữa, hoàng tử cũng không tiện uống rượu, chén rượu này để cho ngoại thần uống thay đi!”

Hơi sùng sốt một chút, tể tướng tươi cười, “Không sao, thì ra là hoàng tử điện hạ, là do bản quan không biết, bản quan thất lễ! Được, mời!” Nói xong, vừa giữa đầu, đem rượu trái cây một hơi uống hết.

“Đa tạ đại nhân đại lượng. Mời!” Cũng là một hơi uống hết, tay lật chén rượu lại, ý bảo đã uống cạn, cùng tể tướng hai người nhìn nhau cười, từng người về lại vị trí của mình, ngồi xuống.

“Thật đúng là hoàng tử điện hạ Lăng Hi quốc!” Một bên, một ít quan viên nhỏ giọng nghị luận.

“Đúng vậy! Cũng không biết lần này nữ hoàng Lăng Hi quốc muốn làm gì?”

“Không phải đã có Lăng phi rồi sao?”

“Ai biết được? Có lẽ các nàng cho rằng Lăng phi không được sủng ái!”

...

“Nữ hoàng bệ hạ giá đáo...”

“Chúng thần thỉnh an nữ hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” quần thần đồng loạt hành lễ.

“Chúng ái khanh bình thân.” Hoi nâng tay lên, ý bảo mọi người đứng lên.

Ngồi trên hoàng tọa, Hoàng Tổ Yên nhìn chung quanh cung điện, tầm mắt dừng trên người nam tử che mặt bên phải, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, “Vị này chính là Lăng Hi quốc sứ thần?”

“Lăng Hi quốc ngũ hoàng tử, Lăng Huyền, tham kiến nữ hoàng bệ hạ.” Vị ngũ hoàng tử cảm nhận được ánh mắt của nữ hoàng, lập tức đứng lên hành lễ, mấy nữ tử phía sau hẳn cũng hành lễ theo.

“Ngũ hoàng tử?” Liếc mắt một cái, Nguyên Mai một bên lau mồ hôi, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt nói: “Lại là ngũ hoàng tử tự mình đến à, như vậy... Người đâu! Đi mời Lăng phi tham gia yến hội, bồi huy nhệ đệ mình ôn chuyện đi.”

“Dạ.”

“Nữ hoàng bệ hạ không cần phải phiền phức như thế.” Vẫn là nữ tử thân thanh sắc kia nói chuyện, “Ngoại thần là Lễ bộ thượng thư Lăng Hi quốc Đường Yên.”

“À ——” nhú mày, “Không phiền phức, dù sao Lăng phi cũng rất nhớ nhà, thật vất vả mới có người Lăng Hi quốc đến, để hấn gặp cũng không sao. Mấy vị mời ngồi đi!”

“Vây đa tạ bệ hạ.” Từng người ngồi xuống.

Suy nghĩ một hồi, vẫn là Hoàng Tổ Yên mở miệng trước, “Không biết lần này Lăng Hi phái mấy vị đến là có việc gì?”

Ngũ hoàng tử kia ngẩng đầu nhìn Hoàng Tổ Yên một chút, vẫn cúi đầu yên lặng. Hoàng Tổ Yên không khỏi hơi nhú nhú mày, cái nhìn vừa rồi là...

Lúng túng cười cười, Đường Yên lại đứng lên đáp lời: “Lần này đi sứ quý quốc là bởi vì nữ hoàng bốn quốc muốn cùng bệ hạ thành lập quan hệ trường kỳ hảo hữu, cũng muốn biểu đạt ý ủng hộ của quốc gia ta đối quý quốc nghênh tiếp khiêu chiến Băng Ảnh quốc. Lần này đến là nữ hoàng quốc gia ta muốn vì thần mang quà tặng cho bệ hạ.” Nói xong từ phía sau tay của người kia lấy một thiếp vàng hồng.

Nhận lấy danh mục quà tặng mà người hầu đưa lên, Hoàng Tổ Yên tùy ý nhìn một chút, liền giao cho Nguyên Mai bên cạnh, nói với Đường Yên: “Trẫm trước hết đa tạ ý tốt của nữ hoàng quý quốc, Lăng Hi quốc có thể cùng quốc gia của ta quan hệ hữu hảo, trẫm cũng rất vui vẻ. Nào, đêm nay không say không về!”

“Chúc mừng bệ hạ!” Các đại thần cũng vui vẻ ra mặt, chỉ cần không phải lại xảy ra chuyện giống sứ thần Băng Ảnh là được rồi, ai mà không hi vọng bớt đi một chuyện hơn là thêm chuyện? Có thể quan hệ hữu hảo là tốt, mặc dù từ nay về sau ai cũng không cách nào dự liệu, thế nhưng chí ít gần đây cũng sẽ không có phiền toái gì mới.

Hoàng Tổ Yên nâng chén cùng với những người khác, trong lúc vô tình thấy được sắc mặt của Đường Yên, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Ngự thư phòng...

Lặng lặng ngồi trên ghế mềm, Hoàng Tổ Yên nhìn mấy người trước mắt, trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

“Mạc đại nhân còn có chuyện gì sao?”

Cũng không hỏi vị ngũ hoàng tử vẫn chưa lên tiếng kia, biết hắn sẽ không nói, cũng không cần phải đi hỏi tránh bị từ chối. Không biết do bản thân Ngũ hoàng tử này có vấn đề hay là hoàng thất các nàng có vấn đề, Lăng Y Hiên đối với người thân đến lần này hình như cũng không chào đón, trên mặt như trước cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, hai người đơn độc đi dạo ngự hoa viên, về sau nghe người nói lại họ nói chuyện cực nhỏ. Đã không có gì để nói, nàng cũng không để Lăng Y Hiên tiếp tục “Nói chuyện phiếm” cùng các nàng. Để cho Lăng Y Hiên về tâm cung nghỉ ngơi sớm một chút, nàng chuẩn bị gọi người tiễn khách, ai biết Mạc đại nhân kia đột nhiên quỳ xuống trước mặt nàng, thỉnh cầu muốn được nói chuyện với nàng. Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nàng ta, nàng mới để cho các nàng đi vào Ngự thư phòng.

“Bệ hạ!!!” Mấy người Đường Yên quỳ xuống, ngay cả Ngũ hoàng tử kia cũng quỳ gối trước mặt Hoàng Tổ Yên.

“Đây là...” Cùng Tể tướng đại nhân liếc mắt nhìn nhau một cái, Hoàng Tổ Yên đi lên một bước, muốn đỡ Đường Yên đứng lên. Nhưng Đường Yên kia rất cố chấp không chịu đứng lên. Trông mắt nguy hiểm nheo lại, Hoàng Tổ Yên đứng thẳng dậy, “Mạc đại nhân, người đây là muốn quỳ không muốn đứng dậy đây là muốn dùng cách này để uy hiếp trẫm sao?”

Trong lời nói để lộ ra băng lãnh làm cho Đường Yên rùng mình một cái, “Ngoại thần không dám.” Lập tức đứng lên, cũng đỡ Ngũ hoàng tử đứng dậy. Nhìn Hoàng Tổ Yên, có chút khó xử nói: “Ngoại thần biết bệ hạ không thích có người uy hiếp, nhưng chúng ta cũng không có cách nào khác.”

Lặng lẽ liếc mắt nhìn sắc mặt Hoàng Tổ Yên, chỉ thấy đáng vẻ đậm mạc, mới tiếp tục nói: “Chúng ta nghe nói bệ hạ đã từng dẫn theo một người đi qua Hắc sơn, hơn nữa an toàn trở về, vì thế nữ hoàng quốc gia của ta muốn xin bệ hạ giúp đỡ.”

Sắc mặt cũng chưa biến đổi, chỉ là, tay trong tay áo đột nhiên nắm chặt, Hoàng Tổ Yên trong lòng khiếp sợ. Các nàng nghe nói? Nghe ai nói? Nàng dẫn theo Lãnh Nhan đi Hắc sơn hình như rất ít người biết, sao lại có chuyện từ Ngạo Thiên quốc truyền Lăng Hi quốc, hai nước cách xa nhau như vậy?

Đường Yên hình như ý thức được những lời này không nên nói, vội vàng giải thích: “Thỉnh bệ hạ yên tâm, lần đó là một thị vệ đến vùng phụ cận Hắc sơn làm việc, trong lúc vô tình nhìn thấy bệ hạ và một nữ tử vào Hắc sơn, vì thế chúng ta mới biết được.”

Tay hơi buông lỏng, nếu như thị vệ cung đình nói, hẳn biết nữ hoàng cũng không có gì lạ. “Mạc đại nhân nói tiếp đi!”

“Tạ bệ hạ. Lần này nữ hoàng phái vì thần cùng ngũ hoàng tử tới đây chính là muốn cầu cứu bệ hạ.”

“Cầu cứu?” Tể tướng nhất thời kinh ngạc hỏi, liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên, hình như không để ý, thờ phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy.” Thần sắc bất đắc dĩ, nếu có thể, các nàng cũng không muốn xin giúp đỡ từ nước của họ! Dù sao nếu có nước họ tham gia, như vậy quốc gia của mình chí ít sẽ có một khoảng thời gian phải bị người chế trụ, đây là điều một nữ hoàng cũng không muốn, thế nhưng...

“Thật không dám giấu giếm, quốc gia của ta gần đây chẳng biết tại sao có rất nhiều địa phương xuất hiện một số lượng lớn dơi hút máu, mặc dù dơi hút máu chỉ hoạt động trong phạm vi nhất định, nhưng đã có rất nhiều người vì vậy mà bỏ mạng, nữ hoàng quốc gia của ta cũng nhiều lần phái quân đội đi

tiêu diệt những con doi này, thế nhưng... Đều là có đi không có về! Hiện tại quốc gia của ta đã đem đại đa số bách tính chuyển đi nơi khác, nhưng bởi vì doi hút máu ẩn hiện trong phạm vi quá lớn, vẫn không cách nào ngăn lại được, vì thế khi nghe nói bệ hạ có thể chỉ mang một người đến nơi Hắc sơn ma thú hung ác lại có thể an toàn trở về, đã nghĩ đến cầu cứu bệ hạ, hi vọng bệ hạ có phương pháp tốt để hỗ trợ bách tính của quốc gia ta không bị doi hút máu mà bỏ mạng.” Cung kính cúi đầu chín mươi độ, trong mắt Đường Yên rung rung.

Giống như bị hoảng sợ, thật lâu Hoàng Tổ Yên không nói gì.

“Bệ hạ...” Tể tướng nhìn thấy sự lo lắng vạn phần của Đường Yên, đi tới bên người Hoàng Tổ Yên nhẹ nhàng hô một tiếng.

“Ừm, trầm biết.” Trên mặt thần sắc lại thay đổi, Hoàng Tổ Yên biết chuyện này nếu như đáp ứng, như vậy sẽ rất phiền, có thể nói là từ khi nàng đến thế giới này đây là phiền toái lớn nhất, cho nên nàng vẫn cần phải suy nghĩ cẩn thận, dù sao nàng cũng không phải vạn năng, doi hút máu phải không? Nghe như thế nào đều cảm thấy không nên có ở thế giới này!

“Bệ hạ... Lần này...” Đường Yên nhìn thấy sắc mặt Hoàng Tổ Yên cũng không khá lắm, do dự một chút, vẫn quyết định nói ra một vài “Điều kiện”, “Lần này nữ hoàng cũng muốn vì nữ hoàng tử tìm một thể chủ mà đến, vì thế...”

“Việc này không cần nói” nàng đã đoán đúng, nhớ tới nữ hoàng tử kia ở trên tiệc tối ánh mắt chán ghét nhìn nàng, nàng liền biết đây cũng là một vật hi sinh chính trị, nhưng mà lần này nữ hoàng Lăng Hi dùng hôn sự của hoàng tử để đổi lại tính mạng bách tính nhưng thật ra nàng cũng không phản cảm “Trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ, sẽ không bởi vì điều kiện gì mà thay đổi.”

“... Dạ.” Đường Yên thở dài, thật ra ngay từ lần đầu tiên thấy dáng vẻ của nữ hoàng trên yến hội, nàng liền biết dùng hôn sự nữ hoàng tử để làm điều kiện để đáp ứng giúp là không thể thực hiện được. Vì thế có kết quả này cũng là trong dự liệu của nàng.

“Vậy ngoại thần cáo lui. Hy vọng có thể mau chóng nghe thấy tin tức tốt từ bệ hạ.”

Vẫn nhìn hướng các nàng rời đi, Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt mở miệng: “Tể tướng, ngươi có ý kiến gì về chuyện này?”

Trầm tư một chút, tể tướng tiến lên một bước, “Vi thần nói thật, thần không muốn bệ hạ đi mạo hiểm, thế nhưng...” Trong mắt lướt qua một tia không đành lòng, “Doi hút máu có hại rất lớn, lần này chúng ta nếu không ngăn lại, đợi chúng nó một ngày nào đó lớn mạnh, có thể ngay cả Hoàng Nguyệt ta cũng sẽ gặp sự tấn công của bọn chúng.”

“Ừ, tể tướng nói có lý. Được rồi, ái khanh cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước đi! Trẫm muốn suy nghĩ một chút!”

“Dạ. Vi thần xin cáo lui.” Tể tướng hành lễ, lui ra ngoài.

Tại thư phòng trầm mặc một chút, Hoàng Tổ Yên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về không gian trống phía trước, “Mị, Tác Hồn bên kia tra được tin tức thế nào?”

Không khí một trận dao động, một thân hắc y hiện ra, Mị đưa lên một phong thư, “Tác Hồn chỗ ấy hôm nay mới lấy được tin tức xác thật, doi hút máu này rất lợi hại, có mấy thuộc hạ thâm nhập cũng không biết tung tích. Tất cả đều chính xác như Đường Yên nói.”

Rất nhanh xem xong báo cáo của Tác Hồn, Hoàng Tổ Yên dùng tay chống trán tự hỏi.

“Tiểu thư...” Do dự, Mị liếc mắt nhìn Hoàng Tổ Yên, trong lòng lo lắng làm sao cũng không áp chế được.

“Ừ?” Giương mắt nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mị, Hoàng Tổ Yên khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười tươi nhất tới hôm nay, “Không nên lo lắng, thực lực của ta ngươi còn không biết sao?” Thân thủ ôm Mị vào trong lòng, thân thể hương mềm lăm cho nàng thả lỏng không ít.

“Thế nhưng chuyện lần này lại khác, ta cảm thấy thời gian doi hút máu này xuất hiện quá kỳ quái. Hơn nữa trước đây chưa từng có chuyện này xảy ra.” Mị nói, vẫn cau chặt mày.

Mặc dù trong lòng Hoàng Tổ Yên cũng có cảm giác như vậy, thế nhưng cũng không mãnh liệt như Mị, dù sao linh hồn xuyên việt, nàng cũng trải qua, doi hút máu này xuất hiện nàng cũng không cảm thấy bất ngờ gì. Đột nhiên nhớ tới người tu ma kia, chẳng lẽ... Còn có người, hoặc cái gì đó cũng xuyên việt? Tay xoa nguyên giới, rất nhiều chuyện bất khả tư nghị nàng cũng đã trải qua, lại đến việc này cũng chẳng phải có gì kỳ quái! Nếu quả thật là như vậy, nàng thật đúng là muốn đi xem thật kỹ một chút, việc doi hút máu sợ rằng đúng như lời tể tướng, nếu như bỏ mặc mặc kệ, có khả năng sau này càng thêm phiền phức.

“Mị, ngươi đi gọi Nguyệt và Ảnh Hi đến đây đi!”

Kinh ngạc trừng lớn đôi mắt đẹp, “Tiểu thư, ngươi thực sự muốn đi?” Trước đây, tiểu thư cũng đã nói, thực tế Tử Nguyệt và Ảnh Hi là quản lý giả của Tác Hồn, không phải đại sự rất quan trọng, nàng chắc sẽ không triệu tập các nàng. Trước đây đã từng kêu các nàng một lần, nhưng về sau lại thu hồi mệnh lệnh, bởi vì hai người kia tuyệt đối bí ẩn, vì thế ngay cả tiểu thư cũng rất khó nhìn thấy các nàng. Lần này tiểu thư muốn triệu tập hai nàng, cũng chính là quyết định quản chuyện này của Lăng Hi quốc.

“Đúng vậy. Làm sao vậy?”

“Thế nhưng...”

“Không có nhưng mà, Mị, ta sau này sẽ giải thích cho ngươi nghe.” Hoàng Tổ Yên nghiêm túc nhìn Mị.

Yên lặng nhìn Hoàng Tổ Yên một lúc lâu, Mị cũng buông tha thuyết phục nàng đi mạo hiểm, gật gật đầu, thân thể vừa chuyển, biến mất.

Đột nhiên cảm giác được trong lòng có chút trống rỗng, Hoàng Tổ Yên bắt đầu đi lắc lắc đầu, có cần thiết gấp gáp như vậy sao? Từ trên ghế mềm đứng dậy, bước đi thong thả tới phía trước cửa sổ, nhìn trăng tròn vẫn sáng như gương, trong lòng muôn vạn mạch suy nghĩ, lẳng lặng nhìn, giống như thành một pho tượng không nhúc nhích.

Một lúc lâu, khẽ cười một tiếng, Hoàng Tổ Yên vỗ về ngực của mình, cảm nhận được trái tim nhảy lên “Bang bang”, không khỏi tự cười giễu, vốn vẫn tự xưng là thực lực vô địch, nhưng giờ khắc này nàng có thể cảm nhận được sự khản trương của mình, có thể không cảm giác sợ hãi như những người khác, nhưng vẫn lo lắng, chuyện lần này đối với nàng mà nói có khả năng là khiêu chiến không nhỏ, lần này sử dụng công pháp tu chân có thể nhiều hơn trước kia. Thập phần tin vào trực giác của mình, Hoàng Tổ Yên nghĩ, vẫn quyết định kêu Uyên Tuy, mặc dù trên tay nàng luyện chế ra những linh dược đó nhưng vẫn không thể giúp đỡ lớn gì với nàng, thế nhưng số lượng vừa phải bổ sung vẫn có chỗ tốt. Có lẽ sau này mình cũng nên luyện chế một ít đan dược!

Ở ngự thư phòng một đêm, từ khi Hoàng Tổ Yên đăng cơ tới nay, đây là lần đầu nghiêm túc tu luyện, không sai, kết quả cũng không làm nàng thất vọng, trong cơ thể linh lực tinh thuần lên không ít, đối với hành động tiêu diệt dơi lần này, lại thêm nắm chắc một chút.

Ngự thư phòng...

“Bệ hạ, sớm như vậy tuyên chúng ngoại thần tới đây, có phải có ý nghĩ gì hay phải không?” Đường Yên có chút lo lắng mở miệng trước.

“Mặc đại nhân, bình tĩnh một chút, bệ hạ tự nhiên sẽ cho Mặc đại nhân một câu trả lời hài lòng nhất.” Đã được Hoàng Tổ Yên thông báo qua, tể tướng nhìn thấy dáng vẻ không hề tiết của Đường Yên như thế, mặc dù biết rõ tâm tình của nàng, nhưng vẫn không khỏi phải nhắc nhở nàng một chút.

“Dạ, dạ, tể tướng đại nhân nói đúng, thỉnh nữ hoàng bệ hạ thứ tội, là ngoại thần không đúng.” Khản trương quỳ xuống hành lễ, trong lòng Đường Yên thầm mắng mình, thời khắc mấu chốt này tự nhiên cầm giữ không được như thế, uống cho nàng vẫn trừ danh bình tĩnh.

“Thứ tội thì không cần, tâm tình Mặc đại nhân chúng ta đều hiểu. Lăng Hi có đại thần vì bách tính mà khản trương như thế, cũng là phúc phận của Lăng Hi!” Hoàng Tổ Yên không để ý lắm về vấn đề lễ tiết này, chỉ cần không phải cố ý gây nên, vô tâm chi quá (việc làm, lời nói vô tâm, không cố ý) tự nhiên sẽ không cảm thấy gì.

“Đa tạ bệ hạ.”

“Lần này gọi Mặc đại nhân đến là muốn nói cho đại nhân, trẫm quyết định giúp đỡ các ngươi tiêu diệt dơi hút máu.”

“Được... Đa tạ bệ hạ, đa tạ bệ hạ có thể đáp ứng cứu bách tính Lăng Hi quốc, toàn Lăng Hi quốc trên dưới vô cùng cảm kích...” Kích động nói năng có chút lộn xộn, trong mắt Đường Yên nước mắt lưng tròng.

Hoàng Tổ Yên và tể tướng nhìn nhau, đều thấy được tán thưởng trong mắt đối phương. Lăng Hi có được thần tử như vậy, còn cầu cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Xuất hành.

Edit: Aquarius.

Beta: Sally.

Tháng mười khí trời vẫn khá mát mẻ, là một ngày rất thích hợp xuất hành. Hoàng Tổ Yên sáng sớm đã bảo người thu thập xong hành lý, lần này hành tung mặc dù không cần giữ bí ẩn, thế nhưng cái trang xuất hành vẫn là lựa chọn tốt nhất.

“Bệ hạ, người mang theo chúng ta được không?” Nam Cung Hạo Nhiên sáng sớm liền chạy tới Phụng Tường cung, như dự liệu nhìn thấy một đám mỹ nhân cung trang vậy quanh trong cung điện.

Hoàng Tổ Yên đối với chuyến đi Lăng Hi quốc lần này cũng không nói rõ với bọn họ cụ thể chuyện cần làm, nên che giấu đại đa số mọi người. Một nữ hoàng của một quốc gia lại bị nước khác mời đi tiêu diệt dơi hút máu, loại chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Mặc dù chiến sự Băng Ảnh bên kia đã không cần lo lắng, gần đây không ngừng truyền về tin vui cũng chứng minh lời nàng nói lúc trước, thế nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chuyện này vẫn càng ít người biết càng tốt, chuyện Lăng Hi quốc ngược lại nàng không cần quá lo lắng, Đường Yên đã luôn cam đoan phụ trách an toàn của nàng, cũng chỉ có...

Nhìn mỗi người chung quanh trong điện, có mấy phi tử nàng chỉ gặp mặt có một hai lần, trong đầu đã không còn bao nhiêu ấn tượng, mặc dù trong lòng

đối với bọn họ rất xin lỗi, thế nhưng nàng đã sửa lại rất nhiều quy củ, là nữ hoàng, có một số việc không thể làm quá mức, chỉ phải ủy khuất bọn họ, chỉ ít về mặt vật chất vẫn cho bọn họ hưởng thụ tốt nhất.

Biết trong lòng bọn họ nhất định đều muốn đi theo, nhưng chuyện lần này lại không giống lần trước đi Ngạo Thiên, đều ở trong lòng bàn tay nàng, đối với việc đột nhiên xuất hiện doi hút máu có rất nhiều chỗ nàng chưa hiểu rõ, vì thế cũng bất tiện khi mang theo một đám hậu cung phi tử “Sức trời gà không chặt” đi mạo hiểm.

“Nhĩ nhiên, lần này trăm không thể mang các ngươi đi!” Trả lời Nam Cung Hạo Nhiên, đồng thời cũng là nói với những người khác ánh mắt đang mang theo sự chờ mong. “Tình huống lần này cùng lần trước bất đồng.”

“Kia...” Thân thủ kéo Lăng Y Hiên vừa định phát ngôn lại, Ngạo Ngôn đối với hắn lắc đầu.

“Bệ hạ xin yên tâm! Thần thiếp sẽ không làm vương chân bệ hạ.” Lâm Tư Thần ôn nhu nhìn Hoàng Tổ Yên, thanh âm thấp nói, nhưng trong mắt chợt lóe lên thất vọng vẫn để Hoàng Tổ Yên thấy được.

“Thần thiếp biết.” Băng Mặc vẫn về mặt lãnh đạm, nhưng nhìn về phía Hoàng Tổ Yên ánh mắt lại không thể giấu được sự quyến luyến.

“Thần thiếp cũng ủng hộ bệ hạ.” Những người khác sôi nổi đồng thanh, nhưng trong mắt thất vọng so với mấy người trước càng đậm, chắc những người này cũng chỉ bị nữ hoàng do bắt buộc dĩ tuyển chọn? Vốn cũng không có quyền phát ngôn gì a! Hôm nay cũng chỉ do nghe nói nữ hoàng “lại” muốn đi sang nước khác, mới đến xem, trong lòng làm sao không hi vọng nữ hoàng có thể chú ý tới bọn họ chứ? Chỉ cần một chút cũng tốt a!

Nhàn nhạt gật đầu, tâm tư Hoàng Tổ Yên còn đang nghĩ đến báo cáo Tác Hồn trình lên ngày hôm qua. “Các ngươi lui xuống trước đi!”

“...Vâng. Chúng thần thiếp xin cáo lui!” Còn có thể nói cái gì nữa đây? Nhìn nữ hoàng bộ dáng trầm tư, Nam Cung Hạo Nhiên cũng biết hiện tại tâm tư nữ hoàng căn bản không ở trên người bọn họ, chỉ phải lui xuống trước.

“Ân.” Vẫn không ý thức được mình lại đã thương đến tâm các vị nữ nhân, Hoàng Tổ Yên chỉ là đang suy nghĩ hành trình kế tiếp, cùng với cái kia...

“Ta nói tiểu thư, người thật đúng là không hiểu phong tình mà!” Một thanh âm mềm mại đáng yêu đột nhiên vang lên, từ trong không khí truyền đến một hương thơm.

“Từ Nguyệt!” Khóe môi cong lên một cái cười hài lòng, Hoàng Tổ Yên quay đầu nhìn về phía trên nhuyễn tháp.

Chỉ thấy nhuyễn tháp vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện một “mỹ nhân ngư”. Mỹ nhân một thân hồng sắc như tiên, mềm mại bao bọc toàn thân, cánh tay như bạch ngọc non mềm tay hơi chổng, mày liễu đẹp hiển nhiên là trải qua tân trang tỉ mỉ, đôi mắt đen như đầm sâu dường như có thể hấp dẫn người khác rơi vào, chiếc mũi xinh xắn, hé ra cái miệng nhỏ nhắn không tô tự hồng. Tiêu Từ Nguyệt thấy Hoàng Tổ Yên bộ dáng kinh hãi, không khỏi che miệng cười khẽ, “Ha ha, người xem người một chút, người đang là nữ hoàng a! Đây không phải là người gọi ta tới sao?”

Hoàng Tổ Yên có chút cảm khái thở dài, nụ cười này có thể nói là điên đảo chúng sinh a! Tiêu Từ Nguyệt người này cũng chỉ có thể dùng khuyên quốc khuyên thành để hình dung. “Ta chỉ là không ngờ Từ Nguyệt cùng Ảnh Hi sẽ đến sớm như vậy mà thôi.”

Ngẩng đầu nhìn hướng nơi nào đó trên xà nhà, khóe môi tươi cười khúc khích.

“Hừ!” Hoàng Tổ Yên nhìn về phía nơi đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, một thân ảnh toàn thân bao phủ trong trường bào màu đen phiêu nhiên rơi xuống, cặp mắt tinh lược kia, nhìn cũng không nhìn Hoàng Tổ Yên một cái, hãy còn đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy điểm tâm tinh xảo trên bàn liền bắt đầu ăn.

“Tiểu Hi Hi ——” Tiêu Từ Nguyệt dùng thanh âm vốn vạn phần kiêu mị của nàng gọi Ảnh Hi, bất mãn chu môi đỏ mọng. “Ngươi tại sao có thể lãnh đạm với tiểu Yên Yên như vậy chứ?”

“Ha ha ha, không sao!” Có điểm buồn cười nhìn Tiêu Từ Nguyệt ánh mắt ủy khuất, Ảnh Hi dùng loại thái độ này với nàng cũng không phải một ngày hai ngày, hẳn là từ khi nàng vừa bắt đầu tiếp nhận Tác Hồn đi? Nàng cũng đã quen rồi, hơn nữa có một số việc thật đúng là giải thích không rõ ràng lắm, này còn không phải là Tiêu Từ Nguyệt sai... Liếc mắt nhìn Tiêu Từ Nguyệt tự tại nhìn móng tay mình, Hoàng Tổ Yên rất bất đắc dĩ lắc đầu, “Từ Nguyệt, lần này gọi các ngươi qua đây là bởi vì chuyện gì, chắc hẳn Mị đã rõ với các ngươi rồi chứ?”

“Điều này hình như không có quan hệ gì với các chúng ta!” Ảnh Hi không biết từ lúc nào ăn hết điểm tâm trên bàn, chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Tổ Yên, lãnh đạm nhìn nàng.

“Tiểu Hi Hi...” Tiêu Từ Nguyệt đột nhiên ngồi dậy, tán mát ra khí tức cảnh cáo.

“Không được nói với tiểu thư như vậy.”

“Hừ!” Quay đầu hướng một bên, mặc dù vẫn quyết định không muốn liên quan gì tới bọn họ, nhưng Ảnh Hi lại không nói gì nữa.

“Được rồi, Từ Nguyệt, ta không để tâm. Ảnh Hi đây là mặt ngoài. Biểu hiện ra cùng chúng ta không có quan hệ gì, thế nhưng lại phải đi sâu vào chuyện này, nếu như để những con doi hút máu đó tiếp tục phát triển, rất có thể càng về sau sẽ diễn biến thành cục diện chúng ta vô pháp khống chế, cho đến lúc đó chúng ta có muốn tiêu diệt cũng hữu tâm vô lực.”

“Ân.” Tiêu Từ Nguyệt gật gù đầu, liếc mắt nhìn Ảnh Hi tựa hồ còn đang giận lẫy, xoa xoa thái dương, nàng đây là tạo nghiệt gì a?

Nhìn thấu bắt đắc dĩ trong mắt Tiêu Từ Nguyệt, Hoàng Tổ Yên có chút không lương tâm cười lên, mặc dù chuyện kia có thể làm Ảnh Hi cho tới bây giờ vẫn nhăm vào nàng, nhưng khó chịu nhất vẫn là Tiêu Từ Nguyệt đi! Ha ha!

“Như vậy hôm nay chúng ta đi ngay sao?” Tiêu Từ Nguyệt bình phục tâm tình một chút, khoe miệng một lần nữa treo lên nụ cười quyến rũ, đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Hoàng Tổ Yên hiển nhiên đang vui sướng khi người gặp họa, người còn cười? Ảnh Hi biến thành như vậy cũng không biết là ai làm hại?

Hình như không quá liên quan chuyện của ta nga! Hoàng Tổ Yên nghịch ngợm nháy nháy mắt.

“Nga, đúng rồi, còn có một việc, lần này ra ngoài cũng thuận tiện muốn chấm dứt chuyện bên Ma cung.” Chính kinh nói, Hoàng Tổ Yên nhớ tới báo cáo ngày hôm qua của Tác Hôn, Lãnh Nhan đã thành công làm tan rã đại bộ phận “Lực lượng vũ trang” của Ma Cung, về phần tan rã thế nào, trên báo cáo cũng không trình bày tỉ mỉ, nàng không hỏi thêm, ngầm lại cũng biết, không dùng đến “Vũ lực” là không thể nào, trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng thì tốt rồi.

“Ân. Ma cung bên kia có Lãnh Nhan, chúng ta sẽ không phải ngại đi, vừa lúc chúng ta cũng muốn bố trí một chút, về phần...” Tiêu Từ Nguyệt rất khó được chính kinh ngồi trên nhuyễn tháp, mà không phải ghé vào trên giường làm bộ dáng ‘Trùng không xương’.

“Tốt, tách ra hành...” Lời còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Ảnh Hi bỗng nhiên xoay người một cái đã ôm Tiêu Từ Nguyệt từ trên nhuyễn tháp lao đi, nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất ở trước mặt Hoàng Tổ Yên, “... động!” Dem một chữ cuối cùng nói xong, Hoàng Tổ Yên chỉ có thể cười khổ nhìn đại điện trống trơn, Ảnh Hi thực sự là...

Ngoài hoàng cung...

“Tể tướng, trong đoạn thời gian này trăm không ở đây vất vả cho các người rồi! Còn có, hoàng tử, tể tướng có chuyện gì có thể cùng hoàng tử thương lượng một chút.” Hoàng Tổ Yên một thân quần áo thoải mái, đứng ở trước một chiếc xe ngựa về ngoài rất bình thường, cười nói với tể tướng cùng Hoàng Lan Chanh đến tiễn đưa.

“Dạ, vì thần cần tuân thánh chỉ. Kính xin nữ hoàng bệ hạ hãy bảo trọng thân thể!” Tể tướng thi lễ một cái, cung kính nói, mặc dù tin vào bản lĩnh nữ hoàng, nhưng vẫn tránh không được lo lắng.

“Tể tướng nói rất đúng, hoàng muội, người dù sao cũng là nữ hoàng một quốc gia, an toàn của người thể nhưng quan hệ rất lớn đến vận mệnh quốc gia Hoàng Nguyệt quốc chúng ta!” Hoàng Lan Chanh cũng không thể không lo lắng cau mày.

Cười khẽ một tiếng, “Hoàng tử, nào có nghiêm trọng như người nói a!”

“Mặc kệ thế nào, vẫn mong muội lấy an toàn của mình làm trọng!” Cúi người chào, thần tình trên mặt Hoàng Lan Chanh rất nghiêm túc.

“Biết.” Tiến lên một bước, nâng Hoàng Lan Chanh dậy, Hoàng Tổ Yên minh bạch bọn họ vì lo lắng cho nàng mới “Dong dài” như thế, thế nên cũng không nói gì thêm, chỉ tươi cười bên miệng lại ảm áp một chút.

Một khắc đồng hồ sau, Hoàng Tổ Yên mới chính thức bước lên lữ trình đi Lăng Hi.

Lặng lặng ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần. Hoàng Tổ Yên hiện tại đã đến cảnh giới không nhất định phải nhập định mới có thể tu luyện. Chiếc xe ngựa này mặc dù nhìn bề ngoài có vẻ như không tốt cho lắm, thế nhưng bên trong lại chứa đựng càn khôn. Hoàng Tổ Yên lúc trước vẫn trừ bị kế hoạch du lịch, vì thế nghiên cứu chế tạo ra chiếc xe ngựa này. Trong xe ngựa này được Hoàng Tổ Yên bày vài trận pháp rất thực dụng, nhìn từ bên ngoài thì xe ngựa rất nhỏ, bên trong lại có thể trang bị rất nhiều thứ: loại bàn nhỏ đọc sách, mây nhuyễn tháp được cố định dựa vào vách xe, còn có rất nhiều ngăn kéo giấu bốn phía, trung gian trang bị rất nhiều đồ dùng hằng ngày, đệm giường, gối mềm, đầy đủ mọi thứ.

“Ta nói tiểu thư, người không thể không luyện một chút sao?” Hạ Vân buồn chán ôm một cái gối mềm úy khuất nhìn Hoàng Tổ Yên, “Người lợi hại như vậy, còn nghĩ đến việc tu luyện? Người để những người võ công bình thường như chúng ta sống thế nào đây?”

Hoàng Tổ Yên nhàn nhạt mở mắt, “Vân nhi, lần này đi Lăng Hi là do chính người ‘Nganh’ muốn đi theo, nhàm chán cũng là người tự tìm. Hơn nữa tu luyện là việc không thể không làm, chuyện lần này ta cũng không thể khẳng định có thể thuận lợi hoàn thành hay không, vì thế vẫn nên tăng thực lực tự thân lên cho thỏa đáng.”

“Aiz! Là ta muốn đi theo. Ta tự tìm.”

“Hừ! Người phải tự mình hiểu lấy đi, đừng để tiểu thư nhắc nhở người!” Uyển Tùy liếc mắt nhìn Hạ Vân ủ rũ một cái, không lưu tình chút nào mà đã kích nạt ta.

“Uyển Tùy, người chỉ biết vui sướng khi người gặp họa! Người không nhìn quen, thì chúng ta đấu một trận a!” Tựa hồ đột nhiên có tinh thần, Hạ Vân thoáng cái nhảy dựng lên. Nếu không phải phía trên chiếc xe ngựa này đã được Hoàng Tổ Yên gia cố, thêm chiều rộng, không chừng nàng ta có thể đụng đầu vào đầu hay không!

“Ta lười ảm ỉ với người, người đánh không lại ta.” Uyển Tùy quay đầu hướng một bên, không muốn để ý tới cái tên không có việc gì làm thì tìm người quấy phá này.

“Được rồi, các người đừng làm rộn.” Thanh âm lãnh đạm thoáng cái làm cho ý chí chiến đấu của Hạ Vân vừa mới dâng lên liền bị chế trụ. Hạ Vân nhìn Hoàng Tố Yên vẫn như cũ nhắm mắt lại, chỉ đành chờ dài ngày xuống, nhìn chăm chăm gối mềm trong tay phát ngốc.

Đọc theo đường đi mặc dù có Hạ Vân kẻ dở hơi này, nhưng bởi vì Hoàng Tố Yên cùng Uyển Tuy đều không có tâm tư gì để ý tới nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể lặng yên ngồi ở một bên. Mấy ngày lộ trình, nói chính thể thì, vẫn tương đối làm Hoàng Tố Yên hài lòng, tất cả đã có thuộc hạ Tác Hồn môn sớm an bài thỏa đáng, các nàng chỉ nhắm đến Ngạo Thiên quốc.

Hôm nay, giữa lúc Hạ Vân chịu không nổi quanh quẩn, sắp đến thời gian bạo phát, thanh âm môn nhân Tác Hồn môn phụ trách từ bên ngoài truyền đến: “Bẩm báo môn chủ, đã đến Ma cung!”

“Tốt.” Mở mắt ra, Hoàng Tố Yên xuống xe trước. Nhìn rừng cây trước mắt, trong lòng cũng có chút cảm khái. Lần này vốn còn muốn mang Ma Dật tới, dù sao nơi này cũng là nơi hắn đã sinh sống nhiều năm, sau này có thể sẽ không còn cơ hội để tới, nhưng Ma Dật lại khác thường lúc đầu nói không cần, hỏi hắn nguyên nhân, cũng chỉ nói thấy cảnh thương tình, nàng cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ là nhảy bèn đã nhận ra đáy mắt hắn có một tia bi thương sâu đậm.

“Chúng ta đi thôi!” Dẫn đầu đi phía trước, Hoàng Tố Yên thật ra muốn nhìn này rốt cuộc loạn đến trình độ nào?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Chi Tu Chân Nữ Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.